

DIE BYBEL

h

DIT IS

DIE GANSE HEILIGE SKRIF
WAT AL DIE KANONIEKE BOEKE

VAN DIE

OU EN NUWE TESTAMENT

BEVAT

OORGESIT UIT DIE OORSPRONKLIKE TALE

EN

UITGEGEE IN OPDRAG VAN DIE GESAMENTLIKE
KOMMISSIE VERTEENWOORDIGENDE DIE DRIE
HOLLANDSE KERKE IN SUID-AFRIKA

GEDRUK VIR DIE

BRITSE EN BUITELANDSE BYBELGENOOTSAP
GROENTEMARKPLEIN, KAAPSTAD

1933

DIE BYBEL IN AFRIKAANS

REGISTER VAN AL DIE BOEKE EN HOOFSTUKKE VAN DIE OU TESTAMENT

	HOOFST.	BLADS.
Génesis	50	I
Exodus	40	54
Levitikus	27	99
Númeri	36	132
Deuteronomium	34	178
Josua	24	216
Rigters	21	242
Rut	4	268
I. Samuel	31	272
II. Samuel	24	306
I. Konings	22	334
II. Konings	25	368
I. Kronieke	29	400
II. Kronieke	36	431
Esra	10	468
Nehemia	13	478
Ester	10	493
Job	42	502
Psalms	150	531
Spreuke van Salomo	31	599
Prediker	12	622
Hooglied van Salomo	8	630
Jesaja	66	634
Jeremia	52	684
Klaagliedere van Jeremia	5	742
Eségiël	48	747
Daniël	12	800
Hoséa	14	816
Joël	3	824
Amos	9	827
Obadja	1	833
Jona	4	834
Miga	7	836
Nahum	3	840
Hábakuk	3	842
Sefanja	3	844
Haggai	2	847
Sagaría	14	849
Maleági	4	858

REGISTER VAN AL DIE BOEKE EN HOOFSTUKKE VAN DIE NUWE TESTAMENT

	HOOFST.	BLADS.
Die Evangelie van Matthéüs	28	5
Die Evangelie van Markus	16	42
Die Evangelie van Lukas	24	66
Die Evangelie van Johannes	21	105
Die Handeling van die Apostels	28	133

DIE SENDBRIEWE VAN PAULUS

Aan die Romeine	16	170
I. Aan die Korinthiërs	16	185
II. Aan die Korinthiërs	13	199
Aan die Galaté	6	208
Aan die Efesiërs	6	213
Aan die Filippense	4	218
Aan die Kolossense	4	222
I. Aan die Thessalonicense	5	225
II. Aan die Thessalonicense	3	228
I. Aan Timótheüs	6	230
II. Aan Timótheüs	4	234
Aan Titus	3	237
Aan Filémon	1	239
Aan die Hebreërs	13	240

DIE ALGEMENE SENDBRIEWE

Die Sendbrief van Jakobus	5	250
I. Sendbrief van Petrus	5	254
II. Sendbrief van Petrus	3	258
I. Sendbrief van Johannes	5	261
II. Sendbrief van Johannes	1	265
III. Sendbrief van Johannes	1	265
Die Sendbrief van Judas	1	266
Die Openbaring van Johannes	22	267

DIE EERSTE BOEK VAN MOSES, GENOEM

GÊNESIS

*Die skepping; die werk van die ses dae;
die rus van die sewende dag.*

IN die begin het God die hemel en die aarde geskape.

2 En die aarde was woës en leeg, en duisternis was op die wêreldvloed, en die Gees van God het gesweef op die waters.

3 En God het gesê: Laat daar lig wees! en daar was lig.

4 Toe sien God dat die lig goed was. En God het skeiding gemaak tussen die lig en die duisternis;

5 en God het die lig dag genoem, en die duisternis het Hy nag genoem. En dit was aand en dit was môre, die eerste dag.

6 En God het gesê: Laat daar 'n uitspannel wees tussen die waters, en laat dit skeiding maak tussen waters en waters.

7 God het toe die uitspannel gemaak en die waters wat onder die uitspannel is, geskei van die waters wat bo die uitspannel is. En dit was so.

8 En God het die uitspannel hemel genoem. En dit was aand en dit was môre, die tweede dag.

9 En God het gesê: Laat die waters onder die hemel op een plek versamel, sodat die droë grond sigbaar word. En dit was so.

10 En God het die droë grond aarde genoem, en die versameling van die waters het Hy see genoem. Toe sien God dat dit goed was.

11 En God het gesê: Laat die aarde voortbring grasspruitjies, plante wat saad gee en bome wat, volgens hulle soorte, vrugte dra waarin hulle saad is, op die aarde. En dit was so.

12 Die aarde het voortgebring grasspruitjies, plante wat saad gee volgens hulle soorte en bome wat vrugte dra waarin hulle saad is, volgens hulle soorte. Toe sien God dat dit goed was.

13 En dit was aand en dit was môre, die derde dag.

14 En God het gesê: Laat daar ligte wees aan die uitspannel van die hemel om skeiding te maak tussen die dag en die nag; en laat hulle dien as tekens van vaste tye sowel as van dae en jare.

15 Laat hulle ook dien as ligte aan die uitspannel van die hemel om lig te gee op die aarde. En dit was so.

16 God het toe die twee groot ligte gemaak: die groot lig om te heers oor die dag en die klein lig om te heers oor die nag; ook die sterre.

17 En God het hulle aan die uitspannel van die hemel gestel om lig te gee op die aarde,

18 en om te heers oor die dag en oor die nag, en om skeiding te maak tussen die lig en die duisternis. Toe sien God dat dit goed was.

19 En dit was aand en dit was môre, die vierde dag.

20 En God het gesê: Laat die waters wemel met 'n gewemel van lewende wesens, en laat die voëls vlieg oor die aarde langs die uitspannel van die hemel.

21 En God het die groot seediërs geskape en al die lewende wesens wat roer, waar die waters van wemel, volgens hulle soorte; en al die gevleuelde voëls volgens hulle soorte. Toe sien God dat dit goed was.

22 En God het hulle geseë en gesê: Wees vrugbaar en vermeerder en vul die waters in die see, en laat die voëls op die aarde vermeerder.

23 En dit was aand en dit was môre, die vyfde dag.

24 En God het gesê: Laat die aarde lewende wesens voortbring volgens hulle soorte: vee, kruipende diere en wilde diere van die aarde volgens hulle soorte. En dit was so.

25 En God het die wilde diere van die aarde gemaak volgens hulle soorte en die vee volgens hulle soorte en al die diere wat op die grond kruip, volgens hulle soorte. Toe sien God dat dit goed was.

26 En God het gesê: Laat Ons mense maak na ons beeld, na ons gelykenis, en laat hulle heers oor die visse van die see en die voëls van die hemel en die vee en oor die hele aarde en oor al die diere wat op die aarde kruip.

27 En God het die mens gemaak na sy beeld; na die beeld van God het Hy hom gemaak; man en vrou het Hy hulle gemaak.

28 En God het hulle geseën, en God het vir hulle gesê: Wees vrugbaar en vermeerder en vul die aarde, onderwerp dit en heers oor die visse van die see en die voëls van die hemel en oor al die diere wat op die aarde kruip.

29 Verder het God gesê: Ek gee nou aan julle al die plante wat saad gee, wat op die hele aarde is, en al die bome waar boomvrugte aan is wat saad dra. Dit sal julle voedsel wees.

30 Maar aan al die diere van die aarde en al die voëls van die hemel en al die kruipende diere op die aarde waarin 'n lewende siel is, gee Ek al die groen plante as voedsel. En dit was so.

31 Toe sien God al wat Hy gemaak het en—dit was baie goed. En dit was aand en dit was môre, die sesde dag.

2 SO is dan voltooi die hemel en die aarde met hulle ganse leëmag.

2 En God het op die sewende dag sy werk voltooi wat Hy gemaak het, en op die sewende dag gerus van al sy werk wat Hy gemaak het.

3 En God het die sewende dag geseën en dit geheilig, omdat Hy daarop gerus het van al sy werk wat God gemaak het deur dit te maak.

Skepping van die man en die vrou. Eden.

4 DIT is die geskiedenis van die hemel en die aarde toe hulle gemaak is. Die dag toe die HERE God die aarde en die hemel gemaak het,

5 was daar nog geen struik in die veld op die aarde nie, en geen plante van die veld het nog uitgespruit nie; want die HERE God het nog nie laat reën op die aarde nie, en daar was geen mens om die grond te bewerk nie.

6 Maar 'n mis het opgetrek uit die aarde en die hele aardryk bevochtig.

7 En die HERE God het die mens geformeer uit die stof van die aarde en in

sy neus geblaas die asem van die lewe. So het dan die mens 'n lewende siel geword.

8 Ook het die HERE God 'n tuin geplant in Eden, in die Ooste, en daar die mens wat Hy geformeer het, 'n plek gegee.

9 En die HERE God het allerhande bome uit die grond laat uitspruit, begeerlik om te sien en goed om van te eet; ook die boom van die lewe in die middel van die tuin, en die boom van die kennis van goed en kwaad.

10 En daar het 'n rivier uit Eden uitgegaan om die tuin nat te maak; en daarvandaan het dit verdeel en vier lope gemaak.

11 Die naam van die eerste is die Pison. Dit is hy wat om die hele land Hawila loop waar die goud is.

12 En die goud van die land is goed. Daar is ook balsemgom en onikssteen.

13 En die naam van die tweede rivier is die Gihon. Dit is hy wat om die hele land Kus loop.

14 En die naam van die derde rivier is die Hiddékél. Dit is hy wat oos van Assur loop. En die vierde rivier is die Frát.

15 Toe het die HERE God die mens geneem en hom in die tuin van Eden gestel om dit te bewerk en te bewaak.

16 En die HERE God het aan die mens bevel gegee en gesê: Van al die bome van die tuin mag jy vry eet,

17 maar van die boom van die kennis van goed en kwaad, daarvan mag jy nie eet nie; want die dag as jy daarvan eet, sal jy die dood sterwe.

18 Ook het die HERE God gesê: Dit is nie goed dat die mens alleen is nie. Ek sal vir hom 'n hulp maak wat by hom pas.

19 En die HERE God het uit die aarde geformeer al die diere van die veld en al die voëls van die hemel en hulle na die mens gebring om te sien hoe hy hulle sal noem. En net soos die mens al die lewende wesens genoem het, so moes hulle naam wees.

20 So het die mens dan name gegee aan al die vee en aan die voëls van die hemel en aan al die wilde diere van die veld, maar vir die mens het hy geen hulp gevind wat by hom pas nie.

21 Toe het die HERE God 'n diepe slaap op die mens laat val; en terwyl hy

slaap, het Hy een van sy ribbene geneem en die plek daarvan met vlees toegemaak.

22 En die HERE God bou die rib wat Hy van die mens geneem het, tot 'n vrou en bring haar na die mens.

23 Toe sê die mens: Dit is nou eendelik been van my bene en vlees van my vlees. Sy sal mannin genoem word, want sy is uit die man geneem.

24 Daarom sal die man sy vader en moeder verlaat en sy vrou aankleef. En hulle sal een vlees wees.

25 En hulle was altwee nakend, die mens en sy vrou, maar hulle het hul nie geskaam nie.

*Sonde en veroordeling van die mens.
Die eerste belofte.*

3 MAAR dieslang was listiger as al die diere van die veld wat die HERE God gemaak het. En hy sê vir die vrou: Is dit ook so dat God gesê het: Julle mag nie eet van al die bome van die tuin nie?

2 En die vrou antwoord die slang: Van die vrugte van die bome in die tuin mag ons eet,

3 maar van die vrugte van die boom wat in die middel van die tuin is, het God gesê: Julle mag daarvan nie eet nie en dit nie aanroer nie, anders sal julle sterwe.

4 Toe sê die slang vir die vrou: Julle sal gewis nie sterwe nie;

5 maar God weet dat as julle daarvan eet, julle oë sal oopgaan, sodat julle soos God sal wees deur goed en kwaad te ken.

6 Toe sien die vrou dat die boom goed was om van te eet, en dat hy 'n lus was vir die oë, ja 'n boom wat 'n mens kan begeer om verstand te verkry; en sy neem van sy vrugte en eet en gee ook aan haar man by haar, en hy het geëet.

7 Toe gaan altwee se oë oop, en hulle word gewaar dat hulle nakend was; en hulle het vyeblare aanmekaargewerk en vir hulle skorte gemaak.

8 En hulle het die stem van die HERE God gehoor terwyl Hy wandel in die tuin in die aandwindjie; en die mens en sy vrou het hulle verberg vir die aangesig van die HERE God tussen die bome van die tuin.

9 Toe roep die HERE God na die mens en sê vir hom: Waar is jy?

10 En hy antwoord: Ek het u geruis

gehoor in die tuin en gevrees, want ek is nakend; daarom het ek my verberg.

11 En Hy sê: Wie het jou te kenne gegee dat jy nakend is? Het jy geëet van die boom waarvan Ek jou beveel het om nie te eet nie?

12 En die mens antwoord: Die vrou wat U gegee het om by my te wees, sy het my van die boom gegee, en ek het geëet.

13 En die HERE God sê vir die vrou: Wat het jy nou gedoen? En die vrou antwoord: Die slang het my bedrieg, en ek het geëet.

14 Toe sê die HERE God vir die slang: Omdat jy dit gedoen het, is jy vervloek onder al die vee en al die diere van die veld. Op jou buik moet jy seil, en stof moet jy eet al die dae van jou lewe.

15 En Ek sal vyandskap stel tussen jou en die vrou, en tussen jou saad en haar saad. Hy sal jou die kop vormorsel, en jy sal hom in die hakskeen byt.

16 Vir die vrou het Hy gesê: Ek sal grootliks vermeerder jou moeite en jou swangerskap; met smart sal jy kinders baar; en na jou man sal jou begeerte wees, en hy sal oor jou heers.

17 En vir die mens het Hy gesê: Omdat jy geluister het na die stem van jou vrou en van die boom geëet het waarvan Ek jou beveel het om nie te eet nie—vervloek is die aarde om jou ontwil; met moeite sal jy daarvan eet al die dae van jou lewe.

18 Ook sal dit vir jou dorings en distels voortbring; en jy sal die plante van die veld eet.

19 In die sweet van jou aangesig sal jy brood eet totdat jy terugkeer na die aarde, want daaruit is jy geneem. Want stof is jy, en tot stof sal jy terugkeer.

20 En die mens het sy vrou Eva genoem, omdat sy moeder geword het van al wat lewe.

21 En die HERE God het vir die mens en sy vrou rokke van vel gemaak en dit hulle aangetrek.

22 Toe sê die HERE God: Nou het die mens geword soos een van Ons deur goed en kwaad te ken. As hy nou maar nie sy hand uitsteek en ook van die boom van die lewe neem en eet en lewe in ewigheid nie!

23 Toe stuur die HERE God hom weg uit die tuin van Eden om die grond te bewerk waar hy uit geneem is.

24 So het Hy dan die mens weggedrywe

en gérubs aan die oostekant van die tuin van Eden laat woon, met die swaard wat vlam en flikker, om die toegang tot die boom van die lewe te bewaak.

Kain en Abel. Die afstammeling van Kain. Set.

4 EN die mens het sy vrou Eva beken, en sy het swanger geword en Kain gebaar en gesê: Ek het 'n man verkry met die hulp van die HERE.

2 Daarna het sy ook sy broer Abel gebaar. En Abel was 'n skaapherder, en Kain 'n landbouwer.

3 En ná verloop van tyd het Kain van die vrugte van die land aan die HERE 'n offer gebring.

4 En Abel het ook van die eersgeborenes van sy kleinvee gebring, naamlik van hulle vet. En die HERE het Abel en sy offer genadig aangesien,

5 maar Kain en sy offer nie aangesien nie. Toe word Kain baie kwaad, en hy het sy hoof laat hang.

6 En die HERE sê vir Kain: Waarom is jy kwaad, en waarom laat jy jou hoof hang?

7 Is daar nie verheffing as jy goed doen nie? En as jy nie goed doen nie—diesonde lê en loer voor die deur, en sy begeerte is na jou; maar jy moet daaroor heers.

8 En Kain het met sy broer Abel gepraat; en toe hulle in die veld was, het Kain teen sy broer Abel opgestaan en hom doodgeslaan.

9 Toe sê die HERE vir Kain: Waar is jou broer Abel? En hy antwoord: Ek weet nie. Is ek my broer se wagter?

10 En Hy sê: Wat het jy gedoen? Die stem van die bloed van jou broer roep na My van die aarde af.

11 Daarom sal jy vervloek wees, ver van die grond wat sy mond oopgemaak het om die bloed van jou broer uit jou hand te ontvang.

12 As jy die grond bewerk, sal dit sy vermoë aan jou nie meer gee nie; 'n swerwer en vlugteling sal jy wees op die aarde.

13 Daarop sê Kain vir die HERE: My skuld is te groot om vergewe te word.

14 Kyk, U verdryf my nou uit die land uit, en ek moet my verberg vir u aangesig: 'n swerwer en vlugteling sal ek op die aarde wees, en elkeen wat my kry, sal my doodsla.

15 Maar die HERE sê vir hom: Daarom sal, as enigeen Kain doodsla, dit sewevoudig gewreek word. En die HERE het 'n teken gegee aan Kain, sodat enigeen wat hom kry, hom nie moet doodsla nie.

16 Toe gaan Kain weg van die aangesig van die HERE, en hy het gewoon in die land Nod, aan die oostekant van Eden.

17 En Kain het sy vrou beken, en sy het swanger geword en Henog gebaar. Daarna bou hy 'n stad en noem die stad na die naam van sy seun Henog.

18 En vir Henog is Irad gebore; en Irad was die vader van Mehújael; en Mehújael was die vader van Metúsaël; en Metúsaël die vader van Lameg.

19 En Lameg het vir hom twee vroue geneem. Die naam van die eerste was Ada, en die naam van die tweede Silla.

20 En Ada het Jabal gebaar. Hy was die vader van die tentbewoners en die veeboere.

21 Die naam van sy broer was Jubal. Hy was die vader van almal wat op sifers en fluite speel.

22 En Silla het ook gebaar, naamlik Tubal-Kain, 'n smid wat allerhande koper- en ysterinstrumente gemaak het. En die suster van Tubal-Kain was Naéma.

23 En Lameg het vir sy vroue gesê: Ada en Silla, hoor na my stem! Vroue van Lameg, luister na my woord! Voorwaar, ek slaan 'n man dood wat my wond, en 'n seun wat my kwes.

24 Want Kain sal sewemaal gewreek word, maar Lameg sewen-en-sewentigmaal.

25 En Adam het sy vrou weer beken, en sy het 'n seun gebaar en hom Set genoem. Want, *het sy gesê*, God het my 'n ander kind geskenk in die plek van Abel, omdat Kain hom doodgeslaan het.

26 En ook vir Set is 'n seun gebore wat hy Enos genoem het. Toe het hulle die Naam van die HERE begin aanroep.

Nakomelinge van Adam deur Set tot op Noag.

5 DIT is die stamboom van Adam. Die dag toe God die mens geskape het, het Hy hom gemaak na die gelykenis van God.

2 Man en vrou het Hy hulle geskape en

hulle geseën en hulle mens genoem, die dag toe hulle geskape is.

3 Toe Adam honderd en dertig jaar oud was, het hy 'n seun verwek na sy gelykenis, na sy ewebeeld, en hom Set genoem.

4 En die dae van Adam, ná die geboorte van Set, was agt honderd jaar. En hy het seuns en dogters gehad.

5 So was dan al die dae van Adam wat hy geleef het, nege honderd en dertig jaar, en hy het gesterwe.

6 Toe Set honderd en vyf jaar oud was, het hy die vader van Enos geword.

7 En Set het ná die geboorte van Enos nog agt honderd en sewe jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

8 So was dan al die dae van Set nege honderd en twaalf jaar, en hy het gesterwe.

9 Toe Enos negentig jaar oud was, het hy die vader van Kenan geword.

10 En Enos het ná die geboorte van Kenan nog agt honderd en vyftien jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

11 So was dan al die dae van Enos nege honderd en vyf jaar, en hy het gesterwe.

12 Toe Kenan sewentig jaar oud was, het hy die vader van Mahaláel geword.

13 En Kenan het ná die geboorte van Mahaláel nog agt honderd en veertig jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

14 So was dan al die dae van Kenan nege honderd en tien jaar, en hy het gesterwe.

15 Toe Mahaláel vyf en sestig jaar oud was, het hy die vader van Jered geword.

16 En Mahaláel het ná die geboorte van Jered nog agt honderd en dertig jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

17 So was dan al die dae van Mahaláel agt honderd vyf en negentig jaar, en hy het gesterwe.

18 Toe Jered honderd twee en sestig jaar oud was, het hy die vader van Henog geword.

19 En Jered het ná die geboorte van Henog nog agt honderd jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

20 So was dan al die dae van Jered nege honderd twee en sestig jaar, en hy het gesterwe.

21 Toe Henog vyf en sestig jaar oud was, het hy die vader van Metúsalag geword.

22 En Henog het, ná die geboorte van Metúsalag, nog drie honderd jaar met God gewandel. En hy het seuns en dogters gehad.

23 So was dan al die dae van Henog drie honderd vyf en sestig jaar.

24 En Henog het met God gewandel; en hy was nie meer nie, want God het hom weggeneem.

25 Toe Metúsalag honderd sewen-en-tagtig jaar oud was, het hy die vader van Lameg geword.

26 En Metúsalag het ná die geboorte van Lameg nog sewe honderd twee en tagtig jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

27 So was dan al die dae van Metúsalag nege honderd negen-en-sestig jaar, en hy het gesterwe.

28 Toe Lameg honderd twee en tagtig jaar oud was, het hy 'n seun verwek

29 en hom Noag genoem, want hy het gesê: Dit is hy wat ons sal troos oor ons werk en oor die moeilike arbeid van ons hande wat voortkom uit die aarde wat die HERE vervloek het.

30 En Lameg het ná die geboorte van Noag nog vyf honderd vyf en negentig jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

31 So was dan al die dae van Lameg sewe honderd sewen-en-sewentig jaar, en hy het gesterwe.

32 En Noag was vyf honderd jaar oud, en Noag het die vader geword van Sem, Gam en Jafet.

Toenemende bederf van die mense. Die sondeloed.

6 TOE die mense op die aarde begin te vermeerder, en daar vir hulle dogters gebore is,

2 sien die seuns van God dat die dogters van die mense mooi was, en hulle het vir hulle as vroue geneem almal wat hulle verkies het.

3 Toe sê die HERE: My Gees sal nie vir ewig in die mens heers nie, omdat hy ook vlees is; maar sy dae sal wees honderd en twintig jaar.

4 In dié dae was die reuse op die aarde, en ook daarna, as die seuns van God by die dogters van die mense ingegaan, en dié vir hulle kinders gebaar het. Dit is die helde uit die ou tyd, die manne van naam.

5 Toe die HERE sien dat die boosheid

van die mens op die aarde groot was, en al die versinsels wat hy bedink in sy hart altyddur net sleg was,

6 Het dit die HERE berou dat Hy die mens op die aarde gemaak het, en daar was smart in sy hart.

7 En die HERE sê: Ek sal die mens wat Ek geskape het, van die aarde verdag, die mens sowel as die vee en die kruipende diere en die voëls van die hemel. Want dit berou My dat Ek hulle gemaak het.

8 Maar Noag het genade gevind in die oë van die HERE.

9 Dit is die geskiedenis van Noag. Noag was 'n regverdige, opregte man onder sy tydgenote. Noag het gewandel met God.

10 En Noag het drie seuns gehad: Sem, Gam en Jafet.

11 Maar die aarde was verdorwe voor die aangesig van God, en die aarde was vol geweld.

12 Toe sien God die aarde aan en—dit was verdorwe, want alle vlees het sy wandel op die aarde verderwe.

13 En God sê vir Noag: Die einde van alle vlees het voor my aangesig gekom; want die aarde is deur hulle vervul met geweld. En kyk, Ek gaan hulle saam met die aarde verdag.

14 Maak vir jou 'n ark van goferhout. Met afdelings moet jy die ark maak en dit binne en buite met pik bestryk.

15 Sô moet jy dit maak: drie honderd el die lengte van die ark, vyftig el sy breedte en dertig el sy hoogte.

16 'n Opening moet jy aan die ark maak; en op die maat van 'n el moet jy dit aan die bokant afwerk en die deur van die ark aan die sykant insit. Jy moet dit met 'n onderste, tweede en derde verdieping maak.

17 Want kyk, Ek bring 'n watervloed oor die aarde om onder die hemel te verdag alle vlees waar 'n lewensgees in is. Al wat op die aarde is, sal wegsterwe.

18 Maar met jou sal Ek my verbond oprig; jy moet in die ark gaan, jy en jou seuns en jou vrou en die vroue van jou seuns saam met jou.

19 En van al wat lewe, van alle vlees, moet jy twee van elke soort in die ark laat ingaan om dit saam met jou in die lewe te hou: mannetjie en wyfie moet hulle wees.

20 Van die voëls volgens hulle soorte en van die vee volgens hulle soorte, van al die kruipende diere van die aarde volgens

hulle soorte, twee van elke soort, moet na jou kom om in die lewe te bly.

21 En jy, neem vir jou van al die voedsel wat geëet word, en versamel dit by jou, dat dit vir jou en hulle as voedsel kan dien.

22 En Noag het dit gedoen. Net soos God hom beveel het, so het hy gedoen.

7 DAARNA het die HERE vir Noag gesê: Gaan in die ark, jy en jou hele huisgesin, want jou het Ek regverdig bevind voor my aangesig in hierdie geslag.

2 Van al die rein diere moet jy vir jou sewe paar neem, die mannetjie met sy wyfie; maar van die diere wat nie rein is nie, twee, die mannetjie met sy wyfie.

3 Ook van die voëls van die hemel sewe paar, die mannetjie met die wyfie, om die geslag in die lewe te hou op die hele aarde.

4 Want oor nog sewe dae sal Ek laat reën op die aarde, veertig dae en veertig nagte, en al die lewendes wesens wat Ek gemaak het, van die aarde verdag.

5 En Noag het gedoen net soos die HERE hom beveel het.

6 En Noag was ses honderd jaar oud toe die watervloed oor die aarde kom.

7 En Noag en sy seuns en sy vrou en die vroue van sy seuns saam met hom het in die ark gegaan vanweë die waters van die vloed.

8 Van die rein diere en van die diere wat nie rein is nie, en van die voëls en van alles wat op die aarde kruip,

9 het daar twee-twee na Noag in die ark gegaan, 'n mannetjie en 'n wyfie, soos God Noag beveel het.

10 Ná die sewe dae kom toe die waters van die vloed op die aarde.

11 In die seshonderdste jaar van die lewe van Noag, in die tweede maand, op die sewentiende dag van die maand, op dieselfde dag, het al die fonteine van die groot watervloed uitgebreek, en diesluis van die hemel oopgegaan;

12 en die stortreën was op die aarde veertig dae en veertig nagte lank.

13 Op daardie selfde dag het Noag en Sem en Gam en Jafet, die seuns van Noag, sowel as die vrou van Noag en die drie vroue van sy seuns saam met hulle in die ark gegaan.

14 Hulle en al die wilde diere volgens hulle soorte en al die vee volgens hulle soorte en al die diere wat op die aarde

kruip volgens hulle soorte, en al die voëls volgens hulle soorte, voëls van allerhande vere—

15 van al die vlees waar 'n lewensgees in was, het twee-twee na Noag in die ark gegaan.

16 En die wat ingaan, het gegaan as mannetjie en wyfie van alle vlees soos God hom beveel het. En die HERE het agter hom toegesluit.

17 En die vloed was veertig dae lank op die aarde: die waters het vermeerder en die ark opgehef, sodat dit opgerys het bo die aarde.

18 En die waters het die oorhand gekry en grootliks vermeerder op die aarde terwyl die ark op die waters drywe.

19 En die waters het heeltemal die oorhand gekry op die aarde, sodat al die hoë berge onder die ganse hemel bedek was.

20 Vyftien el bo hulle het die waters die oorhand gekry, sodat die berge bedek was.

21 En alle vlees wat op die aarde beweeg, het waggesterwe: die voëls en die vee en die wilde diere en al die gedierde wat op die aarde wemel, en al die mense.

22 Alles wat die asem van die lewensgees in sy neusgate gehad het, alles wat op die droë grond was, het doodgegaan.

23 So is dan al die lewendes wesens verdag wat op die aarde was, die mens sowel as die vee en die kruipende diere en die voëls van die hemel; hulle is verdag van die aarde. En net Noag het oorgebly en wat by hom in die ark was.

24 En die waters het die oorhand behou oor die aarde honderd en vyftig dae lank.

Noag gaan uit die ark.

8 EN God het gedink aan Noag en aan al die wilde diere en al die vee wat saam met hom in die ark was; en God het 'n wind oor die aarde laat waai, sodat die waters gesak het.

2 Ook die fonteine van die watervloed en die sluis van die hemel het toegegaan, en die stortreën uit die hemel opgehou.

3 Toe het die waters aanhoudend van die aarde teruggegaan, en die waters het afgeneem aan die end van honderd en vyftig dae.

4 En die ark het in die sewende maand, op die sewentiende dag van die maand, op die gebergte van Ararat gerus.

5 En die waters het aanhoudend afge-

neem tot die tiende maand. In die tiende maand, op die eerste van die maand, het die toppe van die berge sigbaar geword.

6 Toe het Noag aan die end van veertig dae die venster oopgemaak van die ark wat hy gebou het,

7 en 'n kraai uitgestuur wat gedurig heen en weer gevlieg het tot dat die waters weggedroog het van die aarde.

8 Daarop laat hy 'n duif van hom af wegvlieg om te sien of die waters oor die aarde verminder het.

9 Maar die duif het geen rusplek gevind vir die holte van sy voet nie en na hom teruggekeer in die ark; want die waters was oor die hele aarde. So het hy dan sy hand uitgesteek en hom gegryp en in die ark by hom gebring.

10 Daarna het hy weer sewe dae gewag. Toe stuur hy die duif weer uit die ark.

11 En die duif het teen die aand na hom gekom, en daar was 'n groen olyfblad in sy bek! Toe merk Noag dat die waters oor die aarde verminder het.

12 Daarna wag hy weer sewe dae en stuur die duif uit. Maar hy het nie weer na hom teruggekeer nie.

13 In die seshonderd-en-eerste jaar, in die eerste maand, op die eerste van die maand, het die waters weggedroog van die aarde. En Noag het die deksel van die ark wegneem en uitgekyk, en die aarde was droog—

14 in die tweede maand, op die sewen-entwintigste dag van die maand, was die aarde droog.

15 En God het met Noag gespreek en gesê:

16 Gaan uit die ark, jy en jou vrou en jou seuns en die vroue van jou seuns saam met jou.

17 Laat saam met jou uitgaan al die diere wat by jou is, van alle vlees: die voëls en die vee en al die diere wat op die aarde kruip, dat hulle kan wemel op die aarde en vrugbaar wees en vermeerder op die aarde.

18 Toe gaan Noag uit en sy seuns en sy vrou en die vroue van sy seuns saam met hom.

19 Al die diere, alles wat kruip en al die voëls, alles wat op die aarde roer, volgens hulle soorte, het uit die ark uitgegaan.

20 En Noag het vir die HERE 'n altaar gebou en van al die rein diere en al die

rein voëls geneem en brandoffers op die altaar gebring.

21 En die HERE het die lieflike geur geruik, en die HERE het in sy hart gesê: Ek sal die aarde verder nie meer vervloek om die mens ontwil nie, want die versinsels van die mens se hart is sleg van sy jeug af. En Ek sal verder nie meer al die lewende wesens tref soos Ek gedoen het nie.

22 Van nou af sal, al die dae van die aarde, saaityd en oestyd, koue en hitte, somer en winter, dag en nag, nie ophou nie.

Verbond van God met Noag.

9 EN God het Noag en syseuns gesien en vir hulle gesê: Wees vrugbaar en vermeerder en vul die aarde.

2 Die vrees en die skrik vir julle sal wees oor al die diere van die aarde en al die voëls van die hemel; alles wat op die aarde roer en al die visse van die see. Hulle is in julle hand oorgegee.

3 Alles wat beweeg en lewe, sal julle voedsel wees. Net soos die groen plante, gee Ek dit alles aan julle.

4 Net die vleis met sy siel, met sy bloed, mag julle nie eet nie.

5 Maar wat julle bloed betref, naamlik van julle siele, dit sal Ek eis: van al die diere sal Ek dit eis. Ook van die mens, van die een teenoor die ander, sal Ek die siel van die mens eis.

6 Hy wat die bloed van 'n mens vergiet, sy bloed sal deur mense vergiet word; want God het die mens na sy beeld gemaak.

7 Maar julle, wees vrugbaar en vermeerder; wemel op die aarde en vermeerder daarop.

8 Verder het God met Noag en sy seuns by hom gesprek en gesê:

9 Maar Ek, kyk Ek rig my verbond met julle op en met julle nageslag ná julle,

10 en met al die lewende wesens wat by julle is: die voëls, die vee en al die wilde diere van die aarde by julle—al wat uit die ark uitgegaan het, naamlik al die diere van die aarde.

11 En Ek rig my verbond met julle op, dat alle vlees nie meer deur die waters van die vloed uitgeroei sal word nie, en dat daar geen vloed meer sal wees om die aarde te verwoes nie.

12 En God het gesê: Dit is die teken

van die verbond wat Ek sluit tussen My en julle en al die lewende wesens wat by julle is, vir ewige geslagte:

13 My boog gee Ek in die wolke; dit sal 'n teken wees van die verbond tussen My en die aarde.

14 As Ek dan wolke oor die aarde bring, en hierdie boog verskyn in die wolke, 15 dan sal Ek dink aan my verbond wat daar bestaan tussen My en julle en al die lewende wesens, in alle vlees. En die waters sal nie meer 'n vloed word om alle vlees te verdag nie.

16 As die boog dan in die wolke staan, sal Ek dit aansien om te dink aan die ewige verbond tussen God en al die lewende wesens, in alle vlees wat op die aarde is.

17 En God het vir Noag gesê: Dit is die teken van die verbond wat Ek opgerig het tussen My en alle vlees wat op die aarde is.

Die seuns van Noag.

18 EN die seuns van Noag wat uit die ark uitgegaan het, was Sem en Gam en Jafet. En Gam was die vader van Kanaän.

19 Hierdie drie was die seuns van Noag; en met hulle begin die uitbreiding van al die aardbewoners.

20 En Noag het begin om die grond te bewerk en 'n wingerd geplant.

21 Maar toe hy van die wyn gedrink het, het hy dronk geword en nakend in sy tent gelê.

22 En Gam, die vader van Kanaän, het sy vader se naaktheid gesien en dit aan sy twee broers daarbuite te kenne gegee.

23 Toe neem Sem en Jafet die bo-kleed en hou dit op hulle skouers terwyl hulle agteruitloop, en hulle het die naaktheid van hulle vader bedek: hulle gesig was agtertoe gedraai, sodat hulle die naaktheid van hulle vader nie gesien het nie.

24 Toe Noag van sy wyn wakker word en merk wat sy jonger seun hom aangedoen het,

25 sê hy: Vervloek is Kanaän! 'n Kneg van die knegte moet hy wees vir sy broers.

26 Verder sê hy: Geseënd is die HERE, die God van Sem. Maar Kanaän moet sy dienskneg wees.

27 Mag God aan Jafet ruimte verskaf, en mag hy woon in die tente van Sem! Maar Kanaän moet sy dienskneg wees.

28 En Noag het ná die vloed drie honderd en vyftig jaar gelewe.

29 So was dan al die dae van Noag nege honderd en vyftig jaar, en hy het gesterwe.

Afstammeling van Jafet, Gam en Sem.

10 EN dit is die stamboom van die seuns van Noag, Sem, Gam en Jafet—vir hulle is daar seuns gebore ná die vloed.

2 Die seuns van Jafet was: Gomer en Magog en Madai en Jawan en Tubal en Meseg en Tiras.

3 En die seuns van Gomer was: Áskenas en Rifat en Togárma.

4 En die seuns van Jawan was: Elísa en Tarsis, die Kittiers en Dodaniëte—

5 uit hulle het verdeeld geraak die kuslande van die nasies, in hulle lande, elkeen na sy taal, volgens hulle geslagte, in hulle nasies.

6 En die seuns van Gam was: Kus en Misraim en Put en Kanaän.

7 En die seuns van Kus was: Seba en Hawila en Sabta en Raéma en Sábtega. En die seuns van Raéma: Skeba en Dedan.

8 Kus was ook die vader van Nimrod. Hy het begin om 'n gewelddenaar op aarde te wees.

9 Hy was 'n geweldige jagter voor die aangesig van die HERE. Daarom sê hulle: Soos Nimrod, 'n geweldige jagter voor die aangesig van die HERE.

10 En die begin van sy ryk was Babel en Ereg en Akkad en Kalne in die land Sinear.

11 Uit hierdie land het hy getrek na Assur en gebou: Ninevé en Rehobót-Ir en Kalag.

12 en Resen, tussen Ninevé en Kalag: dit is die groot stad.

13 En Misraim was die vader van die Ludiëte en Anamiëte en Lehabiete en Naftuhiete.

14 en die Patrusiëte en Kasluhiëte—van wie die Filistyne uitgegaan het—en Kafilietie.

15 En Kanaän was die vader van Sidon, sy eersgeborene, en Het

16 en die Jebusiëte en Amoriëte en Girgasiëte,

17 en die Hewiëte en Arkietie en Sinietie,

18 en die Arwadiëte en Semariëte en

Hamatiëte. En daarna het die geslagte van die Kanaaniëte hulle versprei.

19 En die gebied van die Kanaaniëte was van Sidon af in die rigting van Gerar tot by Gasa, in die rigting van Sodom en Gomorra en Adma en Sebbím, tot by Lesa.

20 Dit was die seuns van Gam volgens hulle geslagte, na hulle tale, in hulle lande, in hulle nasies.

21 En ook vir Sem, die stamvader van al die seuns van Heber, die ouer broer van Jafet, is seuns gebore.

22 Die seuns van Sem was: Elam en Assur en Arpagsad en Lud en Aram.

23 En die seuns van Aram was: Us en Hul en Geter en Mas.

24 En Arpagsad was die vader van Selag, en Selag van Heber.

25 En vir Heber is twee seuns gebore; die naam van die een was Peleg, want in sy dae het die aardbewoners verdeeld geraak; en die naam van sy broer was Joktan.

26 En Joktan was die vader van Almódad en Selef en Hasarmávet en Jerag

27 en Hadóram en Usal en Dikla,

28 en Obal en Abimael en Skeba,

29 en Ofir en Hawila en Jobab. Hulle almal was seuns van Joktan.

30 En hulle woonplek was van Mesa af in die rigting van Sefar, die berg van die Ooste.

31 Dit is die seuns van Sem volgens hulle geslagte, na hulle tale, in hulle lande, volgens hulle nasies.

32 Dit is die geslagte van die seuns van Noag volgens hulle afstamming, in hulle nasies; en uit hulle het die nasies op die aarde hulle verdeel ná die vloed.

Die toring van Babel.

11 EN die hele aarde het dieselfde taal gehad en een en dieselfde woorde.

2 En toe hulle wegtrek na die Ooste, kry hulle 'n laagte in die land Sinear; en daar het hulle gaan woon.

3 Daarop sê hulle vir mekaar: Kom laat ons stene vorm en dit goed brand. Hulle gebruik toe die bakstene vir bousteen en die lymgrond vir klei.

4 En hulle sê: Kom, laat ons vir ons 'n stad bou en 'n toring waarvan die punt aan die hemel raak; en laat ons vir ons 'n naam maak, sodat ons nie oor die hele aarde verstrooid raak nie.

5 Toe kom die HERE af om die stad en die toring te besien wat die mensekinders aan't bou was.

6 En die HERE sê: Daar is hulle nou een volk en het almal een taal! En dit is net die begin van hulle onderneming: nou sal niks vir hulle meer onmoontlik wees van wat hulle van plan is om te doen nie.

7 Kom, laat Ons neerdaal en hulle taal daar verwar, sodat die een die taal van die ander nie kan verstaan nie.

8 So het die HERE hulle dan daarvandaan oor die hele aarde verstrooi; en hulle het opgehou om die stad te bou.

9 Daarom het hulle dit Babel genoem, want daar het die HERE die taal van die hele aarde verwar, en daarvandaan het die HERE hulle oor die hele aarde verstrooi.

Afstammeling van Sem.

10 DIT is die stamboom van Sem: Toe Sem honderd jaar oud was, het hy die vader van Arpagsad geword, twee jaar ná die vloed.

11 En Sem het ná die geboorte van Arpagsad nog vyf honderd jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

12 Toe Arpagsad vyf en dertig jaar oud was, het hy die vader van Selag geword.

13 En Arpagsad het ná die geboorte van Selag nog vier honderd en drie jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

14 Toe Selag dertig jaar oud was, het hy die vader van Heber geword.

15 En Selag het ná die geboorte van Heber nog vier honderd en drie jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

16 Toe Heber vier en dertig jaar oud was, het hy die vader van Peleg geword.

17 En Heber het ná die geboorte van Peleg nog vier honderd en dertig jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

18 Toe Peleg dertig jaar oud was, het hy die vader van Rehu geword.

19 En Peleg het ná die geboorte van Rehu nog twee honderd en nege jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

20 Toe Rehu twee en dertig jaar oud was, het hy die vader van Serug geword.

21 En Rehu het ná die geboorte van

Serug nog twee honderd en sewe jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

22 Toe Serug dertig jaar oud was, het hy die vader van Nahor geword.

23 En Serug het ná die geboorte van Nahor twee honderd jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

24 Toe Nahor negen-en-twintig jaar oud was, het hy die vader van Tera geword.

25 En Nahor het ná die geboorte van Tera nog honderd en negentien jaar gelewe. En hy het seuns en dogters gehad.

26 Toe Tera sewentig jaar oud was, het hy die vader geword van Abram, Nahor en Haran.

27 En dit is die stamboom van Tera: Tera het die vader geword van Abram, Nahor en Haran, en Haran van Lot.

28 En Haran het gesterwe terwyl sy vader Tera nog geleef het, in sy geboorteland, in Ur van die Galdeërs.

29 En Abram en Nahor het vir hulle vroue geneem. Die naam van Abram se vrou was Sarai, en die naam van Nahor se vrou was Milka, die dogter van Haran, die vader van Milka en die vader van Jiska.

30 En Sarai was onvrugbaar, sy het geen kind gehad nie.

31 En Tera het sy seun Abram geneem en Lot, die seun van Haran, sy kleinseun, en Sarai, sy skoondogter, die vrou van sy seun Abram, en hulle het saam met hulle uit Ur van die Galdeërs getrek om te gaan na die land Kanaän. En hulle het tot by Haran gekom en daar gaan woon.

32 En die dae van Tera was twee honderd en vyftig jaar, en Tera het in Haran gesterwe.

Roeping van Abram. Hy kom in Kanaän. Sy trek na Egipte.

12 EN die HERE het vir Abram gesê: Gaan nou uit jou land en uit jou famielie en uit jou vader se huis, na die land wat Ek jou sal wys.

2 En Ek sal jou 'n groot nasie maak en jou seën en jou naam so groot maak, dat jy 'n seën sal wees.

3 En Ek sal seën diegene wat jou seën, en hom vervloek wat jou vervloek;

en in jou sal al die geslagte van die aarde geseën word.

4 Toe het Abram weggetrek soos die HERE hom gesê het, en Lot het saam met hom getrek. En Abram was vyf en sewentig jaar oud by sy vertrek uit Haran.

5 En Abram het Sarai, sy vrou, en Lot, sy broerskind, geneem en al hul besittings wat hulle bymekaargemaak en die slawe wat hulle in Haran verwerf het, en hulle het uitgetrek om na dielands Kanaän te gaan en in die land Kanaän gekom.

6 En Abram het deur die land getrek na die plek Sigem, tot by die eikeboom van More. Die Kanaäniete was toe in die land.

7 Daarop verskyn die HERE aan Abram en sê: Aan jou nageslag sal Ek hierdie land gee. Toe bou hy daar 'n altaar vir die HERE wat aan hom verskyn het.

8 En daarvandaan het hy verder versit na die gebergte oos van Bet-el en sy tent opgeslaan tussen Bet-el aan die weste en Ai aan die oostekant, en daar vir die HERE 'n altaar gebou en die Naam van die HERE aangeroep.

9 Daarna het Abram al verder na die Suidland weggetrek.

10 En daar was hongersnood in die land, sodat Abram moes aftrek na Egipte om daar as vreemdeling te vertoef; want die hongersnood was swaar in die land.

11 En toe hy op die punt staan om Egipte in te trek, het hy met sy vrou Sarai gespreek: Kyk, ek weet dat jy 'n vrou is mooi van aansien.

12 As die Egiptenaars jou nou sien, sal hulle sê: Dit is sy vrou; en hulle sal my doodmaak en jou laat lewe.

13 Sê tog, jy is my suster, dat dit met my goed kan gaan terwille van jou, en ek om jou ontwil in die lewe kan bly.

14 Toe Abram dan in Egipte gekom het, sien die Egiptenaars dat die vrou baie mooi was.

15 Ook het die vorste van Farao haar gesien en haar by Farao geprys. En die vrou is na die paleis van Farao geneem.

16 En hy het goed gedoen aan Abram om haar ontwil, sodat hy kleinvee en beeste en esels, slawe en slavinne, eselinne en kamele in besit gekry het.

17 Maar die HERE het Farao en sy huis met groot plaas besoek terwille van Sarai, die vrou van Abram.

18 Toe roep Farao Abram en hy sê:

Wat het jy my nou aangedoen? Waarom het jy my nie te kenne gegee dat sy jou vrou is nie?

19 Waarom het jy gesê: Sy is my suster, sodat ek haar vir my as vrou geneem het? Daar is jou vrou dan nou—neem haar en gaan weg.

20 En Farao het aan enkele manne omtrent hom bevel gegee, en hulle het hom weggebring met sy vrou en sy hele besitting.

Abram en Lot skei van mekaar.

13 SO het Abram dan uit Egipte na die Suidland opgetrek, hy met sy vrou en sy hele besitting, en Lot saam met hom.

2 En Abram was baie ryk aan vee, aan silwer en goud.

3 En hy het van plek tot plek uit die Suidland getrek tot by Bet-el, na die plek waar sy tent in die begin gestaan het, tussen Bet-el en Ai.

4 Na die plek van die altaar wat hy vroeër daar gemaak het. En Abram het daar die Naam van die HERE aangeroep.

5 En Lot wat saam met Abram getrek het, had ook kleinvee en beeste en tente.

6 En die land kon hulle nie dra om saam te woon nie, want hulle besittings was groot, sodat hulle nie saam kon woon nie.

7 En daar was twis tussen die veewagters van Abram en die veewagters van Lot. Ook het die Kanaäniete en Feresiete destyds in die land gewoon.

8 Toe sê Abram vir Lot: Laat daar tog geen twis wees tussen my en jou, en tussen my wagters en jou wagters nie; ons is mos broers.

9 Lê die hele land nie voor jou oop nie? Skei jou tog van my af; gaan jy links, dan sal ek regs gaan, en gaan jy regs, dan sal ek links gaan.

10 Toe slaan Lot sy oë op en sien dat die hele Jordaanstreek orals volop water het; voordat die HERE Sodom en Gomorra verwoes het, was dit in die rigting van Soar soos die tuin van die HERE, soos Egipteland.

11 En Lot kies vir hom die hele Jordaanstreek, en Lot het na die ooste weggetrek. So het hulle dan die een van die ander geskei.

12 Abram het bly woon in die land Kanaän, en Lot het gaan woon in die stede van die Jordaanstreek en sy tente tot by Sodom opgeslaan.

13 En die manne van Sodom was sleg en groot sondeers voor die HERE.

14 En die HERE sê vir Abram nadat Lot van hom geskei het: Slaan tog jou oë op en kyk van die plek waar jy staan, na die noorde en suide, na die ooste en weste;

15 want die hele land wat jy sien, sal Ek aan jou gee en aan jou nageslag tot in ewigheid.

16 En Ek sal jou nageslag maak soos die stof van die aarde, sodat as iemand die stof van die aarde kan tel, jou nageslag ook getel kan word.

17 Maak jou klaar, trek die land deur in sy lengte en sy breedte, want Ek sal dit aan jou gee.

18 Toe het Abram al verder tente opgeslaan en gaan woon by die eikebome van Mamre, wat by Hebron is; en hy het daar vir die HERE 'n altaar gebou.

Abram verlos Lot. Melgisédék.

14 EN in die dae van Amrafel, die koning van Sinear, Ariog, die koning van Ellásar, Kedor-Laómer, die koning van Elam en Tideal, die koning van die nasies,

2 het hulle oorlog gemaak teen Bera, die koning van Sodom, en teen Birsá, die koning van Gomorra, Sineab, die koning van Adma, en Seméber, die koning van Sebóim, en teen die koning van Bela, dit is Soar.

3 Hulle het almal hulle leërs verenig in die laagte van Siddim, dit is die Soutsee.

4 Twaalf jaar lank het hulle Kedor-Laómer toe al gedien, maar in die dertiende jaar het hulle opstandig geword.

5 Toe kom Kedor-Laómer in die veertiende jaar, en die konings wat saam met hom was, en hulle verslaan die Refaïete in Asterot-Karnaim en die Susiete in Ham en die Emiete in die vlakte van Kirjatáim,

6 en die Horiete op hulle gebergte Seir, tot by El-Paran wat aan die woestyn lê.

7 Daarop het hulle omgedraai en by En-Mispat, dit is Kades, gekom en die hele land van die Amalekiete verower, en ook die Amoriete wat in Háseson-Tamar woon.

8 Toe trek die koning van Sodom uit en die koning van Gomorra en die koning van Adma en die koning van Sebóim en die koning van Bela, dit is Soar, en stel

hulle in die laagte van Siddim in slagorde teen hulle op,

9 teen Kedor-Laómer, die koning van Elam, en Tideal, die koning van die nasies, en Amrafel, die koning van Sinear, en Ariog, die koning van Ellásar: vier konings teen vyf.

10 Maar die laagte van Siddim was vol gate in die lymgrond; en toe die konings van Sodom en Gomorra wegvlug, het hulle daarin geval, en die wat oorbly, het na die gebergte gevlug.

11 En hulle het al die goed van Sodom en Gomorra en al hulle voedsel geneem en weggetrek.

12 Hulle het ook Lot, Abram se broerskind, en al sy goed geneem en weggetrek—want hy was in Sodom woonagtig.

13 Toe kom daar een wat vrygeraak het, en vertel dit aan Abram, die Hebreër, wat woonagtig was by die eikebome van Mamre, die Amoriet, broer van Eskol en broer van Aner; en hulle was bondgenote van Abram.

14 Toe Abram hoor dat sy broer as gevangene weggevoer was, het hy sy geërfde bedienende wat in sy huis gebore is, laat uittrek, drie honderd en agtien, en hulle tot by Dan agtervolg—

15 hy het hulle in die nag van verskillende kante aangeval, hy en sy dienaars, en hulle verslaan en hulle agtervolg tot by Hoba wat noord van Damaskus lê.

16 En hy het al die goed teruggebring, en ook sy broer Lot en sy goed teruggebring; en ook die vroue en die manskappe.

17 Ná sy terugkoms van die oorwinning op Kedor-Laómer en die konings wat saam met hom was, het die koning van Sodom uitgetrek hom tegemoet na die laagte van Sawe, dit is die koningslaagte.

18 En Melgisédék, die koning van Salem, wat 'n priester van die allerhoogste God was, het brood en wyn gebring

19 en hom geseën en gesê: Geseënd is Abram deur God, die Allerhoogste, wat hemel en aarde besit.

20 En geseënd is die allerhoogste God wat u vyande in u hand gegee het. Toe gee hy hom die tiende van alles.

21 En die koning van Sodom sê vir Abram: Gee my die mense, maar neem die goed vir uself.

22 Toe antwoord Abram die koning van Sodom: Ek het my hand opgesteek

na die HERE, die allerhoogste God, wat hemel en aarde besit,

23 datek geen draad en geen skoenriem, ja dat ek niks sal neem van alles wat uwe is nie, sodat u nie kan sê: Ek het Abram ryk gemaak nie.

24 Niks vir my nie! Net wat die dienaars geëet het, en die deel van die manne wat saam met my getrek het, Aner, Eskol en Mamre, laat dié hulle deel neem.

Verbond van God met Abram.

15 NÁ hierdie dinge het die woord van die HERE tot Abram gekom in 'n gesig en gesê: Vrees nie, Abram, Ek is vir jou 'n skild en jou loon is baie groot.

2 Toe vra Abram: Here HERE, wat sal U my gee aangesien ek sonder kinders heengaan, en die erfgenaam van my huis die Damaskéner Eliéser is?

3 Verder het Abram gesê: Aan my het U geen nageslag gegee nie; so sal dan die bediende van my huis my erfgenaam wees.

4 Toe kom die woord van die HERE tot hom en sê: Hierdie een sal jou erfgenaam nie wees nie, maar die een wat uit jou liggaam sal voortkom, hy sal jou erfgenaam wees.

5 Daarop lei Hy hom uit na buite met die woorde: Kyk nou op na die hemel en tel die sterre as jy hulle kan tel. En Hy sê vir hom: So sal jou nageslag wees.

6 En hy het in die HERE geglo; en Hy het hom dit tot geregtigheid gereken.

7 Verder het Hy vir hom gesê: Ek is die HERE wat jou uitgelei het uit Ur van die Galdeërs om jou hierdie land in besit te gee.

8 En hy sê: Here HERE, waaraan sal ek weet dat ek dit in besit sal neem?

9 En Hy antwoord hom: Neem vir My 'n driejaaroud-vers en 'n driejaaroud-bokooi en 'n driejaaroud-ram en 'n tortelduif en 'n jong duif.

10 En hy het dit alles vir Hom gebring en dit middelure gedeel en die helftes teenoor mekaar gelê; maar die voëls het hy nie verdeel nie.

11 Toe kom daar roofvoëls op die dooie diere af, maar Abram het hulle weggejaag.

12 En toe die son wou ondergaan, val daar 'n diepe slaap op Abram; en skrik en groot duisternis het hom oorval.

13 Daarop sê Hy vir Abram: Weet verseker dat jou nageslag vreemdelinge sal wees in 'n land wat aan hulle nie behoort nie; daar sal hulle diensbaar wees en verdruk word vier honderd jaar lank.

14 Maar Ek sal ook oordeel die nasie aan wie hulle diensbaar moet wees, en daarna sal hulle uittrek met baie goed.

15 Maar jy sal na jou vaders gaan in vrede, jy sal in goeie ouderdom begrawe word.

16 En die vierde geslag sal hierheen terugkom, want die ongeregtigheid van die Amoriete is tot nog toe nie vol nie.

17 En ná son-onder, toe dit heeltmaal donker was, gaan daar 'n rokende oond en vurige fakkel tussen dié stukke vleis deur.

18 Op dié dag het die HERE met Abram 'n verbond gemaak en gesê: Aan jou nageslag gee Ek hierdie land, van die rivier van Egipte af tot by die groot rivier, die Eufraatrivier:

19 die Keniete en Kenissiete en Kadmoniete

20 en Hetiete en Feresiete en Refaïete

21 en Amoriete en Kanaäniete en Girsasiete en Jebusiete.

Hagar en Ismael.

16 MAAR Sarai, die vrou van Abram, het vir hom geen kinders gebaar nie; en sy het 'n Egiptiese slavin gehad met die naam van Hagar.

2 En Sarai het vir Abram gesê: Jy weet die HERE het my nie toegelaat om moeder te word nie. Gaan tog in by my slavin; miskien sal ek uit haar gebou word. En Abram het na Sarai geluister.

3 Toe neem Sarai, die vrou van Abram, Hagar, die Egiptiese, haar slavin—nadat Abram tien jaar in die land Kanaän gewoon het—en gee haar aan haar man Abram om sy vrou te wees.

4 En hy het by Hagar ingegaan, en sy het swanger geword. Maar toe sy sien dat sy swanger was, het haar juffrou veragtelik in haar oë geword.

5 En Sarai sê vir Abram: Die onreg my aangedoen, is op jou! Ek self het my slavin in jou skoot gegee, en noudat sy sien dat sy swanger is, het ek veragtelik in haar oë geword. Laat die HERE oordeel tussen my en jou.

6 En Abram antwoord Sarai: Daar's jou slavin in jou hand—doen met haar soos

dit goed is in jou oë. Toe het Sarai haar sleg behandel, en sy het van haar af weggevlug.

7 En die Engel van die HERE het haar by 'n fontein in die woestyn gekry, by die fontein op pad na Sur,

8 en gevra: Hagar, slavin van Sarai, waar kom jy vandaan, en waar gaan jy heen? En sy antwoord: Ek vlug van my juffrou Sarai af weg.

9 Toe sê die Engel van die HERE vir haar: Gaan terug na jou juffrou en verneder jou onder haar hande.

10 Verder sê die Engel van die HERE vir haar: Ek sal jou nageslag grootliks vermeerder, sodat dit vanweë die menigte nie getel kan word nie.

11 Ook sê die Engel van die HERE vir haar: Kyk, jy is swanger en sal 'n seun baar, en jy moet hom Ismael noem, want die HERE het jou in jou ellende verhoor.

12 En hy sal 'n wilde-esel van 'n mens wees: sy hand teen almal, en almal se hand teen hom! En hy sal teenoor al sy broers woon.

13 Toe noem sy die Naam van die HERE wat met haar gespreek het: U is 'n God wat sien. Want sy het gesê: So het ek Hom dan werklik hier van agter gesien wat my sien!

14 Daarom noem hulle die put, put van Lagai-Roi. Dit lê daar tussen Kades en Bered.

15 En Hagar het vir Abram 'n seun gebaar; en Abram het sy seun, wat Hagar gebaar het, Ismael genoem.

16 En Abram was ses en tagtig jaar oud toe Hagar Ismael vir Abram gebaar het.

God verander die naam van Abram en stel die besnydenis in.

17 TOE Abram negen-en-negentig jaar oud was, het die HERE aan Abram verskyn en vir hom gesê: Ek is God, die Almagtige; wandel voor my aangesig, dan sal jy opreg wees.

2 En Ek wil my verbond sluit tussen My en jou, en jou buitengewoon vermeerder.

3 Toe val Abram op sy aangesig, en God het verder met hom gespreek en gesê:

4 Wat My aangaan, kyk, my verbond is met jou, en jy sal die vader van 'n menigte van nasies word.

5 Daarom sal hulle jou nie meer Abram noem nie, maar jou naam sal wees

Abraham, want Ek maak jou 'n vader van 'n menigte van nasies.

6 En Ek sal jou buitengewoon vrugbaar maak: Ek sal jou tot nasies maak, en konings sal uit jou voortkom.

7 En Ek sal my verbond oprig tussen My en jou en jou nageslag ná jou in hulle geslagte, tot 'n ewige verbond, om vir jou 'n God te wees en vir jou nageslag ná jou.

8 En Ek sal jou en jou nageslag ná jou die land van jou vreemdelingskap gee, die hele land Kanaän, as 'n ewige besitting; en Ek sal vir hulle 'n God wees.

9 Verder het God vir Abraham gesê: Maar jy moet my verbond hou, jy en jou nageslag ná jou, in hulle geslagte.

10 Dit is my verbond wat julle moet hou tussen My en julle en jou nageslag ná jou: Al wat manlik onder julle is, moet besny word—

11 julle moet aan die vlees van julle voorhuid besny word, en dit sal 'n teken wees van die verbond tussen My en julle.

12 'n Seuntjie van agt dae dan moet onder julle besny word, al wat manlik is in julle geslagte. Die wat in jou huis gebore is, en die wat van enige vreemdeling met geld gekoop is, wat nie van jou geslag is nie—

13 die wat in jou huis gebore is en wat met jou geld gekoop is, moet sekerlik besny word. So moet dan my verbond in julle vlees wees as 'n ewige verbond.

14 En wat manlik is en die voorhuid het, wat nie aan die vlees van sy voorhuid besny is nie—dié siel moet uit sy volks-genote uitgeroei word; hy het my verbond verbreek.

15 Verder het God vir Abraham gesê: Sarai, jou vrou, moet jy nie Sarai noem nie, maar haar naam sal Sara wees.

16 En Ek sal haar seën en vir jou uit haar ook 'n seun gee; ja Ek sal haar seën, sodat sy tot nasies sal word; konings van volke sal uit haar voortkom.

17 Toe val Abraham op sy aangesig, en hy lag en sê in sy hart: Kan daar vir een wat honderd jaar oud is, 'n kind gebore word? Of kan Sara, wat negentig jaar oud is, baar?

18 En Abraham sê aan God: Ag, mag Ismael lewe voor u aangesig!

19 Toe antwoord God: Voorwaar, jou vrou Sara sal vir jou 'n seun baar, en jy moet hom Isak noem; en Ek sal my ver-

bond met hom oprig as 'n ewige verbond vir sy nageslag ná hom.

20 Ook wat Ismael aangaan, het Ek jou verhoor. Kyk, Ek seën hom en maak hom vrugbaar en vermeerder hom buitengewoon. Twaalf vorste sal hy verwek, en Ek sal hom 'n groot nasie maak.

21 Maar my verbond sal Ek met Isak oprig wat Sara vir jou ander jaar sulke tyd sal baar.

22 En nadat Hy klaar met hom gespreek het, het God van Abraham af opgevaar.

23 Daarop neem Abraham sy seun Ismael en almal wat in sy huis gebore was en almal wat met sy geld gekoop was, al wat manlik was onder die mense in die huis van Abraham, en hy het die vlees van hulle voorhuid nog op daardie selfde dag besny, soos God met hom gespreek het.

24 En Abraham was negen-en-negentig jaar oud toe hy aan die vlees van sy voorhuid besny is.

25 En sy seun Ismael was dertien jaar oud toe hy aan die vlees van sy voorhuid besny is.

26 Op daardie selfde dag is Abraham en sy seun Ismael besny

27 en al die manne van sy huis—die wat in sy huis gebore is en die wat van vreemdelinge met geld gekoop was, is saam met hom besny.

Abraham tree op as voorbidder vir Sodom.

18 DAARNA het die HERE aan hom verskyn by die eikebome van Mamre terwyl hy sit by die ingang van die tent op die warmste van die dag.

2 Toe hy sy oë opslaen en kyk, staan daar drie manne voor hom. En toe hy hulle sien, loop hy hulle vinnig tegemoet van die ingang van die tent af en buig hom na die aarde toe.

3 En hy sê: Here, as ek nou genade in u oë gevind het, gaan dan tog nie by u kneg verby nie.

4 Laat hulle tog 'n bietjie water bring, en was u voete, en lê en rus onder die boom.

5 En laat ek 'n stukkie brood gaan haal, en versterk u hart—daarna kan u verder gaan—want daarom het u by u kneg aangekom. En hulle antwoord: Maak soos u gesê het.

6 Toe loop Abraham haastig in die tent na Sara en sê: Maak gou, knie drie mate fynmeel en maak roosterkoeke.

7 Daarop loop Abraham na die beeste en vang 'n jong, mooi kalf, en gee dit aan die dienaar wat dit gou klaar gemaak het.

8 En hy neem dikmelk en soetmelk en die kalf wat hy klaargemaak het, en sit dit hulle voor terwyl hy self by hulle onder die boom bly staan; en hulle het geëet.

9 Toe sê hulle vir hom: Waar is Sara, u vrou? En hy antwoord: Daar in die tent.

10 En Hy sê: Ek sal oor 'n jaar sekerlik weer na jou toe kom—dan sal jou vrou Sara 'n seun hê. En Sara het geluister by die ingang van die tent wat agter Hom was.

11 Maar Abraham en Sara was oud, ver op hulle dae; dit het met Sara nie meer volgens die reël van die vroue gegaan nie.

12 En Sara het by haarself gelag en gedink: Sal ek wellus hê nadat ek oud geword het, en my heer oud is?

13 Toe sê die HERE vir Abraham: Waarom het Sara daar gelag en gedink: Sou ek ook werklik baar nou dat ek oud geword het?

14 Sou iets vir die HERE te wonderlik wees? Hierdie tyd, oor 'n jaar, sal Ek na jou terugkom, en Sara sal 'n seun hê.

15 Maar Sara het dit ontken en gesê: Ek het nie gelag nie; want sy was bang. Maar Hy sê: Nee, maar jy het gelag.

16 Toe staan die manne daarvandaan op, en hulle het uitgekyk na die kant van Sodom; en Abraham het saam met hulle gegaan om hulle weg te bring.

17 Daarop sê die HERE: Sal Ek vir Abraham verberg wat Ek gaan doen

18 terwyl Abraham tog sekerlik 'n groot en magtige nasie sal word, en al die nasies van die aarde in hom geseën sal word?

19 Want Ek het hom verkies, dat hy aan sy kinders en sy huis ná hom bevel gee dat hulle die weg van die HERE moet hou om geregtigheid en reg te doen; sodat die HERE oor Abraham kan bring wat Hy oor hom gespreek het.

20 Verder het die HERE gesê: Die geroep oor Sodom en Gomorra is waarlik groot, en hulle sonde is waarlik baie swaar.

21 Ek wil neerdaal en sien of hulle werklik gehandel het soos die geroep oor hulle is wat by My gekom het; en so nie, Ek wil dit weet.

22 Toe het die manne daarvandaan weggedraai en na Sodom gegaan, maar Abraham het nog bly staan voor die aangesig van die HERE.

23 En Abraham het nadergekom en gesê: Sal U ook die regverdige saam met die goddelose ombring?

24 Miskien is daar vyftig regverdige binne-in die stad; sal U hulle ook ombring en die plek nie spaar terwille van die vyftig regverdige wat daarin is nie?

25 Laat dit ver van U wees om so iets te doen: die regverdige saam met die goddelose om te bring, sodat die regverdige gelyk is met die goddelose. Laat dit ver van U wees! Sal die Regter van die ganse aarde geen reg doen nie?

26 Toe sê die HERE: As Ek in Sodom vyftig regverdige vind binne-in die stad, dan sal Ek die hele plek spaar om hulle ontwil.

27 En Abraham antwoord en sê: Kyk tog, ek het dit gewaag om met die Here te spreek alhoewel ek stof en as is.

28 Miskien sal daar aan die vyftig regverdige vyf ontbreek; sal U terwille van vyf die hele stad verwoes? En Hy antwoord: Ek sal dit nie verwoes as Ek daar vyf en veertig vind nie.

29 En hy het nog verder met Hom gepraat en gesê: Miskien sal daar veertig gevind word. En Hy antwoord: Ek sal dit terwille van die veertig nie doen nie.

30 Verder sê hy: Laat die Here tog nie toornig wees nie, en mag ek nog iets sê. Miskien sal daar dertig gevind word. En Hy antwoord: Ek sal dit nie doen as Ek daar dertig vind nie.

31 Toe sê hy: Kyk tog, ek het dit gewaag om met die Here te spreek. Miskien sal daar twintig gevind word. En Hy antwoord: Ek sal dit terwille van die twintig nie verwoes nie.

32 Toe sê hy: Laat die Here tog nie toornig wees nie, en laat my net hierdie keer mag spreek. Miskien sal daar tien gevind word. En Hy antwoord: Ek sal dit terwille van die tien nie verwoes nie.

33 En die HERE het weggegaan toe Hy klaar met Abraham gespreek het, en Abraham het na sy woonplek teruggekeer.

Verwoesting van Sodom. Vertrek van Lot.

19 EN die twee engele het in die aand in Sodom aangekom terwyl Lot

in die poort van Sodom sit; en toe Lot hulle sien, het hy opgestaan om hulle tegemoet te gaan en hom gebuig met die aangesig na die aarde toe

2 en gesê: Ag, menere, draai tog uit na die huis van u dienaar en bly die nag oor en was u voete; dan kan u vroeg opstaan en u reis voortsit. Maar hulle antwoord: Nee, ons sal lievers op die plein vernag.

3 Maar hy het baie by hulle aangehou, sodat hulle na hom uitgedraai en in sy huis gekom het. En hy het vir hulle 'n maaltyd klaargemaak en ongesuurde koeke gebak, en hulle het geëet.

4 Hulle het nog nie gaan slaap nie toe die manne van die stad, die manne van Sodom, die huis omsingel: jonk en oud, die hele bevolking, almal saam.

5 En hulle het na Lot geroep en vir hom gesê: Waar is die manne wat vannag na jou gekom het? Bring hulle na ons toe uit, dat ons hulle kan beken.

6 Daarop gaan Lot na hulle toe uit voor die deur en sluit die deur agter hom toe 7 en sê: My broers, moet tog nie kwaad doen nie.

8 Kyk tog, ek het twee dogters wat geen man beken het nie; laat ek dié na julle uitbring, en maak met hulle soos dit goed is in julle oë. Net aan hierdie manne moet julle niks doen nie, want daarom het hulle onder die skaduwee van my dak ingekom.

9 Toe antwoord hulle: Gee pad daar! En hulle sê: Hierdie een het gekom om hier as vreemdeling te vertoef en wil tog gedurig die baas speel. Nou sal ons jou meer kwaad doen as vir hulle. En hulle het sterk op die man, op Lot, aangedring en nadergekom om die deur oop te breek.

10 Maar die manne het hulle hand uitgesteek en Lot by hulle in die huis gebring en die deur toegesluit.

11 Toe slaan hulle die manne wat by die deur was, klein en groot, met blindheid, sodat hulle tevergeefs na die deur gesoek het.

12 Daarop sê die manne vir Lot: Wie het jy hier nog? Skoonseuns en jou seuns en jou dogters en almal wat jy het in die stad—bring hulle uit die plek uit;

13 want ons gaan hierdie plek verwoes, omdat die geroep oor hulle groot is voor die aangesig van die HERE, en die HERE het ons gestuur om dit te verwoes.

14 Toe gaan Lot uit en praat met sy

skoonseuns wat met sy dogters sou trou, en sê: Maak julle klaar, gaan uit hierdie plek uit, want die HERE gaan die stad verwoes. Maar hy was in die oë van sy skoonseuns soos een wat gekseer.

15 En toe die dag begin breek, het die engele by Lot aangedring en gesê: Maak jou klaar, neem jou vrou en jou twee dogters wat by jou is, dat jy weens die ongeregtigheid van die stad nie omkom nie.

16 Maar hy het nog getalm. Toe gryp die manne hom en sy vrou en sy twee dogters aan die hand, omdat die HERE hom wou verskoon; en hulle lei hom uit en bring hom buitekant die stad.

17 En toe hulle hul na buite uitgelei het, sê Hy: Vlugh vir julle! Moenie omkyk nie, en moenie érens in die Jordaanstreek bly staan nie. Vlugh na die gebergte, dat jy nie omkom nie!

18 Daarop antwoord Lot hulle: Ag nee, Here!

19 Kyk tog, u kneg het genade in u oë gevind, en U het u guns groot gemaak wat U aan my bewys het deur my in die lewe te behou. Maar ek is nie in staat om na die gebergte te vlugh sonder dat die onheil my inhaal en ek sterwe nie.

20 Kyk tog, hierdie stad is naby om daarheen te vlugh, en dit is klein. Laat my tog daarheen vlugh—is dit nie klein nie?—dat ek kan lewe!

21 En Hy sê vir hom: Nou ja, Ek neem jou ook in hierdie saak in guns aan, sodat Ek die stad waar jy van gespreek het, nie sal omkeer nie.

22 Vlugh gou daarheen, want Ek kan niks doen voordat jy daar aankom nie. Daarom noem hulle die stad Soar.

23 Die son het oor die aarde opgegaan toe Lot in Soar aankom.

24 En die HERE het swawel en vuur oor Sodom en Gomorra laat reën van die HERE uit die hemel,

25 en Hy het hierdie stede omgekeer en die hele Jordaanstreek, ook al die inwoners van die stede en wat op die grond groei.

26 En sy vrou het agter hom omgekyk, en sy het 'n soutpilaar geword.

27 En Abraham is vroeg in die môre na die plek waar hy voor die aangesig van die HERE gestaan het.

28 Toe hy uitkyk oor Sodom en Gomorra en oor die hele land van die Jordaan-

streek, sien hy dat die rook van die land optrek soos die rook van 'n oond.

29 En onderwyl God die stede van die Jordaanstreek verwoes, het God aan Abraham gedink en Lot uitgelei uit die omkering toe Hy die stede omgekeer het waar Lot woonagtig was.

30 En Lot het uit Soar opgetrek en saam met sy twee dogters gaan woon op die gebergte, want hy was bang om in Soar te woon; daarom het hy saam met sy twee dogters in 'n spelonk gaan woon.

31 En die oudste het vir die jongste gesê: Ons vader is oud, en daar is geen man in die land om, na die reël van die ganse aarde, by ons in te gaan nie.

32 Kom, laat ons aan ons vader wyn gee om te drink en met hom gemeenskap hou, sodat ons deur ons vader 'n geslag in die lewe kan hou.

33 Hulle gee toe dié nag aan hulle vader wyn om te drink, en die oudste het gekom en met haar vader gemeenskap gehad sonder dat hy dit gewaar het toe sy gaan lê en toe sy opstaan.

34 Die volgende dag sê die oudste vir die jongste: Kyk, ek het laaste nag met my vader gemeenskap gehad; laat ons hom vannag weer wyn gee om te drink; gaan dan in, hou met hom gemeenskap, dat ons deur ons vader 'n geslag in die lewe kan hou.

35 Hulle gee toe dié nag weer aan hulle vader wyn om te drink, en die jongste het opgestaan en met hom gemeenskap gehad sonder dat hy dit gewaar het toe sy gaan lê en toe sy opstaan.

36 So het dan die twee dogters van Lot by hulle vader bevrug geword,

37 en die oudste het 'n seun gebaar en hom Moab genoem. Hy is die vader van die Moabiete tot vandag toe.

38 En die jongste het ook 'n seun gebaar en hom Ben-Ammi genoem. Hy is die vader van die kinders van Ammon tot vandag toe.

Abraham kom in Gerar. Hy ontken dat Sara sy vrou is.

20 EN Abraham het daarvandaan weggetrek na die Suidland en gaan woon tussen Kades en Sur, en in Gerar as vreemdeling vertoef.

2 En Abraham het van Sara, sy vrou, gesê: Sy is mysuster. Toe laat Abimeleg, die koning van Gerar, Sara haal.

3 Maar God het in die nag by Abimeleg

gekóm in 'n droom en vir hom gesê: Kyk, jy sal sterwe terwille van die vrou wat jy laat haal het, want sy is 'n getroude vrou.

4 Maar Abiméleg het nog nie naby haar gekóm nie; daarom het hy gevra: Here, sal U ook 'n regverdige nasie omring?

5 Het hy nie self vir my gesê: Sy is my suster nie? En sy het self ook gesê: Hy is my broer. In die onskuld van my hart en in die reinheid van my hande het ek dit gedoen.

6 Daarop antwoord God hom in die droom: Ek weet ook dat jy dit in die onskuld van jou hart gedoen het, en Ek self het jou daarvan teruggehou om nie teen My te sondig nie. Daarom het Ek jou nie toegelaat om haar aan te raak nie.

7 Gee dan nou die man se vrou terug, want hy is 'n profeet; en hy sal vir jou bid, dat jy kan lewe. Maar as jy haar nie teruggee nie, weet dan dat jy sekerlik sal sterwe, jy en al wat jou is.

8 Abiméleg was toe die môre vroeg op en het al sy dienaars geroep en die hele saak voor hulle ore vertel. Toe was die manne baie bang.

9 En Abiméleg het Abraham laat roep en vir hom gevra: Wat het jy ons aangedoen? En wat het ek teen jou gesondig, dat jy oor my en my koninkryk 'n groot sonde gebring het? Dinge wat nie mag gebeur nie, het jy my aangedoen.

10 Verder sê Abiméleg vir Abraham: Wat het jy bedoel, dat jy dit gedoen het?

11 En Abraham antwoord: Ek het gedink, daar is regtig geen vrees vir God in hierdie plek nie, sodat hulle my oor my vrou sal doodmaak.

12 En sy is ook werklik my suster; sy is my vader se dogter, maar nie my moeder se dogter nie; en sy het my vrou geword.

13 En toe God my uit die huis van my vader laat omswerf het, het ek vir haar gesê: Dit is die guns wat jy van jou kant my moet bewys—op elke plek waar ons kom, moet jy van my sê: Hy is my broer.

14 Toe neem Abiméleg kleinvee en beeste, ook slawe en slavinne, en gee dit aan Abraham. Ook sy vrou Sara het hy aan hom teruggegee.

15 En Abiméleg sê: Daar lê my land voor jou oop; woon waar dit goed is in jou oë.

16 En vir Sara sê hy: Hier gee ek aan jou broer duisend *sikkels* silwer. Kyk, dit is vir jou 'n bedekking van die oë met

betrekking tot elkeen wat by jou is, sodat jy in elke opsig geregverdig is.

17 Toe het Abraham tot God gebid, en God het Abiméleg gesond gemaak; ook sy vrou en sy slavinne, sodat hulle kon baar.

18 Want die HERE het elke moederskoot van die huis van Abiméleg geheel-en-al toegesluit terwille van Sara, die vrou van Abraham.

Geboorte van Isak. Abraham verdryf Hagar en Ismael.

21 EN die HERE het Sara besoek soos Hy belof het; en die HERE het aan Sara gedoen soos Hy gespreek het:

2 Sara het bevrug geword en vir Abraham in sy ouderdom 'n seun gebaar op die bepaalde tyd wat God gesê het.

3 En Abraham het sy seun wat vir hom gebore is, wat Sara vir hom gebaar het, Isak genoem.

4 En Abraham het sy seun Isak besny toe hy agt dae oud was, soos God hom beveel het.

5 En Abraham was honderd jaar oud toe sy seun Isak vir hom gebore is.

6 En Sara het gesê: God het van my 'n gelag gemaak: elkeen wat dit hoor, sal oor my lag.

7 Verder sê sy: Wie kon ooit aan Abraham voorspel het: Sara soog kinders? Want ek het 'n seun gebaar in sy ouderdom.

8 En die kind het opgegroeï en is gespeen. En Abraham het 'n groot maaltyd klaargemaak op die dag toe Isak gespeen is.

9 Toe sien Sara hoe die seun van Hagar, die Egiptiese *slavin*, wat sy vir Abraham gebaar het, spot;

10 en sy sê vir Abraham: Jaag hierdie slavin en haar seun weg, want die seun van hierdie slavin mag nie saam met my seun Isak erwe nie.

11 En die woord was baie verkeerd in die oë van Abraham vanweë sy seun.

12 Maar God het vir Abraham gesê: Laat dit nie verkeerd wees in jou oë terwille van die seun en van jou slavin nie. Luister na Sara in alles wat sy van jou verlang, want deur Isak sal daar vir jou 'n nageslag genoem word.

13 Maar ek sal ook die seun van die slavin tot 'n nasie maak, omdat hy jou kind is.

14 Toe is Abraham die môre vroeg op, en hy het brood en 'nsak met water geneem en dit vir Hagar gegee deur dit op haar skouer te sit, en ook die kind, en haar weggestuur. Sy het toe weggegaan en rondgedwaal in die woestyn van Berséba.

15 En toe die water in die sak op was, het sy die kind onder een van die bosse neergewerp.

16 en geloop en op 'n afstand gaan sit so ver as 'n boog kan skiet; want sy het gesê: Ek wil die dood van die kind nie aansien nie. En sy het op 'n afstand gaan sit en haar stem verhef en geweën.

17 Toe hoor God die stem van die seun, en die Engel van God het na Hagar geroep uit die hemel en vir haar gesê: Wat is dit met jou, Hagar? Wees nie bevrees nie, want God het na die stem van die seun geluister op die plek waar hy is.

18 Staan op, tel die seun op en hou hom vas met jou hand, want Ek sal hom 'n groot nasie maak.

19 Daarop het God haar oë geopen, en sy sien 'n put! En sy het geloop en die sak vol water gemaak en die seun laat drink.

20 En God was met die seun; en hy het opgegroeï en gewoon in die woestyn en 'n boogskutter geword.

21 Hy het gewoon in die woestyn Paran; en sy moeder het vir hom 'n vrou uit Egipteland geneem.

Verbond tussen Abraham en Abiméleg.

22 IN dié tyd het Abiméleg en Pigol, sy leerowerste, met Abraham gespreek en gesê: God is met jou in alles wat jy doen.

23 Sweer dan nou vir my hier by God dat jy met my en my kroos en my nageslag nie vals sal handel nie; dieselfde guns wat ek jou bewys het, moet jy aan my bewys en aan die land waarin jy as vreemdeling vertoef.

24 En Abraham antwoord: Ek sweer.

25 Maar Abraham het Abiméleg aangespreek oor 'n put wat die dienaars van Abiméleg met geweld geneem het.

26 Daarop antwoord Abiméleg: Ek weet nie wie dit gedoen het nie, en jy het my dit ook nie meegedeel nie, en ek het daar ook niks van gehoor nie as net vandag.

27 Toe neem Abraham kleinvee en beeste

en gee dit aan Abiméleg; en hulle twee het 'n verbond gemaak;

28 Abraham het naamlik die sewe ooilammers van die kleinvee apart uitgekeer.

29 Toe sê Abiméleg vir Abraham: Wat beteken hierdie sewe ooilammers wat jy uitgekeer het?

30 En hy antwoord: Die sewe ooilammers moet jy uit my hand aanneem, sodat dit vir my 'n getuïenis kan wees dat ek hierdie put gegrawe het.

31 Daarom noem hulle dié plek Berséba, omdat hulle twee daar gesweer het.

32 So het hulle dan 'n verbond gemaak in Berséba. Daarna het Abiméleg en Pigol, sy leerowerste, klaargemaak en na die land van die Filistyne teruggegaan.

33 En hy het 'n geelhoutboom in Berséba geplant en daar die Naam van die HERE, die ewige God, aangeroep.

34 En Abraham het baie dae as vreemdeling in die land van die Filistyne vertoef.

Die offerande op Moria.

22 NÁ hierdie dinge het God Abraham beproef en vir hom gesê: Abraham! En hy antwoord: Hier is ek!

2 Toe sê Hy: Neem jou seun, jou enigste, wat jy liefhet, Isak, en gaan nou na die land Moria en offer hom daar as brandoffer op een van die berge wat Ek jou sal aanwys.

3 Daarop het Abraham die môre vroeg klaargemaak en sy esel opgesaai en twee van sy dienaars en sy seun Isak saam met hom geneem; en hy het hout gekloof vir 'n brandoffer en opgestaan en na die plek gegaan wat God hom aangewys het.

4 Op die derde dag toe slaan Abraham sy oë op en sien die plek van ver af.

5 En Abraham sê vir sy dienaars: Bly julle hier met die esel; ek en die seun wil daarheen gaan om te aanbid en dan na julle terugkom.

6 En Abraham het die hout vir die brandoffer geneem en dit op sy seun Isak gesit, en die vuur en die mes in sy hand geneem. So het hulle twee dan saam geloop.

7 Toe spreek Isak met sy vader Abraham en sê: My vader! En hy antwoord: Hier is ek, my seun! En hy sê: Hier is

die vuur en die hout, maar waar is die lam vir 'n brandoffer?

8 En Abraham antwoord: God sal vir Homself die lam vir 'n brandoffer voorsien, my seun. So het hulle twee dan saam geloop.

9 Toe hulle kom op die plek wat God hom aangewys het, het Abraham daar die altaar gebou en die hout reggelê; daarna het hy sy seun Isak gebind en hom op die altaar bo-op die hout gesit.

10 Toe steek Abraham sy hand uit en neem die mes om sy seun te slag.

11 Maar die Engel van die HERE het na hom van die hemel af geroep en gesê: Abraham, Abraham! En hy antwoord: Hier is ek!

12 En Hy sê: Moenie jou hand na die seun uitsteek nie en doen hom niks nie; want nou weet Ek dat jy God vrees en jou seun, jou enigste, van My nie teruggehou het nie.

13 En toe Abraham sy oë opsla, sien hy meteens 'n ram wat agter in die bos met sy horings vasgeraak het. En Abraham het gegaan en die ram geneem en hom as brandoffer in die plek van sy seun geoffer.

14 En Abraham het die plek genoem: Die HERE sal voorsien! Sodat vandag nog gesê word: Op die berg van die HERE sal dit voorsien word.

15 Toe roep die Engel van die HERE vir die tweede keer na Abraham van die hemel af.

16 en sê: Ek sweer by Myself, spreek die HERE, omdat jy dit gedoen het en jou seun, jou enigste, nie teruggehou het nie,

17 dat Ek jou ryklik sal seën en jou nageslag grootliks sal vermeerder soos die sterre van die hemel en soos die sand wat aan die seestrand is; en jou nageslag sal die poort van sy vyande in besit neem.

18 En in jou saad sal al die nasies van die aarde geseën word, omdat jy na my stem geluister het.

19 En Abraham het na sy dienaars teruggekeer; en hulle het klaargemaak en saam na Berséba gegaan. En Abraham het in Berséba bly woon.

20 Ná hierdie dinge het hulle vir Abraham berig gebring en gesê: Kyk, Milka het ook vir jou broer Nahor seuns gebaar:

21 Us, syersgeborene, en Bus, sy broer, en Kémuel, die vader van Aram,

22 ook Kesed en Haso en Pildas en Jidlaf en Bétuel.

23 (En Bétuel was die vader van Rebekka.) Hierdie agt het Milka vir Nahor, die broer van Abraham, gebaar.

24 En sy bywyf met die naam van Reüma, sy het ook Tebag en Gaham en Tahas en Máaga gebaar.

Dood van Sara en haar begrafnis.

23 EN die lewensdae van Sara was honderd sewen-en-twintig jaar. Dit was die lewensjare van Sara.

2 En Sara het gesterwe in Kirjat-Arba, dit is Hebron, in die land Kanaän; en Abraham het gekom om oor Sara te rouklaag en haar te beween.

3 Daarna het Abraham opgestaan, van sy dode af weg, en met die seuns van Het gespreek en gesê:

4 Ek is 'n vreemdeling en bywoner onder julle. Gee my 'n graf van my eie by julle, dat ek my dode van my af weg kan begrawe.

5 Toe antwoord die seuns van Het Abraham en sê vir hom:

6 Luister na ons, meneer! Jy is 'n vors van God onder ons. Begraaf jou dode in die beste graf wat ons het; niemand van ons sal jou sy graf weier om jou dode te begrawe nie.

7 Toe staan Abraham op en buig hom voor die volk van die land, voor die seuns van Het;

8 en hy het met hulle gespreek en gesê: As julle dit goedvind dat ek my dode van my af weg begrawe, luister dan na my en doen vir my 'n goeie woord by Efron, die seun van Sohar,

9 dat hy aan my gee die spelonk van Magpéla wat aan hom behoort, wat aan die end van sy stuk grond lê; laat hy dit vir die volle som aan my gee as 'n graf van my eie onder julle.

10 En Efron het tussen die seuns van Het gesit. Toe antwoord Efron, die Hetiet, Abraham voor die ore van die seuns van Het, van almal wat in die poort van sy stad ingaan:

11 Nee, meneer, luister na my. Die stuk grond gee ek aan jou; ook die spelonk wat daarin is, dit gee ek aan jou; voor die oë van die seuns van my volk gee ek dit aan jou; begraaft jou dode.

12 Daarop het Abraham hom gebuig voor die volk van die land

13 en met Efron gespreek voor die ore van die volk van die land: As dit jy is, ag, luister na my! Ek gee die geld vir die stuk grond; neem dit van my aan, dat ek my dode daar kan begrawe.

14 Toe antwoord Efron Abraham en sê vir hom:

15 Meneer, luister na my. 'n Stuk land van vier honderd sikkels silwer—wat is dit tussen my en jou? Begraaf maar jou dode.

16 Toe luister Abraham na Efron, en Abraham het vir Efron die geld afgeveeg waar hy van gespreek het voor die ore van die seuns van Het—vier honderd sikkels silwer gangbaar by die koopman.

17 So het dan die stuk grond van Efron wat in Magpéla teenoor Mamre lê, die stuk grond en die spelonk wat daarin is, en al die bome op die stuk grond wat op die ganse gebied daarvan rondom staan,

18 die eiendom van Abraham geword voor die oë van die seuns van Het, voor almal wat in die poort van sy stad ingaan.

19 Daarna het Abraham toe sy vrou Sara begrawe in die spelonk van die stuk grond van Magpéla oostelik van Mamre, dit is Hebron, in die land Kanaän.

20 So is dan die stuk grond en die spelonk wat daarin was, deur die seuns van Het aan Abraham afgestaan as 'n graf van sy eie.

Rebekka word geura as vrou vir Isak.

24 EN Abraham was oud en ver op sy dae, en die HERE het Abraham in alles geseën.

2 Toe sê Abraham vir sy dienaar, die oudste van sy huis wat die opsig gehad het oor al sy goed: Lê tog jou hand onder my heup,

3 dat ek jou kan laat sweer by die HERE, die God van die hemel en die God van die aarde, dat jy vir my seun geen vrou sal neem uit die dogters van die Kanaäniete onder wie ek woon nie;

4 maar dat jy na my land en my famielie sal gaan om vir my seun Isak 'n vrou te neem.

5 Toe sê die dienaar vir hom: Miskien sal die vrou my nie wil volg na hierdie land nie. Moet ek u seun dan maar terugbring in die land waar u uit weggetrek het?

6 En Abraham antwoord hom: Neem jou tog in ag dat jy my seun nie weer daarnatoe bring nie.

7 Die HERE, die God van die hemel, wat my uit my vader se huis en uit my geboorteland weggeneem het, en wat met my gespreek en vir my gesweer het met die woorde: Aan jou nageslag sal Ek hierdie land gee—Hy sal sy Engel voor jou uit stuur, en jy moet vir my seun daar 'n vrou gaan haal.

8 Maar as die vrou jou nie wil volg nie, dan is jy ontslae van hierdie eed aan my. Jy moet net my seun nie weer daarnatoe bring nie.

9 Toe lê die dienaar sy hand onder die heup van Abraham, sy heer, en hy het vir hom gesweer, met die oog op hierdie saak.

10 En die dienaar het tien kamele van die kamele van sy heer geneem en weggegaan met allerhande kosbare goed van sy heer by hom: hy het klaargemaak en na Mesopotamië, na die stad van Nahor, getrek.

11 En hy het die kamele laat neerkniel buitekant die stad by 'n put, teen die aand, teen die tyd dat die vrou uitgaan om water te skep,

12 en gesê: HERE, God van Abraham, my heer, laat ek haar tog vandag ontmoet, en bewys guns aan Abraham, my heer.

13 Hier staan ek by die fontein terwyl die dogters van die manne van die stad uitkom om water te skep.

14 Laat dit nou tog gebeur—as die dogter vir wie ek sal sê: Hou tog jou kruik, dat ek kan drink, antwoord: Drink, en ek sal ook u kamele laat drink—dan is sy dit wat U bestem het vir u kneg Isak, en daaraan sal ek weet dat U guns aan my heer bewys het.

15 Hy het nog nie klaar gespreek nie, of daar kom Rebekka uit wat vir Bétuel, die seun van Milka, die vrou van Nahor, Abraham se broer, gebore is, met haar kruik op haar skouer.

16 En die dogter was baie mooi van aansien, 'n jongmeisie, en geen man het haar beken nie. En sy het afgedaal na die fontein en haar kruik vol gemaak en weer opgekom.

17 Toe loop die dienaar haar tegemoet en sê: Laat my tog 'n bietjie water uit jou kruik drink.

18 En sy antwoord: Drink, meneer!

Daarop laat sy gou haar kruik op haar hand afsak en laat hom drink.

19 Nadat sy hom genoeg laat drink het, sê sy: Ek sal vir u kamele ook skep tot hulle genoeg gedrink het.

20 Dadelik het sy toe haar kruik in die drinkbak leeggemaak en weer na die put geloop om te skep en vir al sy kamele geskep.

21 En die man het haar stilswyend betrag om te weet of die HERE sy weg voorspoedig gemaak het of nie.

22 En toe die kamele genoeg gedrink het, neem die man 'n goue neusring, 'n halwe sikkels in gewig, en twee armbande vir haar hande, tien sikkels goud in gewig.

23 En hy sê: Wie se dogter is jy? Vertel my tog. Is daar plek vir ons in die huis van jou vader om te vernag?

24 Toe antwoord sy hom: Ek is die dogter van Bétuel, die seun van Milka wat sy vir Nahor gebaar het.

25 Verder sê sy vir hom: Daar is ook strooi en voer in oorvloed by ons, ook plek om te vernag.

26 Toe buig die man hom neer en aanbid die HERE.

27 met die woorde: Geloof sy die HERE, die God van Abraham, my heer, wat sy goedertierenheid en sy trou aan my heer nie onttrek het nie. Wat my aangaan, die HERE het my op die weg gelei na die huis van die broers van my heer.

28 Daarna het die dogter geloop en in die huis van haar moeder vertel wat daar gebeur het.

29 En Rebekka het 'n broer gehad met die naam van Laban, en Laban het uitgeloop na die man buite by die fontein.

30 Want toe hy die neusring en die armbande aan die hande van sy suster sien en die woorde van sy suster Rebekka hoor, naamlik: So het die man met my gespreek—het hy na die man gegaan terwyl hy nog daar staan by die kamele by die fontein.

31 en gesê: Kom in, geseënde van die HERE! Waarom staan jy buitekant terwyl ek die huis reggemaak het en ook plek vir die kamele?

32 En die man het in die huis ingekom—die kamele is afgesaal en vir die kamele is strooi en voer gegee, en water om sy voete te was en die voete van die manne wat by hom was.

33 Daarop het hulle ete voor hom neergesit; maar hy het gesê: Ek sal nie eet voordat ek my saak voorgedra het nie. En hy antwoord: Spreek maar.

34 Toe sê hy: Ek is die dienaar van Abraham.

35 En die HERE het my heer baie geseën, sodat hy groot geword het, en vir hom kleinvee en beeste, silwer en goud, slawe en slavinne en kamele en esels gegee.

36 En Sara, die vrou van my heer, het vir my heer 'n seun gebaar nadat sy al oud was; en hy het aan hom alles oor-gegee wat hy besit.

37 En my heer het my laat sweer en gesê: Jy moet vir my seun geen vrou neem uit die dogters van die Kanaäniete in wie se land ek woon nie;

38 maar jy moet gaan na die huis van my vader en na my geslag en vir my seun 'n vrou gaan haal.

39 Toe het ek vir my heer gesê: Miskien sal die vrou my nie volg nie.

40 Maar hy het my geantwoord: Die HERE voor wie se aangesig ek gewandel het, sal sy Engel met jou saamstuur, en Hy sal jou weg voorspoedig maak, sodat jy vir my seun 'n vrou uit my geslag en uit die huis van my vader kan gaan haal.

41 Dan sal jy ontslae wees van die eed aan my: as jy by my geslag kom en hulle haar aan jou nie wil gee nie, dan is jy ontslae van die eed aan my.

42 Ek het toe vandag by die fontein gekom en gesê: HERE, God van Abraham, my heer, as U dan my weg waar ek op gaan, voorspoedig wil maak—

43 ek staan hier by die fontein—laat dit nou tog gebeur: die jongmeisie wat uitkom om te skep en vir wie ek sal sê: Laat my tog 'n bietjie water uit jou kruik drink—

44 en wat my sal antwoord: Drink u self en ook vir u kamele sal ek skep—sý is die vrou wat die HERE vir die seun van my heer bestem het.

45 Ek het nog nie klaar in my hart gespreek nie of daar het Rebekka uitgekóm met haar kruik op die skouer en na die fontein afgedaal en geskep. Ek het toe vir haar gesê: Laat my tog drink!

46 En sy het dadelik haar kruik van haar laat afsak en gesê: Drink, en ek sal u kamele ook laat drink. En ek het gedrink, en sy het ook die kamele laat drink.

47 Toe vra ek haar en sê: Wie se dogter is jy? En sy antwoord: Die dogter van Bétuel, die seun van Nahor, wat Milka vir hom gebaar het. Daarop het ek die ring aan haar neus gesit en die armbande aan haar hande,

48 en ek het my in aanbidding neergebui voor die HERE en die HERE geloof, die God van Abraham, my heer, wat my op die regte weg gelei het om die dogter van my heer se broer vir sy seun te gaan haal.

49 As julle dan nou guns en trou aan my heer wil bewys, sê dit vir my; en so nie, sê dit vir my, dat ek regs of links kan gaan.

50 Toe antwoord Laban en Bétuel en sê: Van die HERE kom die saak; ons kan jou daar geen kwaad of goed van spreek nie.

51 Daar staan Rebekka voor jou, neem haar en gaan heen, dat sy 'n vrou kan wees vir die seun van jou heer soos die HERE gespreek het.

52 Toe die dienaar van Abraham hulle woorde hoor, het hy hom voor die HERE neergebui na die aarde toe.

53 Daarna het die dienaar silwer- en goue goed en klere uitgehaal, en dit aan Rebekka gegee; ook aan haar broer en haar moeder het hy kosbare geskenke gegee.

54 En hulle het geëet en gedrink, hy en die manne wat by hom was, en die nag oorgebly. Toe hulle die môre vroeg opgestaan het, sê hy: Laat my trek na my heer!

55 Maar haar broer en haar moeder sê: Laat die dogter 'n dag of tien by ons bly; daarna kan jy heengaan.

56 Maar hy antwoord hulle: Moenie my ophou nie aangesien die HERE my weg voorspoedig gemaak het; laat my trek, dat ek na my heer kan gaan.

57 Toe sê hulle: Laat ons die dogter roep en haar self vra.

58 En hulle het Rebekka geroep en vir haar gesê: Wil jy met hierdie man saamgaan? En sy antwoord: Ja.

59 Daarop het hulle Rebekka, hulle suster, en haar oppaster laat trek saam met die dienaar van Abraham en sy manne.

60 En hulle het Rebekka geseën en vir haar gesê: o Ons suster, mag jy duisende van tienduiseende word, en mag jou nageslag die poort van hulle vyande in besit neem!

61 Toe het Rebekka en haar diensmeisies hulle klaargemaak en op die kamele wegery en die man gevolg. So het die dienaar dan Rebekka saamgeneem en weggetrek.

62 En Isak het uit die rigting van die put Lagai-Roi gekom; want hy het gaan woon in die Suidland.

63 En Isak het teen die aand uitgegaan om te peins in die veld. En toe hy sy oë opslaen, sien hy meteens kamele aankom.

64 Rebekka het ook haar oë opgeslaan en Isak gesien. Toe spring sy van die kameel af.

65 en sê vir die dienaar: Watter man is dit wat ons tegemoetloop in die veld? En die dienaar antwoord: Dit is my heer. Toe neem sy die sluier en bedek haar.

66 Daarna het die dienaar aan Isak alles vertel wat hy gedoen het.

67 En Isak het haar in die tent van sy moeder Sara ingebring en Rebekka geneem, en sy het sy vrou geword; en hy het haar liefgehad. So is dan Isak getroos ná die dood van sy moeder.

Die dood van Abraham.

25 EN Abraham het weer 'n vrou geneem met die naam van Ketúra.

2 En sy het vir hom Simran en Joksán en Medan en Mídian en Jisbak en Suag gebaar.

3 En Joksán was die vader van Skeba en Dedán; en die kinders van Dedán was die Assuriete, Letusiete en Leümmiete.

4 En die seuns van Mídian was: Efa en Efer en Henog en Abída en Eldáa. Hulle almal was seuns van Ketúra.

5 En Abraham het aan Isak alles gegee wat hy besit het,

6 maar aan die seuns van die bywywe van Abraham het Abraham geskenke gegee en hulle, nog by sy lewe, van sy seun Isak af oos laat wegtrek, na die Oosland.

7 En dit is die dae van die lewensjare van Abraham wat hy geleef het: honderd vyf en sewentig jaar.

8 Abraham het die asem uitgeblaas en in goeie ouderdom gesterwe, oud en afgeleef. En hy is by sy volksgenote versamel.

9 En sy seuns Isak en Ismael het hom begrawe in die spelonk van Magpéla, in die stuk grond van Efron, die seun van Sohar, die Hetiet, wat oos van Mamre lê,

10 die stuk grond wat Abraham van die seuns van Het gekoop het. Daar is Abraham begrawe en sy vrou Sara.

11 Ná die dood van Abraham het God sy seun Isak geseën; en Isak het gewoon by die put Lagai-Roi.

12 En dit is die stamboom van Ismael, die seun van Abraham, wat Hagar, die Egiptiese, die slavin van Sara, vir Abraham gebaar het—

13 dit is die name van die seuns van Ismael, hulle name volgens hulle afstamming; die eersgeborene van Ismael, Nébajot; dan Kedar en Adbeël en Mibsam

14 en Misma en Duma en Massa, 15 Hadad en Tema, Jetur, Nafis en Kedma.

16 Dit is die seuns van Ismael, en dit hulle name, in hulle dorpe en laers, twaalf vorste volgens hulle volkstamme.

17 En dit is die lewensjare van Ismael: honderd sewen-en-dertig jaar; en hy het die asem uitgeblaas en gesterwe, en hy is versamel by sy volksgenote.

18 En hulle het gewoon van Hawila tot by Sur wat oos van Egipte lê in die rigting van Assur. Teenoor al sy broers het hy hom gevestig.

Esau en Jakob.

19 EN dit is die geskiedenis van Isak, die seun van Abraham: Abraham was die vader van Isak.

20 En Isak was veertig jaar oud toe hy Rebekka, die dogter van Bétuel, die Arameër uit Paddan-Aram, die suster van Laban, die Arameër, vir hom as vrou geneem het.

21 En Isak het die HERE gesmeek met die oog op sy vrou, want sy was onvrugbaar; en die HERE het hom verhoor, sodat sy vrou Rebekka swanger geword het.

22 En die kinders het teen mekaar gestamp binne-in haar. Toe sê sy: As dit so gaan, waarvoor leef ek dan? Daarom het sy gegaan om die HERE te raadpleeg.

23 En die HERE antwoord haar: Twee nasies is in jou skoot, en twee volke sal van mekaar gaan uit jou liggaam; en die een volk sal sterker wees as die ander volk; en die oudste sal die jongste dien.

24 En toe haar dae vervul is dat sy moes baar, was daar 'n tweeling in haar skoot.

25 En die eerste is gebore—rooi, geheel-en-al soos 'n mantel van hare. Daarom het hulle hom Esau genoem.

26 En daarna is sy broer gebore terwyl sy hand die hakskeen van Esau vashou. Daarom het hulle hom Jakob genoem. En Isak was sestig jaar oud by hulle geboorte.

27 En die seuns het opgegroeë: Esau was 'n ervare jagter, 'n man van die veld; maar Jakob was 'n vredeliewende man wat in tente gewoon het.

28 En Isak het Esau liefgehad, want wildvleis was na sy smaak; maar Rebekka het Jakob liefgehad.

29 En Jakob het 'n kooksel klaarge-maak, en Esau het moeg uit die veld gekom.

30 Toe sê Esau vir Jakob: Laat my tog sluk van daardie rooigoed daar, want ek is moeg. Daarom het hulle hom Edom genoem.

31 En Jakob antwoord: Verkoop eers jou eersgeboortereg aan my.

32 En Esau sê: Kyk, ek gaan sterwe, en wat baat die eersgeboortereg my dan?

33 Toe antwoord Jakob: Sweer eers vir my. En hy het vir hom gesweer en sy eersgeboortereg aan Jakob verkoop.

34 En Jakob het vir Esau brood en die kooksel lensies gegee; en hy het geëet en gedrink en opgestaan en weggegaan. So het Esau dan sy eersgeboortereg verag.

Isak in Gerar. Hy maak 'n verbond met Abimeleg. Huwelik van Esau.

26 EN daar was hongersnood in die land, buiten die eerste hongersnood wat in die dae van Abraham gewees het. Daarom het Isak getrek na Abimeleg, die koning van die Filistyne, na Gerar.

2 En die HERE het aan hom verskyn en gesê: Moenie aftrek na Egipte nie; woon in die land wat Ek jou sal aanwys.

3 Vertoef as vreemdeling in hierdie land, en Ek sal met jou wees en jou seën; want aan jou en jou nageslag sal Ek al hierdie lande gee: Ek sal die eed bevestig wat Ek jou vader Abraham gesweer het.

4 En Ek sal jou nageslag vermeerder soos die sterre van die hemel en aan jou nageslag al hierdie lande gee, en in jou

nageslag sal al die nasies van die aarde geseën word;

5 omdat Abraham na my stem geluister en my ordening, my gebooe, my insettinge en my wette onderhou het.

6 So het Isak dan in Gerar gebly.

7 En toe die manne van die plek hom na sy vrou vra, antwoord hy: Sy is my suster. Want hy was bang om te sê: My vrou—anders sal die manne van die plek, so het hy gedink, my miskien doodmaak terwille van Rebekka; want sy was mooi van aansien.

8 En toe hy al 'n lang tyd daar was, kyk Abimeleg, die koning van die Filistyne, deur die venster uit en sien hoe Isak speel met Rebekka, sy vrou.

9 Daarop roep Abimeleg Isak en sê: Kyk, sy is dan tog jou vrou! Hoe kon jy dan verklaar: Sy is my suster? En Isak antwoord hom: Ek het gedink, ek kan miskien om haar ontwil my lewe verloor!

10 En Abimeleg sê: Wat het jy ons nou aangedoen? Hoe maklik kon een van die mense met jou vrou gemeenskap gehad, en jy 'n skuld oor ons gebring het!

11 Daarop gee Abimeleg bevel aan die hele volk en sê: Wie hierdie man of sy vrou aanraak, sal sekerlik doodgemaak word.

12 Isak het toe in dié land gesaai en daardie jaar honderdvoudig gewen, want die HERE het hom geseën.

13 En die man het groot geword en altyddeur groter geword totdat hy baie groot was:

14 hy het troppe kleinvee en beeste gehad, en baie bediendes, sodat die Filistyne hom beny het.

15 En al die putte wat die dienaars van sy vader, in die dae van sy vader Abraham gegrave het, dit het die Filistyne toegestop en dit met grond opgevuul.

16 Toe sê Abimeleg vir Isak: Trek weg van ons, want jy het vir ons veels te magtig geword.

17 Daarop het Isak daarvandaan weggetrek en laer opgeslaan in die dal Gerar en daar bly woon.

18 En Isak het die putte weer oopgegrawe wat hulle in die dae van sy vader Abraham gegrave het, en wat die Filistyne ná die dood van Abraham toegestop het, en dit genoem na die name wat sy vader daaraan gegee het.

19 En terwyl die dienaars van Isak in die dal grawe, kry hulle daar 'n put met lewendige water.

20 En die herders van Gerar het getwis met die herders van Isak en gesê: Dit is óns water. Daarom het hy die put Esek genoem, omdat hulle met hom onenigheid gehad het.

21 Daarop grawe hulle 'n ander put, en daaroor het hulle ook getwis. Daarom het hy dit Sitna genoem.

22 Toe het hy daarvandaan versit en 'n ander put gegrawe, en daaroor is nie getwis nie. Daarom het hy dit Rehoböt genoem en gesê: Ja, nou het die HERE vir ons ruimte gemaak en kan ons vrugbaar wees in die land.

23 Daarna het hy daarvandaan opgetrek na Berséba.

24 En die HERE het aan hom in dieselfde nag verskyn en gesê: Ek is die God van Abraham, jou vader. Moenie bang wees nie, want Ek is met jou; en Ek sal jou seën en jou nageslag vermeerder terwille van Abraham, my kneg.

25 Toe bou hy daar 'n altaar, en hy het die Naam van die HERE aangeroep en daar sy tent opgeslaan; en die dienaars van Isak het daar 'n put gegrawe.

26 Daarop kom Abimeleg na hom van Gerar af, saam met Ahussat, sy vriend, en Pigol, sy leërowerste.

27 En Isak sê vir hulle: Waarom het julle na my gekom terwyl julle my haat en my van julle af weggestuur het?

28 Toe antwoord hulle: Ons het duidelik gesien dat die HERE met jou is. Daarom het ons gedink: Laat daar tog 'n eed tussen ons wees, tussen ons en jou; en laat ons 'n verbond met jou maak:

29 Jy moet ons geen kwaad doen nie, net soos ons jou nie aangeraak en aan jou niks as goed gedoen het nie en jou in vrede weggestuur het. Jy is nou eenmaal die geseënde van die HERE.

30 Toe maak hy vir hulle 'n maaltyd klaar, en hulle het geëet en gedrink.

31 En hulle was die môre vroeg op en het vir mekaar gesweer. Daarop het Isak hulle laat gaan, en hulle het in vrede van hom af weggetrek.

32 Dieselfde dag kom toe die dienaars van Isak en vertel hom van die put wat hulle gegrave het, en sê vir hom: Ons het water gekry.

33 En hy het dit Seba genoem. Daarom

is die naam van die stad Berséba tot vandag toe.

34 Toe Esau veertig jaar oud was, het hy Judit, die dogter van Beëri, die Hetiet, vir hom as vrou geneem, en Basmat, die dogter van Elon, die Hetiet.

35 En hulle was vir Isak en Rebekka 'n bitter verdriet.

Jakob word geseën in die plek van Esau.

27 TOE Isak oud geword het en sy oë swak was, sodat hy nie kon sien nie, het hy sy oudste seun Esau geroep en vir hom gesê: My seun! En hy het hom geantwoord: Hier is ek!

2 Toe sê hy: Kyk tog, ek het oud geword, ek weet die dag van my dood nie.

3 Neem dan nou tog jou wapens, jou pylkoker en jou boog, en gaan uit in die veld en jag vir my 'n stuk wild.

4 en maak vir my lekker ete klaar soos ek dit graag wil hê; en bring dit vir my om te eet; sodat my siel jou kan sien voordat ek sterwe.

5 En Rebekka het geluister terwyl Isak met sy seun Esau spreek. En Esau het in die veld gegaan om 'n stuk wild te jag en dit te bring.

6 Toe het Rebekka met haar seun Jakob gesprek: Kyk, ek het jou vader met jou broer Esau hoor spreek en sê:

7 Bring vir my 'n stuk wild en maak vir my lekker ete, dat ek kan eet en jou kan sien voor die aangesig van die HERE voor my dood.

8 My seun, luister dan nou na my, na wat ek jou beveel.

9 Loop nou na die kleinvee en gaan haal vir my daar twee mooi bokkies, dat ek daarvan vir jou vader 'n lekker ete kan maak soos hy dit graag wil hê.

10 Dan moet jy dit na jou vader bring, dat hy kan eet; sodat hy jou kan sien voor sy dood.

11 Toe sê Jakob vir sy moeder Rebekka: Kyk, my broer Esau is 'n harige man, en ek is 'n gladde man.

12 Miskien sal my vader my betas, en ek sal in sy oë wees soos 'n spotter; so sou ek dan 'n vloek oor my bring en nie 'n seën nie.

13 Maar sy moeder antwoord hom: Laat jou vloek op my wees, my seun! Luister net na my en gaan haal dit vir my.

14 Toe het hy dit gaan haal en vir sy moeder gebring. En sy moeder het daar-

van 'n lekker ete gemaak soos sy vader dit graag wou hê.

15 Ook neem Rebekka die beste klere van Esau, haar oudste seun, wat by haar in die huis was, en sy trek dit Jakob, haar jongste seun, aan;

16 en die velle van die bokkies trek sy oor sy hande en oor die gladdigheid van sy nek,

17 en sy gee die lekker ete en die brood wat sy gemaak het, in die hand van Jakob, haar seun.

18 Toe kom hy by sy vader en sê: My vader! En hy antwoord: Hier is ek! Wie is jy, my seun?

19 En Jakob sê vir sy vader: Ek is Esau, u eersgeborene. Ek het gedoen soos u my beveel het. Lig u tog op, sit en eet van my wildvleis, dat u siel my kan sien.

20 Toe vra Isak sy seun: Hoe het jy dit so gou gekry, my seun? En hy antwoord: Omdat die HERE u God dit my laat teëkom het.

21 En Isak sê vir Jakob: Kom tog nader, dat ek jou kan betas, my seun, of jy waarlik my seun Esau is of nie.

22 En Jakob het nadergekom na sy vader Isak, en hy het hom betas en gesê: Die stem is Jakob se stem, maar die hande is Esau se hande.

23 Maar hy het hom nie geëien nie, omdat sy hande harig was soos sy broer Esau se hande; en hy het hom geseën.

24 Hy het naamluk gevra: Is jy waarlik my seun Esau? En hy antwoord: Ja.

25 Toe sê hy: Bring dit vir my nader, dat ek van die wildvleis van my seun kan eet, sodat my siel jou kan sien. En hy het dit vir hom nadergebring, en hy het geëet. Hy het vir hom ook wyn gebring, en hy het gedrink.

26 Daarop sê sy vader Isak vir hom: Kom tog nader en soen my, my seun!

27 En hy het nadergekom en hom gesoen. Toe ruik hy die geur van sy klere, en hy sien hom en sê: Kyk, die geur van my seun is soos die geur van die veld wat die HERE geseën het.

28 En mag God jou gee van die dou van die hemel en van die vet grond van die aarde en oorvloed van koring en mos.

29 Volke sal jou dien, en nasies voor jou neerbuig. Wees 'n heerser oor jou broers, en die seuns van jou moeder moet hulle voor jou neerbuig. Vervloek is hulle wat jou vloek, en geseënd hulle wat jou seën.

30 Maar toe Isak Jakob klaar geseën het, en Jakob nog skaars van sy vader Isak af weggegaan het, kom sy broer Esau van die jag af,

31 en hy maak ook 'n lekker ete en bring dit na sy vader en sê vir sy vader: Laat my vader hom oplig en eet van die wildvleis van sy seun, sodat u siel my kan sien.

32 En sy vader Isak vra hom: Wie is jy? En hy antwoord: Ek is u seun Esau, u eersgeborene.

33 Toe skrik Isak geweldig en sê: Wie is dit dan wat wild gejag en vir my gebring het? En ek het van alles geëet voordat jy gekom het en hom geseën—ook sal hy geseënd bly!

34 Toe Esau die woorde van sy vader hoor, skreeu hy met 'n baie groot en bitter geroep, en hy sê vir sy vader: Seën my ook, my vader!

35 En hy antwoord: Jou broer het gekom met bedrog en jou seën weggegeneem.

36 Daarop sê hy: Sou hulle hom Jakob noem, omdat hy my nou twee keer onderkruip het? My eersgeboortereg het hy geneem, en daar het hy nou my seën geneem! Verder vra hy: Het u vir my geen seën oorgehou nie?

37 Toe antwoord Isak en sê vir Esau: Kyk, ek het hom as heerser oor jou gestel en aan hom al sy broers as dienaars gegee; en ek het hom met koring en mos versorg. Wat kan ek dan nou vir jou doen, my seun?

38 En Esau vra vir sy vader: Het u net een seën, my vader? Seën my ook, my vader! En Esau het sy stem verhef en geweën.

39 Toe antwoord sy vader Isak en sê vir hom: Kyk, ver van die vet grond van die aarde sal jou woonplek wees, en ver van die dou van die hemel daarbo.

40 En van jou swaard sal jy lewe, en jou broer sal jy dien. Maar as jy jou kragte inspan, sal jy sy juk van jou nek afruk.

41 Toe het Esau Jakob as vyand behandel vanweë die seën waarmee sy vader hom geseën het, en Esau het in sy hart gedink: Die dae van die rou oor my vader is naby; dan sal ek my broer Jakob doodmaak.

42 Maar toe hulle aan Rebekka die woorde van Esau, haar oudste seun, vertel, stuursyenlaat Jakob, haar jongste seun, roep en sê vir hom: Kyk, jou broer

Esau sal hom op jou wreek deur jou dood te maak.

43 My seun, luister dan nou na my: maak jou klaar, vlug tog na Haran, na my broer Laban,

44 en bly 'n rukkie by hom tot die woede van jou broer bedaar,

45 tot die toorn van jou broer teen jou bedaar en hy vergeet het wat jy hom aangedoen het. Dan sal ek stuur en jou daar laat haal. Waarom moet ek julle altwee op een dag verloor?

46 Verder sê Rebekka vir Isak: Ek is moeg vir my lewe vanweë die dogters van Het. As Jakob 'n vrou neem uit die dogters van Het, soos hulle is, uit die dogters van die land—waarvoor lewe ek dan?

Droom en gesig van Jakob by Bet-el.

28 TOE roep Isak vir Jakob, en hy seën hom; en hy gee aan hom bevel met die woorde: Jy mag geen vrou neem uit die dogters van Kanaän nie.

2 Maak jou klaar, gaan na Paddan-Aram, na die huis van Bétuel, jou moeder se vader, en gaan haal vir jou daar 'n vrou uit die dogters van Laban, jou moeder se broer.

3 En mag God almagtig jou seën en jou vrugbaar maak en jou vermeerder, sodat jy 'n menigte van volke kan word.

4 En mag Hy jou gee die seën van Abraham, aan jou en jou nageslag saam met jou, dat jy die land van jou vreemdelingskap in besit kan neem wat God aan Abraham gegee het.

5 So het Isak Jakob dan weggestuur, en hy het na Paddan-Aram gegaan, na Laban, die seun van Bétuel, die Arameër, die broer van Rebekka, die moeder van Jakob en Esau.

6 Toe Esau sien dat Isak Jakob geseën en hom na Paddan-Aram weggestuur het om daar vir hom 'n vrou te gaan haal terwyl hy hom geseën en hom bevel gegee het met die woorde: Jy mag geen vrou uit die dogters van Kanaän neem nie;

7 en dat Jakob na sy vader en moeder geluister het om na Paddan-Aram te gaan;

8 en toe Esau sien dat die dogters van Kanaän sleg was in die oë van sy vader Isak,

9 het Esau na Ismael gegaan en Máhalat, die dogter van Ismael, die seun van Abraham, die suster van Nébajot, by sy vroue vir hom as vrou geneem.

10 En Jakob het uit Berséba vertrek en na Haran gegaan.

11 Daarop kom hy by 'n plek waar hy die nag oorgebly het, want die son was al onder. En hy neem een van die klippe van die plek en sit dit onder sy hoof, en hy gaan lê en slaap op dié plek.

12 En hy het gedroom dat daar 'n leer op die aarde opgerig is waarvan die boonste punt aan die hemel raak, terwyl die engele van God op en neer klim daarlangs.

13 En die HERE het daarbo-op gestaan en gesê: Ek is die HERE, die God van jou vader Abraham en die God van Isak. Die land waar jy op lê en slaap, sal Ek aan jou en jou nageslag gee;

14 en jou nageslag sal wees soos die stof van die aarde, en jy sal uitbrei na die weste en ooste, en na die noorde en suide; en in jou en jou saad sal al die geslagte van die aarde geseën word.

15 En kyk, Ek is met jou, en Ek sal jou bewaar orals waar jy heengaan, en Ek sal jou terugbring in hierdie land. Want Ek sal jou nie verlaat nie totdat Ek gedoen het wat Ek jou gesê het.

16 Daarop word Jakob uit sy slaap wakker en sê: Waarlik, die HERE is op hierdie plek, en ek het dit nie geweet nie.

17 En hy het bevrees geword en gesê: Hoe vreeslik is hierdie plek! Dit is hier niks anders as 'n huis van God nie, en dit is hier die poort van die hemel.

18 Toe staan Jakob die môre vroeg op en neem die klip wat hy onder sy hoof gesit het, en rig dit as 'n gedenksteen op; en hy het olie daaroor uitgesiet.

19 En hy het die plek Bet-el genoem; maar die naam van die stad was vantevore Lus.

20 En Jakob het 'n gelofte gedoen en gesê: As God met my sal wees om my te bewaar op hierdie weg wat ek gaan, en vir my brood sal gee om te eet en klere om aan te trek,

21 en ek behoue na die huis van my vader sal terugkom, dan sal die HERE my God wees.

22 En hierdie klip wat ek as gedenksteen opgerig het, sal 'n huis van God

wees, en van alles wat U my gee, sal ek U sekerlik die tiende afstaan.

Jakob werk vir Laban. Hy trou met Lea en Ragel. Sy vroue het baie seuns, en hy word ryk.

29 TOE lig Jakob sy voete op en gaan na die land van die kinders van die Ooste.

2 En meteens sien hy 'n put in die veld en drie troppe kleinvee wat daarby lê, want uit dié put het hulle die vee laat drink; en daar was 'n groot klip op die opening van die put.

3 En as al die troppe daar bymekaar-kom, rol hulle die klip weg van die opening van die put en laat die vee drink; daarna sit hulle die klip weer op die opening van die put op sy plek.

4 Toe sê Jakob vir hulle: My broers, waar is julle vandaan? En hulle antwoord: Ons kom van Haran.

5 En hy sê vir hulle: Ken julle Laban, die seun van Nahor? En hulle antwoord: Ons ken hom.

6 Verder sê hy vir hulle: Gaan dit goed met hom? En hulle antwoord: Dit gaan goed; en daar kom sy dogter Ragel aan met die vee.

7 En hy sê: Kyk, die dag is nog lank; dit is nie tyd om die vee bymekaar te maak nie. Laat die vee drink, en loop, laat hulle wei.

8 Toe antwoord hulle: Ons kan nie voordat al die troppe bymekaar is nie; dan rol hulle die klip weg van die opening van die put, en ons laat die vee drink.

9 Terwyl hy nog met hulle praat, kom Ragel met die kleinvee van haar vader aan, want sy het hulle opgepas.

10 Toe Jakob Ragel sien, die dogter van Laban, sy moeder se broer, en die vee van Laban, sy moeder se broer, loop Jakob nader en rol die klip weg van die opening van die put, en hy laat die vee drink van Laban, sy moeder se broer.

11 En Jakob het Ragel gesoen en sy stem verhef en geween.

12 En Jakob het Ragel vertel dat hy haar vader se broer en die seun van Rebekka was. Daarop het sy geloop en dit aan haar vader vertel.

13 Toe Laban die tyding hoor van Jakob, die seun van sy suster, loop hy hom tegemoet en omhels hom en soen hom en bring hom in sy huis. En hy het aan Laban al hierdie dinge vertel.

14 Toe sê Laban vir hom: Waarlik, jy is my been en my vlees. En hy het by hom 'n volle maand gebly.

15 Daarop vra Laban vir Jakob: Sou jy my verniet dien, omdat jy my broer is? Sê vir my wat jou loon moet wees.

16 En Laban het twee dogters gehad—die naam van die oudste was Lea, en die naam van die jongste Ragel.

17 En Lea het dowwe oë gehad, maar Ragel was skoon van gestalte en mooi van aansien.

18 En Jakob het Ragel liefgehad, daarom het hy gesê: Ek sal u sewe jaar dien vir Ragel, u jongste dogter.

19 Toe antwoord Laban: Dit is beter dat ek haar aan jou gee as dat ek haar aan 'n ander man gee. Bly by my.

20 So het Jakob dan sewe jaar gedien vir Ragel; en hulle was in sy oë soos 'n paar dae, omdat hy haar liefgehad het.

21 Toe sê Jakob vir Laban: Gee tog my vrou, want my dienstyd is om, dat ek by haar kan ingaan.

22 Daarop versamel Laban al die manne van die plek, en hy maak 'n maaltyd klaar.

23 Maar in die aand het hy sy dogter Lea geneem en haar na hom gebring; en hy het by haar ingegaan.

24 En Laban het aan haar sy slavin Silpa gegee, naamlik aan sy dogter Lea, as slavin.

25 En die anderdagmôre—daar was dit Lea! Daarom het hy vir Laban gesê: Wat het u my nou aangedoen? Was ek nie vir Ragel by u in diens nie? Waarom het u my dan bedrieg?

26 En Laban antwoord: Dit is hier by ons nie die gewoonte om die jongste voor die oudste weg te gee nie.

27 Hou die volle bruidswaak met haar; dan sal ons jou die ander een ook gee vir die diens wat jy nóg sewe jaar by my moet volbring.

28 En Jakob het so gedoen: hy het die volle bruidswaak met haar gehou. Toe gee hy sy dogter Ragel aan hom as vrou.

29 En Laban het aan sy dogter Ragel sy slavin Bilha gegee as slavin vir haar.

30 En hy het ook by Ragel ingegaan en Ragel ook meer liefgehad as Lea. En hy was by hom nóg sewe jaar in diens.

31 En toe die HERE sien dat Lea die minder geliefde was, het Hy haar skoot geopen; maar Ragel was onvrugbaar.

32 En Lea het bevrug geword en 'n seun

gebaar en hom Ruben genoem; want sy het gesê: Die HERE het my ellende aangesien, want nou sal my man my liefhê.

33 En sy het weer bevrug geword en 'n seun gebaar en gesê: Die HERE het gehoor dat ek die minder geliefde is en my hierdie een ook gegee. En sy het hom Simeon genoem.

34 En sy het weer bevrug geword en 'n seun gebaar en gesê: Nou eindelijk sal my man aan my geheg wees, omdat ek vir hom drie seuns gebaar het. Daarom het sy hom Levi genoem.

35 En sy het weer bevrug geword en 'n seun gebaar en gesê: Dié keer sal ek die HERE loof. Daarom het sy hom Juda genoem. En sy het opgehou met baar.

30 EN toe Ragel sien dat sy vir Jakob geen kinders baar nie, het Ragel haar suster beny en vir Jakob gesê: Gee vir my kinders of anders sterf ek.

2 Toe het Jakob kwaad geword vir Ragel en gevra: Is ek dan in die plek van God wat die vrug van die skoot aan jou onthou het?

3 En sy antwoord: Daar is my slavin Bilha; gaan by haar in, dat sy op my knieë kan baar, en ek ook uit haar gebou kan word.

4 Daarop het sy aan hom haar slavin Bilha as vrou gegee, en Jakob het by haar ingegaan.

5 En Bilha het swanger geword en vir Jakob 'n seun gebaar.

6 Toe sê Ragel: God het aan my reg verskaf en my ook verhoor en my 'n seun gegee. Daarom het sy hom Dan genoem.

7 En Bilha, die slavin van Ragel, het weer bevrug geword en vir Jakob 'n tweede seun gebaar.

8 Toe sê Ragel: Ek het worstelinge van God met my suster geworstel en ook oorwin. En sy het hom Náftali genoem.

9 En toe Lea sien dat sy opgehou het met baar, neem sy haar slavin Silpa en gee haar aan Jakob as vrou.

10 En Silpa, die slavin van Lea, het vir Jakob 'n seun gebaar.

11 Toe sê Lea: Gelukkig! En sy het hom Gad genoem.

12 Daarna het Silpa, die slavin van Lea, vir Jakob 'n tweede seun gebaar.

13 Toe sê Lea: Ek, gelukkige! Want die dogters sal my gelukkig prys. En sy het hom Aser genoem.

14 En Ruben het in die dae van die koringoes gegaan en in die veld liefdesappels gekry en dit na sy moeder Lea gebring. Toe sê Ragel vir Lea: Gee my tog van jou seun se liefdesappels.

15 Maar sy antwoord haar: Is dit nie genoeg dat jy my man geneem het dat jy ook my seun se liefdesappels wil neem nie? En Ragel sê: Daarom mag hy vir jou seun se liefdesappels vannag by jou slaap.

16 Toe Jakob dan die aand uit die veld kom, gaan Lea hom tegemoet met die woorde: Jy moet na my kom, want ek het jou eerlik gehuur vir my seun se liefdesappels. En hy het dié nag by haar geslaap.

17 En God het Lea verhoor: sy het bevrug geword en vir Jakob 'n vyfde seun gebaar.

18 Toe sê Lea: God het my loon gegee, omdat ek my slavin aan my man gegee het. En sy het hom Issaskar genoem.

19 En Lea het weer bevrug geword en vir Jakob 'n sesde seun gebaar.

20 Toe sê Lea: God het 'n mooi geskenk aan my gegee; nou sal my man eendelik by my woon, want ek het vir hom ses seuns gebaar. En sy het hom Sébulon genoem.

21 En daarna het sy 'n dogter gebaar en haar Dina genoem.

22 En God het aan Ragel gedink, en God het haar verhoor en haar skoot geopen:

23 sy het bevrug geword en 'n seun gebaar. Toe sê sy: God het my smaad weggeneem.

24 En sy het hom Josef genoem en gesê: Mag die HERE vir my 'n ander seun daar byvoeg!

25 En nadat Ragel Josef gebaar het, sê Jakob vir Laban: Laat my trek, dat ek na my woonplek en my land kan gaan.

26 Gee my vroue en my kinders waarvoor ek u gedien het, dat ek kan gaan; want u weet self hoe ek u gedien het.

27 Daarop antwoord Laban hom: As ek nou guns in jou oë gevind het—ek het deur tekens uitgevind dat die HERE my om jou ontwil geseën het.

28 Verder sê hy: Bepaal vir my jou loon, en ek sal dit gee.

29 Toe antwoord hy hom: U weet self hoe ek u gedien het, en wat u vee by my geword het.

30 Want min was dit wat u vóór my

gehad het, en dit het sterk vermeerder; en die HERE het u geseën op my voetspoor. Wanneer sal ek dan nou ook vir my huis werk?

31 En hy vra: Wat moet ek jou gee? Toe antwoord Jakob: U hoef my niks te gee nie. As u hierdie ding vir my wil doen, dan wil ek weer u kleinvee oppas, ja versorg—

32 ek sal vandag deur al u kleinvee deurgaan en daaruit al die gestippelde en bont vee uitkeer: al die vee onder die skaaplammers wat swart aan hulle het, en die bontes en gestippeldes onder die bokke, dit moet my loon wees.

33 En my regverdigheid sal later vir my getuig: as u kom met betrekking tot my loon wat voor u is, dan sal alles wat nie gestippel of bont is onder die bokke, en wat nie swart aan hulle het onder die skaaplammers nie, gesteelde goed by my wees.

34 Toe antwoord Laban: Goed, laat dit wees volgens jou woord!

35 En hy het dieselfde dag uitgekeer die gestreepte en bont bokke en al die gestippelde en bont bokkies, almal wat wit aan hulle gehad het, en almal wat swart aan hulle gehad het onder die skaaplammers, en dit aan sy seuns afgegee.

36 En hy het 'n afstand van drie dae bepaal tussen hom en Jakob; en Jakob het die orige kleinvee van Laban opgepas.

37 Toe neem Jakob vir hom groen latte van populier-, amandel- en plataanhout, en hy skil daarin wit strepe, sodat die wit van die latte uitkom;

38 en hy sit die latte wat hy geskil het vlak voor die vee in die trogge, in die drinkbakke waar die vee kom drink het; en hulle het verhit geword as hulle kom drink.

39 En die vee het verhit geword by die latte, en die vee het gelam gestreeptes, gestippeldes en bontes.

40 Toe skei Jakob die lammers, en hy draai die koppe van die vee na die gestreeptes en almal wat swart aan hulle het onder Laban se vee. En hy het vir hom aparte troppe gemaak en dit nie onder Laban se vee gesit nie.

41 En elke keer as die sterkste diere verhit word, sit Jakob die latte voor die oë van die vee in die trogge, sodat hulle verhit kon word by die latte.

42 Maar as die vee swakkerig was, het

hy dit nie ingesit nie; so was dan die swakkes vir Laban en die sterktes vir Jakob.

43 En die man het buitengewoon uitgebrei en baie kleinvee en slavinne en slawe en kamele en esels gehad.

Flug van Jakob en sy verbond met Laban.

31 TOE hoor hy die woorde van die seuns van Laban, dat hulle sê: Jakob het alles geneem wat ons vader s'n was; en uit wat ons vader s'n was, het hy al hierdie rykdom verwerf.

2 Jakob het ook meteens aan die aangesig van Laban gesien dat hy nie meer vir hom was soos gister en eergister nie.

3 En die HERE het vir Jakob gesê: Gaan terug na die land van jou vaders en na jou famielie; en Ek sal met jou wees.

4 Toe stuur Jakob en laat Ragel en Lea veld toe roep na sy kleinvee

5 en sê vir hulle: Ek sien aan die aangesig van julle vader dat hy teenoor my nie meer is soos gister en eergister nie, maar die God van my vader was met my.

6 En julle weet self dat ek met al my krag julle vader gedien het;

7 maar julle vader het my bedrieg: hy het my loon tienmaal verander. Maar God het hom nie toegelaat om my skade aan te doen nie.

8 As hy sê: Die gestippeldes sal jou loon wees, dan lam al die vee gestippeldes. En as hy sê: Die gestreeptes sal jou loon wees, dan lam al die vee gestreeptes.

9 So het God dan die vee van julle vader weggeneem en aan my gegee.

10 Eenkeer, in die tyd toe die kleinvee verhit was, het ek my oë opgeslaan en in 'n droom gesien dat die bokke wat die kleinvee bespring, gestreep, gestippel en bont was.

11 En die Engel van God sê vir my in die droom: Jakob! En ek antwoord: Hier is ek!

12 En Hy sê: Slaan tog jou oë op en kyk: al die bokke wat die kleinvee bespring, is gestreep, gestippel en bont, want Ek het alles gesien wat Laban jou aandoen.

13 Ek is die God van Bet-el waar jy die gedenksteen gesalf het, waar jy aan My 'n gelofte gedoen het. Maak jou dan nou klaar, trek weg uit hierdie land en gaan terug na jou geboorteland.

14 Toe antwoord Ragel en Lea en sê

vir hom: Het ons nog deel of erfenis in die huis van ons vader?

15 Word ons nie deur hom as vreemdelinge beskou nie? Want hy het ons verkoop en ons geld ook gedurig deurgebring.

16 Want al die rykdom wat God van ons vader weggeneem het, kom ons en ons kinders toe. Doen dan nou alles wat God jou gesê het.

17 Toe maak Jakob hom klaar, en hy laai sy kinders en sy vroue op die kamele,

18 en hy voer al sy vee weg en al sy goed wat hy versamel het, die vee wat syne was, wat hy in Paddan-Aram versamel het, om te gaan na sy vader Isak in die land Kanaän.

19 Onderwyl Laban gaan om sy kleinvee te skeer, het Ragel die huisgode van haar vader gesteel.

20 En Jakob het Laban, die Arameër, mislei deur hom nie te vertel dat hy wou vlug nie.

21 So het hy dan gevlug met alles wat hy had: hy het hom klaar gemaak en deur die Eufraat gegaan en sy aangesig gerig na die gebergte van Gilead.

22 En op die derde dag kry Laban die tyding dat Jakob gevlug het.

23 Daarop het hy sy broers saam met hom geneem en hom agternagejaag, 'n afstand van sewe dae, en hom ingehaal in die gebergte van Gilead.

24 Maar God het na Laban, die Arameër, in die nag gekom in 'n droom en vir hom gesê: Pas nou op dat jy met Jakob geen goed of kwaad spreek nie.

25 En Laban het Jakob ingehaal: Jakob het sy tent al opgeslaan gehad in die gebergte, en Laban met sy broers het dit opgeslaan in die gebergte van Gilead.

26 Toe vra Laban vir Jakob: Wat het jy gedoen dat jy my mislei en my dogters soos krygsgevangene weggevoer het?

27 Waarom het jy stiltejies gevlug en my mislei en my dit nie vertel nie, dat ek jou met vrolikheid en liedere, met tamboer en siter kon wegbring het?

28 Ook het jy my nie toegelaat om my seuns en dogters te soen nie. Nou het jy dwaas gehandel.

29 Dit is in my mag om julle skade aan te doen, maar die God van julle vader het laaste nag met my gespreek en gesê: Pas nou op om met Jakob geen goed of kwaad te spreek nie.

30 Nou is jy dan eenmaal aan 't trek,

omdat jy so erg verlang het na die huis van jou vader—maar waarom het jy my gode gesteel?

31 Toe antwoord Jakob en sê vir Laban: Omdat ek bevrees was, want ek het gedink u sal miskien u dogters met geweld van my wegneem.

32 Die een by wie u u gode vind—hy mag nie lewe nie! Ondersoek wat by my is in teenwoordigheid van ons broers, en neem dit vir u. Maar Jakob het nie geweet dat Ragel dit gesteel het nie.

33 Toe gaan Laban in die tent van Jakob en in die tent van Lea en in die tent van die twee slavinne, maar hy het niks gekry nie; en toe hy uit die tent van Lea uitgaan, kom hy in die tent van Ragel.

34 Maar Ragel het die huisgode geneem en dit in die kameelsaal weggepak en daarop gaan sit. En Laban het die hele tent deurgevoel, maar niks gekry nie.

35 Daarop sê sy vir haar vader: My heer moet nie baie kwaai kyk nie, omdat ek nie vir u kan opstaan nie; want dit gaan met my volgens die reël van die vroue. En hy het gesoek, maar die huisgode nie gekry nie.

36 Toe word Jakob kwaad, en hy het met Laban getwis; en Jakob het geantwoord en vir Laban gesê: Wat is my oortreding, wat is my sonde, dat u my so vurig agternagesit het?

37 Nou dat u al my goed deurgevoel het—wat het u van al u huisraad gevind? Sit dit hier neer voor my broers en u broers, en laat hulle oordeel tussen ons twee.

38 Twintig jaar was ek nou by u. U skaap- en bokooie het geen misdag gehad nie, en die ramme van u kleinvee het ek nie geëet nie.

39 Wat die wilde diere verskeur het, het ek nie na u gebring nie: ek moes dit vergoed; van my hand het u dit geëis, of dit al bedags gesteel is of snags gesteel is.

40 Ek was 'n man wat bedags deur die hitte verteer is, en snags deur die koue, en my slaap het gevul van my oë.

41 Twintig jaar was ek nou in u huis; veertien jaar het ek u gedien vir u twee dogters en ses jaar vir u kleinvee; en u het my loon tienmaal verander.

42 As die God van my vader, die God van Abraham en die Vrees van Isak, nie aan my kant was nie—ja dan sou u my met leë hande weggestuur het. God het my ellende en die moeilike arbeid van my hande aangesien en laaste nag geoordeel.

34 Toe antwoord Laban en sê vir Jakob: Die dogters is my dogters, en die seuns is my seuns, en die kleinvee is my kleinvee, ja alles wat jy sien, is myne; maar my dogters—wat salek hulle vandag kan aandoen, of aan hulle seuns wat hulle gebaar het?

44 Kom dan nou, laat ons 'n verbond maak, ek en jy, dat dit 'n getuie tussen my en jou kan wees.

45 Daarop het Jakob 'n klip geneem en dit as gedenksteen opgerig.

46 En Jakob het vir sy broers gesê: Bring klippe bymekaar! En hulle het klippe gaan haal en 'n hoop gemaak en daar op die hoop geëet.

47 En Laban het dit Jegar-Sahadûta genoem, maar Jakob het dit Gal-ed genoem.

48 Toe sê Laban: Hierdie hoop is vandag 'n getuie tussen my en jou. Daarom het hulle dit Gal-ed genoem.

49 en ook Mispá, omdat hy gesê het: Mag die HERE wag hou tussen my en jou as ons mekaar nie meer sien nie.

50 As jy my dogters mishandel, en as jy vroue neem by my dogters—'n mens is nie by ons nie—kyk, God is getuie tussen my en jou.

51 Verder sê Laban vir Jakob: Dáar is dié hoop klippe, en daar is die gedenksteen wat ek tussen my en jou opgerig het—

52 hierdie hoop klippe is getuie, en die gedenksteen is getuie dat ek na jou kant toe hierdie hoop nie sal verbytrek nie, en dat jy na my kant toe hierdie hoop en hierdie gedenksteen nie sal verbytrek met slegte bedoelinge nie.

53 Die God van Abraham en die God van Nahor, die God van hulle vader, sal regter tussen ons wees. En Jakob het gesweer by die Vrees van sy vader Isak.

54 Toe het Jakob 'n offer gebring op die gebergte en sy broers genoot om brood te eet. En hulle het brood geëet en die nag in die gebergte oorgebly.

55 En Laban het die more vroeg opgestaan en sy seuns en sy dogters gesoen en hulle geseën. Daarna het Laban vertrek en teruggegaan na sy woonplek.

Jakob worstel met die Engel, word versoen met Esau en kom in Sigeem aan.

32 JAKOB het ook verder gereis, en die engele van God het hom ontmoet.

2 Toe hy hulle sien, sê Jakob: Dit is 'n leër van God! En hy het die plek Mahanáim genoem.

3 En Jakob het boodskappersuitgestuur voor hom uit na sy broer Esau in die land Seir, die landstreek van Edom,

4 en aan hulle bevel gegee met die woorde: So moet julle vir my heer, vir Esau sê: So sê Jakob, u dienaar—ek het as vreemdeling vertoef by Laban en daar gebly tot nou toe;

5 en ek het beeste en esels, kleinvee en slawe en slavinne verwerf, en my heer dit laat weet, sodat ek guns mag vind in u oë.

6 En die boodskappers het na Jakob teruggekom en gesê: Ons het by u broer Esau gekom, en hy trek u alreeds tege—moet en vier honderd man saam met hom.

7 Toe het Jakob baie bevrees en benoud geword, en hy het die mense wat by hom was, sowel as die kleinvee en beeste en kamele in twee laers verdeel;

8 want hy het gedink: As Esau op die een laer afkom en dit verslaan, sal die laer wat oorbly, vryraak.

9 En Jakob het gesê: o God van my vader Abraham en God van my vader Isak, o HERE, wat my beveel het: Gaan terug na jou land en na jou famielie, en Ek sal aan jou goed doen—

10 ek is te gering vir al die gunste en al die trou wat U aan u kneg bewys het; want ek het met my staf oor hierdie Jordaan getrek en nou twee laers geword.

11 Red my tog uit die hand van my broer, uit die hand van Esau, want ek is bang vir hom, dat hy sal kom en my doodslaan, die moeder saam met die kinders.

12 U het tog self gesê: Ek sal sekerlik aan jou goed doen en jou nageslag maak soos die sand van die see wat vanweë die menigte nie getel kan word nie.

13 En hy het dié nag daar oorgebly en van wat in sy besit was, 'n geskenk geneem vir sy broer Esau:

14 twee honderd bokooie en twintig bokke, twee honderd skaapooie en twintig ramme,

15 dertig kameelkoeie wat in die melk was, met hulle kalfies, veertig koeie en tien bulle, twintig eselinne en tien jong esels;

16 en hy het hulle aan sy dienaars afgegee, elke trop apart, en vir sy die-

naars gesê: Trek voor my uit en laat 'n plek oop tussen trop en trop.

17 Daarop gee hy aan die eerste een bevel en sê: As my broer Esau jou teëkom en jou vra: Aan wie behoort jy? en waarheen gaan jy? en wie s'n is die goel daar voor jou?

18 Dan moet jy antwoord: U dienaar Jakob syne. Dit is 'n geskenk wat hy aan my heer Esau stuur; en hy self kom ook dadelik agter ons aan.

19 En hy het ook bevel gegee aan die tweede en aan die derde en aan almal wat agter die troppe geloop het, en gesê: Net so moet julle Esau antwoord as julle hom kry—

20 julle moet sê: Ook u dienaar Jakob, dadelik kom hy agter ons aan. Want hy het gedink: Laat ek hom versoen met die geskenk wat voor my uit gaan, en daarna sy aangesig sien—miskien sal hy my in guns aanneem.

21 So het die geskenk dan voor hom uit gegaan, maar hy self het dié nag in die laer gebly.

22 En hy het dieselfde nag opgestaan en sy twee vroue en sy twee slavinne en sy elf kinders geneem en deur die drif van die Jabbok getrek:

23 hy het hulle geneem en hulle deur die rivier laat trek; ook laat deurtrek wat aan hom behoort het.

24 Maar Jakob het alleen agtergebly, en 'n man het met hom geworstel tot dagbreek.

25 En toe Hy sien dat Hy hom nie kon oorwin nie, slaan Hy hom op sy heupbeen, sodat die heupbeen van Jakob uit lid geraak het in die worsteling met hom.

26 Toe sê Hy: Laat My gaan, want die dag het gebreek. Maar hy antwoord: Ek sal U nie laat gaan nie tensy dat U my seën.

27 En Hy vra hom: Hoe is jou naam? En hy antwoord: Jakob.

28 Toe sê Hy: Jy sal nie meer Jakob genoem word nie, maar Israel; want jy het geworstel met God en met die mense en het oorwin.

29 Daarop vra Jakob en sê: Maak tog u Naam bekend! En Hy antwoord: Waarom vra jy tog na my Naam? En Hy het hom daar geseën.

30 Toe noem Jakob die plek Pniël; want, *het hy gesê*, ek het God gesien van aangesig tot aangesig, en tog is my lewe gered.

31 En die son het vir hom opgegaan net toe hy Pnuel verby was; en hy was mank aan sy heup.

32 Daarom eet die kinders van Israel die heupsening wat aan die heupbeen is, tot vandag toe nie, omdat Hy Jakob op die heupbeen, aan die heupsening geslaan het.

33 EN Jakob het sy oë opgeslaan, en toe hy meteens Esau sien aankom en vier honderd man saam met hom, het hy die kinders onder Lea en Ragel en onder die twee slavinne verdeel.

2 En hy het die slavinne met hulle kinders eerste, en Lea met haar kinders daaragter, en Ragel en Josef laaste opgestel;

3 maar hy self het voor hulle uit gegaan en hom sewemaal na die aarde gebuig totdat hy by sy broer gekom het.

4 Toe loop Esau hom tegemoet en omhels hom en val hom om die hals en soen hom; en hulle het geween.

5 Daarna het hy sy oë opgeslaan en die vroue en kinders gesien en gesê: Wie het jy daar by jou? En hy antwoord: Die kinders wat God uit genade aan u dienaar geskenk het.

6 En die slavinne het nadergekom, hulle en hulle kinders, en hul neergebuig.

7 En Lea het ook nadergekom met haar kinders en hul neergebuig; en daarna het Josef nadergekom en Ragel en hul neergebuig.

8 Daarop sê hy: Wat is jou bedoeling met daardie hele laer wat ek teëgekrom het? En hy antwoord: Om guns te vind in die oë van my heer.

9 Maar Esau sê: Ek het baie, my broer! Wat joute is, laat dit joue bly!

10 Toe antwoord Jakob: Ag nee, as ek nou guns in u oë gevind het, neem dan my geskenk uit my hand aan. Want daarom het ek u aangesig te sien gekry soos 'n mens die aangesig van God sien, en u het behae in my gehad.

11 Neem tog my geskenk wat u aangebied is, want God het my dit uit genade gegee, en ek het volop. En hy het by hom aangehou, sodat hy dit aangeneem het.

12 Daarop sê hy: Laat ons opbreek en verder trek, en ek sal langs jou trek.

13 Maar hy antwoord hom: My heer weet dat die kinders swak is, en dat ek lammerooie en melkkoeie by my het; as

'n mens hulle net een dag ooreis, dan sterf al die kleinvee.

14 My heer moet maar voor sy dienaar uit trek, en ek sal op my gemak trek na die gang van die vee wat voor my uit gaan, en na die gang van die kinders tot ek by my heer in Seir aankom.

15 Toe sê Esau: Laat my tog van die manskappe wat by my is, by jou laat staan. En hy antwoord: Waarvoor dan? Laat my guns in die oë van my heer vind!

16 So het Esau dan dié dag teruggegaan padlangs na Seir toe.

17 Maar Jakob het na Sukkot weggetrek en vir hom 'n huis gebou en takkrale vir sy vee gemaak. Daarom het hy die plek genoem Sukkot.

18 En Jakob het behoue aangekom in die stad Sigem wat in die land Kanaän is toe hy van Paddan-Aram gekom het—hy het sy laer voor die stad opgeslaan.

19 En die stuk grond gekoop waar hy sy tent opgeslaan het, van die seuns van Hemor, die vader van Sigem, vir honderd geldstukke.

20 Daar het hy ook 'n altaar opgerig en dit genoem: Die God van Israel is God.

Dina en die Sigemiete.

34 EN Dina, die dogter van Lea, wat sy vir Jakob gebaar het, het uitgegaan om die dogters van die land te besoek.

2 Toe Sigem, die seun van Hemor, die Hewiet, die vors van die land, haar sien, het hy haar gegryp en met haar gemeenskap gehad en haar onteer.

3 En sy siel het verkleef geraak aan Dina, die dogter van Jakob; en hy het die dogter liefgehad en na die hart van die dogter gespreek.

4 Sigem het ook met sy vader Hemor gespreek en gesê: Neem daardie dogter vir my as vrou.

5 Toe Jakob dan hoor dat hy sy dogter Dina onteer het, was sy seuns by die vee in die veld; en Jakob het geswyg totdat hulle gekom het.

6 En Hemor, die vader van Sigem, het na Jakob uitgegaan om met hom te spreek.

7 En die seuns van Jakob het uit die veld gekom toe hulle dit hoor; en die manne was gegrief en baie kwaad, omdat hy 'n dwaasheid in Israel begaan het

deur met die dogter van Jakob gemeenskap te hou: so iets moes nie gewees het nie.

8 Toe spreek Hemor met hulle en sê: Die siel van my seun Sigem is verlief op julle dogter: gee haar tog aan hom as vrou.

9 en verswaer julle met ons: gee aan ons julle dogters, en neem vir julle ons dogters.

10 Bly maar by ons woon, en die land sal voor julle oop lê; woon en trek rond daarin en verwerf vaste besittings daarin.

11 En Sigem sê vir haar vader en haar broers: Laat my guns vind in julle oë, en wat julle van my eis, sal ek gee.

12 Vra my 'n baie groot koopprys en geskenk, en ek sal dit gee soos julle vir my sê; gee my net die dogter as vrou.

13 Toe antwoord die seuns van Jakob vir Sigem en Hemor, sy vader, met bedrog—hulle het so gespreek, omdat hy hulle suster Dina onteer het—

14 en sê vir hulle: Ons kan dit nie doen om ons suster vir 'n man te gee wat die voorhuid het nie, want dit sou 'n skande vir ons wees.

15 Net op hierdie voorwaarde kan ons inwillig: as julle word soos ons deurdadig almal wat manlik is onder julle, besny word.

16 Dan sal ons ons dogters aan julle gee, en ons sal julle dogters vir ons neem; en ons sal by julle woon en een volk word.

17 Maar as julle nie na ons luister om besny te word nie, dan neem ons ons dogter en ons trek weg.

18 En hulle woorde was goed in die oë van Hemor en in die oë van Sigem, die seun van Hemor.

19 En die jongman het nie versuim om dit te doen nie, want hy het sin gehad in die dogter van Jakob, en hy was die mees geëerde in die hele huis van sy vader.

20 Toe gaan Hemor en sy seun Sigem na die poort van hulle stad, en hulle spreek met die manne van hul stad en sê:

21 Hierdie manne lewe in vrede met ons; daarom, laat hulle in die land woon en daarin rondtrek: dieland lê mosalkante toe wyd voor hulle. Ons kan hulle dogters vir ons as vroue neem, en ons sal ons dogters aan hulle gee.

22 Maar net op hierdie voorwaarde sal die manne inwillig om by ons te woon,

om een volk te word: as almal wat manlik is onder ons, besny word soos hulle besny is.

23 Hulle vee en hulle besittings en al hulle trekkere—sal dit nie ons s'n wees nie? Laat ons net inwillig, sodat hulle by ons kan bly woon.

24 En hulle het geluister na Hemor en na sy seun Sigem—almal wat uit sy stadspoort uitgegaan het; en almal wat manlik was, is besny, almal wat uit sy stadspoort uitgegaan het.

25 Maar op die derde dag toe hulle in die pyn was, neem die twee seuns van Jakob, Simeon en Levi, broers van Dina, elkeen sy swaard, en hulle oorval die sorgelose stad en slaan almal dood wat manlik was.

26 Hulle slaan ook Hemor en sy seun Sigem dood met die skerpte van die swaard; daarna neem hulle Dina uit die huis van Sigem uit en vertrek.

27 Die seuns van Jakob het op die gesneuweldes afgekom en die stad geplunder, omdat hulle hul suster onteer het.

28 Hulle kleinvee en hulle beeste en hulle esels—wat in die stad en in die veld was—het hulle weggeneem.

29 En al hulle goed en al hulle kinders en hulle vroue het hulle as gevangene weggevoer en as buit, en ook alles wat in die huise was.

30 Toe sê Jakob vir Simeon en Levi: Julle het my ontroer, dat julle my gehaat gemaak het by die inwoners van die land, die Kanaäniete en Feresiete, terwyl ek 'n klein klompie is. As hulle teen my versamel, sal hulle my verslaan, en ek sal verdelf word, ek en my huis.

31 Toe antwoord hulle: Hoe durf hy dan ons suster as 'n hoer behandel!

Jakob by Bet-el; dood van Ragel en Isak.

35 DAARNA het God vir Jakob gesê: Maak jou klaar, trek op na Bet-el en woon daar; en maak daar 'n altaar vir die God wat aan jou verskyn het toe jy op die vlug was vir jou broer Esau.

2 Toe sê Jakob vir sy huisgesin en vir almal wat by hom was: Verwyder die vreemde gode wat onder julle is, en reinig julle en trek onder kleren aan;

3 en laat ons klaarmaak en optrek na Bet-el; en ek sal daar 'n altaar maak vir

die God wat my geantwoord het op die dag van my benoudheid en by my was op die weg wat ek gegaan het.

4 Toe gehulle aan Jakob al die vreemde gode wat in hulle besit was, en die ringe aan hulle ore, en Jakob het dit begrawe onder dieterpentynboom wat by Sigemis.

5 En toe hulle weggetrek het, kom daar 'n skrik van God op die stede rondom hulle, sodat hulle die seuns van Jakob nie agternagejaag het nie.

6 So het Jakob dan in Lus aangekom wat in die land Kanaän is—dit is Bet-el—hy en al die mense wat by hom was,

7 en hy het daar 'n altaar gebou en die plek El Bet-el genoem, omdat God daar aan hom geopenbaar is toe hy vir sy broer gevlug het.

8 En Debora, die oppaster van Rebekka, het gesterwe, en sy is begrawe onderkant Bet-el, onder die eikeboom. En hulle het dit genoem: Eik van geween.

9 Toe verskyn God weer aan Jakob, by sy terugkoms uit Paddan-Aram, en Hy seën hom;

10 en God sê vir hom: Jou naam is Jakob; jy sal verder nie Jakob genoem word nie, maar Israel sal jou naam wees. En Hy het hom Israel genoem.

11 Verder sê God vir hom: Ek is God, die Almagtige. Wees vrugbaar en vermeerder. 'n Nasie, ja 'n menigte van nasies, sal van jou afstam, en konings sal uit jou lende voortkom.

12 En die land wat Ek aan Abraham en Isak gegee het, sal Ek aan jou gee; en aan jou nageslag ná jou sal Ek die land gee.

13 Toe het God van hom af opgevaar op die plek waar Hy met hom gespreek het.

14 En Jakob het 'n gedenksteen opgerig op die plek waar Hy met hom gespreek het, 'n gedenksteen van klip, en daarop 'n drankoffer uitgegiet en olie daarop gegooi.

15 En Jakob het die plek waar God met hom gespreek het, Bet-el genoem.

16 Daarna het hulle van Bet-el af weggetrek. En toe daar nog 'n kort end pad was om by Efrat te kom, moes Ragel baar; en sy het dit swaar gehad by die bevaling.

17 En terwyl sy dit swaar het by die bevaling, sê die vroedvrou vir haar: Wees nie bevrees nie, want jy het ook dié keer 'n seun.

18 En toe haar siel uitgaan—want sy

het gesterwe—noem sy hom Ben-Oni. Maar sy vader het hom Benjamin genoem.

19 So het Ragel dan gesterwe; en sy is begrawe op die pad na Efrat, dit is Betlehem.

20 En Jakob het 'n gedenksteen op haar graf opgerig; dit is die gedenksteen van die graf van Ragel tot vandag toe.

21 En Israel het weggetrek en sy tent opgeslaan aan die ander kant van Migdal-Eder.

22 En terwyl Israel in dié land woon, het Ruben gegaan en met Bilha, sy vader se bywyf, gemeenskap gehad. En Israel het dit gehoor. En die seuns van Jakob was twaalf.

23 Die seuns van Lea was: Ruben, die eersgeborene van Jakob, daarna Simeon en Levi en Juda en Issaskar en Sébulon.

24 Die seuns van Ragel: Josef en Benjamin.

25 En die seuns van Bilha, die slavin van Ragel: Dan en Náftali.

26 En die seuns van Silpa, die slavin van Lea: Gad en Aser. Dit is die seuns van Jakob wat vir hom in Paddan-Aram gebore is.

27 En Jakob het by sy vader Isak gekom in Mamre, by Kirjat-Arba, dit is Hebron, waar Abraham as vreemdeling vertoef het, en ook Isak.

28 En die dae van Isak was honderd en tagtig jaar.

29 En Isak het die asem uitgeblaas en gesterwe, en hy is by sy volksgenote versamel, oud en afgeleef. En sy seuns Esau en Jakob het hom begrawe.

Esau se nakomelinge.

36 EN dit is die geskiedenis van Esau, dit is Edom.

2 Esau het sy vroue geneem uit die dogters van Kanaän: Ada, die dogter van Elon, die Hetiet, en Oholibáma, die dogter van Ana, die kleindogter van Sibeon, die Hewiet;

3 en Basmat, die dogter van Ismael, die suster van Nébjot.

4 En Ada het vir Esau gebaar Élifas, en Basmat het gebaar Réhuel.

5 En Oholibáma het gebaar Jehus en Jáelam en Korag. Dit is die seuns van Esau wat vir hom gebore is in die land Kanaän.

6 Toe neem Esau sy vroue en sy seuns en sy dogters en al die mense van sy huis, sy vee en al sy trekkere en al sy besit-

tings wat hy in die land Kanaän verwerf het, en hy trek na 'n land, wég van sy broer Jakob af;

7 want hulle besittings was te groot om saam te woon, en dieland van hulle vreemdelingskap kon hulle nie dra vanweë hulle vee nie.

8 En Esau het gaan woon in die gebirge Seir. Esau, dit is Edom.

9 Dit is dan die geskiedenis van Esau, die vader van die Edomiete, in die gebirge Seir.

10 Dit is die name van die seuns van Esau: Élifas, die seun van Ada, die vrou van Esau; Réhuel, die seun van Basmat, die vrou van Esau.

11 En die seuns van Élifas was: Teman, Omar, Sefo en Gáetam en Kenas.

12 En Timna was 'n bywyf van Élifas, die seun van Esau; en sy het vir Élifas gebaar Amalek. Dit is die seuns van Ada, die vrou van Esau.

13 En dit is die seuns van Réhuel: Nahat en Serag, Samma en Missa. Dit was die seuns van Basmat, die vrou van Esau.

14 En dit was die seuns van Oholibáma, die dogter van Ana, die kleindogter van Sibeon, die vrou van Esau—sy het vir Esau gebaar Jehus en Jáelam en Korag.

15 Dit is die stamhoofde onder die seuns van Esau. Die seuns van Élifas, die eersgeborene van Esau, was: die stamhoof Teman, die stamhoof Omar, die stamhoof Sefo, die stamhoof Kenas,

16 die stamhoof Korag, die stamhoof Gáetam, die stamhoof Amalek. Dit is die stamhoofde van Élifas in die land Edom; dit is die seuns van Ada.

17 En dit is die seuns van Réhuel, die seun van Esau: die stamhoof Nahat, die stamhoof Serag, die stamhoof Samma, die stamhoof Missa. Dit is die stamhoofde van Réhuel in die land Edom.

Dit is die seuns van Basmat, die vrou van Esau.

18 En dit is die seuns van Oholibáma, die vrou van Esau: die stamhoof Jehus, diestamhoof Jáelam, diestamhoof Korag. Dit is die stamhoofde van Oholibáma, die dogter van Ana, die vrou van Esau.

19 Dit is die seuns van Esau, en dit is hulle stamhoofde. Dit is Edom.

20 Dit is die seuns van Seir, die Horiët, die eerste inwoners van die land: Lotan en Sobal en Sibeon en Ana

21 en Dison en Eser en Disan. Dit is

die stamhoofde van die Horiët, die seuns van Seir in die land Edom.

22 En die seuns van Lotan was Hori en Hemam; en die suster van Lotan was Timna.

23 En dit is die seuns van Sobal: Alwan en Manáhat en Ebal, Sefo en Onam.

24 En dit in die seuns van Sibeon: Aja en Ana. Dit is dié Ana wat die warm fontein in die woestyn gekry het toe hy die esels van sy vader Sibeon opgepas het.

25 En dit is die seuns van Ana: Dison; en Oholibáma was die dogter van Ana.

26 En dit is die seuns van Dison: Hemdan en Esban en Jitran en Keran.

27 Dit is die seuns van Eser: Bilhan en Sáawan en Akan.

28 Dit is die seuns van Disan: Us en Aran.

29 Dit is die stamhoofde van die Horiët: die stamhoof Lotan, die stamhoof Sobal, die stamhoof Sibeon, die stamhoof Ana,

30 die stamhoof Dison, die stamhoof Eser, die stamhoof Disan. Dit is die stamhoofde van die Horiët volgens hulle stamme in die land Seir.

31 En dit is die konings wat geregeer het in die land Edom voordat daar 'n koning geregeer het oor die kinders van Israel:

32 Bela, die seun van Beor, het geregeer in Edom; en die naam van sy stad was Dinhaba.

33 En ná die dood van Bela het Jobab, die seun van Serag, van Bosra, in sy plek geregeer.

34 En ná die dood van Jobab het Husam, uit die land van die Temaniete, in sy plek geregeer.

35 En ná die dood van Husam het Hadad, die seun van Bedad, wat die Midianiete verslaan het in die velde van Moab, in sy plek geregeer, en die naam van sy stad was Awit.

36 En ná die dood van Hadad het Samla van Másreka in sy plek geregeer.

37 En ná die dood van Samla het Saul van Rehobot, aan die Eufraat, in sy plek geregeer.

38 En ná die dood van Saul het Baäl-Hanan, die seun van Akbor, in sy plek geregeer.

39 En ná die dood van Baäl-Hanan, die seun van Akbor, het Hadar in sy plek geregeer; en die naam van sy stad was Pahu; en die naam van sy vrou was

Mehetabeel, die dogter van Matred, die dogter van Mésahab.

40 Dit is die name van die stamhoofde van Esau, volgens hulle geslagte, volgens hulle woonplekke, volgens hulle name: die stamhoof Timna, die stamhoof Alwa, die stamhoof Jetet,

41 die stamhoof Oholibama, die stamhoof Ela, die stamhoof Pinon,

42 die stamhoof Kenas, die stamhoof Teman, die stamhoof Mibsar,

43 die stamhoof Magdiel, die stamhoof Iram. Dit is die stamhoofde van Edom, volgens hulle verblyfsplekke in die land van hulle besitting. Dit is Esau, die stamvader van die Edomiete.

Josef word deur sy broers verkoop.

37 EN Jakob het gewoon in die land van die vreemdelingskap van sy vader, in die land Kanaän.

2 Dit is die geskiedenis van Jakob. Josef het as seun van sewentien jaar die kleinvee opgepas saam met sy broers—hy was nog jonk—met die seuns van Bilha en die seuns van Silpa, die vroue van sy vader. En Josef het die slegte gerugte oor hulle na hulle vader oorgebring.

3 En Israel het Josef meer liefgehad as al sy seuns; want hy was vir hom 'n seun van die ouderdom; en hy het vir hom 'n lang rok met moue gemaak.

4 Toe sy broers sien dat hulle vader hom meer as al sy broers liefhet, het hulle hom gehaat en kon nie vriendelik met hom praat nie.

5 Ook het Josef 'n droom gehad wat hy aan sy broers vertel het. Daaroor het hulle hom nog meer gehaat.

6 Hy het naalmsig vir hulle gesê: Hoor tog hierdie droom wat ek gehad het.

7 Kyk, ons was besig om gerwe te bind op die land toe meteens my gerf gaan staan en ook reg-op bly staan, terwyl julle gerwe daar rondom kom en hulle voor my gerf neerbuig.

8 Toe sê sy broers vir hom: Wil jy miskien oor ons regeer? of wil jy miskien oor ons heers? En hulle het hom nog meer gehaat oor sy drome en oor sy woorde.

9 Daarna het hy nog 'n ander droom gehad en dit aan sy broers vertel in gesê: Kyk, ek het nog 'n droom gehad—die son en die maan en elf sterre het hulle voor my neergebuig.

10 Toe hy dit aan sy vader en sy broers vertel, het sy vader hom hard bestraf en vir hom gesê: Wat is dit vir 'n droom wat jy gehad het? Moet ons werklik kom, ek en jou moeder en jou broers, om ons voor jou na die aarde neer te buig?

11 En sy broers was afgunstig op hom, maar sy vader het die saak in gedagte gehou.

12 En sy broers het die kleinvee van hulle vader by Sigem gaan oppas.

13 Toe sê Israel vir Josef: Pas jou broers nie die vee op by Sigem nie? Kom, laat ek jou na hulle toe stuur. En hy antwoord hom: Hier is ek!

14 Toe sê hy vir hom: Gaan tog kyk na die welstand van jou broers en die welstand van die vee, en bring vir my weer berig. So het hy hom dan uit die dal van Hebron weggestuur, en hy het by Sigem aangekom.

15 Daarop kry 'n man hom terwyl hy in die veld rondwaal, en die man vra hom: Wat soek jy?

16 En hy antwoord: Ek soek my broers. Vertel my tog waar hulle die vee oppas.

17 Toe sê die man: Hulle het hiervandaan weggetrek, want ek het hulle hoor sê: Laat ons na Dotan gaan. En Josef het agter sy broers aan gegaan en hulle in Dotan gekry.

18 En hulle het hom van ver af gesien. Maar voordat hy naby hulle kom, het hulle listig raad gehou teen hom om hom dood te maak.

19 En hulle het vir mekaar gesê: Daar kom daardie dromer aan!

20 Kom dan nou, laat ons hom doodslaan en in een van die putte gooi en sê: 'n Wilde dier het hom opgeëet. Dan sal ons sien wat van sy drome word.

21 Toe Ruben dit hoor, het hy hom uit hulle hand gered deur te sê: Laat ons hom nie doodslaan nie.

22 Ruben het ook vir hulle gesê: Moenie bloed vergiet nie; gooi hom in hierdie put wat in die woestyn is, maar moenie die hand aan hom slaan nie—sodat hy hom uit hulle hand kon red om hom na sy vader terug te bring.

23 En toe Josef by sy broers kom, trek hulle Josef se rok uit, die rok met lang moue wat hy aangehad het,

24 en hulle neem hom en gooi hom in die put. Maar die put was leeg; daar was geen water in nie.

25 Daarna het hulle gaan sit om brood

te eet; en toe hulle hul oë opslaan, sien hulle meteens 'n reisgeselskap van Ismaeliete wat uit Gilead kom—hulle kamele gelaai met speserye en balsem en gom—op pad om dit na Egipte af te bring.

26 Toe sê Juda vir sy broers: Watter voordeel is dit dat ons ons broer doodslaan en sy bloed verberg?

27 Kom, laat ons hom aan die Ismaeliete verkoop, maar laat ons hand nie teen hom wees nie; want hy is ons broer, ons vlees. En sy broers het geluister.

28 En toe die Midianietiese koopmans verbykom, het hulle Josef uit die put uit opgetrek en uitgehaal en Josef aan die Ismaeliete verkoop vir twintig sikkels silwer. En hulle het Josef na Egipte gebring.

29 Toe Ruben by die put terugkom, was Josef nie in die put nie! Daarop skeur hy sy klere,

30 en hy gaan na sy broers terug en sê: Die seun is nie daar nie! En ek, waar moet ek heen?

31 Toe neem hulle Josef se rok, en hulle slag 'n bok en steek die rok in die bloed,

32 en hulle stuur die lang rok weg en laat dit na hulle vader bring met die woorde: Dit het ons gekry. Kyk tog goed of dit die rok van u seun is of nie.

33 En hy het dit herken en gesê: Die rok van my seun! 'n Wilde dier het hom opgeëet. Verskeur, verskeur is Josef!

34 Toe skeur Jakob sy klere en sit 'n roukleed om sy heupe, en hy het oor sy seun gerou, baie dae lank.

35 En al sy seuns en al sy dogters het moeite gedoen om hom te troos, maar hy het geweier om hom te laat troos en gesê: Treurende sal ek na my seun in die doderyk afdaal! So het sy vader hom dan beween.

36 En die Midianiete het hom na Egipte verkoop aan Potifar, 'n hofdienaar van Farao, die owerste van die lyfwag.

Juda en Tamar.

38 IN dié tyd het Juda afgetrek, van sy broers af weg, en uitgedraai na 'n man van Adullam met die naam van Hira.

2 En Juda het daar die dogter van 'n Kanaänietiese man gesien met die naam van Sua; en hy het met haar getrou en by haar ingegaan.

3 En sy het bevrug geword en 'n seun gebaar, en hy het hom Er genoem.

4 Daarna het sy weer bevrug geword en 'n seun gebaar en hom Onan genoem.

5 En sy het nog weer 'n seun gebaar en hom Sela genoem; en hy was in Kesib toe sy hom gebaar het.

6 En Juda het vir Er, sy eersgeborene, 'n vrou geneem, en haar naam was Tamar.

7 Maar Er, die eersgeborene van Juda, was sleg in die oë van die HERE. Daarom het die HERE hom laat sterwe.

8 Toe sê Juda vir Onan: Gaan in by die vrou van jou broer en sluit die swaers-huwelik met haar en verwek vir jou broer 'n nageslag.

9 Maar Onan het geweet dat die nageslag nie syne sou wees nie; daarom het hy, elke keer as hy by die vrou van sy broer ingaan, dit op die grond verderwe om vir sy broer geen nageslag te gee nie.

10 En dit was verkeerd in die oë van die HERE wat hy gedoen het; daarom het Hy hom ook laat sterwe.

11 Toe sê Juda vir Tamar, sy skoon-dogter: Bly 'n weduwee in die huis van jou vader totdat my seun Sela groot is. Want hy het gedink: Anders sterwe hy ook soos sy broers! So het Tamar dan gaan woon in die huis van haar vader.

12 En ná verloop van geruime tyd het die dogter van Sua, die vrou van Juda, gesterwe. En toe Juda klaar getreure het, het hy opgegaan na die skeeders van sy kleinvee, na Timna toe, hy en sy vriend Hira, die Adullamiet.

13 En hulle het Tamar te kenne gegee en gesê: Kyk, jou skoonvader gaan op na Timna om sy kleinvee te skeer.

14 Toe trek sy die kleinvee van haar weduweeskap uit en bedek haar met 'n sluier en draai haar toe; en sy gaan sit by die ingang van Enaim wat op die pad na Timna lê. Want sy het gesien dat Sela groot geword het, maar sy was aan hom nie as vrou gegee nie.

15 Toe Juda haar sien, het hy haar vir 'n hoer gehou, omdat sy haar gesig toegebond het;

16 en hy het na haar uitgedraai by die pad en gesê: Kom tog, laat my by jou ingaan; want hy het nie geweet dat dit sy skoonogter was nie. En sy vra: Wat sal jy my gee as jy by my ingaan?

17 En hy antwoord: Ek sal jou 'n

boklam van die kleinvee af stuur. Toe sê sy: As jy 'n pand gee totdat jy dit stuur.

18 En hy vra: Wat is die pand wat ek jou moet gee? Toe antwoord sy: Jou seëlring met die bandjie en jou staf wat in jou hand is. Hy gee dit toe vir haar en gaan by haar in, en sy het by hom swanger geword.

19 En sy het opgestaan en weggegaan en haar sluier afgehaal en die klere van haar weduweeskap aangetrek.

20 En Juda het die boklam gestuur deur middel van sy vriend, die Adullamiet, om die pand uit die hand van die vrou te gaan haal. Maar hy het haar nie gekry nie.

21 Toe vra hy die mense van haar woonplek: Waar is daardie hoer wat in Enaim by die pad was? En hulle antwoord: Hier was geen hoer nie.

22 Daarop gaan hy na Juda terug met die berig: Ek het haar nie gekry nie. En die mense van die plek het ook gesê: Hier was geen hoer nie.

23 Toe antwoord Juda: Laat sy dit hou, dat ons nie 'n bespotting word nie. Kyk, ek het hierdie boklam gestuur, maar jy het haar nie gekry nie.

24 Ná omtrent drie maande het hulle Juda laat weet en gesê: Tamar, jou skoondogter, het gehooreer, en sy is ook swanger van hoerery! En Juda sê: Bring haar uit, dat sy kan verbrand word.

25 Terwyl sy uitgebring word, laat sy haar skoonvader dit weet: By die man aan wie hierdie dinge behoort, is ek swanger. En sy het gesê: Kyk tog mooi, aan wie hierdie seëlring en bandjies en staf behoort.

26 En Juda het dit herken en gesê: Sy het reg teenoor my, want ek het haar mos nie aan my seun Sela gegee nie. En hy het haar verder nie meer beken nie.

27 En toe sy sou baar, was daar 'n tweeling in haar skoot.

28 En terwyl sy baar, het een die hand uitgesteek; en die vroedvrou het dit gegryp en 'n rooi draad om sy hand gebind en gesê: Hierdie een is eerste gebore.

29 Maar toe hy sy hand teruggetrek het, word sy broer gebore! En sy sê: Hoe kragtig het jy deurbreek! En hulle het hom Peres genoem.

30 En daarna is sy broer gebore aan wie se hand die rooi draad was. En hulle het hom Serag genoem.

Josef bied weerstand teen die vrou van Pótifar.

39 EN Josef is afgebring na Egipte; en Pótifar, 'n hofdienaar van Farao, die owerste van die lyfwag, 'n Egiptiese man, het hom gekoop uit die hand van die Ismaeliete wat hom daarheen afgebring het.

2 En die HERE was met Josef, sodat hy 'n voorspoedige man was; en hy het in die huis van sy heer, die Egiptenaar, gebly.

3 En toe sy heer sien dat die HERE met hom was, en dat die HERE alles wat hy doen, in sy hand voorspoedig maak,

4 het Josef guns in sy oë gevind en hom gedien; en hy het hom aangestel oor sy huis, en alles wat in sy besit was, aan hom oorgegee.

5 En vandat hy hom aangestel het oor sy huis en oor alles wat in sy besit was, het die HERE die huis van die Egiptenaar geseën terwille van Josef; ja die seën van die HERE was by alles wat syne was, in die huis en op die veld.

6 En hy het alles wat syne was, aan Josef oorgelaat, sodat hy met sy hulp van niks kennis geneem het nie as net van die brood wat hy eet. En Josef was skoon van gestalte en mooi van aansien.

7 Ná hierdie dinge het die vrou van sy heer haar oë na Josef opgeslaan en gesê: Kom hou gemeenskap met my.

8 Maar hy het geweier en vir die vrou van sy heer gesê: Kyk, deur my is dit dat my heer geen kennis neem van wat in die huis is nie; en alles wat syne is, het hy aan my oorgegee.

9 Hy is in hierdie huis nie groter as ek nie en het my niks onthou nie behalwe u, omdat u sy vrou is; hoe kan ek dan hierdie groot kwaad doen en sondig teen God?

10 En nadat sy met Josef dag ná dag gespreek het, en hy na haar nie wou luister om by haar te lê om met haar gemeenskap te hou nie,

11 kom hy eendag in die huis om sy werk te doen terwyl niemand van die huisgenote binne was nie.

12 Toe gryp sy hom aan sy kleed en sê: Kom hou gemeenskap met my. Maar hy het sy kleed in haar hand laat agterbly en gevlug en buitentoe geloop.

13 Toe sy dan sien dat hy sy kleed in haar hand laat bly en buitentoe gevlug het,

14 roep sy na haar huisgenote en sê vir hulle: Kyk, hy het vir ons 'n Hebreuse man hier gebring om met ons te geskeer; hy het na my gekom om met my gemeenskap te hê, en ek het hard geskreue;

15 en toe hy hoor dat ek my stem verhef en skreeu, het hy sy kleed by my laat agterbly en gevlug en buitentoe geloop.

16 En sy het sy kleed by haar neergelê totdat sy heer tuisgekom het.

17 En sy het hom met dieselfde woorde aangespreek en gesê: Die Hebreuse kneg wat jy vir ons hier gebring het, het na my gekom om met my te geskeer;

18 en toe ek my stem verhef en skreeu, het hy sy kleed by my laat agterbly en buitentoe gevlug.

19 Toe sy heer die woorde hoor waarmee sy vrou hom aanspreek: So en so het jou kneg aan my gedoen—het hy baie kwaad geword;

20 en die heer van Josef het hom laat vang en hom in die gevangenis gesit op die plek waar die gevangene van die koning opgesluit was; en hy was daar in die gevangenis.

21 Maar die HERE was met Josef, en Hy het goedertierenheid aan hom bewys en hom guns verleen in die oë van die owerste van die gevangenis.

22 En die owerste van die gevangenis het almal wat opgesluit was in die gevangenis aan Josef toevertrou; en alles wat daar te doen was, het hy gedoen.

23 Die owerste van die gevangenis het glad nie na iets omgekyk wat deur hom gedoen is nie, omdat die HERE met hom was; en wat hy doen, het die HERE voorspoedig laat wees.

Josef in die gevangenis.

40 NÁ hierdie dinge het die skinker van die koning van Egipte en die bakker gesondig teen hulle heer, die koning van Egipte,

2 sodat Farao baie kwaad geword het vir sy twee hofdienaars, die voorman van die skinkers en die voorman van die bakkers.

3 En hy het hulle in bewaring gegee in die huis van die owerste van die lyfwag, in die gevangenis, op die plek waar Josef gevang was.

4 En die owerste van die lyfwag het Josef by hulle aangestel om hulle te

bedien. En hulle was 'n tydlang in bewaring.

5 En hulle het altwee 'n droom gehad, elkeen sy droom, in dieselfde nag, elkeen 'n droom met besondere betekenis, die skinker en die bakker van die koning van Egipte, wat in die gevangenis gevang gesit het.

6 En Josef het die volgende môre by hulle gekom en gesien dat hulle ontstemd was.

7 Toe vra hy die hofdienaars van Farao wat by hom in bewaring was in die huis van sy heer, en sê: Waarom lyk julle aangesig vandag so droewig?

8 En hulle antwoord hom: Ons het 'n droom gehad, en daar is niemand wat dit kan uitleg nie. En Josef vra hulle: Is uitlegging nie 'n saak van God nie? Vertel tog vir my.

9 Toe vertel die voorman van die skinkers aan Josef sy droom en sê vir hom: In my droom was daar 'n wingerdstok voor my,

10 en aan die wingerdstok was drie lote; en skaars het hy gebot of sy bloeisel was uit, sy trosse het ryp druiwe geword.

11 En die beker van Farao was in my hand. En ek het die druiwe geneem en dit in die beker van Farao uitgedruk en die beker in die hand van Farao gegee.

12 Toe antwoord Josef hom: Dit is die uitlegging daarvan: die drie lote is drie dae.

13 Binne drie dae sal Farao jou hoof verhef—jou in jou rang herstel; en jy sal die beker van Farao in sy hand gee net soos vroeger toe jy sy skinker was.

14 Hou my tog net in gedagte as dit met jou goed gaan en bewys my 'n guns en maak melding van my by Farao en sorg dat ek uit hierdie huis uitkom;

15 want ek is gesteel, ja gesteel, uit die land van die Hebreërs, en ek het hier ook niks gedoen nie alhoewel hulle my in die gevangenis gesit het.

16 Toe die voorman van die bakkers sien dat hy 'n gunstige uitlegging gegee het, sê hy vir Josef: Ook in my droom—toe was daar drie mandjies met witbrood op my hoof,

17 en in die boonste mandjie was allerhande eetware vir Farao deur bakkers klaargemaak, en die voëls het dit uit die mandjie bo-op my hoof weggepeik.

18 Toe antwoord Josef en sê: Dit is die

uitlegging daarvan—die drie mandjies is drie dae.

19 Binne drie dae sal Farao jou hoof bo-oor jou verhef—hy sal jou aan 'n paal ophang, en die voëls sal jou vlees van jou af wegpik.

20 En op die derde dag, die verjaarsdag van Farao, het hy 'n maaltyd vir al sy dienaars gemaak en die hoof van die voorman van die skinkers en die hoof van die voorman van die bakkers onder sy dienaars verhef—

21 hy het die voorman van die skinkers herstel in sy skinkersamp, sodat hy die beker in die hand van Farao kon gee,

22 maar die voorman van die bakkers het hy opgehang—soos Josef dit hulle uitgelê het.

23 En die voorman van die skinkers het nie aan Josef gedink nie, maar hom vergeet.

Josef verklaar die drome van Farao.

41 NÁ verloop van twee volle jare het Farao gedroom dat hy staan by die Nyl;

2 en kyk, daar kom sewe koeie uit die Nyl uit op wat mooi van aansien en vet van vleis was, en hulle het gaan wei in die rietgras.

3 En ná hulle kom daar nog sewe koeie uit die Nyl uit op wat lelik van aansien en maer van vleis was, en hulle het gaan staan by die ander koeie op die wal van die Nyl.

4 En die koeie wat lelik van aansien en maer van vleis was, het die sewe koeie wat mooi van aansien en vet was, opgeëet. Toe het Farao wakker geword.

5 En hy het weer aan die slaap geraak en nog 'n keer gedroom; en kyk, sewe vet en mooi are skiet op aan een steel;

6 en ná hulle spruit daar sewe are uit wat maer en deur die oostewind verskroei was;

7 en die maer are het die sewe vet en vol are verslind. Toe het Farao wakker geword en kyk, dit was 'n droom!

8 Dié môre was sy gees onrustig, en hy het al die towenaars en al die wyse manne van Egipte laat roep; en Farao het aan hulle sy droom vertel, maar niemand kon dit vir Farao uitleg nie.

9 Toe spreek die voorman van die skinkers met Farao en sê: Ek moet vandag my sondes in gedagtenis bring.

10 Farao was baie kwaad vir sy die-

naars en het my in bewaring gegee in die huis van die owerste van die lyfwag, my en die voorman van die bakkers.

11 En ons het in dieselfde nag 'n droom gehad, ek en hy; ons het gedroom, elkeen 'n droom met besondere betekenis.

12 En daar was by ons 'n Hebreeuse jongman, 'n knek van die owerste van die lyfwag—aan hom het ons dit vertel, en hy het ons drome vir ons uitgelê; van elkeen se droom het hy die uitlegging gegee.

13 En soos hy ons dit uitgelê het, so het dit gebeur—my het hy in my rang herstel, maar hom opgehang.

14 Toe laat Farao Josef roep, en hulle het hom gou uit die gevangenis uitgehaal en hom geskeer en hom ander klere aantrek; en hy het by Farao gekom.

15 Toe sê Farao vir Josef: Ek het 'n droom gehad, en daar is niemand wat dit kan uitleg nie; maar ek het van jou hoor verklaar dat jy 'n droom net hoef te hoor om dit uit te lê.

16 En Josef antwoord Farao en sê: Nee, nie ek nie! God sal Farao 'n gunstige antwoord gee.

17 Toe sê Farao vir Josef: Kyk, ek het in my droom gestaan op die wal van die Nyl, 18 en sewe koeie het uit die Nyl uit opgekom wat vet van vleis en mooi van uiterlik was, en hulle het gaan wei in die rietgras.

19 En ná hulle kom daar nog sewe koeie op, skraal en baie lelik van uiterlik en maer van vleis; ek het soos hulle so lelik in die ganse Egipteland nie gesien nie.

20 En die maer en lelike koeie het die sewe eerste vet koeie opgeëet:

21 dié het in hulle maag ingegaan, maar 'n mens kon nie merk dat hulle in hul maag ingegaan het nie; want hulle aansien was lelik soos in die begin. Toe het ek wakker geword.

22 Daarna het ek in my droom gesien, en kyk, sewe vol en mooi are skiet op aan een steel.

23 En ná hulle spruit daar sewe are uit wat dor, maer en deur die oostewind verskroei was;

24 en die sewe maer are het die sewe mooi are verslind. En ek het dit aan die towenaars meegedeel, maar niemand kon my inligting gee nie.

25 Toe sê Josef vir Farao: Die droom van Farao is een. Wat God van plan is

om te doen, het Hy aan Farao te kenne gegee.

26 Die sewe mooi koeie is sewe jare; en die sewe mooi are is sewe jare; een droom is dit.

27 En die sewe maer en lelike koeie wat ná hulle opgekom het, is sewe jare; en die sewe maer, deur die oostewind verskroei are sal sewe jaar van hongersnood wees.

28 Dit is die woord wat ek vir Farao gesê het—wat God van plan is om te doen, het Hy Farao laat sien.

29 Kyk, daar kom sewe jare van groot oorvloed in die hele Egipteland;

30 maar daarna sal sewe jaar van hongersnood aanbreek, en al die oorvloed sal in Egipteland vergeet word, en die hongersnood sal die land verteet.

31 En van die oorvloed sal in die land niks gemerk word weens dié hongersnood wat daarna sal wees nie; want dit sal baie swaar wees.

32 En wat dit betref dat die droom tweemaal vir Farao herhaal is—dit is omdat die saak deur God vas besluit is en God dit gou sal doen.

33 Laat Farao dan nou uitkyk na 'n verstandige en wyse man, en hom aanstel oor Egipteland.

34 Farao moet so maak en opsigters oor die land aanstel en die vyfde deel van die opbrings van Egipteland hef in die sewe jaar van oorvloed.

35 En hulle moet al die voedsel van hierdie goeie jare wat kom, versamel en onder leiding van Farao koring ophoop as voedsel in die stede en dit wegbêre.

36 So sal dan die voedsel 'n voorraad wees vir die land vir die sewe jare van hongersnood wat in Egipteland sal kom, sodat die land nie deur die hongersnood te gronde gaan nie.

37 En die woord was goed in die oë van Farao en van al sy dienaars.

38 Toe sê Farao vir sy dienaars: Kan ons iemand kry soos hierdie man in wie die Gees van God is?

39 En Farao sê vir Josef: Aangesien God dit alles aan jou bekend gemaak het, is daar niemand verstandig en wys soos jy nie.

40 Jy moet oor my huis wees, en na jou bevel moet my hele volk hulle skik; alleen deur die troon sal ek groter wees as jy.

41 Verder sê Farao vir Josef: Kyk, ek stel jou aan oor die hele Egipteland.

42 Toe trek Farao sy seëlring van sy hand af en sit dit aan die hand van Josef; en hy het hom fyn linneklere laat aantrek en die goue ketting om sy hals gehang.

43 en hom laat ry op sy tweede rytuig; en hulle het voor hom uitgeroep: Kniel! So het hy hom dan oor die hele Egipteland aangestel.

44 En Farao sê vir Josef: Ek is Farao, maar sonder jou mag niemand sy hand of voet verroer in die hele Egipteland nie.

45 En Farao het Josef genoem Sáfénat-Panéag en aan hom Asenat, die dogter van Potiféra, die priester van On, as vrou gegee. En Josef het uitgetrek oor Egipteland.

46 En Josef was dertig jaar oud toe hy voor Farao, die koning van Egipte, gestaan het; en Josef het van Farao af weggegaan en die hele Egipteland deurgetrek.

47 En die land het met volle hande opgebring in die sewe jare van oorvloed.

48 Toe het hy al die voedsel van die sewe jare versamel wat in Egipteland gekom het, en voedsel in die stede weggesit—die voedsel van die land wat rondom elke stad was, het hy daarin weggesit.

49 So het Josef dan 'n menigte koring opgehoop soos die sand van die see totdat hulle opgehou het om te tel, want dit was ontelbaar.

50 En vir Josef is twee seuns gebore—voor die jaar van hongersnood gekom het—wat Asenat, die dogter van Potiféra, die priester van On, vir hom gebaar het.

51 En Josef het die eersgeborene Manasse genoem; want, *het hy gesê*, God het my al my moeite laat vergeet en ook die hele huis van my vader.

52 En die tweede een het hy Efraim genoem; want, *het hy gesê*, God het my vrugbaar gemaak in die land van my ellende.

53 Toe het die sewe jare van oorvloed wat daar in Egipteland was, op 'n end gekom,

54 en die sewe jare van hongersnood het begin aankom soos Josef voorspel het. En daar was hongersnood in al die lande, maar in die hele Egipteland was daar brood.

55 En toe die hele Egipteland honger gely, en die volk na Farao geroep het om brood, sê Farao vir al die Egiptenaars: Gaan na Josef, doen wat hy vir julle sê.

56 En die hongersnood was oor die hele land, en Josef het alles waarin iets was, oopgemaak en aan die Egiptenaars verkoop; en die hongersnood was swaar in Egipteland.

57 En die hele wêreld het na Josef gekom in Egipte om koring te koop, want die hongersnood was swaar op die hele aarde.

Die broers van Josef in Egipte.

42 TOE Jakob merk dat daar koring in Egipte was, vra Jakob vir sy seuns: Wat kyk julle so na mekaar?

2 En hy sê: Kyk, ek het gehoor dat daar koring in Egipte is; trek daarheen af en koop vir ons daar koring, dat ons kan lewe en nie sterwe nie.

3 Daarop het tien van Josef se broers afgetrek om koring uit Egipte te koop.

4 Maar Benjamin, die broer van Josef, het Jakob nie saam met sy broers gestuur nie; want hy het gedink: Altemit kan 'n ongeluk hom oorkom.

5 So het die seuns van Israel dan gekom om koring te koop, onder diegene wat daar aangekom het; want daar was hongersnood in die land Kanaän.

6 En Josef was die maghebber oor die land, hy wat aan al die mense van die land koring verkoop het; daarom het die broers van Josef gekom en hulle voor hom met die aangesig na die aarde gebuig.

7 Sodra Josef sy broers sien, het hy hulle herken, maar hom vreemd teenoor hulle gehou en hulle hard aangespreek en vir hulle gesê: Waar kom julle vandaan? En hulle antwoord: Uit die land Kanaän om voedsel te koop.

8 En Josef het sy broers herken, maar hulle het hom nie herken nie.

9 Toe dink Josef aan die drome wat hy aangaande hulle gedroom het; en hy sê vir hulle: Julle is spioene, julle het gekom om te kyk waar die land oop is.

10 Maar hulle antwoord hom: Nee, meneer, maar u dienaars het gekom om voedsel te koop.

11 Ons is almal seuns van een man, ons is eerlike mense; u dienaars is geen spioene nie.

12 Toe sê hy vir hulle: Nee, maar julle het gekom om te kyk waar die land oop is.

13 En hulle antwoord: U dienaars is twaalf in getal ons is broers, seuns van

een man in die land Kanaän; en kyk, die jongste is nou by ons vader, maar die een is nie meer nie.

14 Toe sê Josef vir hulle: Dit is soos ek julle gesê het: Julle is spioene!

15 Hieraan sal julle getoets word: So waar as Farao leef! julle sal hiervandaan nie trek tensy dat julle jongste broer hiernatoe kom nie.

16 Stuur een van julle, dat hy julle broer gaan haal, maar julle moet in die gevangenis bly. So sal dan julle woorde getoets word, of die waarheid by julle is of nie. So waar as Farao leef! julle is spioene.

17 Daarop het hy hulle saam drie dae lank in bewaring laat hou.

18 En op die derde dag sê Josef vir hulle: Doen dit, dan sal julle lewe; ek vrees God!

19 As julle eerlike mense is, laat een van julle broers gevange bly in die huis waar julle in bewaring is; maar gaan julle, bring die koring vir die honger van julle huisgesinne weg,

20 en bring julle jongste broer na my toe—dan sal julle woorde waar gemaak word, en julle sal nie sterwe nie. En hulle het so gedoen.

21 Toe sê hulle vir mekaar: Voorwaar, ons boet nou vanweë ons broer, omdat ons die benoudheid van sy siel gesien het toe hy ons gesmeek het en ons nie geluister het nie—daarom kom hierdie benoudheid oor ons.

22 Daarop antwoord Ruben hulle: Het ek nie vir julle sê gesê nie: Besondig julle nie aan die seun nie? Maar julle het nie geluister nie. So word dan nou sy bloed geëis.

23 En hulle het nie geweet dat Josef dit verstaan nie, want daar was 'n tolk tussen hulle.

24 Toe draai hy hom van hulle af weg en ween. Daarna het hy na hulle teruggegaan en met hulle gespreek; en hy het Simeon onder hulle uitgeneem en hom voor hulle oë gebind.

25 Daarop gee Josef bevel om hulle sakke vol koring te maak en elkeen se geld weer in sy sak te sit en om vir hulle padkos vir die reis saam te gee. En dit het gebeur.

26 En hulle het die koring op hul esels gelaai en daar weggetrek.

27 En toe die een sy sak oopmaak om sy esel voer te gee in die herberg, sien hy

sy geld; dit het somar bo in sy sak gelê!

28 En hy sê vir sy broers: My geld is teruggegee; hier lê dit dan ook in my sak! Toe het hulle hart hul begewe, en hulle draai verskrik na mekaar toe en vra: Wat het God ons nou aangedoen?

29 En hulle het by hul vader Jakob in die land Kanaän gekom en hom alles vertel wat hulle wedervaar het en gesê: 30 Die man, die heer van die land, het ons hard aangespreek en ons vir spioene van die land gehou.

31 Maar ons het hom geantwoord: Ons is eerlike mense, ons is geen spioene nie.

32 Ons is twaalf broers, seuns van ons vader; die een is nie meer nie, en die jongste is nou by ons vader in die land Kanaän.

33 Daarop het die man, die heer van die land, vir ons gesê: Hieraan sal ek weet dat julle eerlike mense is—laat een van julle broers by my bly; en neem vir die honger van julle huisgesinne en trek weg,

34 en bring julle jongste broer na my toe; dan sal ek weet dat julle geen spioene is nie. As julle eerlike mense is, sal ek julle broer aan julle teruggee, en julle mag in die land rondtrek.

35 En toe hulle hul sakke leegmaak, was elkeen se bondeltjie geld daar in sy sak! Entoe hulle hul bondeltjies geld sien, hulle en hul vader, was hulle bevrees.

36 Daarop sê Jakob, hulle vader, vir hulle: Julle beroof my van kinders. Josef is weg! En Simeon is weg! En Benjamin wil julle wegneem! Alles is teen my!

37 Toe spreek Ruben sy vader aan en sê: U kan my twee seuns doodmaak as ek hom nie na u terugbring nie. Vertrou hom aan my toe, en ek sal hom na u terugbring.

38 Maar hy antwoord: My seun sal nie saam met julle aftrek nie, want sy broer is dood, en hy het alleen oorgebly; en as 'n ongeluk hom oorkom op die pad wat julle sal gaan, dan sal julle my grys hare met kommer in die doderyk laat afdaal.

43 EN die hongersnood was swaar in die land.

2 En nadat die koring wat hulle uit Egipte gebring het, opgeëet was, sê hulle vader vir hulle: Gaan koop vir ons weer 'n bietjie voedsel.

3 Toe antwoord Juda hom: Die man het ons uitdruklik gewaarsku en gesê: Julle

sal my aangesig nie sien as julle broer nie by julle is nie.

4 As u ons broer saam met ons stuur, sal ons aftrek en vir u voedsel koop;

5 maar as u hom nie stuur nie, sal ons nie aftrek nie; want die man het ons verseker: Julle sal my aangesig nie sien as julle broer nie by julle is nie.

6 Toe vra Israel: Waarom het julle so verkeerd teen my gehandel om die man te vertel dat julle nog 'n broer het?

7 En hulle antwoord: Die man het uitdruklik na ons en ons famielie gevra met die woorde: Lewe julle vader nog? Het julle nog 'n broer? Toe het ons hom dit te kenne gegee volgens hierdie woorde. Kon ons dan ooit weet dat hy sou sê: Bring julle broer af?

8 Daarop sê Juda vir sy vader Israel: Stuur die seun saam met my; dan sal ons klaarmaak en wegtrek, sodat ons kan lewe en nie sterwe nie—ons en ook u en ons kinders nie.

9 Ek sal vir hom borg wees; van my hand kan u hom eis. As ek hom nie na u bring en voor u stel nie, sal ek lewenslank teenoor u skuldig staan.

10 Ja, as ons nie getalm het nie, waarlik dan was ons nou al tweemaal terug.

11 Toe antwoord Israel, hulle vader, vir hulle: As dit so is, doen dan dit: Neem van die opbrings van die land in julle sakke en bring vir die man 'n geskenk af—bietjie balsem en bietjie heuning, speserye en gom, neutte en amandels;

12 en neem dubbeld soveel geld met julle saam en bring die geld wat weer bo in julle sakke gesit is, met julle saam terug. Miskien was dit 'n vergissing.

13 En neem julle broer—maak julle klaar en gaan terug na die man.

14 En mag God, die Almagtige, julle barmhartigheid verleen by die man, sodat hy julle ander broer en Benjamin saam met julle kan laat trek! En ek—as ek van kinders beroof is, dan is ek beroof.

15 Daarop neem die manne dié geskenk, en hulle neem dubbeld soveel geld saam met hulle en ook Benjamin, en hulle het klaargemaak en na Egipte afgetrek en voor Josef gaan staan.

16 Toe Josef Benjamin by hulle sien, sê hy vir die opsigter oor sy huis: Bring die manne in die huis en slag 'n slagding en maak klaar, want die manne moet vanmiddag by my eet.

17 En die man het gedoen soos Josef beveel het, en die man het die manne in die huis van Josef gebring.

18 En die manne het gevrees, omdat hulle in die huis van Josef gebring is, en gesê: Terwille van die geld wat die vorige keer in ons sakke teruggekom het, word ons ingebring om ons te oorpompel, ons te oorval en ons as slawe te neem, saam met ons esels.

19 Daarom het hulle nadergekom na die man wat oor die huis van Josef was en met hom gespreek by die deur van die huis

20 en gesê: Ag, meneer, ons het die vorige keer net afgetrek om voedsel te koop,

21 maar toe ons in die herberg kom en ons sakke oopmaak, was elkeen se geld bo in sy sak—ons geld volgens sy gewig—en ons het dit saam met ons teruggebring.

22 Ons het ook ander geld saam met ons afgebring om voedsel te koop. Ons weet nie wie ons geld in ons sakke gesteeke het nie.

23 Toe antwoord hy: Wees nie besorg nie! Moenie bang wees nie! Julle God en die God van julle vader het julle 'n skat in jul sakke gegee. Julle geld het by my aangekom. Daarop het hy Simeon na hulle uitgebring.

24 En die man het die manne in die huis van Josef gebring en water gegee, en hulle het hul voete gewas; hy het ook vir hulle esels voer gegee.

25 En hulle het die geskenk reggemaak teen dat Josef die middag sou kom, want hulle het gehoor dat hulle daar brood sou eet.

26 Toe Josef dan in die huis kom, het hulle vir hom die geskenk binnegebring wat by hulle was, en hulle voor hom neergebuij na die aarde toe.

27 En hy het hulle na hul welstand gevra en gesê: Gaan dit goed met julle ou vader van wie julle gespreek het? Leef hy nog?

28 En hulle antwoord: Dit gaan goed met u dienaar, ons vader; hy lewe nog. En hulle het hul eerbiedig neergebuij.

29 Toe slaan hy sy oë op en sien sy broer Benjamin, die seun van sy moeder, en vra: Is dit julle jongste broer van wie julle met my gespreek het? Daarop sê hy: Mag God jou genadig wees, my seun!

30 En Josef het gou gemaak, want sy binneste was ontroerd oor sy broer: hy

het geleentheid gesoek om te ween en in die kamer gegaan en daar geweet.

31 Daarna het hy sy gesig gewas en uitgekom, en hom bedwing en gesê: Bring die ete op!

32 Toe bring hulle dit vir hom besonders op en vir hulle besonders en vir die Egiptenaars wat by hom eet, besonders. Want die Egiptenaars mag nie saam met die Hebreërs eet nie, omdat dit vir die Egiptenaars 'n gruwel is.

33 En hulle het gaan sit volgens sy bepaling, die eersgeborene na sy eersgeboorte en die jongste na sy jonkheid. Toe kyk die manne mekaar verbaas aan.

34 Hierop het hy vir hulle porsies uitge-deel van die ete wat voor hom staan; maar die porsie van Benjamin was vyfmaal groter as die porsies van hulle almal. En hulle het gedrink en saam met hom vrolik geword.

44 TOE gee hy bevel aan die opsigter oor sy huis en sê: Maak die sakke van die manne vol met lewens-middele soveel as hulle kan vervoer, en sit elkeen se geld bo in sy sak; 2 en my beker, die silwerbeker, moet jy sit bo in die jongste se sak saam met die geld vir sy koring. En hy het gehandel volgens die woord wat Josef gespreek het.

3 Toe dit die môre lig word, het hulle die manne laat trek, hulle met hul esels.

4 Hulle het uit die stad uitgetrek, hulle was nog nie ver nie toe Josef aan die opsigter oor sy huissê: Maak jou klaare jaag die manne agterna; en as jy hulle inhaal, vra dan vir hulle: Waarom het julle kwaad vir goed vergelde?

5 Is dit nie die ding waar my heer uit drink en waarmee hy self altyd waarsê nie? Julle het verkeerdelik gehandel met wat julle gedoen het.

6 En hy het hulle ingehaal en hierdie woorde aan hulle meegedeel.

7 Toe sê hulle vir hom: Waarom spreek meneer sulke woorde? Dit is ver van u dienaars om so iets te doen.

8 Kyk, geld wat ons bo in ons sakke gekry het, het ons uit die land Kanaän aan u teruggebring—hoe sou ons dan silwer of goud uit die huis van u heer kan steel?

9 Dié een van u dienaars by wie dit gevind word, moet sterwe; en ons sal ook meneer se slawe wees.

10 Toe antwoord hy: Nou goed, laat dit wees soos julle gesê het. Dié een by wie dit gevind word, is my slaaf. Maar julle sal vry wees.

11 Daarop het hulle gou elkeen sy sak op die grond neergesit en elkeen sy sak oopgemaak.

12 En hy het gesoek; hy het begin by die oudste en opgehou by die jongste; en die beker is in Benjamin se sak gevind.

13 Toe skeur hulle hul klere, en elkeen laai sy esel, en hulle gaan na die stad terug.

14 En Juda het saam met sy broers in die huis van Josef gekom—hy was nog daar—en hulle het voor hom neergeval op die grond.

15 Daarop vra Josef vir hulle: Wat is dit nou wat julle gedoen het? Weet julle nie dat 'n man soos ek waarsêery verstaan nie?

16 En Juda antwoord: Wat kan ons vir meneer sê? Wat kan ons spreek? En waarmee kan ons ons regverdig? God het die ongeregtheid van u dienaars uitgevind. Kyk, ons is meneer se slawe, ons sowel as hy by wie die beker gevind is.

17 Maar hy antwoord: Dit is ver van my om dit te doen; die man by wie die beker gevind is, dié sal my slaaf wees. Maar trek julle in vrede op na julle vader.

18 Toe kom Juda nader na hom en sê: Ag, meneer, mag u dienaar tog 'n woord spreek voor die ore van meneer, en laat u toorn nie teen u dienaar ontvlam nie, want u staan gelyk met Farao.

19 Meneer het sy dienaars gevra en gesê: Het julle 'n vader of broer?

20 En ons het meneer geantwoord: Ons het 'n ou vader; en daar is 'n jong seun, 'n kind van die ouderdom, maar sy broer is dood; en hy het alleen oorgebly van sy moeder, en sy vader het hom lief.

21 Toe het u vir u dienaars gesê: Bring hom af na my toe, dat ek my oog op hom kan laat rus.

22 En ons het meneer geantwoord: Die seun kan sy vader nie verlaat nie, want sy vader sal sterwe as hy hom verlaat.

23 Daarop het u vir u dienaars gesê: As julle jongste broer nie saam met julle askom nie, sal julle my aangesig nie weer sien nie.

24 En toe ons na u dienaar, my vader, opgetrek het en hom die woorde van meneer te kenne gegee het,

25 het ons vader gesê: Gaan koop weer vir ons 'n bietjie voedsel.

26 Maar ons het geantwoord: Ons kan nie aftrek nie. As ons jongste broer by ons is, sal ons aftrek; want ons mag die aangesig van die man nie sien as ons jongste broer nie by ons is nie.

27 En u dienaar, my vader, het vir ons gesê: Julle weet dat my vrou vir my twee gebaar het—

28 die een het van my af weggegaan, en ek het gesê: Voorwaar, hy is verskeur, verskeur! En ek het hom tot hiertoe nie gesien nie.

29 As julle nou hierdie een ook van my af wegneem en hom 'n ongeluk oorkom, dan sal julle my grys hare met droefenis in die doderyk laat afdaal.

30 As ek dan nou by u dienaar, my vader, kom, en die seun nie by ons is nie—terwyl sy siel innig aan hom verkleef is—

31 dan sal hy sterwe as hy sien dat die seun daar nie is nie; en u dienaars sal die grys hare van u dienaar, ons vader, met kommer in die doderyk laat afdaal.

32 Want u dienaar het die seun deur borgskap verkry van my vader deurdat hy gesê het: As ek hom nie vir u bring nie, sal ek lewenslank teenoor my vader skuldig staan.

33 Laat u dienaar dan nou tog in die plek van die seun meneer se slaaf bly, en laat die seun saam met sy broers optrek.

34 Want hoe kan ek na my vader optrek as die seun nie by my is nie? Mag ek maar net die ellende nie saam aansien wat my vader sal tref nie!

Josef maak hom aan sy broers bekend.

45 TOE kon Josef hom nie langer bedwing voor almal wat by hom staan nie, en hy roep: Laat almal van my af weggaan! En daar het niemand by hom gestaan toe Josef hom aan sy broers bekend gemaak het nie.

2 Daarop bars hy in trane uit, sodat die Egiptenaars en ook die huis van Farao dit gehoor het.

3 En Josef sê vir sy broers: Ek is Josef! Leef my vader nog? Maar sy broers kon hom nie antwoord nie, want hulle was verskrik voor hom.

4 Verder sê Josef vir sy broers: Kom tog nader na my. En toe hulle naderkom, sê hy: Ek is julle broer Josef vir wie julle na Egipte verkoop het.

5 Maar wees nou nie bedroef nie, en laat daar geen ontstemming by julle wees dat julle my hierheen verkoop het nie. Want om lewens te behou, het God my voor julle uit gestuur.

6 Want daar was nou twee jaar hongersnood in die land, en daar is nog vyf jaar waarin nie geploeg of geoes sal word nie.

7 Maar God het my voor julle uit gestuur om vir julle 'n oorblyfsel op die aarde te verseker en om julle in die lewe te hou tot 'n groot verlossing.

8 Julle het my dan nou nie hierheen gestuur nie, maar God; en Hy het my 'n raadsman van Farao gemaak en 'n gebieder oor sy hele huis en 'n regeerder in die hele Egipteland.

9 Trek gou op na my vader en sê vir hom: So spreek u seun Josef: God het my 'n gebieder oor die hele Egipteland gemaak. Kom af na my, moenie versuim nie!

10 En u kan in die land Gosen woon en naby my wees, u en u kinders en u kindskinders en u kleinvee en u beeste en alles wat u besit.

11 En ek sal u daar onderhou, want daar sal nog vyf jaar hongersnood wees; sodat u nie verarm nie, u en u huis en alles wat aan u behoort.

12 En kyk, julle oë sien dit, en die oë van my broer Benjamin, dat dit my mond is wat met julle spreek.

13 Vertel dan aan my vader van al my heerlikheid in Egipte en van alles wat julle gesien het, en bring my vader gou hierheen af.

14 Toe val hy sy broer Benjamin om die hals en ween; en ook Benjamin het aan sy hals geweet.

15 En hy het al sy broers gesoen en aan hulle hals geweet; en daarna hetsy broers met hom gespreek.

16 Toe die gerugte in die huis van Farao gehoor word dat Josef se broers gekom het, was dit goed in die oë van Farao en van sy dienaars.

17 En Farao het met Josef gespreek: Sê vir jou broers: Doen dit, laai julle diere en trek weg na die land Kanaän.

18 En gaan haal julle vader en julle huisgesinne en kom na my toe, dan sal ek julle die beste van Egipteland gee; en eet die vettigheid van die land.

19 Jy kry dan bevel om dit te doen: Neem vir julle uit Egipteland waens vir

julle kinders en julle vroue, en vervoer julle vader en kom.

20 En julle hoef geen spyt te hê oor julle huisraad nie, want die beste van die hele Egipteland is julle s'n.

21 Die seuns van Israel het toe so gedoen; en Josef het vir hulle waens verskaf volgens die bevel van Farao en hulle padkos gegee vir die reis.

22 Hy het aan hulle almal, man vir man, nuwe klere gegee; maar aan Benjamin het hy drie honderd sikkels silwer en vyf stel nuwe klere gegee.

23 En net so het hy ook aan sy vader gestuur tien esels, gelaai met die beste goed van Egipte, en tien eselinne, gelaai met koring en brood en voedsel vir sy vader op die reis.

24 Daarop het hy sy broers weggestuur, en hulle het vertrek; en hy het vir hulle gesê: Moenie vir mekaar kwaad word op die pad nie.

25 En hulle het opgetrek uit Egipte en in die land Kanaän aangekom by hulle vader Jakob.

26 Toe hulle hom vertel: Josef lewe nog—en dat hy regeerder is in die hele Egipteland—het sy hart beswyk, want hy het hulle nie geglo nie.

27 Maar toe hulle hom al die woorde van Josef te kenne gee wat hy met hulle gespreek het, en hy die waens sien wat Josef gestuur het om hom te vervoer, het die gees van Jakob, hulle vader, lewendig geword.

28 En Israel het gesê: Dit is genoeg! My seun Josef lewe nog! Ek sal gaan en hom sien voordat ek sterwe.

Jakob trek af na Egipte.

46 EN Israel het weggetrek met alles wat hy had, en in Berséba gekom; en hy het offerandes gebring aan die God van sy vader Isak.

2 En God het Israel toegesprek in naggestigte en gesê: Jakob, Jakob! En hy antwoord: Hier is ek!

3 Toe sê Hy: Ek is God, die God van jou vader. Moenie bevrees wees om na Egipte af te trek nie, want Ek sal jou daar 'n groot nasie maak.

4 Ek sal saam met jou aftrek na Egipte, en Ek sal jou gewis ook opbring; en Josef sal jou oë toedruk.

5 Daarna het Jakob weggetrek van Berséba af. En die seuns van Israel het hulle vader Jakob met hulle kinders en

hulle vroue op die waens gelaai wat Farao gestuur het om hom te vervoer.

6 En hulle het hul vee en besittings geneem wat hulle in die land Kanaän verwerf het en in Egipte gekom, Jakob en sy hele geslag saam met hom:

7 sy seuns en sy kleinseuns saam met hom; sy dogters en kleindogters en sy hele geslag het hy saam met hom in Egipte gebring.

8 En dit is die name van die seuns van Israel wat in Egipte gekom het—Jakob en sy seuns. Die eersgeborene van Jakob was Ruben.

9 En die seuns van Ruben: Hanog en Pallu en Hesron en Karmi.

10 En die seuns van Simeon: Jémuel en Jamin en Ohad en Jagin en Sohar en Saul, die seun van die Kanaänietiese vrou.

11 En die seuns van Levi: Gerson, Kehat en Merári.

12 En die seuns van Juda: Er en Onan en Sela en Peres en Serag. Maar Er en Onan het gesterwe in die land Kanaän; en die seuns van Peres was Hesron en Hamul.

13 En die seuns van Issaskar: Tola en Puwa en Job en Simron.

14 En die seuns van Sébulon: Sered en Elon en Jágleël.

15 Dit is die seuns van Lea wat sy vir Jakob gebaar het in Paddan-Aram, saam met sy dogter Dina; al die siele van sy seuns en dogters was drie en dertig.

16 En die seuns van Gad: Sifjon en Haggi, Suni en Esbon, Eri en Aródi en Areëli.

17 En die seuns van Aser: Jimna en Jiswa en Jiswi en Bería en Serag, hulle suster; en die seuns van Bería: Heber en Málkiël.

18 Dit is die seuns van Silpa wat Laban aan sy dogter Lea gegee het; en sy het vir Jakob hierdie sestig siele gebaar.

19 Die seuns van Ragel, die vrou van Jakob: Josef en Benjamin.

20 En vir Josef is in Egipteland gebore Manasse en Efraim wat Asenat, die dogter van Potiféra, die priester van On, vir hom gebaar het.

21 En die seuns van Benjamin: Bela en Beger en Asbel, Gera en Naáman, Egi en Ros, Muppim en Huppim en Ard.

22 Dit is die seuns van Ragel wat vir Jakob gebore is, almal saam veertien siele.

23 En die seuns van Dan: Husim.

24 En die seuns van Náftali: Jágseël en Guni en Jeser en Sillem.

25 Dit is die seuns van Bilha wat Laban aan sy dogter Ragel gegee het; en sy het hulle vir Jakob gebaar, almal saam sewe siele.

26 Al die siele wat aan Jakob behoort het en, uit sy lende afkomstig, na Egipte gegaan het, behalwe die vroue van die seuns van Jakob, was almal saam ses en sestig siele.

27 En die seuns van Josef wat vir hom in Egipte gebore is, was twee siele. Al die siele van die huis van Jakob, wat in Egipte gekom het, was sewentig.

28 En hy het Juda voor hom uit gestuur na Josef, dat dié voor hom uit die pad moes wys na Gosen; en hulle het in die land Gosen aangekom.

29 Toe span Josef sy rytuig in en hy trek op, sy vader Israel tegemoet na Gosen. En toe hy homself aan hom vertoon, het hy om sy hals geval en lank aan sy nals geweet.

30 En Israel sê vir Josef: Nou kan ek sterwe nadat ek jou aangesig gesien het, dat jy nog leef!

31 Daarna het Josef met sy broers en die huis van sy vader gespreek: Ek sal optrek en aan Farao vertel en vir hom sê: My broers en die huis van my vader, wat in die land Kanaän was, het na my gekom.

32 En die manne is herders van kleinvee—want hulle was veeboere—en hulle het hul kleinvee en hul beeste en alles wat hulle besit, saamgebring.

33 En as Farao julle laat roep en vra: Wat is julle nering?

34 dan moet julle antwoord: U dienaars was veeboere van ons jeug af tot nou toe, ons sowel as ons vaders—sodat julle in die land Gosen kan woon. Want elke herder van kleinvee is vir die Egiptenaars 'n gruwel.

47 DAAROP het Josef gekom en aan Farao vertel en gesê: My vader en my broers en hulle kleinvee en beeste en alles wat hulle besit, het gekom uit die land Kanaän, en daar is hulle nou in die land Gosen.

2 En hy het uit die getal van sy broers vyf man saamgeneem en hulle aan Farao voorgestel.

3 Toe vra Farao vir sy broers: Wat is

julle nering? En hulle antwoord Farao: U dienaars is herders van kleinvee, ons sowel as ons vaders.

4 Verder sê hulle vir Farao: Ons het gekom om as vreemdelinge in die land te vertoef, want daar is geen weiding vir die kleinvee van u dienaars nie, omdat die hongersnood in die land Kanaän swaar is. Laat u dienaars dan nou tog in die land Gosen woon.

5 Daarop het Farao met Josef gespreek en gesê: Jou vader en jou broers het na jou gekom.

6 Egipteland lê voor jou oop; laat jou vader en jou broers in die beste deel van die land woon; hulle kan in die land Gosen woon. En as jy weet dat daar onder hulle bekwame manne is, stel hulle dan aan as vee-opsigters oor my eiendom.

7 Toe bring Josef sy vader Jakob in en stel hom aan Farao voor. En Jakob het Farao gegroet met 'n seën.

8 Daarop sê Farao vir Jakob: Hoeveel is die dae van jou lewensjare?

9 En Jakob antwoord Farao: Die dae van die jare van my vreemdelingskap is honderd en dertig jaar. Min in getal en vol teëspoed was die dae van my lewensjare, en hulle het nie gehaal by die dae van die lewensjare van my vaders gedurende die dae van hulle vreemdelingskap nie.

10 Toe het Jakob Farao gegroet met 'n seën en van Farao af weggegaan.

11 En Josef het vir Jakob en sy broers woonplekke aangewys en aan hulle 'n besitting in Egipteland gegee, in die beste deel van die land, in die landstreek Ramses, soos Farao beveel het.

12 En Josef het sy vader en sy broers en die hele huis van sy vader met brood onderhou ooreenkomstig die getal van die kinders.

13 En daar was in die hele land geen brood nie, want die hongersnood was baie swaar, sodat Egipteland en dieland Kanaän uitgeput was weens die hongersnood.

14 En Josef het al die geld versamel wat in Egipteland en in die land Kanaän te vinde was, vir die koring wat hulle gekoop het, en Josef het die geld in die paleis van Farao gebring.

15 En toe die geld in Egipteland en in die land Kanaän op was, het al die Egiptenaars na Josef gekom en gesê: Gee vir ons brood! En: Waarom moet

ons voor u oë sterwe, want die geld is gedaan?

16 En Josef antwoord: Gee julle vee, dan sal ek dit aan julle gee vir julle vee as die geld gedaan is.

17 Toe bring hulle hul vee na Josef, en Josef het aan hulle brood gegee vir die perde en die besitting aan kleinvee en beeste en vir die esels; en hy het hulle dié jaar versorg met brood vir die waarde van al hulle besittings aan vee.

18 Toe dié jaar om was, het hulle na hom gekom in die tweede jaar en vir hom gesê: Ons kan dit vir meneer nie wegsteek nie, maar die geld is op en die besitting aan vee is meneer s'n. Daar het niks vir meneer oorgebly nie as net ons lyf en ons grond.

19 Waarom moet ons voor u oë te gronde gaan, ons sowel as ons landery? Koop ons en ons grond vir brood, dan sal ons en ons grond aan Farao diensbaar wees; en gee saadkoring, dat ons kan lewe en nie sterwe nie, en dat die grond nie woest word nie.

20 So het Josef dan al die grond van Egipte vir Farao opgekoop, want die Egiptenaars het elkeen sy stuk grond verkoop, omdat die hongersnood vir hulle te swaar was. So het die land dan Farao se eiendom geword.

21 En wat die volk betref—hy het hulle laat verhuis na die stede, van die een end van die Egiptiese gebied na die ander end daarvan.

22 Net die grond van die priesters het hy nie gekoop nie; want die priesters het 'n vaste inkomste van Farao ontvang en van hulle vaste inkomste geëet wat Farao hulle toegestaan het. Daarom het hulle hul grond nie verkoop nie.

23 Toe sê Josef vir die volk: Kyk, ek het vandag julle en jul grond vir Farao gekoop: daar is saadkoring vir julle, dat julle die grond kan besaai.

24 En by die insameling moet julle 'n vyfde deel aan Farao afgee, en die ander vier dele sal vir julle dien as saad vir die land en as voedsel vir julle self en die wat in julle huise is en as voeding vir julle kinders.

25 En hulle antwoord: U het ons lewe gered. Laat ons guns mag vind in die oë van meneer, dan sal ons die dienaars van Farao wees.

26 En Josef het dit 'n wet gemaak tot vandag toe vir diessaigrond van Egipte—

die vyfde deel behoort aan Farao. Net die grond van die priesters alleen het nie die eiendom van Farao geword nie.

27 So het Israel dan in Egipteland gewoon, in die land Gosen; en hulle het vaste besittings daarin verwerf en vrugbaar geword en sterk vermeerder.

28 En Jakob het sewentien jaar in Egipteland gelewe, sodat die dae van Jakob, die jare van sy lewe, honderd sewen-en-veertig jaar was.

29 En toe die dae van Israel naderkom dat hy moes sterwe, het hy sy seun Josef laat roep en vir hom gesê: As ek nou guns in jou oë gevind het, sit dan tog jou hand onder my heup en bewys my liefde en trou—begrawe my tog nie in Egipte nie.

30 As ek met my vaders ontslaap het, bring my dan weg uit Egipte en begrawe my in hulle graf. En hy antwoord: Ek sal handel ooreenkomstig u woord.

31 Toe sê hy: Sweer my tog. En hy het vir hom gesweer. Toe het Israel in aanbidding gebuig oor die koppen van die bed.

Jakob seën die seuns van Josef.

48 NÁ hierdie dinge het hulle Josef meegedeel: Kyk, u vader is siek. Toe neem hy sy twee seuns, Manasse en Efraim, met hom saam.

2 En hulle het Jakob berig gebring en gesê: Kyk, u seun Josef kom na u toe. Daarop het Jakob sy krag versamel en op die bed gaan sit.

3 En Jakob het vir Josef gesê: God, die Almagtige, het aan my verskyn by Lus, in die land Kanaän, en my geseën

4 en vir my gesê: Kyk, Ek sal jou vrugbaar maak en jou vermeerder en jou tot 'n menigte van volke maak, en Ek sal aan jou nageslag ná jou hierdie land as ewige besitting gee.

5 Nou dan, jou twee seuns wat vir jou in Egipteland gebore is voordat ek in Egipte na jou gekom het, is myne. Efraim en Manasse sal myne wees net soos Ruben en Simeon.

6 Maar jou nakomelinge wat jy ná hulle verwek het, sal jou wees. Dié sal na die naam van hulle broers genoem word in die se erfdeel.

7 En toe ek van Paddan gekom het, het Ragel by my gesterwe in dieland Kanaän, op die reis toe daar nog 'n kort end pad was om by Efrat te kom; en ek het haar

daar begrawe aan die pad na Efrat, dit is Betlehem.

8 Toe Israel die seuns van Josef sien, vra hy: Wie is dit?

9 En Josef antwoord sy vader: Dit is my seuns wat God my hier gegee het. En hy sê: Bring hulle tog by my, dat ek hulle kan seën.

10 Maar Israel se oë was swaar van ouderdom, hy kon nie sien nie. En toe hy hulle by hom bring, het hy hulle gesoen en hulle omhels.

11 En Israel sê vir Josef: Ek het geen gedagte gehad om jou aangesig te sien nie, en kyk, God het my ook jou nageslag laat sien.

12 Daarop laat Josef hulle van sy knieë af weggaan, en hy buig voor hom na die aarde toe.

13 En Josef neem hulle twee, Efraim met sy regterhand, links van Israel, en Manasse met sy linkerhand, regs van Israel, en hy bring hulle by hom.

14 Toe steek Israel sy regterhand uit en lê dit op die hoof van Efraim hoewel hy die jongste was, en sy linkerhand op die hoof van Manasse: hy het sy hande oorkruis gehou, want Manasse was die eersgeborene.

15 En hy het Josef geseën en gesê: Die God voor wie se aangesig my vaders Abraham en Isak gewandel het, die God wat my as herder my lewe lank gelei het tot vandag toe,

16 die Engel wat my uit elke teëspoed verlos het—mag Hy die seuns seën, en mag deur hulle my naam genoem word en die naam van my vaders Abraham en Isak, en mag hulle vermeerder in die land in menigte.

17 Toe Josef sien dat sy vader sy regterhand op die hoof van Efraim gelê het, was dit verkeerd in sy oë; en hy het die hand van sy vader gegryp om dit van die hoof van Efraim op die hoof van Manasse oor te bring.

18 En Josef sê vir sy vader: Nie so nie, my vader; want hierdie een is die eersgeborene: lê u regterhand op sy hoof.

19 Maar sy vader weier en sê: Ek weet, my seun, ek weet. Hy sal ook 'n volk word, en hy sal ook groot word; nogtans sal sy jongste broer groter wees as hy, en sy nageslag sal 'n menigte van nasies word.

20 So het hy hulle dan dié dag geseën

en gesê: Met jou sal Israel 'n seën toewens, met die woorde: Mag God jou maak soos Efraim en soos Manasse! So het hy dan Efraim vir Manasse gestel. 21 Daarop sê Israel vir Josef: Kyk, ek gaan sterwe, maar God sal met julle wees, en Hy sal julle terug laat gaan na die land van julle vaders.

22 En ek gee jou een stuk land bo jou broers, wat ek met my swaard en my boog van die Amoriete afgeneem het.

Jakob seën sy seuns. Daarna sterwe hy.

49 DAARNA het Jakob sy seuns geroep en gesê: Kom bymekaar, dat ek julle kan verkondig wat julle aan die einde van die dae sal wedervaar.

2 Versamel en hoor, seuns van Jakob, en luister na Israel, julle vader!

3 Ruben, jy is my eersgeborene, my krag en die eersteling van my sterkte; die vernaamste in hoogheid en die vernaamste in mag!

4 Opbruising soos van waters—jy sal die vernaamste nie wees nie, want jy het die bed van jou vader beklim; toe het jy dit ontheilig. Hy het my bed beklim.

5 Simeon en Levi is broers. Hulle wapens is werktuie van geweld.

6 Laat my siel nie kom in hulle raad nie, laat my eer nie eens wees met hulle vergadering nie. Want in hul toorn het hulle manne doodgeslaan, en in hulle moedswilligheid het hulle beeste vernink.

7 Vervloek is hulle toorn, want dit is heftig; en hulle grimmigheid, want dit is hard. Ek sal hulle verdeel onder Jakob en hulle verstrooi onder Israel.

8 Juda, jy is dit! Jôu sal jou broers loof. Jou hand sal op die nek van jou vyande wees; voor jou sal die seuns van jou vader hulle neerbuig.

9 Juda is 'n jong leeu; van die roof af het jy opgeklim, my seun. Hy buig hom, hy gaan lê soos 'n leeu en soos 'n leeuwyfie; wie sal hom opjaag?

10 Die septer sal van Juda nie wyk nie, nóg die veldheersaf tussen sy voete uit totdat Silo kom; en Hom sal die volke gehoorsaam wees.

11 Hy maak sy jong esel vas aan die wingerdstok en die vul van sy esel aan die edelste wynstok; hy was sy kleed in wyn en sy gewaad in druivebloed.

12 Hy is dof van oë deur wyn en wit van tande deur melk.

13 Sébulon sal woon by die strand van die see; en hy sal by die strand van die skepe wees, met die sykant na Sidon toe.

14 Issaskar is 'n sterkgebeende esel wat tussen die veekrale lê.

15 Toe hy sien dat die rus goed en die land lieflik is, het hy sy skouer gebuig om te dra, en hy moes dwangarbeid verrig.

16 Dan sal aan sy volk reg verskaf net soos enigeen van die stamme van Israel.

17 Laat Dan 'n slang wees op die weg, 'n horingslang op die pad, wat die perd aan die hakskeene byt, sodat sy ruiter agteroorval.

18 Op u verlossing wag ek, HERE!

19 Gad—'n bende sal hom aanval, maar hy sal hulle aan die hakskeene gryp.

20 Aser, sy spyse is vet, en hy lewer koninklike lekkernye.

21 Náftali is soos 'n wildebeest so vry, hy wat mooi woorde laat hoor.

22 Josef is 'n jong vrugteboom, 'n jong vrugteboom by 'n fontein; sy takke klim oor die muur.

23 Die boogskutters het hom wel as vyand behandel en hom beskiet en hom bestry,

24 maar sy boog het sterk gebly, en die arms van sy hande was buigsaam, deur die hande van die Magtige van Jakob—daarvandaan waar die Herder, die Steen van Israel, is.

25 van die God van jou vader, wat jou help, en met die hulp van die Almagtige wat jou seën met seënninge van die hemel daarbo, met seënninge van die watervloed wat daaronder lê, met seënninge van borste en moederskoot.

26 Die seënninge wat jou vader ontvang het, oortref die seënninge van die ewige berge, die kostelike gawes van die ewige heuwels. Dit sal wees op die hoof van Josef en op die hoofskedel van die vors onder sy broers.

27 Benjamin is 'n wolf wat verskeur; in die more eet hy sy prooi, en in die aand deel hy buit uit.

28 Hulle almal is die twaalf stamme van Israel; en dit is wat hulle vader vir hulle gesê het, en hy het hulle geseën; hy het hulle geseën, elkeen met sy besondere seën.

29 Daarna het hy hulle bevel gegee en

vir hulle gesê: Ek word versamel by my volk. Begrawe my by my vaders in die spelonk wat op die stuk grond van Efron, die Hetiet, is;

30 in die spelonk wat op die stuk grond van Magpela is, wat oos van Mamre lê, in die land Kanaän; die stuk grond wat Abraham van Efron, die Hetiet, as graf van sy eie gekoop het.

31 Daar het hulle Abraham begrawe en Sara, sy vrou; daar het hulle Isak begrawe en Rebekka, sy vrou; en daar het ek Lea begrawe—

32 die stuk grond en die spelonk wat daarin is, wat gekoop is van die seuns van Het.

33 Toe Jakob klaar sy bevel aan sy seuns gegee het, trek hy sy voete terug op die bed en blaas die asem uit; en hy is by sy volksgenote versamel.

Begrafnis van Jakob. Dood van Josef.

50 TOE val Josef op sy vader se aangesig, en hy het oor hom ge-ween en hom gesoen.

2 En Josef het aan sy dienaars, die geneeshere, bevel gegee om sy vader te balsem. En die geneeshere het Israel gebalsem.

3 En veertig dae het daarvoor verbygegaan; want so lank duur die dae van balseming. En die Egiptenaars het hom sewentig dae lank beween.

4 En toe die dae van geweene oor hom verby was, het Josef met die huis van Farao gespreek en gesê: As ek dan guns in julle oë gevind het, spreek tog dit voor die ore van Farao:

5 My vader het my laat sweer en gesê: Kyk, ek gaan sterwe; in my graf wat ek vir my in die land Kanaän uitgekap het, daar moet jy my begrawe. Laat my dan nou tog optrek en my vader begrawe. Daarna sal ek terugkom.

6 En Farao antwoord: Trek op en begrawe jou vader soos hy jou laat sweer het.

7 Toe het Josef opgetrek om sy vader te begrawe, en al die dienaars van Farao, die oudstes van sy huis, het saam met hom opgetrek, en al die oudstes van Egipteland;

8 ook die hele huis van Josef en sy broers en die huis van sy vader. Net hulle kinders en hulle kleinvee en hulle beeste het hulle in die land Gosen laat agterbly.

9 En saam met hom het opgetrek strydwaens sowel as ruiters, sodat dit 'n baie groot trek was.

10 En toe hulle by die steekdoring-dorsvloer kom, wat oos van die Jordaan lê, het hulle daar 'n groot en baie swaar rouklag gehou. En hy het oor sy vader rou laat bedrywe sewe dae lank.

11 Toe die inwoners van die land, die Kanaäniete, die roubedryf by die steekdoring-dorsvloer sien, sê hulle: Dit is 'n swaar rou van die Egiptenaars. Daarom het hulle dit Abel-Misraim genoem wat oos van die Jordaan lê.

12 En sy seuns het met hom gedoen net soos hy hulle bevel het:

13 sy seuns het hom weggebring na die land Kanaän en hom begrawe in die spelonk van die stuk grond van Magpela, die stuk grond wat Abraham as 'n graf van sy eie gekoop het van Efron, die Hetiet, oos van Mamre.

14 Daarna het Josef na Egipte teruggegaan, hy en sy broers en almal wat saam met hom opgetrek het om sy vader te begrawe, nadat hy sy vader begrawe het.

15 Toe die broers van Josef sien dat hulle vader dood was, het hulle gedink: Sê nou Josef gaan ons as vyande behandel, en hy gaan ons werklik vergelde al die kwaad wat ons hom aangedoen het!

16 Daarom het hulle hierdie boodskap na Josef gestuur: U vader het voor sy dood bevel gegee met hierdie woorde:

17 So moet julle vir Josef sê: Ag, vergewe tog die oortreding van jou broers en hulle sonde, want hulle het jou kwaad aangedoen. Maar nou, vergewe tog die oortreding van ons wat die God van u vader dien. En Josef het geweene toe hulle met hom spreek.

18 En sy broers het ook self gegaan en voor hom neergeval en gesê: Kyk, ons is u slawe.

19 Maar Josef het hulle geantwoord: Moenie bevrees wees nie; want is ek in die plek van God?

20 Want julle het wel kwaad teen my bedink, maar God het dit ten goede beskik soos dit vandag is, om 'n groot volk in die lewe te hou.

21 Wees dan nou nie bevrees nie: ek sal julle en julle kinders onderhou. So het hy hulle dan getroos en na hulle hart gespreek.

22 En Josef het in Egipte gewoon, hy

en die huis van sy vader. En Josef het honderd en tien jaar gelewe.

23 En Josef het van Efraim kinders gesien van die derde geslag. Ook die kinders van Magir, die seun van Manasse, is op Josef se knieë gebore.

24 En Josef het vir sy broers gesê: Ek gaan sterwe, maar God sal gewis op julle ag gee en julle uit hierdie land laat optrek

na die land wat Hy aan Abraham, Isak en Jakob met 'n eed beloof het.

25 En Josef het die seuns van Israel laat sweer en gesê: As God sekerlik op julle ag sal gee—bring dan my bene hier-vandaan op.

26 En Josef het gesterwe, honderd en tien jaar oud. En hulle het hom gebalsem en hom in 'n kis gesit in Egipte.

DIE TWEEDE BOEK VAN MOSES, GENOEM

EXODUS

Harde slawerny van Israel in Egipte.

1 EN dit is die name van die seuns van Israel wat in Egipte gekom het; saam met Jakob het hulle gekom, elkeen met sy huisgesin:

2 Ruben, Simeon, Levi en Juda;

3 Issaskar, Sébulon en Benjamin;

4 Dan en Naftali, Gad en Aser.

5 En al die siele wat uit Jakob se lende voortgekom het, was sewentig siele. Maar Josef was in Egipte.

6 En Josef het gesterwe en al sy broers en daardie hele geslag.

7 Maar die kinders van Israel was vrugbaar en het baie geword, en hulle het vermeerder en buitengewoon magtig geword, sodat die land vol was van hulle.

8 Toe staan daar 'n nuwe koning oor Egipte op wat niks van Josef geweet het nie.

9 Dié het vir sy volk gesê: Kyk, die volk van die kinders van Israel is meer en magtiger as ons.

10 Kom, laat ons 'n slim plan teen hulle maak, sodat hulle nie kan vermeerder nie; en as daar oorlog voorkom, hulle ook nie by ons vyande aansluit en teen ons veg en uit die land optrek nie.

11 Daar is toe opsigters van dwangarbeid oor hulle aangestel om hulle met harde arbeid te verdruk. En hulle het vir Farao die voorraadstede Pitom en Raamses gebou.

12 Maar hoe meer hulle verdruk is, hoe meer hulle vermenigvuldig en uitbrei, sodat hulle bang geword het vir die kinders van Israel.

13 Daarom het die Egiptenaars die kinders van Israel met hardheid laat dien

14 en hulle lewe bitter gemaak deur

swaar werk met klei en bakstene en deur allerhande werk in die landerye—al dié werk wat hulle met hardheid deur hulle laat verrig het.

15 En die koning van Egipte het met die Hebreëuse vroedvroue—die een se naam was Sifra en die ander se naam Pua—gespreek

16 en gesê: As julle die Hebreëuse vroue by 'n geboorte help, dan moet julle na die geboortestoeël kyk; as dit 'n seunis, maak hom dood; maar is dit 'n dogter, laat haar lewe.

17 Maar die vroedvroue het God gevrees en nie gedoen soos die koning van Egipte vir hulle gesê het nie, maar die seuntjies laat lewe.

18 Toe laat die koning van Egipte die vroedvroue roep, en hy sê vir hulle: Waarom het julle dit gedoen en die seuntjies laat lewe?

19 En die vroedvroue sê vir Farao: Die Hebreëuse vroue is nie soos die Egiptiese nie, want hulle is sterk—voordat die vroedvrou by hulle kom, het hulle al gebaar.

20 Maar God het aan die vroedvroue weldadigheid bewys. En die volk het vermenigvuldig en baie magtig geword.

21 En omdat die vroedvroue God gevrees het, het Hy aan hulle huisgesinne geskenk.

22 Toe gee Farao aan sy hele volk bevel en sê: Al die seuns wat gebore word, moet julle in die Nyl werp, maar al die dogters kan julle laat lewe.

Geboorte van Moses. Hy ulug na Midian.

2 EN 'n man uit die huis van Levi het gegaan en die dogter van Levi geneem,

2 En die vrou het swanger geword en 'n seun gebaar. En toe sy sien dat hy mooi was, het sy hom drie maande lank weggesteek.

3 Maar toe sy hom nie langer verborge kon hou nie, het sy vir hom 'n mandjie van biesies geneem en dit met lymgrond en pik bestryk; en sy het die seuntjie daarin neergelê en dit in die riete aan die kant van die Nyl gesit.

4 En sy suster het op 'n afstand gaan staan om te wete te kom wat met hom sou gebeur.

5 En Farao se dogter het na die Nyl toe afgegaan om 'n bad te neem terwyl haar diensmeisies aan die kant van die Nyl heen en weer loop. Toe sien sy die mandjie tussen die riete en stuur haar slavin en laat dit haal.

6 Nadat sy dit oopgemaak het, sien sy die kind, en kyk, dit was 'n seuntjie wat huil! En sy het jammer vir hom gehad en gesê: Dit is een van die kinders van die Hebreërs.

7 Toe sê sy suster vir Farao se dogter: Sal ek vir u 'n pleegmoeder uit die Hebreëuse vroue gaan roep, dat sy vir u die seuntjie kan laat drink?

8 En Farao se dogter antwoord haar: Ja. En die jongmeisie het geloop en die seuntjie se moeder geroep.

9 Daarop sê Farao se dogter vir haar: Neem hierdie seuntjie en laat hom vir my drink, en ek sal jou loon gee. En die vrou het die seuntjie geneem en hom laat drink.

10 En toe die seuntjie groot geword het, bring sy hom na Farao se dogter; en hy het haar seun geword. En sy het hom Moses genoem en gesê: Ek het hom mos uit die water getrek.

11 En in dié dae toe Moses al groot was, het hy na sy broers uitgegaan en hulle harde arbeid aangesien. En hy het gesien hoe 'n Egiptiese man 'n Hebreëuse man, een uit sy broers, slaan.

12 En hy het hierheen en daarheen gekyk, en toe hy sien dat daar niemand was nie, het hy die Egiptenaar doodgeslaan en hom in die sand begrawe.

13 Die volgende dag het hy weer uitgegaan, en daar was twee Hebreëuse manne wat met mekaar veg. Hy sê toe vir die een wat ongeluk gehad het: Waarom slaan jy jou naaste?

14 En hy antwoord: Wie het jou as owerste en regter oor ons aangestel?

Dink jy om my dood te slaan soos jy die Egiptenaar doodgeslaan het? En Moses het gevrees en gesê: Waarlik, die saak het bekend geword!

15 En toe Farao van dié saak hoor, het hy probeer om Moses dood te maak. Maar Moses het van Farao af weggevlug en in die land Midian gaan woon. En hy het by 'n put gesit.

16 En die priester van Midian het sewe dogters gehad: dié het gekom om te put en die drinkbakke vol te maak om hulle vader se kleinvee te laat drink.

17 Maar die veewagters het gekom en hulle weggedrywe. Toe staan Moses op en help hulle en laat hulle vee drink.

18 En toe hulle by hul vader Réhuel kom, sê hy: Waarom kom julle vandag so gou?

19 En hulle antwoord: 'n Egiptiese man het ons uit die hand van die veewagters verlos; en hy het ook volop vir ons geput en die vee laat drink.

20 Daarop sê hy vir sy dogters: En waar is hy? Waarom het julle die man dan daar laat staan? Roep hom, dat hy brood kan eet.

21 En Moses het ingewillig om by die man te bly, en hy het aan Moses sy dogter Sippóra gegee.

22 En toe sy 'n seun baar, het hy hom Gersom genoem. Want hy het gesê: Ek het 'n vreemdeling in 'n vreemde land geword.

23 En in daardie lang tyd het die koning van Egipte gesterwe. En die kinders van Israel het gesug en geweeklaag vanweë die slawerny. En hulle geroep om hulp oor hulle slawerny het opgeklim tot God.

24 En God het hulle gekerm gehoor, en God het gedink aan sy verbond met Abraham, Isak en Jakob.

25 En God het die kinders van Israel aangesien, en God het hulle geken.

Die roeping van Moses.

3 EN Moses het die kleinvee opgepas van sy skoonvader Jetro, die priester van Midian. En toe hy die kleinvee agter in die woestyn gedryf het, kom hy by die berg van God, by Horeb.

2 Daarop verskyn die Engel van die HERE aan hom in 'n vuurvlam uit 'n doringbos. En toe hy weer sien, brand die doringbos in die vuur, maar die doringbos word nie verter nie!

3 En Moses sê: Laat ek tog nadergaan en hierdie groot verskynsel bekyk, waarom die doringbos nie verbrand nie.

4 Toe die HERE sien dat hy nuuskierig naderkom, roep God na hom uit die doringbos en sê: Moses, Moses! En hy antwoord: Hier is ek.

5 En Hy sê: Moenie nader kom nie. Trek jou skoene van jou voete af, want die plek waar jy op staan is heilige grond.

6 Verder sê Hy: Ek is die God van jou vader, die God van Abraham, die God van Isak en die God van Jakob. Toe het Moses sy aangesig verberg, want hy was bevrees om God aan te sien.

7 En die HERE sê: Ek het duidelik gesien die ellende van my volk wat in Egipte is; en Ek het hulle jammerklagte oor hulle drywers gehoor, ja Ek ken hulle smarte.

8 Daarom het Ek afgekom om hulle uit die hand van die Egiptenaars te verlos en hulle op te bring uit daardie land na 'n goeie en wye land, na 'n land wat oorloop van melk en heuning, na die woonplek van die Kanaäniete en Hetiete en Amoriete en Feresiete en Hewiete en Jebusiete.

9 En nou, kyk, die jammerklagte van die kinders van Israel het tot by My gekom. Ook het Ek die verdrukking gesien waarmee die Egiptenaars hulle verdruk.

10 Gaan dan nou heen, dat Ek jou na Farao kan stuur; en lei my volk, die kinders van Israel, uit Egipte uit.

11 Maar Moses sê aan God: Wie is ek, dat ek na Farao sou gaan en dat ek die kinders van Israel uit Egipte sou lei?

12 En Hy antwoord: Ek sal met jou wees, en dit sal vir jou 'n teken wees dat Ek jou gestuur het: As jy die volk uit Egipte gelei het, sal julle op hierdie berg God dien.

13 Hierop sê Moses aan God: Maar as ek by die kinders van Israel kom en vir hulle sê: Die God van julle vaders het my na julle gestuur, en hulle my vra: Hoe is sy naam?—wat moet ek hulle antwoord?

14 En God sê vir Moses: EK IS WAT EK IS. Ook sê Hy: So moet jy die kinders van Israel antwoord: EK IS het my na julle gestuur.

15 Toe sê God verder vir Moses: Dit moet jy aan die kinders van Israel meedeel: Die HERE, die God van julle vaders, die God van Abraham, die God van Isak

en die God van Jakob, het my na julle gestuur; dit is my Naam vir ewig, en dit is my gedenknaam van geslag tot geslag.

16 Gaan heen en versamel die oudstes van Israel en sê vir hulle: Die HERE, die God van julle vaders, het aan my verskyn, die God van Abraham, Isak en Jakob, en het gesê: Ek het deeglik ag gegee op julle en op wat julle in Egipte aangedoen is.

17 Daarom het Ek besluit: Ek wil julle uit die ellende van Egipte opbring na die land van die Kanaäniete en Hetiete en Amoriete en Feresiete en Hewiete en Jebusiete, na die land wat oorloop van melk en heuning.

18 En hulle sal na jou luister. Dan moet jy met die oudstes van Israel na die koning van Egipte gaan, en julle moet vir hom sê: Die HERE, die God van die Hebreërs, het ons ontmoet; laat ons dan nou tog drie dae reis ver die woestyn intrek en aan die HERE, onse God, offer.

19 Maar Ek weet dat die koning van Egipte julle nie sal laat gaan nie, ook nie deur 'n sterke hand nie.

20 En Ek sal my hand uitstrek en Egipte met al my wonders teister wat Ek daarin sal doen; en daarna sal hy julle laat trek.

21 En Ek sal aan hierdie volk guns verleen in die oë van die Egiptenaars; en as julle dan trek, moet julle nie met leë hande trek nie,

22 maar elke vrou moet van haar buurvrou en van haar wat in haar huis vertoef, silwergoed en goue goed en klere eis. En julle moet dit op julle seuns en dogters sit, en so Egipte berowe.

4 TOE antwoord Moses en sê: Maar as hulle my nie glo en na my nie luister nie, maar sê: Die HERE het nie aan jou verskyn nie?

2 Daarop vra die HERE vir hom: Wat is daar in jou hand? En hy antwoord: 'n Staf.

3 En Hy sê: Werp dit op die grond. Toe werp hy dit op die grond, en dit word 'n slang; en Moses het daarvoor gevlug.

4 Toe sê die HERE vir Moses: Steek jou hand uit en gryp dit by die stert. Hierop het hy sy hand uitgesteek en dit gegryp, en dit het 'n staf in sy hand geword—

5 sodat hulle kan glo dat die HERE, die

God van hulle vaders, die God van Abraham, die God van Isak en die God van Jakob, aan jou verskyn het.

6 En die HERE het verder vir hom gesê: Steek jou hand in jou boesem. En hy steek sy hand in sy boesem; en toe hy dit uittrek, was sy hand melaats, soos sneeu!

7 En Hy sê: Steek jou hand weer in jou boesem. En hy steek sy hand weer in sy boesem; en toe hy dit uit sy boesem uittrek, was dit weer soos sy ander vlees!

8 En as hulle jou nie glo en aan die eerste teken geen gehoor gee nie, dan sal hulle die laaste teken glo.

9 En as hulle ook hierdie twee tekens nie glo en na jou nie luister nie, neem dan van die Nyl se water en giet dit op die droë grond uit; dan sal die water wat jy uit die Nyl neem, op die droë grond bloed word.

10 Toe sê Moses vir die HERE: Ag, Here, ek is nie 'n man van woorde nie—van gister of van eergister of vandat U met u kneg gespreek het nie; want ek is swaar van mond en swaar van tong.

11 En die HERE antwoord hom: Wie het vir die mens die mond gemaak? of wie maak stom of doof, of siende of blind? Is dit nie Ek, die HERE, nie?

12 Gaan dan nou heen, en Ek sal met jou mond wees en jou leer wat jy moet sê.

13 Maar hy antwoord: Ag, Here, stuur tog deur wie U wil stuur.

14 Toe ontvlam die toorn van die HERE teen Moses, en Hy sê: Is jou broer Aäron, die Leviet, nie daar nie? Ek weet dat hy goed kan praat. En hy gaan ook al uit om jou te ontmoet, en as hy jou sien, sal hy bly wees in sy hart.

15 Jy moet dan met hom spreek en die woorde in sy mond lê. En Ek sal met jou mond en sy mond wees en julle leer wat julle moet doen.

16 En hy moet vir jou met die volk spreek, en dan sal hy vir jou 'n mond wees, en jy vir hom 'n god wees.

17 Neem dan hierdie staf in jou hand waarmee jy die tekens moet doen.

Moses gaan terug na Egipte.

18 TOE gaan Moses weg en kom by sy skoonvader Jeter terug, en hy sê vir hom: Laat my tog trek en na my broers wat in Egipte is, teruggaan om te sien of hulle nog lewe. En Jetro antwoord Moses: Gaan in vrede.

19 Ook het die HERE vir Moses in Midian gesê: Gaan heen, keer terug na Egipte; want al die manne wat jou lewe gesoek het, is dood.

20 Moses neem toe sy vrou en sy seuns en laat hulle op 'n esel ry, terug na Egipteland. Moses het ook die staf van God in sy hand geneem.

21 En die HERE sê vir Moses: Noudat jy wegtrek om na Egipte terug te gaan, kyk dat jy al die wonders voor Farao doen wat Ek in jou mag gestel het. Maar Ek sal sy hart verhard, sodat hy die volk nie sal laat trek nie.

22 Dan moet jy vir Farao sê: So spreek die HERE: My eersgebore seun is Israel.

23 Daarom beveel ek jou: Laat my seun trek, dat hy My kan dien. Maar jy weier om hom te laat trek. Kyk, Ek sal jou eersgebore seun doodmaak.

24 En op die pad in die herberg het die HERE hom teëgekom en getrag om hom dood te maak.

25 Toe neem Sippóra 'n skerp klip en sny die voorhuid van haar seun af en gooi dit voor sy voete en sê: Waarlik, jy is vir my 'n bloedbruidgom!

26 En Hy het hom laat staan. Toe het sy gesê: Bloedbruidgom!—met die oog op die besnydenis.

27 Die HERE het ook vir Aäron gesê: Loop Moses tegemoet in die woestyn. En hy het geloof en hom by die berg van God aangetref en hom gesoen.

28 Daarop vertel Moses aan Aäron al die woorde van die HERE waarmee Hy hom gestuur het, en al die tekens wat Hy hom beveel het.

29 En Moses en Aäron het vertrek en al die oudstes van die kinders van Israel bymekaar laat kom;

30 en Aäron het al die woorde gespreek wat die HERE vir Moses gesê het, en die tekens gedoen voor die oë van die volk.

31 En die volk het geglo. En toe hulle hoor dat die HERE op die kinders van Israel ag gegee en hulle ellende aangesien het, buig hulle in aanbidding neer.

Moses en Aäron verskyn voor die koning van Egipte. Die volk klae oor die swaar werk.

5 EN daarna gaan Moses en Aäron en sê vir Farao: So spreek die HERE, die God van Israel: Laat my volk trek, dat hulle vir My 'n fees kan hou in die woestyn.

2 Maar Farao antwoord: Wie is die HERE na wie se stem ek moet luister om Israel te laat trek? Ek ken die HERE nie, en ek sal Israel ook nie laat trek nie.

3 Toe sê hulle: Die God van die Hebreërs het ons ontmoet; laat ons tog drie dagreise ver die woestyn intrek en aan die HERE onse God offer, sodat Hy ons nie tref met die pes of die swaard nie.

4 Maar die koning van Egipte antwoord hulle: Moses en Aäron, waarom hou julle die volk van hulle werk af? Loop na julle werk toe.

5 Verder het Farao gesê: Kyk, die volk van die land is alreeds baie; en julle wil hulle laat ophou met hulle werk?

6 Daarom het Farao dieselfde dag aan die drywers onder die volk en die opsigters bevel gegee en gesê:

7 Julle moet die volk geen strooi meer gee om bakstene te maak soos gister en eergister nie. Laat hulle self gaan en vir hulle strooi bymekaarmaak.

8 Maar die hoeveelheid bakstene wat hulle gister en eergister gemaak het, moet julle hulle opleë en niks daarvan verminder nie; want hulle is lui. Daarom roep hulle en sê: Laat ons gaan, laat ons offer aan onse God!

9 Laat die werk swaar druk op die manne, dat hulle daarmee besig kan wees en nie op leuenagtige woorde let nie.

10 Toe het die drywers van die volk en die opsigters uitgegaan en die volk aangespreek en gesê: So spreek Farao: Ek gee julle geen strooi nie.

11 Loop haal self vir julle strooi waar julle dit kan kry; maar van julle werk word niks verminder nie.

12 Toe het die volk versprei in die hele Egipteland om stoppels bymekaar te maak vir strooi.

13 En die drywers het aangedryf en gesê: Maak klaar julle werk volgens die eis van elke dag net soos toe daar strooi was.

14 En die opsigters van die kinders van Israel wat Farao se drywers oor hulle aangestel het, het slaë gekry, met die woorde: Waarom het julle gister en vandag nie soos tevore julle bepaalde werk, om stene te maak, volbring nie?

15 Daarom het die opsigters van die kinders van Israel gegaan, en hulle het geweklaag by Farao en gesê: Waarom maak u so met u dienaars?

16 Aan u dienaars word geen strooi

gegee nie, en hulle sê vir ons: Maak die bakstene! En kyk, u dienaars word geslaan, maar die skuld lê by u volk.

17 Maar hy het geantwoord: Lui is julle, lui! Daarom sê julle: Laat ons gaan, laat ons aan die HERE offer.

18 Nou dan, loop werk! Maar strooi sal julle nie gegee word nie. Ewenwel moet julle die hoeveelheid bakstene afluë.

19 Toe sien die opsigters van die kinders van Israel dat dit sleg met hulle staan, omdat daar gesê was: Julle mag jul bakstene, volgens die eis van elke dag, nie verminder nie.

20 En hulle het Moses en Aäron teëgekom—wat daar gestaan het om hulle te ontmoet as hulle van Farao af weggaan—

21 en het vir hulle gesê: Mag die HERE op julle let en oordeel, omdat julle ons gehaat gemaak het by Farao en by sy dienaars, sodat julle 'n swaard in hulle hand gegee het om ons dood te maak.

God beloof verlossing.

22 TOE gaan Moses weer na die HERE en sê: Here, waarom het U hierdie volk kwaad aangedoen? Waarom het U my tog gestuur?

23 Want vandat ek na Farao gegaan het om in u Naam te spreek, het hy hierdie volk mishandel, en U het u volk glad nie verlos nie.

24 Daarop antwoord die HERE Moses: Nou sal jy sien wat Ek Farao sal aandoen. Want deur 'n sterke hand sal hy hulle laat trek, ja deur 'n sterke hand gedwing, sal hy hulle uit sy land uitdrywe.

6 VERDER het God met Moses gespreek en vir hom gesê: Ek is die HERE.

2 En Ek het aan Abraham, Isak en Jakob verskyn as God, die Almagtige, maar met my Naam HERE het Ek My nie aan hulle bekend gemaak nie.

3 Ook het Ek my verbond met hulle opgerig om hulle die land Kanaän te gee, die land van hulle vreemdelingskap waarin hulle vertoef het;

4 en Ek het ook gehoor die gekerm van die kinders van Israel wat deur die Egiptenaars in slawerny gehou word, en Ek het aan my verbond gedink.

5 Daarom, sê vir die kinders van Israel: Ek is die HERE, en Ek sal julle onder die harde arbeid van die Egiptenaars

uitlei en julle red uit hulle slawerny, en Ek sal julle verlos deur 'n uitgestrekte arm en deur groot strafgerigte;

6 en Ek sal julle as my volk aanneem en vir julle 'n God wees. En julle sal erken dat Ek die HERE julle God is wat julle uitlei onder die harde arbeid van die Egiptenaars uit.

7 En Ek sal julle bring in die land waaromtrent Ek my hand opgehef het, om dit aan Abraham, Isak en Jakob te gee; en Ek sal dit aan julle as 'n besitting gee, Ek, die HERE.

8 Moses het toe so met die kinders van Israel gespreek, maar hulle het nie na Moses geluister nie, uit ongeduldigheid en weens die harde diens.

9 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

10 Gaan spreek met Farao, die koning van Egipte, dat hy die kinders van Israel uit sy land moet laat uittrek.

11 Maar Moses het voor die aangesig van die HERE gespreek en gesê: As die kinders van Israel na my nie geluister het nie, hoe sal Farao dan na my luister terwyl ek onbesnede van lippe is?

12 Daarop het die HERE met Moses en Aäron gespreek en hulle met 'n boodskap gestuur na die kinders van Israel en na Farao, die koning van Egipte, om die kinders van Israel uit Egipteland uit te lei.

Geslagregister van Moses en Aäron.

13 DIT is die hoofde van hulle families. Die seuns van Ruben, die eersgeborene van Israel: Hanog, Pallu, Hesron en Karmi; dit is die geslagte van Ruben.

14 En die seuns van Simeon: Jémuel en Jamin en Ohad en Jagin en Sohar en Saul, die seun van die Kanaänietiese vrou; dit is die geslagte van Simeon.

15 En dit is die name van die seuns van Levi volgens hulle afstamming: Gerson en Kehaten Merári. En die lewensjare van Levi was honderd sewen-en-dertig jaar.

16 Die seuns van Gerson: Libni en Simeï volgens hulle geslagte.

17 En die seuns van Kehat: Amram en Jishar en Hebron en Ússiël; en die lewensjare van Kehat was honderd drie en dertig jaar.

18 En die seuns van Merári: Magli en Musi. Dit is die geslagte van Levi volgens hulle afstamming.

19 En Amram het Jógébed, sy tante, vir

hom as vrou geneem, en sy het vir hom gebaar Aäron en Moses. En die lewensjare van Amram was honderd sewen-en-dertig jaar.

20 En die seuns van Jishar: Korag en Nefeg en Sigri.

21 En die seuns van Ússiël: Misael, Elsafan en Sitri.

22 En Aäron het Eliséba, die dogter van Amminadab, die suster van Nagson, vir hom as vrou geneem; en sy het vir hom gebaar: Nadab en Abihu, Eleásar en Itamar.

23 En die seuns van Korag: Assir, Elkana en Abiasaf. Dit is die geslagte van die Koragiete.

24 En Eleásar, die seun van Aäron, het vir hom een van die dogters van Pútiël as vrou geneem; en sy het vir hom Pinehas gebaar. Dit is die famieliehoofde van die Leviete volgens hulle geslagte.

25 Dit is Aäron en Moses vir wie die HERE gesê het: Lei die kinders van Israel uit Egipteland volgens hulle leërfadelings.

26 Dit is hulle wat met Farao, die koning van Egipte, gespreek het, om die kinders van Israel uit Egipte uit te lei. Dit is Moses en Aäron.

Moses en die towenaars van Egipte.

27 DIE dag toe die HERE met Moses gespreek het in Egipteland,

28 het die HERE Moses aangespreek met die woorde: Ek is die HERE. Sê vir Farao, die koning van Egipte, alles wat ek met jou spreek.

29 Toe sê Moses voor die aangesig van die HERE: Ek is onbesnede van lippe; hoe sal Farao dan na my luister?

7 EN die HERE het Moses geantwoord: Kyk, Ek stel jou as 'n god vir Farao, en jou broer Aäron sal jou profeet wees.

2 Jy moet spreek alles wat Ek jou beveel, en jou broer Aäron moet met Farao spreek, sodat hy die kinders van Israel uit sy land laat uittrek.

3 Maar Ek sal Farao se hart verhard en my tekens en wonders in Egipteland vermenigvuldig.

4 Want Farao sal na julle nie luister nie; en Ek sal my hand op Egipte lê en my leërskaer, my volk, die kinders van Israel, deur groot strafgerigte uit Egipteland uitlei.

5 Dan sal die Egiptenaars weet dat Ek die HERE is as Ek my hand oor Egipte uitstrek en die kinders van Israel tussen hulle uitlei.

6 Moses en Aäron het toe gedoen soos die HERE hulle beveel het; so het hulle gedoen.

7 En Moses was tagtig jaar en Aäron drie en tagtig jaar oud toe hulle met Farao gespreek het.

8 En die HERE het Moses en Aäron aangespreek met die woorde:

9 As Farao met julle spreek en sê: Doen tog 'n wonderteken—dan moet jy vir Aäron sê: Neem jou staf en werp dit voor Farao neer; dan sal dit 'n slang word.

10 Toe het Moses en Aäron na Farao gegaan en gedoen net soos die HERE hulle beveel het: Aäron het sy staf voor Farao en voor sy dienaars neergewerp en dit het 'n slang geword.

11 Daarop laat Farao óók die wyse manne en die towenaars roep; en hulle, die Egiptiese towenaars, het ook dieselfde gedoen met hulle towerkunste:

12 elkeen werp sy staf neer, en hulle word slange! Maar Aäron se staf het hulle stawe verslind.

13 Maar Farao se hart was verhard, sodat hy na hulle nie geluister het nie, soos die HERE gespreek het.

Eerste plaag: die water word verander in bloed.

14 TOE sê die HERE vir Moses: Farao se hart is verhard; hy weier om die volk te laat trek.

15 Gaan môre vroeg na Farao toe—kyk, hy sal uitgaan na die water; staan dan aan die kant van die Nyl om hom te ontmoet; en neem die staf wat in 'n slang verander het, in jou hand.

16 en sê vir hom: Die HERE, die God van die Hebreërs, het my na u gestuur met die boodskap: Laat my volk trek, dat hulle My kan dien in die woestyn. Maar kyk, u het tot nou toe nie geluister nie.

17 So spreek die HERE: Hieraan sal jy weet dat Ek die HERE is. Kyk, eksal met die staf wat in my hand is, op die water slaan wat in die Nyl is, en dit sal in bloed verander word.

18 En die visse in die Nyl sal doodgaan, sodat die Nyl sal stink. En die Egiptenaars sal vergeefs trag om die water uit die Nyl te drink.

19 Verder het die HERE met Moses gespreek: Sê vir Aäron: Neem jou staf en steek jou hand uit oor die waters van die Egiptenaars, oor hulle strome, hulle kanale, hulle watergate en oor al hulle versamellekke van water, sodat dit bloed word: daar sal bloed in die hele Egipteland wees, ook in hout- en in klipbakke.

20 Moses en Aäron het toe so gedoen soos die HERE beveel het—hy het die staf opgehef en die water wat in die Nyl was, geslaan voor die oë van Farao en van sy dienaars; en al die water in die Nyl is in bloed verander.

21 En die visse wat in die Nyl was, het doodgegaan; en die Nyl het gestink, sodat die Egiptenaars die water uit die Nyl nie kon drink nie. En daar was bloed in die hele Egipteland.

22 Maar die Egiptiese towenaars het dieselfde gedoen met hulle towerkunste, sodat Farao se hart verhard is; en hy het na hulle nie geluister nie, soos die HERE gespreek het.

23 En Farao het omgedraai en huistoe gegaan en dit ook nie ter harte geneem nie.

24 Maar al die Egiptenaars het rondom die Nyl na water gegrawe om te drink, want hulle kon van die Nyl se water nie drink nie.

25 So het dan sewe dae verbygegaan nadat die HERE die Nyl geslaan het.

Tweede plaag: die paddas.

8 VERDER het die HERE met Moses gespreek: Gaan na Farao en sê vir hom: So spreek die HERE: Laat my volk trek, dat hulle My kan dien.

2 En as jy weier om hulle te laat trek, dan sal ek jou hele grondgebied met paddas teister,

3 sodat die Nyl van paddas sal wemel. En hulle sal opklm en in jou huis kom en in jou slaapkamer en op jou bed; ook in die huis van jou dienaars en onder jou volk, en in jou bakoonde en in jou bakskottels.

4 En die paddas sal teen jou en teen jou volk en al jou dienaars opspring.

5 Verder het die HERE met Moses gespreek: Sê vir Aäron: Steek jou hand uit met jou staf oor die strome en die kanale en die watergate, en laat die paddas opkom oor Egipteland.

6 En Aäron het sy hand oor die waters

van Egipte uitgesteek, en daar het paddas opgekom en Egipteland oordek.

7 Maar die towenaars het dieselfde gedoen met hulle towerkunste en paddas laat opkom oor Egipteland.

8 Toe laat Farao Moses en Aäron roep en sê: Bid die HERE, dat Hy die paddas van my en van my volk wegneem. Dan sal ek die volk laat trek, dat hulle aan die HERE kan offer.

9 Maar Moses sê vir Farao: Aan u die eer bo my! Teen watter tyd moet ek vir u en u dienaars en vir u volk bid, dat die paddas van u en u huise uitgeroei word om net in die Nyl oor te bly?

10 En hy antwoord: Teen môre. Toe sê hy: Dit sal wees volgens u woord—dat u kan weet dat daar niemand is soos die HERE onse God nie.

11 En die paddas sal u en u huise en u dienaars en u volk verlaat. Net in die Nyl sal hulle oorbly.

12 Toe het Moses en Aäron van Farao af weggegaan; en Moses het tot die HERE geroep vanweë die paddas wat Hy Farao opgelê het.

13 En die HERE het gehandel volgens die woord van Moses: die paddas het weggesterwe uit die huise, van die plase af en uit die velde.

14 En hulle het dit by hope bymekaar-gemaak, en die land het gestink.

15 En toe Farao sien dat daar verligting kom, het hy sy hart verhard en na hulle nie geluister nie, soos die HERE gespreek het.

Derde plaag: muskiete.

16 VERDER het die HERE met Moses gespreek: Sê vir Aäron: Steek jou staf uit en slaan die stof van die aarde, en dit sal muskiete word in die hele Egipteland.

17 En hulle het so gedoen: Aäron het sy hand met sy staf uitgesteek en die stof van die aarde geslaan, en daar het muskiete gekom op die mense en op die vee. Al die stof van die aarde het muskiete geword in die hele Egipteland.

18 En die towenaars het dieselfde gedoen met hulle towerkunste om die muskiete voort te bring, maar hulle kon nie. So was die muskiete dan op die mense en op die vee.

19 Toe sê die towenaars vir Farao: Dit is die vinger van God! Maar Farao se hart was verhard, sodat hy na hulle nie

geluister het nie, soos die HERE gespreek het.

Vierde plaag: steekvlieë.

20 VERDER het die HERE vir Moses gesê: Maak jou môre vroeg klaar en stel jou voor Farao—kyk, hy sal na die water toe uitgaan—en sê vir hom: So spreek die HERE: Laat my volk trek, dat hulle My kan dien.

21 Want as jy my volk nie laat trek nie, dan stuur Ek teen jou en jou dienaars en jou volk en jou huise die steekvlieë, sodat die huise van die Egiptenaars vol steekvlieë sal wees, en selfs die grond waar hulle op staan.

22 Maar Ek sal op dié dag met die land Gosen waarin my volk woon, 'n uitsondering maak, dat daar geen steekvlieë sal wees nie; sodat jy kan weet dat Ek die HERE is in die land.

23 En Ek sal 'n verlossing stel tussen my volk en jou volk. Môre sal hierdie teken plaasvind.

24 En die HERE het so gedoen: dik swerms steekvlieë het in die huis van Farao en in die huis van sy dienaars en in die hele Egipteland gekom; die land is deur die steekvlieë verwoes.

25 Toe laat Farao Moses en Aäron roep en sê: Gaan heen, offer aan julle God in die land.

26 Maar Moses antwoord: Dit is nie reg om so te maak nie; want soos ons aan die HERE onse God offer, is dit 'n gruwel vir die Egiptenaars. As ons iets wat 'n gruwel is vir die Egiptenaars voor hulle oë offer, sal hulle ons dan nie stenig nie?

27 Laat ons drie dagreise ver die woestyn intrek, dat ons aan die HERE onse God kan offer soos Hy ons sal beveel.

28 Toe sê Farao: Ek sal julle laat trek, dat julle aan die HERE julle God kan offer in die woestyn; julle moet maar net nie te ver wegtrek nie. Bid vir my.

29 En Moses antwoord: Kyk, ek gaan van u af weg en sal tot die HERE bid dat die steekvlieë môre Farao, sy dienaars en sy volk mag verlaat. Laat Farao ons net nie langer bedrieg deur die volk nie te laat trek om aan die HERE te offer nie.

30 Toe het Moses van Farao af weggegaan en tot die HERE gebid.

31 En die HERE het gehandel volgens

die woord van Moses: Hy het die steekvlies van Farao, van sy dienaars en sy volk weggeneem. Daar het nie een oorgebly nie.

32 Maar Farao het sy hart ook hierdie keer verhard en die volk nie laat trek nie.

Vyfde plaag: pes onder die vee.

9 VERDER het die HERE met Moses gesprek: Gaan na Farao en sê vir hom: So spreek die HERE, die God van die Hebreërs: Laat my volk trek, dat hulle My kan dien.

2 Want as jy weier om hulle te laat trek en hulle nog langer vashou,

3 dan sal die hand van die HERE wees teen jou vee wat in die veld is, teen die perde, die esels, die kamele, die beeste en die kleinvee, met 'n baie swaar pes.

4 En die HERE sal 'n onderskeid maak tussen die vee van die Israeliete en die vee van die Egiptenaars, sodat niks sal doodgaan van alles wat aan die kinders van Israel behoort nie.

5 En die HERE het 'n bepaalde tyd bestel en gesê: Móre sal die HERE dit doen in die land.

6 En die HERE het dit die volgende dag gedoen: Al die vee van die Egiptenaars het doodgegaan. Maar van die vee van die kinders van Israel is nie een dood nie.

7 Farao het toe gestuur, en kyk, van die vee van die Israeliete was daar nie een dood nie! Maar die hart van Farao was verhard, en hy het die volk nie laat trek nie.

Sesde plaag: swere.

8 VERDER het die HERE vir Moses en Aäron gesê: Neem julle twee hande vol roet uit die oond, en laat Moses dit na die hemel uitstrooi voor die oë van Farao;

9 en dit sal fyn stof word oor die hele Egipteland en aan mense en diere swere veroorsaak wat in blare uitbreek, in die hele Egipteland.

10 So het hulle dan roet uit die oond geneem en voor Farao gaan staan, en Moses het dit na die hemel uitgestrooi. Toe word dit swere wat uitbreek in blare aan mense en diere.

11 En die towenaars kon voor Moses nie staan vanweë die swere nie. Want

die swere was aan die towenaars en al die Egiptenaars.

12 Maar die HERE het Farao se hart verhard, sodat hy nie na hulle geluister het nie, soos die HERE vir Moses gesê het.

Sewende plaag: hael.

13 VERDER het die HERE vir Moses gesê: Maak jou móre vroeg klaar en stel jou voor Farao en sê vir hom: So spreek die HERE, die God van die Hebreërs: Laat my volk trek, dat hulle My kan dien.

14 Want hierdie keer sal Ek al my plaas in jou hart stuur, en teen jou dienaars en jou volk, dat jy kan weet dat daar niemand op die hele aarde is soos Ek nie.

15 Want anders sou ek my hand uitgestrek en jou en jou volk met die pes getref het, en jy sou van die aarde verdelf gewees het;

16 maar hierom het Ek jou nog laat bestaan, dat Ek jou my krag kan toon, en dat hulle my Naam op die hele aarde kan verkondig.

17 Versit jy jou nog teen my volk, dat jy hulle nie wil laat trek nie?

18 Kyk, Ek sal móre omtrent sulke tyd 'n baie swaar hael laat reën soos wat in Egipte nie gewees het van die dag af dat dit gegronde is tot nou toe nie.

19 Stuur dan nou en laat jou vee en alles wat jy in die veld het, in veiligheid bring; al die mense en die diere wat in die veld gevind word, en wat nie binnekant gebring is nie—op hulle sal die hael val, sodat hulle sterwe.

20 Hy wat die HERE se woord gevrees het onder die dienaars van Farao, het sy slawe en sy vee in die huise laat vlug; 21 maar hy wat op die HERE se woord geen ag gegee het nie, het sy slawe en sy vee in die veld laat bly.

22 Toe sê die HERE vir Moses: Steek jou hand na die hemel uit, en daar sal hael wees in die hele Egipteland, oor mense en diere en oor al die plante van die veld in Egipteland.

23 En Moses het sy staf na die hemel uitgesteek, en die HERE het donder en hael gegee, en vuur het na die aarde uitgeskiet; en die HERE het hael op Egipteland laat reën.

24 En daar was hael en onophoudelike vuur binne-in die hael, baie swaar, soos

wat in die hele Egipteland nooit gewees het vandat dit aan 'n volk behoort het nie.

25 En die hael het in die hele Egipteland geslaan alles wat in die veld was, mense sowel as diere. Ook het die hael al die plante van die veld geslaan en al die bome van die veld verbreek.

26 Net in die land Gosen waar die kinders van Israel was, was daar geen hael nie.

27 Toe het Farao Moses en Aäron laat roep en vir hulle gesê: Ek het dié keer sonde gedoen. Die HERE is reg, maar ek en my volk het ongelyk.

28 Bid tot die HERE, want daar is oorgenoeg donder van God en hael gewees; dan sal ek julle laat trek, en julle hoef nie langer te bly nie.

29 Toe sê Moses vir hom: So gou as ek die stad uitgaan, sal ek my hande na die HERE uitbrei: die donder sal ophou en die hael sal nie meer wees nie; sodat u kan weet dat die aarde aan die HERE behoort.

30 Maar wat u en u dienaars aanbetref—ek weet dat julle nog nie ontsag het vir die HERE God nie.—

31 En die vlas en die gars was weggeslaan, want die gars was in die aar en die vlas in die knop.

32 Maar die koring en die spelt was nie weggeslaan nie, want hulle is later.

33 So het Moses dan uit die stad gegaan van Farao af weg en sy hande na die HERE uitgebrei. En die donder en hael het opgehou, en die reën het nie meer gegiet op die aarde nie.

34 Toe Farao sien dat die reën en die hael en die donder ophou, het hy nog verder gesondig en sy hart verhard, hy en sy dienaars.

35 En Farao se hart was verhard, sodat hy die kinders van Israel nie laat trek het nie, soos die HERE deur Moses gesprek het.

Agste plaag: die sprinkane.

10 VERDER het die HERE vir Moses gesê: Gaan na Farao toe, want Ek het sy hart verhard, ook die hart van sy dienaars, sodat Ek hierdie tekens van My onder hulle kan verrig,

2 en dat jy voor die ore van jou kind en jou kindskind kan vertel wat Ek Egipte

aangedoen het, en my tekens wat Ek onder hulle gedoen het, dat julle kan weet dat Ek die HERE is.

3 Toe gaan Moses en Aäron na Farao toe, en hulle sê vir hom: So spreek die HERE, die God van die Hebreërs: Hoelank weier jy om jou voor My te verootmoedig? Laat my volk trek, dat hulle My kan dien.

4 Want as jy weier om my volk te laat trek, dan bring Ek móre sprinkane in jou grondgebied,

5 en hulle sal die oppervlakte van die land oordek, sodat 'n mens die land nie sal kan sien nie. En hulle sal die oorblyfsel afeet van wat gered is, wat vir julle van die hael oorgebly het; en al die bome wat vir julle uit die veld opgroei, sal hulle afeet.

6 En jou huise en die huise van al jou dienaars en die huise van al die Egiptenaars sal van hulle vol wees—soos jou vaders en die vaders van jou vaders nie gesien het van die dag af dat hulle op die aarde gewees het tot vandag toe nie. Daarop het hy omgedraai en van Farao af weggegaan.

7 Toe sê Farao se dienaars vir hom: Hoelank sal die man vir ons 'n strik wees? Laat die manne trek, dat hulle die HERE hulle God kan dien. Weet u nog nie dat Egipte te gronde gaan nie?

8 Daarop bring hulle Moses en Aäron na Farao terug, en hy sê vir hulle: Gaan heen, dien die HERE julle God. Wie is dit eintlik wat wil gaan?

9 En Moses antwoord: Ons wil gaan met ons jong mense en ons ou mense, met ons seuns en ons dogters; met ons kleinvee en ons beeste wil ons gaan, want ons wil 'n fees vir die HERE hou.

10 Toe sê hy vir hulle: Mag die HERE só met julle wees as wat ek julle en julle kinders sal laat trek! Pas op, want julle het 'n verkeerde ding voor oë.

11 Nie so nie! Gaan dan, julle manne, en dien die HERE, want dit het julle verlang. En hulle het hulle van Farao af weggedrywe.

12 Toe sê die HERE vir Moses: Steek jou hand uit oor Egipteland vanweë die sprinkane, dat hulle opkom oor Egipteland en al die plante van die land opeet, alles wat die hael laat oorbly het.

13 En Moses het sy staf oor Egipteland uitgesteek, en die HERE het 'n oostewind in die land gebring, daardie hele dag en

die hele nag; toe dit môre word, het die oostewind die sprinkane aangevoer:

14 Die sprinkane het opgekóm op die hele Egipteland en gaan sit in die hele gebied van Egipte, 'n baie groot menigte—vantevore het daar so 'n sprinkaan-swerm nie gewees nie, en daarna sal soiets nie weer voorkom nie.

15 En hulle het die oppervlakte van die hele land bedek, sodat die land swart was; en hulle het al die plante van die land opgeëet en al die vrugte van die bome wat die hael laat oorbly het—daar het geen groenigheid aan die bome of plante van die veld in die hele Egipteland oorgebly nie.

16 Toe het Farao gou Moses en Aäron laat roep en gesê: Ek het gesondig teen die HERE julle God en teen julle.

17 Vergeef dan tog nou net dié keer my sonde, en bid tot die HERE julle God dat Hy net hierdie dood van my af wegneem.

18 En hy het van Farao af weggegaan en tot die HERE gebid.

19 Daarop laat die HERE die wind omslaan in 'n baie sterk westewind; dié het die sprinkane opgetel en hulle in die Skelfsee gedrywe. Daar het nie een sprinkaan in die hele gebied van Egipte oorgebly nie.

20 Maar die HERE het Farao se hart verhard, sodat hy die kinders van Israel nie laat trek het nie.

Negende plaag: duisternis.

21 VERDER het die HERE vir Moses gesê: Steek jou hand na die hemel uit, en daar sal duisternis oor Egipteland kom, sodat 'n mens die duisternis kan gryp.

22 Toe Moses sy hand uitsteek na die hemel, kom daar 'n dik duisternis in die hele Egipteland, drie dae lank.

23 Die een het die ander nie gesien nie, en niemand het van sy plek opgestaan nie, drie dae lank. Maar al die kinders van Israel het lig in hulle woonplekke gehad.

24 Toe laat Farao Moses roep en sê: Gaan heen, dien die HERE; net julle kleinvee en julle beeste moet agtergehou word. Sels julle kinders kan met julle saamgaan.

25 Maar Moses antwoord: U moet ook slagoffers en brandoffers met ons saam gee, dat ons dit vir die HERE onse God kan klaarmaak.

26 En ons vee moet ook met ons saamgaan: daar mag geen klou agterbly niel Want daarvan moet ons neem om die HERE onse God te dien. Want ons weet nie waarmee ons die HERE onse God sal dien voordat ons daar kom nie.

27 Maar die HERE het Farao se hart verhard, en hy wou hulle nie laat trek nie.

28 Maar Farao sê vir hom: Gaan weg van my af! Pas op dat jy my aangesig nie weer sien nie; want die dag as jy my aangesig sien, sal jy sterwe.

29 En Moses antwoord: U het reg gepraat. Ek sal u aangesig nie weer sien nie.

Tiende plaag: die dood van die eersgeborenes.

11 VERDER het die HERE vir Moses gesê: Nog een plaag sal Ek oor Farao en oor Egipte bring. Daarna sal hy julle hiervandaan laat trek. As hy julle geheel-en-al laat trek, sal hy julle sels hiervandaan wegdrywe.

2 Sê tog voor die ore van die volk dat elke man van sy naaste en elke vrou van haar naaste silwergoed en goue goed moet eis.

3 En die HERE het aan die volk guns verleen in die oë van die Egiptenaars. Ook was die man Moses baie groot in Egipteland, in die oë van Farao se dienaars en in die oë van die volk.

4 Toe sê Moses: So het die HERE gespreek: Omtrent middernag trek Ek uit dwarsdeur Egipte;

5 dan sal al die eersgeborenes in Egipteland sterwe, van Farao se eersgeborene af wat op sy troon sou sit, tot die eersgeborene van die slavin agter die handmeul en al die eersgeborenes van die vee.

6 En daar sal 'n groot gejammer in die hele Egipteland wees soos daar nie gewees het en soos daar nie weer sal wees nie.

7 Maar teen geeneen van die kinders van Israel sal 'n hond sy tong verroer nie, van die mense af tot die diere toe, dat julle kan weet dat die HERE 'n onderskeid maak tussen die Egiptenaars en die Israëliete.

8 Dan sal al hierdie dienaars van u na my toe afkom en voor my neerbuig en sê: Trek uit, jy en die hele volk wat jou volg. En daarna sal ek uittrek. Toe het hy van Farao af weggegaan in gloeiende toorn.

9 En die HERE het vir Moses gesê: Farao sal na julle nie luister nie, sodat my wonders in Egipteland baiekan word.

10 En Moses en Aäron het al hierdie wonders voor Farao gedoen. Maar die HERE het Farao se hart verhard, sodat hy die kinders van Israel nie uit sy land laat trek het nie.

Instelling van die paasfees.

12 EN die HERE het met Moses en Aäron gespreek in Egipteland en gesê:

2 Hierdie maand moet vir julle die begin van die maande wees; dit moet vir julle die eerste van die maande van die jaar wees.

3 Spreek die hele vergadering van Israel toe en sê: Op die tiende van hierdie maand moet hulle elkeen 'n lam neem volgens die famielies, 'n lam vir 'n huisgesin.

4 Maar as 'n huisgesin te klein is vir 'n lam, dan moet hy en sy buurman wat die naaste aan sy huis is, dit neem volgens die sieletal; na wat elkeen gewoon is om te eet, moet julle die getal op die lam bereken.

5 Julle moet 'n lam hê sonder gebrek, 'n jaaroud-rammetjie. Van die skape of van die bokke kan julle dit neem.

6 En julle moet dit in bewaring hou tot die veertiende dag van hierdie maand; en die hele gemeente, die vergadering van Israel, moet dit slag teen die aand.

7 En hulle moet van die bloed neem en dit stryk aan die twee deurposte en aan die bo-drumpel, aan die huise waarin hulle dit eet.

8 En hulle moet die vleis in dieselfde nag eet, oor die vuur gebräai; saam met ongesuurde brode moet hulle dit met bitter kruie eet.

9 Julle moet daarvan nie eet as dit rou is en as dit in water gaar gekook is nie, maar oor die vuur gebräai, die kop en pootjies saam met die binnegeed.

10 Julle mag daar ook niks van laat oorbly tot die môre toe nie; maar wat daarvan tot die môre oorbly, moet julle met vuur verbrand.

11 En só moet julle dit eet: Julle heupe moet omgord wees, julle skoene aan julle voete en julle staf in julle hand; baie haastig moet julle dit eet. 'n Pasga van die HERE is dit.

12 Want Ek sal in dié nag deur Egipteland trek en al die eersgeborenes in Egipteland tref, van mense sowel as van diere. En Ek sal strafgerigte oefen aan al die gode van Egipte, Ek, die HERE.

13 Maar die bloed sal vir julle 'n teken wees aan die huise waarin julle is: as Ek die bloed sien, sal Ek by julle verbygaan. En daar sal geen verderflike plaag onder julle wees wanneer Ek Egipteland tref nie.

14 En hierdie dag moet vir julle 'n gedenktag wees, en julle moet dit as 'n fees vir die HERE vier. Julle moet dit in julle geslagte as 'n ewige insetting vier.

15 Sewe dae lank moet julle ongesuurde brode eet; maar op die eerste dag moet julle die suurdeeg uit julle huise verwyder. Want elkeen wat gesuurde brood eet, van die eerste dag af tot die sewende toe—dié siel moet uit Israel uitgeroei word.

16 En op die eerste dag moet daar 'n heilige samekoms wees; ook op die sewende dag moet daar vir julle 'n heilige samekoms wees. Daar mag géén werk op dié dae gedoen word nie; net wat deur elkeen moet geëet word, dit alleen mag deur julle klaargemaak word.

17 Onderhou dan die ongesuurde brode, want op daardie selfde dag het Ek julle leërs uit Egipteland uitgelei. Daarom moet julle hierdie dag in julle geslagte as 'n ewige insetting hou.

18 In die eerste maand, op die veertiende dag van die maand, in die aand, moet julle ongesuurde brode eet, tot op die een en twintigste dag van die maand, in die aand.

19 Sewe dae lank mag daar geen suurdeeg in julle huise gevind word nie. Want elkeen wat iets eet met suurdeeg in, dié siel moet uit die vergadering van Israel uitgeroei word, of hy al 'n vreemdeling is of 'n kind van die land.

20 Julle mag niks eet met suurdeeg in nie. In al julle woonplekke moet julle ongesuurde brode eet.

21 Moses het toe al die oudstes van Israel laat roep en vir hulle gesê: Gaan haal vir julle kleinvee vir julle famielies en slag die paaslam.

22 En neem 'n bossie hisop en steek dit in die bloed wat in die skottel is, en stryk aan die bo-drumpel en aan die twee deur-

postes van die bloed wat in die skottel is. Maar niemand van julle mag uit die deur van sy huis uitgaan tot die more toe nie.

23 Want die HERE sal deurtrek om die Egiptenaars swaartetref. Maar wanneer Hy die bloed sien aan die bo-drumpel en aan die twee deurposte, sal die HERE by die deur verbygaan en die verderwer nie toelaat om in julle huise in te gaan om te slaan nie.

24 Onderhou dan hierdie saak as 'n insetting vir jou en jou kinders tot in ewigheid.

25 En as julle in die land kom wat die HERE aan julle sal gee soos Hy beloof het, moet julle hierdie diens onderhou.

26 En as julle kinders julle vra: Wat beteken die diens daar?—

27 dan moet julle sê: Dit is 'n paasoffer aan die HERE wat by die huise van die kinders van Israel in Egipte verbygegaan het toe Hy die Egiptenaars getref maar ons huise gered het. Toe het die volk in aanbidding neergebuig.

28 En die kinders van Israel het gegaan en dit gedoen. Soos die HERE Moses en Aäron beveel het, so het hulle gedoen.

29 En middernag het die HERE al die eersgeborenes in Egipteland getref, van die eersgeborene van Farao af wat op sy troon sou sit, tot die eersgeborene van die gevangene toe wat in die gevangenis was, en al die eersgeborenes van die diere.

30 Toe staan Farao in die nag op, hy en al sy dienaars en al die Egiptenaars, en daar was 'n groot gejammer in Egipte, want daar was geen huis waar geen dooie in was nie.

31 Daarop laat hy Moses en Aäron in die nag roep en sê: Maak julle klaar, trek weg onder my volk uit, julle sowel as die kinders van Israel, en gaan dien die HERE soos julle gespreek het.

32 Neem ook julle kleinvee en julle beeste saam soos julle gespreek het, en gaan weg en sien my ook.

33 En die Egiptenaars het by die volk sterk aangehou—om hulle goue uit die land uit te stuur. Want hulle het gesê: Ons is almal dood!

34 Toe neem die volk hulle deeg voordat dit ingesuur was, met hulle bakskottels, in hulle mantels toegebund, op die skouers.

35 En die kinders van Israel het gehandel volgens die woord van Moses—hulle

het van die Egiptenaars silwergoed en goue goed en klere geëis;

36 en die HERE het aan die volk guns verleen in die oë van die Egiptenaars, en dié het hulle versoek ingewillig. So het hulle dan die Egiptenaars berowe.

37 En die kinders van Israel het van Raamses na Sukkot weggetrek, omtrent ses honderd duisend te voet, die manne buiten die kinders.

38 En 'n menigte mense van gemengde bloed het ook saam met hulle opgetrek, en kleinvee en beeste—'n groot hoeveelheid vee.

39 En hulle het van die deeg wat hulle uit Egipte gebring het, ongesuurde koeke gebak; want dit was nie ingesuur nie, omdat hulle uit Egipte uitgedryf was, sodat hulle nie kon vertoef nie en ook geen padkos vir hulle klaargemaak het nie.

40 En die tyd wat die kinders van Israel in Egipte gewoon het, was vier honderd en dertig jaar.

41 En ná verloop van vier honderd en dertig jaar, op daardie selfde dag, het al die leërske van die HERE uit Egipteland uitgetrek.

42 Dit is 'n nag om plegtig onderhou te word tot eer van die HERE, omdat Hy hulle uit Egipteland uitgelei het. Dit is dié nag van die HERE om plegtig onderhou te word by al die kinders van Israel in hulle geslagte.

Die insetting van die pasga.

43 VERDER het die HERE vir Moses en Aäron gesê: Dit is die insetting van die paaslam: Geen uitlander mag daarvan eet nie.

44 Maar elke slaaf wat 'n man met geld gekoop het, dié moet jy besny; dan kan hy daarvan eet.

45 Geen vreemde inwoner of huurling mag daarvan eet nie.

46 In een huis moet dit geëet word; jy mag niks van die vleis uit die huis buitentoe bring nie; en julle mag geen been daarvan breek nie.

47 Die hele vergadering van Israel moet dit hou.

48 En as 'n vreemdeling by jou vertoef en vir die HERE die pasga wil vier, dan moet hy hom almal wat manlik is, besny word; en dan mag hy naderkom om dit te vier, en hy sal soos 'n kind van die land

wees. Maar geen onbesnedene mag daarvan eet nie.

49 Een wet moet gelde vir die kind van die land en die vreemdeling wat onder julle vertoef.

50 En al die kinders van Israel het dit gedoen. Soos die HERE Moses en Aäron beveel het, so het hulle gedoen.

51 En op daardie selfde dag het die HERE die kinders van Israel, volgens hulle leërafdelings, uit Egipteland uitgelei.

Wet van die eersgeborenes.

13 TOE het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Heilig vir My al die eersgeborenes. Alles wat die moederskoot open onder die kinders van Israel, van mense en van diere, dit is myne.

3 Verder het Moses vir die volk gesê: Dink aan hierdie dag waarop julle uit Egipte, uit die slawehuis, uitgegaan het; want die HERE het julle deur 'n sterke hand hiervandaan uitgelei; daarom mag geen gesuurde brood geëet word nie.

4 Vandag trek julle uit, in die maand Abib.

5 En as die HERE jou bring in die land van die Kanaäniete en Hetiete en Amorieëte en Hewiete en Jebusiete, wat Hy aan jou vaders met 'n eed beloof het om aan jou te gee, 'n land wat oorloop van melk en heuning, dan moet jy hierdie diens in hierdie selfde maand onderhou.

6 Sewe dae lank moet jy ongesuurde brode eet, en op die sewende dag is daar fees vir die HERE.

7 Ongesuurde brode moet die sewe dae geëet word: by jou mag geen gesuurde brood gesien word nie, en geen suurdeeg mag by jou in jou hele grondgebied gesien word nie.

8 En jy moet jou seun op dié dag vertel en sê: Dit is vir wat die HERE aan my gedoen het toe ek uit Egipte uitgetrek het.

9 En dit moet vir jou as 'n teken wees op jou hand en 'n gedenkteken tussen jou oë, sodat die wet van die HERE in jou mond mag wees; want deur 'n sterke hand het die HERE jou uit Egipte uitgelei.

10 Daarom moet jy hierdie insetting onderhou op die daarvoor bepaalde tyd, van jaar tot jaar.

11 En as die HERE jou in die land van

die Kanaäniete bring, soos Hy aan jou en jou vaders met 'n eed beloof het, en Hy dit aan jou gee,

12 dan moet jy alles wat die moederskoot open, aan die HERE afgee; ook elke eersteling, die aantal van vee, wat jy sal hê—wat manlik is, behoort aan die HERE.

13 Maar elke eersteling van 'n esel moet jy met 'n lam loskoop. En as jy dit nie loskoop nie, moet jy sy nek breek. Maar al die eersgeborenes van mense onder jou seuns moet jy loskoop.

14 En as jou seun jou later vra en sê: Wat beteken dit?—dan moet jy hom antwoord: Die HERE het ons deur 'n sterke hand uit Egipte, uit die slawehuis, uitgelei.

15 Want toe Farao swarigheid gemaak het om ons te laat trek, het die HERE al die eersgeborenes in Egipteland doodgemaak, van die eersgeborene van die mense af tot die eersgeborene van die diere toe. Daarom offer ek aan die HERE alles wat die moederskoot open, wat manlik is; maar al die eersgeborenes van my seuns koop ek los.

16 En dit sal as 'n teken wees op jou hand en 'n voorhoofdsband tussen jou oë. Want die HERE het ons deur 'n sterke hand uit Egipte uitgelei.

Tog na die Rooi See.

17 TOE Farao die volk laat trek het, het God hulle nie op die pad na die land van die Filistyne gelei nie, hoewel dit nader was; want God het gesê: Die volk kan dalk berou kry as hulle oorlog sien en teruggaan na Egipte toe.

18 Daarom het God die volk laat wegdraai in die rigting na die woestyn, na die Skelfsee toe. En die kinders van Israel het goed gewapend uit Egipteland opgetrek.

19 En Moses het die bene van Josef met hom saamgeneem; want hy het die kinders van Israel plegtig laat sweer en gesê: As God eindelijk op julle sal ag gee, bring dan my bene saam met julle hiervandaan op.

20 So het hulle dan van Sukkot af weggetrek en laer opgeslaan in Etam, aan die kant van die woestyn.

21 En die HERE het voor hulle uitgetrek, bedags in 'n wolkkolom om hulle op die pad te lei, en snags in 'n vuurkolom om

hulle voor te lig, sodat hulle dag en nag kon trek.

22 Die wolkkolom het nie bedags en die vuurkolom nie snags voor die volk gewyk nie.

14 TOE het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Sê vir die kinders van Israel dat hulle moet omdraai en laer opslaen voor Pi-Hágirot, tussen Migdol en die see. Reg teenoor Baäl-Sefon moet julle laer opslaen by die see.

3 Dan sal Farao van die kinders van Israel sê: Hulle is verdwaal in die land, die woestyn het hulle as gevangene ingesluit.

4 En Ek sal Farao se hart verhard, dat hy hulle agtervolg; en Ek wil aan Farao en sy hele leërmag My verheerlik, en die Egiptenaars sal weet dat Ek die HERE is. En hulle het so gedoen.

5 Toe die koning van Egipte berig kry dat die volk gevlug het, verander die hart van Farao en van sy dienaars teen die volk, en hulle sê: Wat het ons nou gedoen dat ons Israel laat trek het, sodat hulle ons nie meer dien nie?

6 Daarop het hy sy strydwa ingespan en sy manskappe saam met hom geneem. 7 En hy het ses honderd uitgesoekte strydwaens geneem en al die ander vegsmanne op elkeen van hulle.

8 En die HERE het die hart van Farao, die koning van Egipte, verhard, sodat hy die kinders van Israel agtervolg het. Maar die kinders van Israel het deur 'n hoë hand uitgetrek.

9 En die Egiptenaars het hulle agtervolg—al Farao se perde en strydwaens, sy ruiters en sy leërmag—en hulle ingehaai terwyl hulle in die laer gestaan het by die see by Pi-Hágirot, voor Baäl-Sefon.

10 Toe Farao naby kom, slaan die kinders van Israel hulle oë op, en kyk, daar trek die Egiptenaars agter hulle aan; en hulle het baie bang geword. Daarop het die kinders van Israel tot die HERE geroep.

11 En hulle het vir Moses gesê: Het u, omdat daar in Egipte glad geen grafte is nie, ons saamgeneem om in die woestyn te sterwe? Wat het u ons nou aangedoen, dat u ons uit Egipte uitgelei het?

12 Is dit nie die woord wat ons aan u

in Egipte gesê het nie: Laat ons met rus, dat ons die Egiptenaars kan dien? Want dit is beter vir ons om die Egiptenaars te dien as om in die woestyn te sterwe.

13 Maar Moses het vir die volk gesê: Wees nie bevrees nie, staan vas en aanskou die verlossing van die HERE, wat Hy vandag vir julle sal bewerk. Want soos julle die Egiptenaars vandag sien, sal julle hulle nie weer sien in ewigheid nie.

14 Die HERE sal vir julle stry, en julle moet stil wees.

15 Toe vra die HERE vir Moses: Wat roep jy na My? Sê vir die kinders van Israel dat hulle moet wegtrek.

16 En jy, hef jou staf op en steek jou hand uit oor die see en kloof dit, sodat die kinders van Israel dwarsdeur die see op droë grond kan trek.

17 En Ek, kyk, Ek sal die hart van die Egiptenaars verhard, sodat hulle agter hulle aan gaan. En Ek wil My verheerlik aan Farao en sy hele leërmag, aan sy strydwaens en sy ruiters.

18 En die Egiptenaars sal weet dat Ek die HERE is as Ek My verheerlik aan Farao, sy strydwaens en sy ruiters.

19 En die Engel van God wat voor die leër van Israel uit getrek het, het daar weggegaan en agter hulle aan getrek. En die wolkkolom het ook voor hulle weggetrek en agter hulle gaan staan;

20 so het dit dan tussen die leër van die Egiptenaars en die leër van Israel ingekom. En die wolk was daar met die duisternis, en—dit het die nag verlig, sodat die een nie naby die ander gekom het die hele nag deur nie.

21 Toe steek Moses sy hand oor die see uit, en die HERE het deur 'n sterk oostewind die see laat wegvloei, die hele nag deur, en die see droog gemaak; en die waters is gekloof.

22 En die kinders van Israel het dwarsdeur die see getrek op droë grond. En die waters was vir hulle 'n muur aan hul regter- en aan hul linkerkant.

23 Toe het die Egiptenaars hulle gejaag en agter hulle aan getrek—al Farao se perde, sy strydwaens en sy ruiters—die see in.

24 En in die môre wag het die HERE, in die vuur- en wolkkolom, op die leër van die Egiptenaars afgekyk en die leër van die Egiptenaars in verwarring gebring.

25 En Hy het die wiele van hulle strydwaens laat insak en hulle met moeite laat voortgaan. Toe sê die Egiptenaars: Laat ons van Israel af wegvlug, want die HERE stry vir hulle teen die Egiptenaars.

26 Daarop sê die HERE vir Moses: Steek jou hand uit oor die see, dat die waters kan terugvloei oor die Egiptenaars, oor hulle strydwaens en hulle ruiters.

27 En Moses het sy hand oor die see uitgesteek, en die see het teen dagbreek in sy bedding teruggevloei, en die Egiptenaars het dit tegemoet gevlug. So het die HERE dan die Egiptenaars binne-in die see gestort.

28 En toe die waters terugvloei, het hulle die strydwaens en die ruiters van Farao se hele leërmag wat agter hulle die see ingetrek het, oordek. Geeneen van hulle het oorgebly nie.

29 Maar die kinders van Israel het binne-in die see op droë grond getrek. En die waters was vir hulle 'n muur aan hul regter- en aan hul linkerkant.

30 So het die HERE dan Israel dié dag uit die hand van die Egiptenaars verlos. En Israel het die Egiptenaars dood gesien aan die kant van die see.

31 Ook het Israel die magtige daad gesien wat die HERE aan die Egiptenaars verrig het. Toe het die volk die HERE gevrees en geglo in die HERE en aan Moses, sy knecht.

Oorwinningslied van die Israeliete.

15 TOE het Moses en die kinders van Israel hierdie lied tot eer van die HERE gesing; en dit is wat hulle gesê het: Ek wil sing tot eer van die HERE, want Hy is hoog verheve. Die perd en sy ruiters het Hy in die see gewerp.

2 Die HERE is my krag en my psalm, en Hy het my tot heil geword. Hy is my God, Hom sal ek roem; die God van my vader, Hom sal ek verhef.

3 Die HERE is 'n krygsman; HERE is sy naam.

4 Hy het Farao se strydwaens en sy leërmag in die see gewerp. En sy beste vegsmanne het in die Skelfsee gesink.

5 Die watervloede het hulle oordek. Hulle het in die kolke gesink soos 'n klip.

6 O HERE, u regterhand is verheerlik

deur krag. U regterhand, o HERE, verpletter die vyand.

7 En in u grote hoogheid werp U diegene neer wat teen U opstaan. U stuur u toornloed uit: dit verteer hulle soos 'n stoppel.

8 En deur die geblaas van u neus het die waters hulle opgestawel, die strome het bly staan soos 'n wal, die watervloede het styf geword in die hart van die see.

9 Die vyand het gesê: Ek sal agtervolg, inhaal, buit verdeel, my begeerte sal versadig word van hulle; ek sal my swaard trek, my hand sal hulle uitroei.

10 U het met u asem geblaas: die see het hulle oordek; soos lood het hulle gesink in die geweldige waters.

11 O HERE, wie is soos U onder die gode? Wie is soos U, verheerlik in heiligheid, gedug in roemryke daade, een wat wonders doen?

12 U het u regterhand uitgestrek, die aarde het hulle verslind.

13 U het deur u guns die volk gelei wat U verlos het; U voer hulle deur u krag na u heilige woning.

14 Die volke het dit gehoor, hulle het gesidder; wêê het die inwoners van Filistea aangegryp.

15 Toe is die stamhoofde van Edom verskrik, bêwing het die magtiges van Moab aangegryp. Al die inwoners van Kanaän het gebewe.

16 Verskrikking en vrees het op hulle geval; deur die grootheid van u arm was hulle stom soos 'n klip terwyl u volk deurtrek, HERE, terwyl die volk deurtrek wat U verwerf het.

17 U bring hulle in en plant hulle op die bergland van u erfenis, die plek, o HERE, wat U as vaste woonplek vir U berei het, die heiligdom wat u hande gestig het, o Here!

18 Die HERE sal regeer vir ewig en altoos.

19 Want Farao se perd, met sy strydwaens en sy ruiters, het in die see ingegaan, en die HERE het die waters van die see oor hulle laat terugkom. Maar die kinders van Israel het binne-in die see op droë grond getrek.

20 En Mirjam, die profetes, die suster van Aäron, het 'n tamboeryn in haar hand geneem; en al die vroue het uitgegaan agter haar aan, met tamboeryne en in koordanse.

21 En Mirjam het hulle al singende

geantwoord: Sing tot eer van die HERE, want Hy is hoog verhewe. Hy het die perd met sy ruiter in die see gewerpe.

Die water van Mara.

22 DAAROP laat Moses die Israeliete wegtrek van die Skelfsee af, en hulle het uitgetrek na die woestyn Sur. Hulle het toe drie dae lank in die woestyn getrek en geen water gekry nie.

23 En hulle het in Mara gekom, maar kon die water van Mara nie drink nie, want dit was bitter. Daarom heet die plek Mara.

24 Toe murmureer die volk teen Moses en sê: Wat moet ons drink?

25 En hy het die HERE aangeroep, en die HERE het hom 'n stuk hout gewys; dit het hy in die water gegooi, en die water het soet geword. Daar het Hy vir hulle 'n insetting en verordening vasgestel en daar hulle beproef.

26 en gesê: As jy getrou na die stem van die HERE jou God luister en doen wat reg is in sy oë, en luister na sy gebooe en al sy insettinge hou, dan sal Ek geeneen van die siektes op jou lê wat Ek op Egipteland gelê het nie; want Ek is die HERE wat jou gesond maak.

27 Daarop het hulle by Elim gekom waar twaalf waterfontein en sewentig palmbome was. En hulle het daar by die water laer opgeslaan.

Die kwartels en die manna. Die sabbat.

16 TOE hulle van Elim af wegtrek, het die hele vergadering van die kinders van Israel in die woestyn Sin gekom wat tussen Elim en Sinai lê, op die vyftiende dag van die tweede maand ná hulle uittoeg uit Egipteland.

2 En die hele vergadering van die kinders van Israel het teen Moses en Aäron in die woestyn gemurmureer.

3 En die kinders van Israel het vir hulle gesê: Het ons maar in Egipteland deur die hand van die HERE gesterwe toe ons by die vleispotte gesit en volop brood geëet het! Want julle het ons in hierdie woestyn uitgelei om hierdie hele vergadering van honger te laat sterwe.

4 Toe sê die HERE vir Moses: Kyk, Ek sal vir julle brood uit die hemel laat reën; dan kan die volk uitgaan en die dagmaat van elke dag insamel, sodat Ek

hulle kan beproef, of hulle in my wet sal wandel of nie.

5 En op die sesde dag, as hulle klaar maak wat hulle inbring, sal dit dubbeld soveel wees as wat hulle daaglik insamel.

6 Toe sê Moses en Aäron vir al die kinders van Israel: Vanaand sal julle weet dat die HERE julle uit Egipteland uitgelei het.

7 En môre vroeg sal julle die heerlikheid van die HERE sien, omdat Hy julle murmuringe teen die HERE gehoor het—want wat is ons, dat julle teen ons murmureer?

8 Daarop sê Moses: Dit sal gebeur as die HERE julle in die aand vleis gee om te eet en in die môre volop brood, omdat die HERE julle murmuringe hoor wat julle teen Hom murmureer. Want wat is ons? Julle murmuringe is nie teen ons nie, maar teen die HERE.

9 Verder het Moses met Aäron gespreek: Sê vir die hele vergadering van die kinders van Israel: Kom nader voor die aangesig van die HERE, want Hy het julle murmuringe gehoor.

10 En onderwyl Aäron die hele vergadering van die kinders van Israel toespreek, draai hulle na die woestyn toe en meteens verskyn die heerlikheid van die HERE in die wolke.

11 Ook het die HERE met Moses gespreek en gesê:

12 Ek het die murmuringe van die kinders van Israel gehoor; spreek met hulle en sê: Teen die aand sal julle vleis eet en in die môre met brood versadig word; en julle sal weet dat Ek die HERE julle God is.

13 En in die aand het daar kwartels opgekom en die laer oordek. En in die môre was daar 'n doulaag rondom die laer.

14 En nadat die doulaag opgetrek het, het daar oor die woestyn iets gelê wat fyn en korrelrig was, fyn soos ryp op die grond.

15 Toe die kinders van Israel dit sien, sê hulle vir mekaar: Wat is dit? Want hulle het nie geweet wat dit was nie. Daarop sê Moses vir hulle: Dit is die brood wat die HERE julle gee om te eet.

16 Dit is die saak wat die HERE beveel het: Samel daarvan in elke na sy behoefte: 'n gomer vir elke persoon volgens julle sieletal; elkeen moet neem vir die wat in sy tent is.

17 En die kinders van Israel het so gedoen: hulle het ingesamel, die een baie en die ander min.

18 Maar toe hulle dit met die gomer meet, het hy wat baie ingesamel het, niks oor gehad nie; en hy wat min ingesamel het, nie te min nie. Elkeen na sy behoefte het hulle ingesamel.

19 En Moses het vir hulle gesê: Niemand moet daarvan laat oorbly tot môre toe nie.

20 Maar hulle het nie na Moses geluister nie: sommige het daarvan laat oorbly tot die môre toe. Toe kom daar wurms in, en dit bederwe. Daarom het Moses baie kwaad geword vir hulle.

21 En hulle het dit môre vir môre ingesamel, elkeen na sy behoefte; en as die son warm word dan smelt dit weg.

22 En op die sesde dag het hulle 'n dubbeld porsie brood ingesamel, twee gomers vir een. En al die owerstes van die vergadering het gekom en dit aan Moses vertel.

23 Toe sê hy vir hulle: Dit is wat die HERE gespreek het: Môre is dit rusdag, 'n heilige sabbat van die HERE. Wat julle wil bak, bak dit; en wat julle wil kook, kook dit; en bêre vir julle alles wat oor is, om dit te bewaar tot die môre toe.

24 En hulle het dit gebêre tot die môre toe soos Moses beveel het; en dit het nie bederwe nie, en daar het geen wurms in gekom nie.

25 Toe sê Moses: Eet dit vandag, want dit is vandag die sabbat van die HERE. Vandag sal julle dit nie in die veld kry nie.

26 Ses dae lank moet julle dit insamel, maar op die sewende dag is dit sabbat; dan sal daar nie wees nie.

27 En op die sewende dag het van die mense uitgegaan om in te samel, maar hulle het niks gekry nie.

28 Toe sê die HERE vir Moses: Hoelank weier julle om my gebooe en my wette te onderhou?

29 Kyk, omdat die HERE julle die sabbat gegee het, daarom gee Hy julle op die sesde dag brood vir twee dae. Laat elkeen bly waar hy is; laat niemand op die sewende dag van sy woonplek af weggaan nie.

30 So het die volk dan op die sewende dag gerus.

31 En die huis van Israel het dit MAN

genoem. En dit was wit soos koljander-saad, en dit het gesmaak soos heuningkoek.

32 Verder het Moses gesê: Dit is die saak wat die HERE beveel het: 'n Gomer vol moet daarvan bewaar word vir julle geslagte, dat hulle die brood kan sien wat Ek julle in die woestyn laat eet het toe Ek julle uit Egipteland uitgelei het.

33 Moses sê toe vir Aäron: Neem 'n kruik en gooi 'n gomer vol manna daarin, en sit dit voor die aangesig van die HERE neer, om dit vir julle geslagte te bewaar.

34 Soos die HERE Moses beveel het, so het Aäron dit voor die Getuienis neergesit om bewaar te word.

35 En die kinders van Israel het die manna veertig jaar lank geëet totdat hulle in 'n bewoonde land gekom het. Die manna het hulle geëet totdat hulle by die grens van die land Kanaän gekom het.

36 En 'n gomer is die tiende van 'n efa.

Water uit die rots.

17 DAAROP het die hele vergadering van die kinders van Israel, volgens die bevel van die HERE, van plek tot plek uit die woestyn Sin getrek en laer opgeslaan in Râfidim. En daar was geen water vir die volk om te drink nie. 2 Toe twis die volk met Moses en sê: Gee julle vir ons water om te drink. Maar Moses antwoord hulle: Wat twis julle met my? Waarom versoek julle die HERE?

3 Maar die volk het daar gesmag na water, en die volk het teen Moses gemurmureer en gesê: Waarom het u ons dan uit Egipte laat optrek om my en my kinders en my vee van dors te laat omkom?

4 En Moses het die HERE aangeroep en gesê: Wat moet ek met hierdie volk doen? Dit skeel maar min of hulle stenig my.

5 Toe antwoord die HERE Moses: Trek voor die volk uit, en neem van die oudstes van Israel met jou saam; en neem jou staf waarmee jy die Nyl geslaan het, in jou hand en gaan weg.

6 Kyk, Ek sal daar voor jou by die rots op Horeb staan; dan moet jy die rots slaan, en daar sal water uit kom, dat die volk kan drink. En Moses het so gedoen voor die oë van die oudstes van Israel.

7 en die plek genoem Massa en Mériba vanweë die twis van die kinders van Israel, omdat hulle die HERE versoek het deur te sê: Is die HERE onder ons of nie?

Oorwinning oor Amalek.

8 DAAROP het Amalek gekom om teen Israel by Ráfídim te veg.

9 En Moses het vir Josua gesê: Kies vir ons manne en trek uit, veg teen Amalek. Môre sal ek op die top van die heuwel staan met die staf van God in my hand.

10 En Josua het gedoen soos Moses vir hom gesê het om te veg teen Amalek. Maar Moses, Aäron en Hur het op die top van die heuwel geklim.

11 En telkens as Moses sy hand ophou, was Israel die sterkste; maar as hy sy hand laat sak, was Amalek die sterkste.

12 Maar die hande van Moses het swaar geword; daarom het hulle 'n klip geneem en dit onder hom neergelê, dat hy daarop kon sit. En Aäron en Hur het sy hande ondersteun, die een duskant en die ander anderkant. So het sy hande dan vas gebly tot son-onder.

13 En Josua het Amalek en sy volk met die skerpte van die swaard 'n neerlaag toegebring.

14 Toe sê die HERE vir Moses: Skrywe dit as 'n aandenking in 'n boek en prent dit Josua in, dat Ek die gedagtenis aan Amalek onder die hemel heeltemal sal uitdelg.

15 En Moses het 'n altaar gebou en dit genoem: Die HERE is my banier.

16 En hy het gesê: Waarlik, die hand op die troon van die HERE! Oorlog het die HERE teen Amalek van geslag tot geslag.

Jetro besoek Moses.

18 TOE Jetro, die priester van Midian, Moses se skoonvader, hoor alles wat God aan Moses en aan sy volk Israel gedoen het—dat die HERE Israel uit Egipte uitgelei het—

2 het Jetro, Moses se skoonvader, Sip-póra, die vrou van Moses, geneem—nadat hy haar teruggestuur het—

3 en haar twee seuns. (Die naam van die een was Gersom, want hy het gesê: Ek het 'n vreemdeling geword in 'n vreemde land;

4 en die naam van die ander was Eliëser; want, *het hy gesê*, die God van my vader is my hulp en het my van Farao se swaard verlos.)

5 En Jetro, Moses se skoonvader, het met sy seuns en sy vrou na Moses gekom in die woestyn waar hy by die berg van God met die laer gestaan het.

6 En hy het Moses laat weet: Ek, jou skoonvader Jetro, kom na jou toe met jou vrou en jou twee seuns saam met haar.

7 Daarop gaan Moses uit sy skoonvader tegemoet, en hy het gebuig en hom gesoen; en hulle het na mekaar se welstand gevra en in die tent ingegaan.

8 Moses vertel toe aan sy skoonvader alles wat die HERE aan Farao en die Egiptenaars, terwille van Israel, gedoen het; al die moeilikheid wat hulle op die pad oorgekom het, en dat die HERE hulle verlos het.

9 En Jetro het hom verheug oor al die goeie wat die HERE aan Israel gedoen het, dat Hy hulle uit die hand van die Egiptenaars verlos het.

10 Daarop sê Jetro: Geseënd is die HERE wat julle verlos het uit die hand van die Egiptenaars en uit die hand van Farao; wat die volk onder die hand van die Egiptenaars uit verlos het.

11 Nou weet ek dat die HERE groter is as al die gode, naamlik in die saak waarin hulle vermetel was teen hulle.

12 Daarop het Jetro, Moses se skoonvader, 'n brandoffer en slagoffers geneem tot eer van God. En Aäron en al die oudstes van Israel het gekom om saam met Moses se skoonvader brood te eet voor die aangesig van God.

13 En die volgende dag het Moses gesit om reg te spreek vir die volk; en die volk het voor Moses gestaan van die môre tot die aand toe.

14 En toe Moses se skoonvader sien alles wat hy vir die volk doen, sê hy: Wat is dit wat jy vir die volk doen? Waarom sit jy alleen, en die hele volk staan voor jou van die môre tot die aand toe?

15 En Moses antwoord sy skoonvader: Omdat die volk na my kom om God te raadpleeg.

16 As hulle 'n saak het, kom hulle na my; en dan moet ek regsprek tussen hulle, en die insettinge van God en sy wette bekend maak.

17 Maar Moses se skoonvader sê vir

hom: Die ding wat jy doen, is nie goed nie.

18 Jy sal heeltemal uitgeput raak, jy sowel as hierdie volk wat by jou is. Want die saak is te swaar vir jou; jy kan dit nie alleen doen nie.

19 Luister nou na my; ek sal jou raad gee, en God sal met jou wees: Wat jou betref, wees jy die verteenwoordiger van die volk by God en bring jy die sake voor God,

20 en verklaar vir hulle die insettinge en die wette, en maak hulle die weg bekend waarop hulle moet gaan, en die werk wat hulle moet doen.

21 Maar kies jy uit die hele volk bekwaame manne wat God vrees, betroubare manne wat onregverdige wins haat. En stel dié aan oor hulle: owerstes oor duisend, owerstes oor honderd, owerstes oor vyftig en owerstes oor tien;

22 en laat hulle vir die volk voortdurend regsprek: al die groot sake moet hulle na jou bring, maar in al die klein sake moet hulle self regsprek. Maak dit so ligter vir jou, en laat hulle saam met jou dra.

23 As jy dit doen, en God dit jou beveel, dan kan jy dit uithou, en sal ook al hierdie mense tevrede na hulle woonplek gaan.

24 Moses het toe geluister na sy skoonvader en alles gedoen wat hy gesê het—

25 Moses het bekwaame manne uit die hele Israel gekies en hulle as hoofde oor die volk aangestel—owerstes oor duisend, owerstes oor honderd, owerstes oor vyftig en owerstes oor tien.

26 En hulle het vir die volk voortdurend reggesprek: die moeilike sake het hulle na Moses gebring, maar in al die klein sake self reggesprek.

27 Toe het Moses sy skoonvader laat gaan, en hy het na sy land getrek.

Aankoms by Sinai.

19 IN die derde maand ná die uittog van die kinders van Israel uit Egipteland, op dieselfde dag, het hulle in die woestyn Sinai gekom—

2 hulle het van Ráfídim af opgebreek en in die woestyn Sinai gekom en in die woestyn laer opgeslaan. En Israel het daar teenoor die berg laer opgeslaan.

3 Maar Moses het opgeklim na God toe, en die HERE het hom van die berg af

toegeroep en gesê: So moet jy aan die huis van Jakob sê en aan die kinders van Israel verkondig:

4 Julle het self gesien wat Ek aan die Egiptenaars gedoen het; en dat Ek julle op arendsvlerke gedra en julle na My toe gebring het.

5 As julle dan nou terdeë na my stem luister en my verbond hou, sal julle my eiendom uit al die volke wees, want die hele aarde is myne.

6 En julle sal vir My 'n koninkryk van priesters en 'n heilige nasie wees. Dit is die woorde wat jy aan die kinders van Israel moet medeel.

7 En Moses het gekom en die oudstes van die volk laat roep en hulle al hierdie woorde voorgehou wat die HERE hom beveel het.

8 Toe antwoord die hele volk eenparig en sê: Alles wat die HERE gespreek het, sal ons doen. En Moses het die woorde van die volk aan die HERE oorgebring.

9 En die HERE het met Moses gespreek: Kyk, Ek sal in 'n dik wolk na jou toe kom, dat die volk kan hoor as Ek met jou spreek, en hulle ook vir altyd aan jou kan glo. Want Moses het die woorde van die volk aan die HERE meegedeel.

10 Verder sê die HERE vir Moses: Gaan na die volk en heilig hulle vandag en môre, en laat hulle hul klere was

11 en hulle klaar hou teen die derde dag. Want op die derde dag sal die HERE voor die oë van die hele volk op die berg Sinai afdaal.

12 Ook moet jy vir die volk 'n grens rondom aanwys en sê: Pas op dat julle nie op die berg klim of sy voet aanraak nie. Elkeen wat die berg aanraak, moet sekerlik doodgemaak word.

13 Geen hand mag dit aanraak nie; maar hy moet sekerlik gestenig of sekerlik met 'n pyl geskiet word; of dit 'n dier of 'n mens is—hy mag nie lewe nie. As die ramshoring lang geluide blaas, mag hulle op die berg klim.

14 Toe het Moses van die berg af na die volk gegaan en die volk geheilig, en hulle het hul klere gewas.

15 En hy het vir die volk gesê: Hou julle klaar teen die derde dag; moenie naby die vrou kom nie.

16 En op die derde dag toe dit môre word, was daar donderslae en blitse en 'n swaar wolk op die berg en die geluid

van 'n baie sterk basuin, sodat die hele volk wat in die laer was, gebeef het.

17 Daarop het Moses die volk uit die laer gelei om God te ontmoet, en hulle het gaan staan by die voet van die berg.

18 En die hele berg Sinai het gerook, omdat die HERE in 'n vuur daarop neergedaal het. En sy rook het opgetrek soos die rook van 'n oond, en die hele berg het vreeslik gebewe.

19 Toe die geluid van die basuin sterker en sterker word, het Moses gespreek, en God het hom telkens hardop geantwoord.

20 Terwyl die HERE op die berg Sinai neerdaal, op die top van die berg, het die HERE Moses na die top van die berg geroep, en Moses het opgeklim.

21 En die HERE het vir Moses gesê: Klim af, waarsku die volk, dat hulle nie na die HERE toe deurbreek om te sien en dan baie van hulle val nie.

22 En ook die priesters wat naby die HERE kom, moet hulleself heilig, sodat die HERE nie teen hulle uitbreek nie.

23 Toe antwoord Moses die HERE: Die volk kan nie op die berg Sinai klim nie, want U het ons self gewaarsku en gesê: Baken die berg af en heilig dit.

24 Daarop sê die HERE vir hom: Gaan heen, klim af. Dan moet jy, en Aäron saam met jou, opklim; maar die priesters en die volk mag nie deurbreek om na die HERE toe op te klim nie, sodat Hy nie teen hulle uitbreek nie.

25 En Moses het na die volk toe afgeklim en hulle dit aangesê.

Die Wet van die HERE

20 TOE het God al hierdie woorde gespreek en gesê:

2 Ek is die HERE jou God wat jou uit Egipteland, uit die slawehuis, uitgelei het.

3 Jy mag geen ander gode voor my aangesig hê nie.

4 Jy mag vir jou geen gesnede beeld of enige gelykenis maak van wat bo in die hemel is, of van wat onder op die aarde is, of van wat in die waters onder die aarde is nie.

5 Jy mag jou voor hulle nie neerbuig en hulle nie dien nie; want Ek, die HERE jou God, is 'n jaloesse God wat die misdaad van die vaders besoek aan die kinders, aan die derde en aan die vierde geslag van die wat My haat;

6 en Ek bewys barmhartigheid aan duisende van die wat My liefhet en my geboorte onderhou.

7 Jy mag die Naam van die HERE jou God nie ydellik gebruik nie, want die HERE sal die een wat sy Naam ydellik gebruik, nie ongestraf laat bly nie.

8 Dink aan die sabbatdag, dat jy dit heilig.

9 Ses dae moet jy arbei en al jou werk doen;

10 maar die sewende dag is die sabbat van die HERE jou God; dan mag jy géén werk doen nie—jy of jou seun of jou dogter, of jou dienskneg of jou diensmaagd, of jou vee of jou vreemdeling wat in jou poorte is nie.

11 Want in ses dae het die HERE die hemel en die aarde gemaak, die see en alles wat daarin is, en op die sewende dag het Hy gerus. Daarom het die HERE die sabbatdag geseën en dit geheilig.

12 Eer jou vader en jou moeder, dat jou dae verleng mag word in die land wat die HERE jou God aan jou gee.

13 Jy mag nie doodslaan nie.

14 Jy mag nie egbreek nie.

15 Jy mag nie steel nie.

16 Jy mag geen valse getuienis teen jou naaste spreek nie.

17 Jy mag nie jou naaste se huis begeer nie; jy mag nie jou naaste se vrou begeer nie, of sy dienskneg of sy diensmaagd, of sy os of sy esel of iets wat van jou naaste is nie.

18 En toe die hele volk die donderslae en die blitse en die geluid van die basuin en die rokende berg bemerk, het die volk dit gesien en gebewe en op 'n afstand bly staan.

19 En hulle het vir Moses gesê: Spreek u met ons, dat ons kan luister; maar laat God nie met ons spreek nie, anders sterwe ons.

20 Toe antwoord Moses die volk: Wees nie bevrees nie, want God het gekom om julle te beproef en dat sy vrees voor julle oë mag wees, sodat julle nie sondig nie.

21 So het die volk dan op 'n afstand bly staan. Maar Moses het nadergegaan na die donkerheid waar God was.

22 Toe sê die HERE vir Moses: So moet jy met die kinders van Israel spreek: Julle het self gesien dat Ek met julle van die hemel af gespreek het.

23 Julle mag naas My geen silwergode

maak nie en geen goue gode vir julle maak nie.

24 'n Altaar van grond moet jy vir My maak, en daarop moet jy jou brandoffers en dankoffers, jou kleinvee en beeste offer. Op elke plek waar Ek aan my Naam sal laat dink, sal Ek na jou toe kom en jou seën.

25 Maar as jy vir My 'n klip-altaar maak, mag jy dit nie bou van gekapte klip nie; want as jy jou ystergereedskap daaroor swaai, dan onheiligt jy dit.

26 Jy mag ook nie met trappe na my altaar opklim nie, dat jou skaamte nie daarop ontbloot word nie.

Wette oor die vryheid en die lewe van die naaste.

21 EN dit is die verordeninge wat jy hulle moet voorhou:

2 As jy 'n Hebreëuse slaaf koop, moet hy ses jaar lank dien, maar in die sewende moet hy as vryman verniet weggaan.

3 As hy alleen kom, moet hy alleen vrygelaat word; as hy getroud was, dan moet sy vrou saam met hom vrygelaat word.

4 As sy heer aan hom 'n vrou gee, en sy vir hom seuns of dogters baar, dan moet die vrou met haar kinders haar heer se eiendom wees terwyl hy alleen vrygelaat word.

5 Maar as die slaaf reguit sê: Ek het my heer, my vrou en my kinders lief; ek wil nie as vryman weggaan nie—

6 dan moet sy heer hom na die owerhede bring en hom by die deur of die deurpos bring; en sy heer moet sy oor met 'n els deurboor; daarna moet hy hom vir altyd dien.

7 En as iemand sy dogter as slavin verkoop, dan mag sy nie soos die slawe weggaan nie.

8 As sy sleg beval in die oë van haar heer wat haar vir homself bestem het, dan moet hy haar laat loskoop. Hy is nie geregtig om haar aan 'n vreemde volk te verkoop nie, omdat hy troueloos met haar gehandel het.

9 Maar as hy haar vir sy seun bestem, dan moet hy met haar handel volgens die reg van die dogters;

10 as hy vir hom 'n ander een neem, mag hy haar voedsel, haar klere en haar huweliksgemeenskap nie verminder nie.

11 En as hy hierdie drie dinge nie vir

haar doen nie, dan kan sy verniet weggaan, sonder geld.

12 Hy wat 'n mens slaan, dat hy sterwe, moet sekerlik doodgemaak word.

13 Maar as hy dit daar nie op toegelê het nie, maar God dit sy hand laat ontmoet het, dan sal Ek jou 'n plek aanwys waarheen hy kan vlug.

14 Maar as iemand moedswillig teen sy naaste handel, om hom met lis dood te maak, dan moet jy hom van my altaar af wegneem, dat hy kan sterwe.

15 En hy wat sy vader of moeder slaan, moet sekerlik doodgemaak word.

16 En hy wat 'n mens steel en hom verkoop—of as hy in sy besit gevind word—dié moet sekerlik doodgemaak word.

17 En hy wat sy vader of moeder vloek, moet sekerlik doodgemaak word.

18 En as manne twis en die een die ander slaan met 'n klip of met die vuus, sodat hy nie sterwe nie, maar bedleënd word—

19 as hy weer opstaan en buite met sy stok rondloop, dan moet hy wat geslaan het, ongestraf bly; net sy tydverlies moet hy vergoed en sorg dat hy heeltemal gesond word.

20 En as iemand sy slaaf of slavin met 'n stok slaan, dat hy onder sy hand sterwe, dan moet dit sekerlik gewreek word.

21 Maar as hy een of twee dae aan 'n lewe bly, moet dit nie gewreek word nie, want hy is sy eiendom.

22 En as manne met mekaar veg en 'n swanger vrou so stamp, dat haar vrug afgaan, maar daar geen ander letsel is nie, moet hy sekerlik boete betaal soos die man van die vrou hom dit opleë, en hy moet dit deur skeidsregters gee.

23 Maar is daar 'n letsel, dan moet jy gee lewe vir lewe,

24 oog vir oog, tand vir tand, hand vir hand, voet vir voet,

25 brandplek vir brandplek, wond vir wond, kwesplek vir kwesplek.

26 En as iemand sy slaaf of slavin op die oog slaan, en hy dit beskuldig, moet hy hom vry laat weggaan vir sy oog.

27 En as hy die tand van sy slaaf of slavin uitslaan, moet hy hom vry laat weggaan vir sy tand.

28 En as 'n bees 'n man of 'n vrou stoot, sodat hy sterwe, moet die bees sekerlik gestenig word; en sy vleis mag nie

geëet word nie, maar die baas van die bees sal ongestraf bly.

29 Maar as die bees tevore al stoterig gewees het, en sy baas gewaarsku was, maar dit nie opgepas het nie, en dit 'n man of 'n vrou doodmaak, moet die bees gestenig word, en sy baas moet ook doodgemaak word.

30 As daar losgeld hom opgelê word, dan moet hy vir die lossing van sy lewe alles gee wat hom opgelê word.

31 Of dit 'n seun gestoot het of 'n dogter, volgens hierdie reg moet met hom gehandel word.

32 As die bees 'n slaaf of slavin stoot, moet hy aan hulle heer dertig sikkels silwer gee, en die bees moet gestenig word.

33 En as iemand 'n put oopmaak, of as iemand 'n put grawe en dit nie toemaak nie, en 'n bees of esel val daarin,

34 dan moet die eienaar van die put vergoeding gee: hy moet aan die baas daarvan geld gee, maar die dooie dier moet syne wees.

35 En as iemand se bees die bees van 'n ander stoot, sodat dit sterwe, dan moet hulle die lewendige bees verkoop en die geld daarvan verdeel; en die dooie een moet hulle ook verdeel.

36 Of as dit bekend was dat die bees tevore al stoterig gewees het, en sy baas dit nie opgepas het nie, dan moet hy ten volle bees vir bees vergoed; maar die dooie een moet syne wees.

Wette oor die eiendom van die naaste.

22 AS iemand 'n bees of 'n stuk kleinvee steel en dit slag of verkoop, moet hy vyf beeste vir 'n bees vergoed en vier stuks kleinvee vir 'n stuk kleinvee.

2 As 'n dier betrap word terwyl hy inbreek; en word hy geslaan, sodat hy sterwe, dan sal daardeur geen bloedschuld ontstaan nie;

3 as die son oor hom opgegaan het, dan ontstaan daardeur bloedschuld.—Hy moet ten volle vergoeding gee; as hy niks het nie, dan moet hy vir sy diefstal verkoop word.

4 As die gesteelde goed—of dit 'n bees, 'n esel of 'n stuk kleinvee is—nog lewendig in sy besit gevind word, moet hy dubbeld vergoeding gee.

5 As iemand 'n stuk veld of 'n wingerd

laat afwei en sy vee vry laat loop, sodat dit in die veld van 'n ander wei, moet hy van die beste van sy veld en die beste van sy wingerd as vergoeding gee.

6 As 'n vuur uitbreek en die dorings vat, sodat 'n mied of die ongesnyde graan of die veld verteer word, moet hy wat die vuur aan die brand gestee het, ten volle vergoeding gee.

7 As iemand aan sy naaste geld of goed in bewaring gee, en dit word uit die man se huis gesteel, dan moet die dier, as hy uitgevind word, dubbeld vergoeding gee.

8 As die dier nie uitgevind word nie, dan moet die baas van die huis na die owerhede gaan om te beslis of hy sy hand nie uitgesteek het na sy naaste se goed nie.

9 By alle sake van ontvreemding, of dit gaan oor 'n bees, oor 'n esel, oor kleinvee, oor klere, of oor enigiets wat verloor is, waarvan iemand sê: Dit is dit!—moet die saak van altwee voor die owerhede kom; hom wat die owerhede skuldig verklaar, moet aan sy naaste dubbeld vergoeding gee.

10 As iemand vir sy naaste 'n esel of bees of stuk kleinvee of enige dier gee om op te pas, en dit gaan dood of kry 'n ongeluk of word weggevoer sonder dat iemand dit sien,

11 dan moet die eed by die HERE tussen hulle twee beslis, of hy nie sy hand na sy naaste se goed uitgesteek het nie; en die eienaar moet daarmee tevrede wees, en die ander hoef geen vergoeding te gee nie.

12 Maar as dit van hom weggesteel is, moet hy aan die eienaar vergoeding gee.

13 As dit verskeur is, dan moet hy dit as bewys bring; wat verskeur is, hoef hy nie te vergoed nie.

14 En as iemand van sy naaste iets te leen vra, en dit kry 'n ongeluk of gaan dood terwyl die eienaar daar nie by is nie, dan moet hy ten volle vergoeding gee.

15 As die eienaar daarby gewees het, hoef hy geen vergoeding te gee nie. As dit gehuur was, dan kom die huurgeld daarvoor.

16 As iemand 'n jongmeisie wat nie verloof is nie, verlei en met haar gemeenskap het, dan moet hy haar vir die volle huweliksprys as sy vrou koop.

17 As haar vader beslis weier om haar aan hom te gee, dan moet hy geld gee volgens die huweliksprys vir jongmeisies.

18 Die towerheks mag jy nie laat lewe nie.

19 Elkeen wat met 'n dier gemeenskap het, moet sekerlik doodgemaak word.

20 Hy wat aan die gode offer, behalwe aan die HERE alleen, moet met die banvloek getref word.

21 Jy mag ook die vreemdeling nie kwel of hom verdruk nie, want julle was vreemdelinge in Egipteland.

22 Julle mag geen weduwee of wees verdruk nie.

23 As jy hulle op enige manier verdruk, waarlik dan sal Ek as hulle na My roep, hulle geroep sekerlik hoor,

24 en my toorn sal ontvlam, en Ek sal julle met die swaard doodsla, sodat julle vroue weduwees en julle kinders wese word.

25 As jy aan my volk, aan die arme by jou, geld leen, mag jy vir hom nie soos 'n skuldeiser wees nie: julle mag hom geen rente oplê nie.

26 As jy ooit jou naaste se gewaad as pand neem, moet jy dit hom teruggee voor die son ondergaan;

27 want dit is sy enigste bedekking, dit is die bekleding vir sy vel. Waarin moet hy anders slaap? En as hy na My roep, dan sal Ek hoor, want Ek is genadig.

28 Jy mag God nie vloek nie, en 'n owerste onder jou volk mag jy nie verwens nie.

29 Die offer uit jou volle opbrings en jou parskuip mag jy nie agterhou nie. Die eersgeborene van jou seuns moet jy aan My gee.

30 Jy moet dieselfde doen met jou beeste en jou kleinvee: sewe dae moet dit by sy moeder wees; op die agste dag moet jy dit aan My gee.

31 En julle moet vir My heilige mense wees. Daarom mag julle vleis wat in die veld verskeur is, nie eet nie. Julle moet dit vir die honde gooi.

Verskillende ander wette.

23 JY mag geen valse gerug rondstrooi nie. Verbind jou nie met die skuldige om 'n boosaardige getuie te wees nie.

2 Jy mag die meerderheid nie volg in verkeerde dinge nie. En jy mag in 'n regspraak geen getuie as agter die

meerderheid aan om die reg te verdraai nie.

3 Ook mag jy die geringe nie voortrek in sy regspraak nie.

4 As jy jou vyand se bees of esel teekom wat rondwaai, moet jy dit sekerlik vir hom terugbring.

5 As jy jou vyand se esel onder sy pak sien lê, dan moet jy dit nie onverskillig aan hom oorlaat nie: jy moet dit sekerlik saam met hom losmaak.

6 Jy mag die reg van jou arm mense in hulle regspraak nie verdraai nie.

7 Hou jou ver van valse sake af. En moenie die onskuldige en die wat reg het, ombring nie, want Ek sal die skuldige nie regverdig verklaar nie.

8 Ook mag jy geen omkoopgeskenk aanneem nie; want die geskenk maak die siendes blind en verdraai die sake van die regverdiges.

9 Jy mag die vreemdeling ook nie verdruk nie; want julle ken self die gemoed van 'n vreemdeling, omdat julle vreemdelinge in Egipteland gewees het.

10 En ses jaar lank moet jy jou land besaai en die opbrings daarvan insamel;

11 maar in die sewende moet jy dit ongebruik en braak laat lê, dat die arm mense van jou volk kan eet; en wat hulle laat oorbly, kan die diere van die veld opeet. So moet jy doen met jou wingerd en jou olyfboom.

12 Ses dae moet jy jou werk verrig, maar op die sewende dag moet jy rus, dat jou os en jou esel kan uitrus, en die seun van jou slavin en die vreemdeling kan asem skep.

13 En in alles wat Ek julle gesê het, moet julle jul in ag neem. En die naam van ander gode mag julle nie vermeld nie; dit mag uit jou mond nie gehoor word nie.

14 Driemaal in die jaar moet jy vir My 'n fees hou.

15 Die fees van die ongesuurde brode moet jy hou: sewe dae lank moet jy ongesuurde brode eet soos Ek jou beveel het, op die bepaalde tyd in die maand Abib, want daarin het jy uit Egipte uitgetrek—maar hulle mag niemiet lê hande voor my aangesig verskyn nie;

16 verder die fees van die oes, van die eersteling van jou werk, van wat jy op die land saai; en ook die fees van die insameling aan die end van die jaar as jy jou werk uit die land insamel.

17 Driemaal in die jaar moet al jou mense persone voor die aangesig van die Here HERE verskyn.

18 Jy mag die bloed van my offer nie saam met gesuurde brood offer nie. Ook mag die vet van my feesoffer nie tot die more toe oorbly nie.

19 Die beste van die eersteling van jou grond moet jy in die huis van die HERE jou God bring. Jy mag die bokkie nie kook in sy moeder se melk nie.

20 Kyk, Ek stuur 'n Engel voor jou uit om jou op die pad te bewaar en om jou na die plek te bring wat Ek gereed gemaak het.

21 Neem jou in ag vir Hom en luister na sy stem; wees nie wederstrewig teen Hom nie; want Hy sal julle oortreding nie vergewe nie, want my Naam is in Hom.

22 Maar as jy terdeë na sy stem luister en alles doen wat Ek sal sê, dan sal Ek die vyand van jou vyande en die teëstander van jou teëstanders wees.

23 Want my Engel sal voor jou uit gaan en jou bring na die Amoriete en Hetiete en Feresiete en Kanaaniëte, Hewiete en Jebusiete; en Ek sal hulle vernietig.

24 Jy mag jou voor hulle gode nie neerbuig en hulle nie dien nie, ook mag jy nie doen na hulle werke nie; maar jy moet hulle heeltemal afbreek en hulle klip-pilare kort en klein slaan.

25 En julle moet die HERE julle God dien; dan sal Hy jou brood en jou water seën, en Ek sal siektes onder jou uit verwyder.

26 Daar sal geen misdragtinge of onvrugbare in jou land wees nie. Ek sal die getal van jou dae vol maak.

27 Ek sal my skrik voor jou uit stuur en elke volk by wie jy kom, in verwarring bring. En Ek sal al jou vyande vir jou laat vlug.

28 Ook sal Ek perdebye voor jou uit stuur; dié sal die Hewiete, Kanaaniëte en Hetiete voor jou uit verdrywe.

29 Ek sal hulle nie in een jaar voor jou uit verdrywe nie, dat die land nie woest word en die ongediertes nie teen jou teveel word nie.

30 Ek sal hulle so langsaamhand voor jou uit verdrywe totdat jy vrugbaar word en die land beërwe.

31 En Ek sal jou grense vasstel van die Skelfsee af tot by die see van die Filistyne, en van die woestyn af tot by

die Eufraat. Want Ek sal die inwoners van die land in julle hand gee, en jy sal hulle voor jou uit verdrywe.

32 Jy mag met hulle of met hulle gode geen verbond maak nie.

33 Hulle mag in jou land nie woon nie, dat hulle jou nie verlei om teen My te sondig nie. Want jy sal hulle gode dien, ja dit sal vir jou 'n strik wees.

Moses en die oudstes klim op die berg.

24 DAARNA het Hy vir Moses gesê: Klim na die HERE toe op, jy en Aäron, Nadab en Abihu en sewentig van die oudstes van Israel, en buig julle neer van ver af.

2 En laat Moses alleen naderkom na die HERE toe, maar hulle moenie naderkom nie; en die volk mag nie saam met hom opklim nie.

3 Toe Moses kom en aan die volk al die woorde van die HERE en al die verordeninge vertel, antwoord die hele volk met een stem en sê: Al die woorde wat die HERE gespreek het, sal ons doen.

4 En Moses het al die woorde van die HERE opgeskrywe en die more vroeg hom klaargemaak en onder die berg 'n altaar gebou en twaalf gedenkstone volgens die twaalf stamme van Israel.

5 En hy het jongelinge van die kinders van Israel gestuur; dié het brandoffers geoffer en as dankoffers bulle vir die HERE geslag.

6 En Moses het die helfte van die bloed geneem en dit in komme gegooi en die helfte van die bloed teen die altaar uitgespat.

7 En hy het die boek van die verbond geneem en dit voor die ore van die volk gelees. En hulle het gesê: Alles wat die HERE gespreek het, sal ons doen en daarna luister.

8 Toe neem Moses die bloed en gooi dit uit op die volk en sê: Dit is die bloed van die verbond wat die HERE met julle gemaak het op grond van al hierdie woorde.

9 Daarop het Moses opgeklim en Aäron, Nadab en Abihu en sewentig van die oudstes van Israel.

10 En hulle het die God van Israel gesien, en onder sy voete net soos 'n vloerwerk van saffierstone en so helder as die hemel self.

11 Maar Hy het sy hand nie na die uitgesoektes van die kinders van Israel uitgestrek nie, en hulle het God aanskou; daarop het hulle geëet en gedrink.

12 Toe sê die HERE vir Moses: Klim op die berg na My toe en vertoef daar, dat Ek jou die kliptafels kan gee en die wet en gebooe wat Ek geskryf het om hulle te onderrig.

13 Hierop het Moses klaargemaak en Josua, sy dienaar. En Moses het op die berg van God geklim.

14 en vir die oudstes gesê: Wag hier vir ons tot ons na julle terugkom. En kyk, Aäron en Hur is by julle; wie regsake het, kan na hulle gaan.

15 Toe Moses op die berg klim, het 'n wolk die berg oordek.

16 En die heerlijkheid van die HERE het op die berg Sinai gebly, en die wolk het dit ses dae lank oordek. En op die sewende dag het Hy na Moses geroep uit die wolk.

17 En die verskyning van die HERE se heerlijkheid was in die oë van die kinders van Israel soos 'n verterende vuur op die top van die berg.

18 En Moses het binne-in die wolk ingegaan en op die berg geklim. En Moses was op die berg veertig dae en veertig nagte.

Vrywillige offers om die heiligdom op te rig.

25 TOE het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Sê vir die kinders van Israel dat hulle My 'n offergawe moet bring; van elkeen wie se hart hom aandrywe, moet julle my offergawe bring.

3 En dit is die offergawe wat julle van hulle kant moet bring: goud en silwer en koper;

4 en pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn linne en bokhare;

5 en rooigeverfde ramsvelle en robbevelle en akasihout;

6 olie vir die kandelaar, speserye vir die self-olie en vir die reukwerk van speserye;

7 onksstene en stene om in te lê vir die skouerkleed en die borstas.

8 Ook moet hulle vir My 'n heiligdom maak, dat Ek onder hulle kan woon.

9 Volgens alles wat Ek jou laat sien—die voorbeeld van die tabernakel en die

voorbeeld van alles wat daarby behoort—so moet julle dit maak.

Die Ark. Die versoendeksel. Die gérubs.

10 HULLE moet dan 'n ark van akasihout maak. Twee en 'n halwe el moet sy lengte, en 'n el en 'n half sy breedte, en 'n el en 'n half sy hoogte wees.

11 En jy moet dit oortrek met suiwer goud, van binne en van buite moet jy dit oortrek. En jy moet daaraan 'n goue krans maak rondom.

12 En giet daarvoor vier goue ringe, en sit dit aan sy vier voete vas, só dat twee ringe aan die een kant en twee ringe aan die ander kant is.

13 En maak draaghoute van akasihout, en oortrek dit met goud.

14 En steek die draaghoute in die ringe aan weerskante van die ark om die ark daarmee te dra.

15 Die draaghoute moet in die ringe van die ark bly; hulle mag daar nie uit weggeneem word nie.

16 Daarna moet jy in die ark die Getuïenis sit wat Ek aan jou sal gee.

17 Maak ook 'n versoendeksel van suiwer goud. Twee en 'n halwe el moet sy lengte, en 'n el en 'n half sy breedte wees.

18 Maak ook twee gérubs van goud. Van dryfwerk moet jy hulle maak, aan die twee ente van die versoendeksel.

19 En maak een gérub aan die een ent en een gérub aan die ander ent. Uit een stuk, saam met die versoendeksel, moet julle die gérubs maak, aan die twee ente.

20 En die gérubs moet die vlerke boontoe uitgesprei hou, terwyl hulle met hul vlerke die versoendeksel beskut; en hulle gesigte moet na mekaar toe wees; die gesigte van die gérubs moet op die versoendeksel gerig wees.

21 En sit die versoendeksel bo-op die ark; maar in die ark moet jy die Getuïenis neerlê wat Ek aan jou sal gee.

22 En daar sal Ek met jou saamkom, en van die versoendeksel af, tussen die twee gérubs uit wat op die ark van die Getuïenis is, sal Ek jou sê alles wat Ek jou vir die kinders van Israel sal beveel.

Die tafel van die toonbrode.

23 MAAK ook 'n tafel van akasihout. Twee el moet sy lengte, en 'n el sy

breedte, en 'n el en 'n half sy hoogte wees.

24 En trek dit oor met suiwer goud, en maak daarvoor 'n goue krans rondom.

25 Maak daarvoor ook 'n lys van 'n handbreed rondom; en maak 'n goue krans vir die lys rondom.

26 En maak daar vier goue ringe voor, en sit die ringe vas aan die vier hoeke van die vier pote.

27 Naby die lys moet die ringe wees as plekke vir die draaghoute om die tafel te dra.

28 En maak die draaghoute van akasiahout, en trek dit oor met goud; daarmee moet dan die tafel gedra word.

29 Maak ook sy skottels en sy rookpanne en sy kanne en sy bekers waarmee gegiet moet word; van suiwer goud moet jy dit maak.

30 En op die tafel moet jy altyddeur toonbrood voor my aangesig neersit.

Die goue kandelaar.

31 MAAK ook 'n kandelaar van suiwer goud. Van dryfwerk moet die kandelaar, sy voetstuk en sy stam gemaak word; sy kelkies, sy knoppe en sy blomme moet, daarmee saam, uit een stuk wees.

32 En ses arms moet uit die sykanke daarvan uitgaan: drie arms van die kandelaar uit die een kant en drie arms van die kandelaar uit die ander kant.

33 Drie kelkies soos amandelblomme aan die een arm, 'n knop en 'n blom, en drie kelkies soos amandelblomme aan die ander arm, 'n knop en 'n blom—so moet dit wees aan die ses arms wat uit die kandelaar uitgaan.

34 Maar aan die kandelaar self moet vier kelkies soos amandelblomme wees, met knoppe en blomme:

35 daar moet 'n knop wees onder die eerste paar arms wat daaruit uitgaan; en 'n knop onder die tweede paar arms wat daaruit uitgaan; en 'n knop onder die derde paar arms wat daaruit uitgaan—aan die ses arms wat uit die kandelaar uitgaan.

36 Hulle knoppe en hulle arms moet, daarmee saam, uit een stuk wees—alles saam een stuk dryfwerk van suiwer goud.

37 Jy moet ook sewe lampe daarvoor maak, en hulle moet sy lampe opsteek en

die lig daarteenoor laat val aan die voorkant.

38 Sy snuiters en sy bakkies moet van suiwer goud wees.

39 Van 'n talent suiwer goud moet hulle dit maak—al hierdie voorwerpe.

40 En kyk dat jy dit maak volgens die voorbeeld daarvan wat jou op die berg getoon is.

Die tabernakel en die tent.

26 EN die tabernakel moet jy van tien tentdoeke maak, van fyn dubbeldraad—linne, en pers en purperrooi en bloedrooi stowwe, met gérubs; as kunstige werk moet jy dit maak.

2 Die lengte van elke tentdoek moet agt en twintig el wees en die breedte van elke tentdoek vier el. Al die tentdoeke moet een maat hê.

3 Vyf van die tentdoeke moet aanmekaar gewerk wees, die een aan die ander. En weer vyf tentdoeke aanmekaar, die een aan die ander.

4 En jy moet lissies van pers stof maak aan die soom van die buitenste tentdoek van die een stel. En so moet jy dit maak aan die soom van die laaste tentdoek van die tweede stel.

5 Vyftig lissies moet jy aan die een tentdoek maak, en vyftig lissies moet jy maak aan die rand van die tentdoek wat aan die tweede stel behoort. Die lissies moet die een teenoor die ander wees.

6 Jy moet ook vyftig goue hakies maak en die tentdoeke saamvoeg met die hakies, die een aan die ander, sodat die tabernakel een geheel is.

7 Ook moet jy doeke van bokhare maak as 'n tentseil oor die tabernakel: elf tentdoeke moet jy dit maak.

8 Die lengte van elke tentdoek moet dertig el wees en die breedte van elke tentdoek vier el; die elf tentdoeke moet een maat hê.

9 En jy moet vyf van die tentdoeke besonders aanmekaar werk en ses van die tentdoeke besonders. En die sesde tentdoek moet jy dubbel vou, aan die voorkant van die tent.

10 En jy moet vyftig lissies maak aan die soom van die laaste tentdoek van die een stel, en vyftig lissies aan die soom van die laaste tentdoek van die tweede stel.

11 Jy moet ook vyftig koperhakies maak,

en die hakies in die lissies steek; en jy moet die tent saamvoeg, sodat dit een geheel is.

12 En wat betref die oorhangende gedeelte aan die tentdoeke—die helfte van die tentdoek wat oorskiet, moet oorhang aan die agterkant van die tabernakel.

13 En die el wat aan weerskante oorskiet in die lengte van die tentdoeke, moet oorhang aan die sykanke van die tabernakel, aan weerskante, om dit te oordek.

14 Jy moet ook vir die tent 'n dekkleed van rooigeverfde ramsvelle maak, en 'n dekkleed van robbevelle daarbo-oor.

Die style van die tabernakel.

15 JY moet ook vir die tabernakel die regopstaande style van akasihout maak.

16 Die lengte van die styl moet tien el wees, en 'n el en 'n half die breedte van elke styl.

17 Elke styl moet twee tappe hê wat met mekaar verbind is. So moet jy dit maak vir al die style van die tabernakel.

18 En die style vir die tabernakel moet jy maak: twintig style aan die suidekant, na die suide toe.

19 Jy moet ook veertig silwervoetstukke onder die twintig style maak; twee voetstukke onder die een styl vir sy twee tappe en twee voetstukke onder die ander styl vir sy twee tappe.

20 En vir die ander sykant van die tabernakel, aan die noordekant, twintig style

21 met veertig silwervoetstukke; twee voetstukke onder die een styl en twee voetstukke onder die ander styl.

22 En vir die agterkant van die tabernakel, teen die weste, moet jy ses style maak.

23 Ook moet jy twee style maak vir die hoeke van die tabernakel, aan die agterkant.

24 En hulle moet van onder dubbeld wees, en net so moet hulle bo dubbeld wees tot by die eerste ring. So moet dit met altwee wees; hulle moet die twee hoeke vorm.

25 So moet daar dan agt style wees met hulle silwervoetstukke: sestien voetstukke; twee voetstukke onder die een styl en twee voetstukke onder die ander styl.

26 Jy moet ook dwarshoute van akasihout maak: vyf vir die style van die een sykant van die tabernakel

27 en vyf dwarshoute vir die style van die ander sykant van die tabernakel; ook vyf dwarshoute vir die style van die agterkant van die tabernakel teen die weste.

28 En die middelste dwarshout moet in die middel van die style oordwars loop, van die een ent na die ander.

29 En jy moet die style met goud oortrek; en hulle ringe, as plekke vir die dwarshoute, moet jy van goud maak. Die dwarshoute moet jy ook met goud oortrek.

30 So moet jy dan die tabernakel oprig volgens die plan wat jou op die berg getoon is.

Die voorhangsel en die deur.

31 VERDER moet jy 'n voorhangsel maak van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad—linne. As kunstige werk moet hulle dit maak, met gérubs.

32 En jy moet dit ophang aan vier pilare van akasihout wat met goud oorgetrek is, en ook kramme van goud het en op vier silwervoetstukke staan.

33 En jy moet die voorhangsel onder die hakies ophang; en bring die ark van die Getuënis daar, binnekanke die voorhangsel. En die voorhangsel moet vir julle 'n skeiding maak tussen die Heilige en die Allerheiligste.

34 En jy moet die versoendeksel op die ark van die Getuënis neerlê in die Allerheiligste.

35 En sit die tafel buitekanke die voorhangsel, en die kandelaar teenoor die tafel aan die suidekant van die tabernakel. Maar die tafel moet jy aan die noordekant sit.

36 Jy moet ook vir die ingang van die tent 'n bedekking maak van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad—linne, veelkleurige werk.

37 En maak vir die bedekking vyf pilare van akasihout, en trek hulle oor met goud; hulle kramme moet ook van goud wees; en jy moet daarvoor vyf kopervoetstukke giet.

Die koperaltaar vir die brandoffers.

27 JY moet ook die altaar van akasihout maak; vyf el moet die lengte wees en vyf el die breedte—vierkantig moet die altaar wees—en drie el sy hoogte.

2 En jy moet sy horings op die vier hoeke maak; sy horings moet, daarmee saam, uit een stuk wees; en jy moet dit met koper oortrek.

3 En maak sy potte om die as te verwyder, ook sy skoppe en komme en vurke en vuurpanne. Al dié gereedskap moet jy van koper maak.

4 Jy moet daar 'n traliwerk aan maak, 'n netwerk van koper, en aan die net vier koperringe maak, aan die vier hoeke.

5 En jy moet dit onder die lys van die altaar sit, onderaan, sodat die net tot by die helfte van die altaar kom.

6 Jy moet ook draaghoute vir die altaar maak, draaghoute van akasiahout; en trek dit oor met koper.

7 En die draaghoute moet in die ringe gestee word, sodat die draaghoute aan al twee kante van die altaar is as hulle dit dra.

8 Jy moet dit hol, van planke, maak. Soos Hy dit jou op die berg getoon het, so moet hulle dit maak.

Die voorhof.

9 Jy moet ook die voorhof van die tabernakel maak. Aan die suidekant, na die suide toe, moet daar vir die voorhof behangsels wees van fyn dubbeldraad-linne; honderd el moet die lengte vir die een kant wees;

10 daarby twintig pilare met hulle twintig kopervoetstukke; die kramme en die ringe van die pilare moet van silwer wees.

11 So moet daar ook aan die noordekant, in die lengte, behangsels wees, honderd el lank; daarby twintig pilare met hulle twintig kopervoetstukke. Die kramme en die ringe van die pilare moet van silwer wees.

12 En in die breedte van die voorhof, aan die westekant, moet daar behangsels van vyftig el wees; daarby tien pilare en hulle tien voetstukke.

13 En die breedte van die voorhof aan die oostekant, teen son-op, vyftig el;

14 sodat daar vyftien el behangsels vir die een kant is, daarby drie pilare en hulle drie voetstukke;

15 en vir die ander kant vyftien el behangsels, daarby drie pilare en hulle drie voetstukke;

16 en vir die poort van die voorhof 'n bedekking van twintig el, van pers, purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne, veelkleurigewerk; daarby vier pilare en hulle vier voetstukke.

17 Al die pilare van die voorhof moet rondom met silwerringe voorsien wees; hulle kramme moet van silwer wees en hulle voetstukke van koper.

18 Die lengte van die voorhof moet honderd el wees en die breedte orals vyftig en die hoogte vyf el, van fyn dubbeldraad-linne, daarby voetstukke van koper.

19 Aangaande al die gereedskap van die tabernakel, by sy hele bewerking, en al sy penne en al die penne van die voorhof, hulle moet van koper wees.

20 En jy moet die kinders van Israel beveel dat hulle vir jou suiwer, uitgestampte olyf-olie vir die kandelaar bring, om gedurigdeur 'n brandende lamp te hê.

21 In die tent van samekoms, buitekant die voorhangsel wat voor die Getuënis is, moet Aäron en sy seuns dit regmaak om te brand van die aand tot die môre voor die aangesig van die HERE. Dit sal 'n ewige insetting wees in hulle geslagte, van die kant van die kinders van Israel.

Die heilige klere.

28 DAN moet jy jou broer Aäron, en sy seuns saam met hom, uit die kinders van Israel, laat naderkom na jou toe, dat hy vir My die priesteramp kan bedien: Aäron, Nadab en Abihu, Eleäzar en Itamar, die seuns van Aäron.

2 En jy moet vir jou broer Aäron heilige klere maak, tot eer en sieraad.

3 Jy moet ook spreek met almal wat kunsvaardig is, wat Ek met die gees van wysheid vervul het, dat hulle vir Aäron klere maak, om hom te heilig, dat hy vir My die priesteramp kan bedien.

4 En dit is die klere wat hulle moet maak: 'n borstas en 'n skouerkleed en 'n mantel en 'n kunstig bewerkte rok, 'n tulband en 'n gordel; so moet hulle dan vir Aäron, jou broer, heilige klere maak, en vir sy seuns, dat hy vir My die priesteramp kan bedien.

5 En hulle moet die goud en die pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en die fyn linne neem.

6 En hulle moet die skouerkleed maak van goud, pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne, as kunstigewerk.

7 Dit moet twee skouerstukke hê wat aanmekeer vas is; aan die twee bo-ente moet dit saamgevoeg word.

8 En die band wat daaraan is om dit vas te bind, moet van dieselfde werk en, daarmee saam, uit een stuk wees, van goud, pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne.

9 En jy moet twee oniksstene neem en die name van die seuns van Israel daarop graveer:

10 ses van dié name op die een steen en die ses orige name op die ander steen volgens hulle geboortes.

11 Met graveerwerk, soos op 'n seëlsteen uitgesny word, moet jy die twee stene graveer volgens die name van die seuns van Israel. Jy moet hulle maak, dat hulle vassit in kassies van goud.

12 En jy moet die twee stene op die skouerstukke van die skouerkleed vassit as gedagtenisstene aan die kinders van Israel—Aäron moet hulle name op sy twee skouers dra voor die aangesig van die HERE om hulle in gedagtenis te bring.

13 Jy moet dan kassies van goud maak; 14 en twee kettings van suiwer goud; gedraai soos toutjies moet jy hulle maak; en maak die kettings, soos toutjies gedraai, aan die kassies vas.

15 Jy moet ook die borstas van beslissing maak van kunstige werk; soos die werk van die skouerkleed moet jy dit maak; van goud, pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en van fyn dubbeldraad-linne moet jy dit maak.

16 Vierkantig moet dit wees en dubbeld gevou; 'n span sy lengte en 'n span sy breedte.

17 En voorsien dit met 'n steen-invulling van vier rye stene: 'n ry met 'n karneool, 'n topaas en 'n smarag moet die eerste ry wees.

18 En die tweede ry: 'n karbonkel, 'n saffier en 'n jaspis.

19 En die derde ry: 'n hiasint, 'n agaet en 'n ametis.

20 En die vierde ry: 'n chrisoliet en 'n oniks en 'n sardoniks. Hulle moet in goud vasgesit wees by hulle invulling.

21 En die stene moet volgens die name van die seuns van Israel twaalf wees, volgens hulle name. Soos op 'n seëlsteen uitgesny word, moet hulle vir twaalf stamme wees, elkeen volgens sy naam.

22 Jy moet ook by die borstas gedraaide

kettings, soos toutjies gedraai, van suiwer goud maak.

23 En maak by die borstas twee goue ringe; en sit die twee ringe aan die twee bo-ente van die borstas vas,

24 en maak die twee goue toutjies aan die twee ringe vas, aan die bo-ente van die borstas;

25 en maak die twee ander ente van die twee toutjies vas aan die twee kassies, en sit dit dan vas aan die skouerstukke van die skouerkleed, aan die voorkant daarvan.

26 Jy moet ook twee goue ringe maak, en sit dit aan die twee onder-ente van die borstas vas, aan die kant wat teen die skouerkleed aanlê, aan die binnekant.

27 En maak twee goue ringe, en sit dit vas aan die twee skouerstukke van die skouerkleed, onderaan, aan die voorkant daarvan, by sy verbinding, bo die band van die skouerkleed.

28 En hulle moet die borstas met sy ringe aan die ringe van die skouerkleed met 'n pers toutjie vasbind, sodat dit bo die band van die skouerkleed is, en die borstas nie van die skouerkleed afskuiwe nie.

29 So moet Aäron dan die name van die seuns van Israel aan die borstas van beslissing op sy hart dra as hy in die heiligmag ingaan, om hulle in gedagtenis te bring voor die aangesig van die HERE gedurigdeur.

30 Jy moet ook in die borstas van beslissing die Urim en die Tummim sit, dat hulle op die hart van Aäron kan wees as hy voor die aangesig van die HERE ingaan. So moet Aäron dan die beslissing vir die kinders van Israel gedurigdeur op sy hart dra voor die aangesig van die HERE.

31 En jy moet die mantel van die skouerkleed heeltemal van pers stof maak.

32 En die opening vir die hoof moet in die middel daarvan wees. Rondom die opening moet 'n soom van weewerk wees. Soos die opening van 'n pantser moet dit daaraan wees, dat dit nie kan skeur nie.

33 En maak aan die soom daarvan granaattjies van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe, aan die soom daarvan rondom; en daar tussenin goue klokkes rondom;

34 'n goue klokke en 'n granaattjie, 'n

goue klokke en 'n granaatjie, aan die soom van die mantel rondom.

35 En Aäron moet dit aanhê om te kan dien; sodat die geluid daarvan gehoor word as hy in die heilighdom, voor die aangesig van die HERE, ingaan en as hy daar uitgaan, dat hy nie sterwe nie.

36 Verder moet jy 'n plaat van suiwer goud maak en daarop graveer, soos op 'n seëlsteen uitgesny word: HEILIG AAN DIE HERE.

37 En maak dit vas aan 'n pers toutjie, sodat dit aan die tulband kan wees; aan die voorkant van die tulband moet dit wees.

38 So moet dit dan op die voorhoof van Aäron wees, sodat Aäron kan dra die tekortkominge met betrekking tot die heilige dinge wat die kinders van Israel sal heilig—al hulle heilige gawes. En dit moet gedurigdeur op sy voorhoof wees, dat hulle voor die aangesig van die HERE welgevallen mag vind.

39 Jy moet ook die rok van fyn linne kunstig bewerk. Jy moet ook 'n tulband van fyn linne maak, en 'n gordel moet jy van veelkleurige werk maak.

40 En maak rokke vir die seuns van Aäron, en maak vir hulle gordels. Ook moet jy vir hulle musse maak, tot eer en sieraad.

41 En trek dit jou broer Aäron en sy seuns saam met hom aan. En salf hulle en stel hulle aan en heilig hulle, sodat hulle vir My die priesteramp kan bedien.

42 Maak ook vir hulle linnebroeke om die vlees van die skaamte te bedek. Dit moet van die heupe tot by die dye wees.

43 En Aäron en sy seuns moet dit aanhê as hulle in die tent van samekoms gaan, of as hulle naderkom na die altaar om in die heilighdom te dien, sodat hulle geen skuld op hulle laai en sterwe nie. Dit is 'n ewige insetting vir hom en vir sy nageslag ná hom.

Die wydning van die priesters.

29 EN dit is die saak wat jy vir hulle moet doen om hulle te heilig, dat hulle vir My die priesteramp kan bedien: Neem een jong bul en twee ramme wat sonder gebrek is; 2 en ongesuurde brood en ongesuurde koeke met olie gemeng en ongesuurde platkoeke met olie bestryk. Van fyn koringmeel moet jy dit maak.

3 En sit dit in een mandjie, en bring dit

aan in die mandjie saam met die bul en die twee ramme.

4 Dan moet jy Aäron en sy seuns laat naderkom na die ingang van die tent van samekoms en hulle met water was.

5 En neem die klere en beklee Aäron met die rok en die mantel van die skouerklere en die skouerklere self en die bors-tas, en bind hom die band van die skouerklere om.

6 En sit die tulband op sy hoof, en maak die heilige kroon aan die tulband vas.

7 Neem dan die salf-olie en giet dit op sy hoof en salf hom.

8 Ook sy seuns moet jy laat naderkom, en laat hulle die rokke aantrek.

9 en omgord hulle met die gordel, Aäron en sy seuns, en bind vir hulle musse om, dat hulle die priesteramp kan besit as 'n ewige insetting. So moet jy dan Aäron en sy seuns as priesters aanstel.

10 En jy moet die bul aanbring voor die tent van samekoms; en Aäron en sy seuns moet hulle hande op die kop van die bul lê.

11 En slag die bul voor die aangesig van die HERE, by die ingang van die tent van samekoms.

12 Dan moet jy van die bloed van die bul neem en dit met jou vinger stryk aan die horings van die altaar; en al die orige bloed moet jy uitgiet aan die onderkant van die altaar.

13 En neem al die vet wat oor die binne-goed is, en die lap aan die lewer en die twee niere en die vet wat daaraan is, en steek dit aan die brand op die altaar.

14 Maar die vleis van die bul en sy vel en sy mis moet jy buitekant die laer met vuur verbrand. Dit is 'n sondoffer.

15 Neem dan die een ram, en Aäron en sy seuns moet hulle hande op die ram se kop lê;

16 daarna moet jy die ram slag en sy bloed neem en dit rondom teen die altaar uitgooi.

17 En die ram moet jy in sy stukke verdeel, en was sy binnegoed en pote en sit dit by die orige stukke en by die kop.

18 Jy moet dan die hele ram op die altaar aan die brand steek. Dit is 'n brandoffer aan die HERE; 'n lieflike geur, 'n vuuroffer is dit aan die HERE.

19 Dan moet jy die ander ram neem, en Aäron en sy seuns moet hulle hande op die ram se kop lê;

20 jy moet dan die ram slag en van sy bloed neem en dit stryk aan die regteroorlap van Aäron en aan die regteroorlap van sy seuns; ook aan die duim van hulle regterhand en aan die groottoen van hulle regtervoet. En die orige bloed moet jy rondom teen die altaar uitgooi.

21 Dan moet jy van die bloed wat aan die altaar is, neem en van die salf-olie en dit sprinkel op Aäron en op sy klere sowel as op sy seuns en op die klere van sy seuns; dat hy heilig kan wees en sy klere sowel as sy seuns en die klere van sy seuns.

22 En neem van die ram die vet en die vetstert, ook die vet wat oor die binne-goed is, en die lap aan die lewer en die twee niere met die vet wat daaraan is, en die regterbout—want dit is 'n wydtingsram—

23 en een ronde brood en een oliebroodkoek en een platkoek, uit die mandjie met ongesuurde koeke wat voor die aangesig van die HERE is.

24 En sit dit alles op die hande van Aäron en die hande van sy seuns, en beweeg dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE.

25 Neem dit dan uit hulle hand en steek dit op die altaar aan die brand, bo-op die brandoffer, as lieflike geur voor die aangesig van die HERE. Dit is 'n vuuroffer aan die HERE.

26 En neem die bors van die wydtingsram van Aäron en beweeg dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE; daarna moet dit jou deel wees.

27 En jy moet die bors van die beweegoffer heilig en die bout van die heffer, wat beweeg en gehef is van die wydtingsram van Aäron en sy seuns.

28 En dit moet vir Aäron en sy seuns wees 'n vir altyd bestemde deel van die kant van die kinders van Israel, want dit is 'n heffer; en dit sal 'n heffer wees van die kant van die kinders van Israel, van hulle dankoffers—hulle heffer aan die HERE.

29 En die heilige klere van Aäron moet sy seuns ná hom kry om hulle daarin te salf en as priesters aan te stel.

30 Die een van sy seuns wat in sy plek priester word, wat in die tent van samekoms sal ingaan om in die heilighdom te dien, moet dit sewe dae lank aantrek.

31 En jy moet die wydtingsram neem en sy vleis in 'n heilige plek kook.

32 Dan moet Aäron en sy seuns die ram se vleis eet en die brood wat in die mandjie is, by die ingang van die tent van samekoms.

33 En hulle moet die dinge eet waarmee versoening bewerk is toe hulle as priesters aangestel en geheilig is; maar 'n onbevoegde mag daarvan nie eet nie, want dit is heilig.

34 En as daar van die vleis van die wydtingsoffer of van die brood tot die môre toe oorbly, moet jy wat oor is, met vuur verbrand; dit mag nie geëet word nie, want dit is heilig.

35 So moet jy dan met Aäron en sy seuns doen net soos Ek jou beveel het. Sewe dae lank moet hulle wydning duur.

36 Jy moet ook daagliks 'n sondofferbul tot versoening klaarmaak en die altaar onsondig deur daarop versoening te doen; en jy moet dit salf om dit te heilig.

37 Sewe dae lank moet jy versoening doen oor die altaar en dit heilig. So sal dan die altaar hoogheilig word: alles wat aan die altaar raak, word heilig.

Die daaglikse brandoffers.

38 EN dit is wat jy op die altaar moet klaarmaak: twee jaaroud-lammers gereeld elke dag.

39 Die een lam moet jy in die môre berei, en die ander lam moet jy teen die aand berei,

40 met 'n tiende van 'n efa fynmeel, gemeng met 'n kwart hin uitgestampte olie, en as drankoffer 'n kwart hin wyn vir die een lam.

41 En die ander lam moet jy teen die aand berei. Jy moet daarvoor klaarmaak volgens die môrespysoffer en volgens die drankoffer wat daarby behoort, tot 'n lieflike geur. Dit is 'n vuuroffer aan die HERE.

42 Dit moet 'n voortdurende brandoffer in julle geslagte wees, by die ingang van die tent van samekoms, voor die aangesig van die HERE, waar Ek met julle sal saamkom om daar met jou te spreek.

43 En daar sal Ek met die kinders van Israel saamkom en die tent sal deur my heerlijkheid geheilig word.

44 So sal Ek dan die tent van samekoms en die altaar heilig. Ek sal Aäron en sy seuns ook heilig om vir My die priesteramp te bedien.

45 En Ek sal onder die kinders van Israel woon en vir hulle 'n God wees;

46 en hulle sal weet dat Ek die HERE hulle God is wat hulle uit Egipteland uitgelei het om onder hulle te woon. Ek is die HERE hulle God.

Die reukaltaar.

30 Jy moet ook 'n altaar maak om reukwerk te brand. Van akasia-hout moet jy dit maak.

2 'n El moet sy lengte wees en 'n el sy breedte—vierkantig moet dit wees—en twee el sy hoogte. Sy horings moet, daarmee saam, uit een stuk wees.

3 En jy moet dit met suiwer goud oortrek: die plaat en die sykante en die horings. En maak daarvoor 'n goue krans rondom.

4 Maak ook twee goue ringe daarvoor onderkant die krans aan weerskante; jy moet dit aan die twee sykante maak. En hulle moet dien as plekke vir draaghoute om dit daarmee te dra.

5 En maak die draaghoute van akasia-hout, en trek dit oor met goud.

6 Sit dit dan voor die voorhangsel wat voor die ark van die Getuienis is, voor die versoendeksel wat oor die Getuienis is, waar Ek met jou sal saamkom.

7 En Aäron moet daarop reukwerk van speserye aan die brand steek; elke more as hy die lampe regmaak, moet hy dit aan die brand steek.

8 En as Aäron teen die aand die lampe opsteek, moet hy dit aan die brand steek as 'n voortdurende reukwerk voor die aangesig van die HERE in julle geslagte.

9 Julle mag daarop geen vreemde reukwerk of brandoffer of spysoffer bring nie. Julle mag ook geen drankoffer daarop uitgiet nie.

10 En Aäron moet eenmaal in die jaar aan die horings daarvan versoening doen; met die bloed van die sonderoffer van versoening moet hy eenmaal in die jaar daarvoor versoening doen vir julle geslagte. Hoogheilig is dit aan die HERE.

Die halwe sikkels as 'n offergawe.

11 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

12 As jy die volle getal van die kinders van Israel opneem volgens hulle geteldes, moet hulle, elkeen vir sy lewe, losgeld aan die HERE gee as hulle getel word; sodat geen plaag onder hulle mag wees as hulle getel word nie.

13 Dit moet hulle gee, elkeen wat na die geteldes oorgaan: 'n halwe sikkels volgens die sikkels van die heiligdom—die sikkels is twintig gera—'n halwe sikkels as offergawe aan die HERE.

14 Elkeen wat oorgaan na die geteldes, van twintig jaar oud en daarbo, moet die offergawe van die HERE gee.

15 Die ryke moet nie meer en die arme moet nie minder as 'n halwe sikkels bring nie as hulle die offergawe van die HERE gee om vir julle siele versoening te doen.

16 Neem dan die versoeningsgeld van die kinders van Israel en bestee dit aan die bediening van die tent van samekoms, dat dit die kinders van Israel in gedagtenis kan bring voor die aangesig van die HERE, om vir julle siele versoening te doen.

Die koperwaskom.

17 EN die HERE het met Moses gespreek en gesê:

18 Jy moet ook 'n koperwaskom maak met sy kopervoetstuk, om in te was; en sit dit tussen die tent van samekoms en die altaar, en gooi water daarin.

19 dat Aäron en sy seuns hulle hande en voete daaruit kan was.

20 As hulle in die tent van samekoms gaan, moet hulle hul met water was, sodat hulle nie sterwe nie; of as hulle naby die altaar kom om te dien deur 'n vuuroffer aan die HERE aan die brand te steek.

21 Hulle moet dan hul hande en voete was, sodat hulle nie sterwe nie. En dit moet vir hulle 'n ewige insetting wees, vir hom en sy nageslag in hulle geslagte.

Die heilige self-olie en die reukwerk.

22 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

23 En jy, neem vir jou van die beste speserye: vyf honderd sikkels fyn mirre en die helfte soveel geurige kaneel, twee honderd en vyftig sikkels, en twee honderd en vyftig sikkels geurige kalmoes.

24 en vyf honderd sikkels kassie, volgens die sikkels van die heiligdom, en 'n hin olyf-olie;

25 en maak daarvan heilige self-olie, 'n salfmengsel soos 'n salfmengsel dit maak; heilige self-olie moet dit wees.

26 Daarmee moet jy dan die tent van samekoms self en die ark van die Getui-

27 en die tafel met al sy gereedskap en die kandelaar met sy gereedskap en die reukaltaar

28 en die brandofferaltaar met al sy gereedskap en die waskom met sy voetstuk.

29 So moet jy hulle dan heilig, dat hulle hoogheilig kan wees. Alles wat aan hulle raak, word heilig.

30 Jy moet ook Aäron en sy seuns self en hulle heilig om vir My die priesteramp te bedien.

31 En jy moet met die kinders van Israel spreek en sê: Dit moet vir My 'n heilige self-olie wees in julle geslagte.

32 Op geen ander mens se liggaam mag dit uitgegiet word nie; julle mag ook, na dieselfde voorskrif, so iets nie maak nie: heilig is dit; heilig moet dit vir julle wees.

33 Elkeen wat so iets meng of iets daarvan aan 'n onbevoegde laat kom, moet uitgeroei word uit sy volksgenote.

34 Verder het die HERE vir Moses gesê: Neem vir jou speserye: storaksgom en naeltjies en galbanum—speserye en ook suiwer wierook; alles in gelyke hoeveelhede;

35 en maak daar reukwerk van, 'n mengsel soos die salfmengsel dit maak, met sout gemeng, suiwer, heilig.

36 En vrywe 'n gedeelte daarvan heeltemal fyn, en sit 'n deel daarvan neer voor die Getuienis in die tent van samekoms waar Ek met jou sal saamkom; hoogheilig moet dit vir julle wees.

37 En die reukwerk wat jy moet maak—na dieselfde voorskrif mag julle vir julle nie maak nie; as iets heiligs aan die HERE moet dit vir jou wees.

38 Elkeen wat so iets maak om daaraan te ruik, moet uit sy volksgenote uitgeroei word.

Verdeling van die werk.

31 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Kyk, Ek het Besaleël, die seun van Uri, die seun van Hur, van die stam van Juda, by sy naam geroep;

3 en Ek het hom vervul met die Gees van God, met wysheid en verstand en kennis en bekwaamheid vir allerhande werk,

4 om kunstige planne uit te dink om dit uit te voer in goud en silwer en koper, 5 en deur snywerk in stene wat ingelê

moet word, en deur houtsnijwerk; om werksaam te wees in allerhande werk.

6 En kyk, Ek het hom Oholiab bygegee, die seun van Ahisamag, van die stam van Dan. En in die hart van elkeen wat kunstvaardig is, het Ek wysheid gegee, dat hulle alles wat Ek jou beveel het, kan maak:

7 die tent van samekoms en die ark van die Getuienis en die versoendeksel wat daarop moet wees, en alles wat behoort by die tent,

8 en die tafel met sy gereedskap en die suiwer kandelaar met al sy gereedskap en die reukaltaar;

9 ook die brandofferaltaar met al sy gereedskap en die waskom met sy voetstuk

10 en die kunstige klere en die heilige klere van die priester Aäron en die klere van sy seuns, om die priesteramp te bedien;

11 ook die self-olie en die reukwerk van speserye vir die heiligdom—net soos Ek jou beveel het, moet hulle dit maak.

Heiliging van die sabbat.

12 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

13 Spreek jy met die kinders van Israel en sê: Julle moet sekerlik my sabbatte onderhou, want dit is 'n teken tussen My en julle in julle geslagte, sodat die mense kan weet dat Ek die HERE is wat julle heilig.

14 Onderhou dan die sabbat, want dit moet vir julle heilig wees. Hy wat dit ontheilig, moet sekerlik doodgemaak word; want elkeen wat daarop werk doen, dié siel moet uitgeroei word onder sy volksgenote uit.

15 Ses dae lank kan werk gedoen word, maar op die sewende dag moet dit wees 'n dag van volkome rus, heilig aan die HERE. Elkeen wat op die sabbatdag werk doen, moet sekerlik doodgemaak word.

16 En die kinders van Israel moet die sabbat onderhou deur die sabbat te vier in hulle geslagte as 'n ewige verbond.

17 Tussen My en die kinders van Israel is dit vir ewig 'n teken; want in ses dae het die HERE die hemel en die aarde gemaak, maar op die sewende dag het Hy gerus en Hom verkwik.

18 En Hy het aan Moses, toe Hy met hom klaar gespreek het op die berg Sinai.

die twee tafels van die Getuienis gegee, tafels van klip, beskrywe met die vinger van God.

Die goue kalf.

32 TOE die volk sien dat Moses vertoef om van die berg af te kom, het die volk rondom Aäron versamel en vir hom gesê: Kom, maak vir ons gode wat voor ons uit trek; want daardie Moses, die man wat ons uit Egipteland opgebring het, ons weet nie wat van hom geword het nie.

2 En Aäron sê vir hulle: Ruk die goue ringe wat aan die ore van julle vroue, julle seuns en julle dogters is af, en bring dit vir my.

3 Toe het die hele volk die goue ringe afgeruk wat aan hulle ore was en dit vir Aäron gebring.

4 En hy het dit uit hulle hand geneem en dit met die beitel bewerk en daar 'n gegote kalf van gemaak. Daarop sê hulle: Dit is jou gode, o Israel, wat jou uit Egipteland opgebring het.

5 Toe Aäron dit sien, het hy voor dié beeld 'n altaar gebou. En Aäron het uitgeroep en gesê: Móre is daar fees tot eer van die HERE.

6 En hulle het die ander dag vroeg klaargemaak en brandoffers geoffer en dankoffers aangebring; daarop het die volk gaan sit om te eet en te drink, en hulle het opgestaan om te speel.

7 Toe sê die HERE vir Moses: Gaan heen, klim af, want jou volk wat jy uit Egipteland opgebring het, het verderflik gehandel.

8 En hulle het gou van die weg afgewyk wat Ek hulle beveel het. Hulle het vir hulle 'n gegote kalf gemaak en daarvoor neergebuig en daaraan geoffer en gesê: Dit is jou gode, o Israel, wat jou uit Egipteland opgebring het.

9 Verder het die HERE vir Moses gesê: Ek het hierdie volk gesien en kyk, dit is 'n hardnekkige volk.

10 Laat My dan nou begaan, dat my toorn teen hulle ontvlam, en Ek hulle verteer. Dan sal Ek jou 'n groot nasie maak.

11 Maar Moses het die HERE sy God om genade gesmeek en gesê: Waarom, o HERE, sou u toorn ontvlam teen u volk wat U met grote krag en met 'n sterke hand uit Egipteland uitgelei het?

12 Waarom sou die Egiptenaars spreek en sê: In kwaadwilligheid het Hy hulle uitgelei om hulle in die berge dood te maak en hulle van die aardbodem af te vernietig? Wend U af van die gloed van u toorn, en laat dit U berou oor die onheil van u volk.

13 Dink aan Abraham, Isak en Israel, u knegte, vir wie U by Uself gesweer en aan wie U gesê het: Ek sal julle nageslag vermenigvuldig soos die sterre van die hemel, en hierdie hele land waarvan Ek gespreek het, sal Ek aan julle nageslag gee, dat hulle dit vir ewig kan beërwe.

14 Toe het dit die HERE berou oor die onheil wat Hy gesê het dat Hy sy volk sou aandoen.

15 En Moses het omgedraai en van die berg afgeklim, met die twee tafels van die Getuienis in sy hand; tafels wat op altwee kante beskrywe was; hulle was op die een en op die ander kant beskrywe.

16 En die tafels was die werk van God. Die skrif was ook die skrif van God, in die tafels gegraveer.

17 En toe Josua die stem van die volk hoor hoe hulle juig, sê hy vir Moses: Daar is oorlogsgeraas in die laer.

18 Maar hy antwoord: Dit is nie die geluid van die wat sing van oorwinning nie; dit is ook nie die geluid van die wat sing van neerlaag nie: ek hoor die geluid van beurtgesang.

19 En toe hy naby die laer kom en die kalf en koordanse sien, het die toorn van Moses ontvlam, en hy het die tafels uit sy hande gegooi en hulle onder aan die berg verbrysel.

20 En hy het die kalf geneem wat hulle gemaak het, en dit in die vuur verbrand en dit fyn gemaak. Toe het hy dit op die water gestrooi en die kinders van Israel dit laat drink.

21 En Moses het vir Aäron gesê: Wat het hierdie volk jou gedoen, dat jy so'n groot sonde oor hulle gebring het?

22 Toe antwoord Aäron: Laat die toorn van my heer nie ontvlam nie. U self ken die volk, dat hulle deur en deur sleg is.

23 Hulle het dan vir my gesê: Maak vir ons gode wat voor ons uit trek, want daardie Moses, die man wat ons uit Egipteland opgebring het, ons weet nie wat van hom geword het nie.

24 Daarop het ek hulle geantwoord: Wie goud het, laat dié dit afruk! En hulle het dit aan my gegee. En ek het

dit in die vuur gegooi, en hierdie kalf het daaruit gekom.

25 Toe Moses sien dat die volk bandeeloos was—want Aäron het hulle bandeeloos laat word tot leedvermaak onder hulle teëstanders—

26 het Moses in die poort van die laer gaan staan en gesê: Wie vir die HERE is, kom na my toe! Toe het al die seuns van Levi by hom versamel.

27 En hy het vir hulle gesê: So spreek die HERE, die God van Israel: Laat elkeen sy swaard aangord aan sy heup. Gaan heen en weer van poort tot poort in die laer, en laat elkeen sy broer en elkeen sy vriend en elkeen sy naaste doodmaak.

28 En die seuns van Levi het gehandel volgens die woord van Moses, en daar het van die volk op dié dag omtrent drie duisend man geval.

29 Toe het Moses gesê: Vul vandag julle hand om te offer aan die HERE—want elkeen is teen sy seun en teen sy broer—sodat Hy vandag 'n seën oor julle kan gee.

Moses bid vir die volk.

30 EN die volgende dag het Moses vir die volk gesê: Julle het 'n groot sonde begaan; maar nou sal ek na die HERE opklom: miskien kan ek vir julle sonde versoening doen.

31 En Moses het na die HERE teruggegaan en gesê: Ag, hierdie volk het 'n groot sonde begaan en vir hulle goue gode gemaak.

32 Nou dan, as U tog maar hulle sonde wou vergewe! En so nie, delg my dan maar uit u boek wat U geskryf het!

33 Toe antwoord die HERE Moses: Wie teen My gesondig het, dié sal Ek uitdelg uit my boek.

34 Maar gaan nou en lei die volk waarheen Ek jou gesê het. Kyk, my engel sal voor jou uit gaan. Maar die dag as Ek besoeking doen, dan sal Ek hulle sonde oor hulle besoek.

35 So het die HERE dan die volk gekasty, omdat hulle die kalf gemaak het wat Aäron vervaardig het.

33 VERDER het die HERE met Moses gespreek: Gaan heen, trek hiervandaan op, jy en die volk wat jy uit Egipteland opgebring het, na die land wat Ek met 'n eed aan Abraham,

Isak en Jakob beloof het met die woorde: Aan jou nageslag sal Ek dit gee;

2 en Ek sal 'n engel voor jou uit stuur—en die Kanaäniete, Amoriete, Hetiete, Feresiete, Hewiete en Jebusiete verdrywe—

3 na 'n land wat oorloop van melk en heuning; want Ek sal onder julle nie optrek nie, omdat julle 'n hardnekkige volk is; anders sal Ek julle op die weg verteer.

4 Toe die volk hierdie onheilspellende woord hoor, het hulle getreur; en niemand het sy versiersels aangesit nie.

5 Die HERE het naamlik met Moses gespreek: Sê vir die kinders van Israel: Julle is 'n hardnekkige volk; as Ek vir een oomblik onder julle optrek, sou Ek julle vernietig. Maar haal nou julle versiersels van julle af, dan sal Ek weet wat Ek met julle moet doen.

6 Toe het die kinders van Israel hulle self beroof van hul versiersels, van die berg Horeb af.

7 En Moses het elke keer 'n tent geneem en dit vir hom buitekant die laer opgeslaan, ver van die laer af; en hy het dit genoem die tent van samekoms. En elkeen wat die HERE wou raadpleeg, het uitgegaan na die tent van samekoms wat buitekant die laer was.

8 En as Moses uitgaan na die tent, dan staan die hele volk op en gaan elkeen aan die ingang van sy tent staan. Dan kyk hulle Moses agterna tot hy in die tent ingegaan het.

9 En as Moses in die tent ingaan, kom die wolkkolom af en gaan by die ingang van die tent staan, en dan spreek Hy met Moses.

10 En as die hele volk die wolkkolom sien staan by die ingang van die tent, dan staan die hele volk op en buig, elkeen aan die ingang van sy tent.

11 Dan spreek die HERE met Moses van aangesig tot aangesig soos 'n man met sy vriend spreek. Daarna gaan hy na die laer terug; maar sy dienaar Josua, 'n jongman, die seun van Nun, het hom nie uit die tent verwyder nie.

12 Toe het Moses met die HERE gespreek: U sê nou, wel vir my: Bring hierdie volk op, maar U laat my nie weet wie U saam met my sal stuur nie, hoewel U gesê het: Ek ken jou by die naam, en jy het ook genade in my oë gevind.

13 As ek dan nou genade in u oë gevind

het, maak my dan tog u weë bekend, dat ek U kan ken; sodat ek genade in u oë kan vind. En bedink tog dat hierdie nasie u volk is.

14 En Hy antwoord: Moet Ek self meegaan om jou die rusplek te verskaf?

15 Toe sê hy vir Hom: As U nie self meegaan nie, laat ons dan nie hiervandaan optrek nie.

16 Want waaraan sou dan bekend word dat ek genade in u oë gevind het, ek en u volk? Is dit nie daaraan dat U met ons meetrek nie? So sal ons, ek en u volk, onderskeie wees van elke volk wat op die aarde is.

17 Toe sê die HERE vir Moses: Ook hierdie versoek wat jy uitgespreek het, daaraan sal Ek voldoen; want jy het genade gevind in my oë, en Ek ken jou by die naam.

18 Daarop vra hy: Laat my tog u heerlijkheid sien.

19 Maar Hy antwoord: Ek sal al my majesteit by jou laat verbygaan en voor jou die Naam van die HERE uitroep; maar Ek sal genadig wees vir wie Ek genadig wil wees, en My ontferm oor wie Ek My wil ontferm.

20 Verder het Hy gesê: Jy kan my aangesig nie sien nie, want geen mens kan My sien en bly lewe nie.

21 Ook het die HERE gesê: Kyk, hier is 'n plek by My waar jy op die rots kan gaan staan.

22 En as my heerlijkheid verbygaan, sal Ek jou in die skeur van die rots stel en jou met my hand oordek totdat Ek verbygegaan het.

23 En as Ek my hand wegneem, sal jy My van agter sien; maar my aangesig kan nie gesien word nie.

Moses klim weer op die berg.

34 TOE het die HERE vir Moses gesê: Kap vir jou twee kliptafels soos die eerste; dan sal Ek op die tafels die woorde skrywe wat op die eerste tafels was, wat jy verbrysel het.

2 En hou jou gereed teen die môre, en klim in die môre op die berg Sinai en gaan daar voor My staan op die top van die berg.

3 Maar niemand mag saam met jou opklim nie; laat daar ook niemand op die hele berg gesien word nie; laat ook geen kleinvee of beeste teen hierdie berg wei nie.

4 Toe het hy twee kliptafels gekap soos die eerste, en Moses het die môre vroeg klaargemaak en op die berg Sinai geklim soos die HERE hom beveel het, en die twee kliptafels in sy hand geneem.

5 En die HERE het neergedaal in die wolk en daar by hom gestaan. En Hy het die Naam van die HERE uitgeroep.

6 En toe die HERE by hom verbygaan, het Hy geroep: HERE, HERE, 'n barmhartige en genadige God, lankmoedig en groot van goedertierenheid en trou;

7 wat die goedertierenheid hou vir diensende, wat ongeregtigheid en oortreding en sonde vergewe, maar nooit ongestraf laat bly nie; wat die ongeregtigheid van die vaders besoek aan die kinders en aan die kindskinders, aan die derde en aan die vierde geslag.

8 Toe het Moses hom gou na die aarde toe gebuig en neergeval

9 en gesê: Here, as ek genade in u oë gevind het, laat dan tog die Here onder ons trek; want dit is 'n hardnekkige volk; maar vergewe ons ongeregtigheid en ons sonde, en neem ons aan as 'n erfdeel.

10 Toe antwoord Hy: Kyk, Ek maak 'n verbond; voor jou hele volk sal Ek wonders doen soos dit op die hele aarde en onder al die nasies nie geskape is nie, sodat die hele volk onder wie jy is, die werk van die HERE kan sien. Want verskriklik is dit wat Ek aan jou gaan doen.

11 Onderhou wat Ek jou vandag beveel. Kyk, Ek verdrywe voor jou uit die Amoriete, Kanaäniete, Hetiete, Feresiete, Hewiete en Jebusiete.

12 Neem jou in ag dat jy geen verbond maak met die inwoner van die land waarin jy kom nie; sodat hy nie miskien 'n strik by jou word nie.

13 Maar hulle altare moet julle omgooi en hulle klipplare verbrysel en hulle heilige boomstamme afkap.

14 Want jy mag jou nie neerbuig voor 'n ander god nie; want die HERE se Naam is Jaloers—'n jaloerse God is Hy.

15 Maak tog nie 'n verbond met die inwoner van die land nie! As hulle agter hulle gode aan hoereer en aan hulle gode offer, dan sal hy jou uitnooi, en jy sal van sy offer eet;

16 en jy sal van sy dogters neem vir jou seuns, en sy dogters sal agter hulle gode

aan hoereer en jou seuns agter hulle gode aan laat hoereer.

17 Jy mag vir jou geen gegote gode maak nie.

18 Die fees van die ongesuurde brode moet jy hou; sewe dae lank moet jy ongesuurde brode eet soos Ek jou beveel het, op die bepaalde tyd in die maand Abib; want in die maand Abib het jy uit Egipte uitgetrek.

19 Alles wat die moederskoot open, is myne; ook al jou vee wat manlik is, die eersteling van beeste en kleinvee.

20 Maar die eersteling van 'n esel moet jy met 'n lam loskoop; en as jy dit nie loskoop nie, moet jy sy nek breek. Al jou eersgebore seuns moet jy loskoop, en niemand mag met leë hande voor my aangesig verskyn nie.

21 Ses dae moet jy arbei, maar op die sewende dag moet jy rus. In die ploegtyd en in die oestyd moet jy rus.

22 Die fees van die weke moet jy ook hou, die fees van die eersteling van die koring-oes; en die fees van die insameling by die wisseling van die jaar.

23 Al jou manspersone moet driemaal in die jaar voor die aangesig van die Here HERE, die God van Israel, verskyn.

24 As Ek nasies voor jou uitdrywe en jou grondgebied uitbrei, sal niemand jou land begeer nie terwyl jy opgaan om te verskyn voor die aangesig van die HERE jou God, driemaal in die jaar.

25 Jy mag die bloed van my offer nie saam met gesuurde brood slag nie, en die offer van die paasfees mag nie tot die môre toe oorbly nie.

26 Die beste van die eersteling van jou grond moet jy in die huis van die HERE jou God bring. Jy mag die bokkie nie kook in sy moeder se melk nie.

27 Verder het die HERE vir Moses gesê: Skrywe vir jou hierdie woorde op, want op grond van hierdie woorde het Ek 'n verbond gemaak met jou en met Israel.

28 En hy was daar by die HERE veertig dae en veertig nagte; hy het geen brood geëet en geen water gedrink nie. En hy het op die tafels die woorde van die verbond, die tien woorde, geskrywe.

29 En toe Moses van die berg Sinai afgaan—die twee tafels van die Getuienis was in die hand van Moses toe hy van die berg afgaan—wis Moses nie dat die

vel van sy gesig blink, omdat hy met Hom gespreek het nie.

30 En toe Aäron en al die kinders van Israel Mosessien, het die vel van sy gesig geblink! Daarom was hulle bevrees om naby hom te kom.

31 Maar Moses het hulle geroep, en Aäron en al die owerstes in die vergadering het na hom teruggekom; en Moses het met hulle gespreek.

32 En daarna het al die kinders van Israel nadergekom, en hy het hulle alles beveel wat die HERE met hom gespreek het op die berg Sinai.

33 Toe Moses klaar met hulle gespreek het, het hy 'n sluier oor sy gesig gesit.

34 Maar as Moses voor die aangesig van die HERE kom om met Hom te spreek, neem hy die sluier weg totdat hy uitgaan. As hy dan uitgaan en aan die kinders van Israel meedeel wat hom beveel was,

35 sien die kinders van Israel die gesig van Moses, dat die vel van Moses se gesig blink; daarop sit Moses dan weer die sluier oor sy gesig totdat hy ingaan om met Hom te spreek.

Gifte vir die tabernakel.

35 TOE het Moses die hele vergadering van die kinders van Israel bymekaar laat kom en vir hulle gesê: Dit is die woorde wat die HERE beveel het, om dit te doen:

2 Ses dae lank kan daar werk gedoen word, maar op die sewende dag moet daar vir julle 'n heilige, 'n dag van volkome rus wees tot eer van die HERE. Elkeen wat daarop werk doen, moet doodgemaak word.

3 Julle mag op die sabbat geen vuur aansteek in enigen van julle woonplekke nie.

4 Verder het Moses die hele vergadering van die kinders van Israel toegesprek en gesê: Dit is die saak wat die HERE beveel het:

5 Neem van julle besittings 'n offergawe aan die HERE. Laat elkeen wat gewillig is in sy hart, dit bring, die offergawe van die HERE: goud en silwer en koper;

6 en pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn linne en bokhare;

7 en rooigeverfde ramsvelle en robbevelle en akasihout;

8 en olie vir die kandelaar en speserye vir die self-olie en vir die reukwerk van speserye;

9 en oniksstene en stene om in te lê, vir die skouerkleed en die borstas.

10 En almal wat kunsvaardig is onder julle, moet kom en alles maak wat die HERE beveel het:

11 die tabernakel, sy tent en sy dekkleed, sy hakies en sy style, sy dwarshoute, sy pilare en sy voetstukke;

12 die ark en sy draaghoute, die versoeneksel en die voorhangsel tot bedekking;

13 die tafel met sy draaghoute en al sy gereedskap, en die toonbrode;

14 en die kandelaar tot verligting met sy gereedskap en sy lampe, en die olie vir die kandelaar;

15 en die reukaltaar met sy draaghoute, en die self-olie en die reukwerk van speserye, en die bedekking vir die ingang van die tabernakel;

16 die brandofferaltarmetsytraliewerk van koper, sy draaghoute en al sy gereedskap; die waskom met sy voetstuk;

17 die behangsels van die voorhof, sy pilare en sy voetstukke, en die bedekking van die poort van die voorhof;

18 die penne van die tabernakel en die penne van die voorhof met hulle lyne;

19 die kunstige klere om in die heiligdom te dien, die heilige klere vir die priester Aäron en die klere van sy seuns om die priesteramp te bedien.

20 Toe het die hele vergadering van die kinders van Israel van Moses af weggegaan.

21 En elkeen wie se hart hom opgewek en elkeen wie se gees hom aangedryf het, het gekom: hulle het die offergawe van die HERE gebring vir die werk aan die tent van samekoms en vir sy hele bediening en vir die heilige klere;

22 die manne het met die vroue gekom, elkeen wat gewillig van hart was; hulle het gespes en ringe en vingerringe en halssierade, allerhande goue goed gebring. En elkeen wat 'n offer van goud aan die HERE gewy het,

23 en elkeen wat in besit was van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn linne en bokhare en rooigeverfde ramsvelle en robbevelle, het dit gebring.

24 Elkeen wat 'n offergawe van silwer of koper kon aanbied, het die offergawe van die HERE gebring; en elkeen wat

akasihout besit het wat orals by die werk kon gebruik word, het dit gebring.

25 En elke vrou wat kunsvaardig was, het met haar eie hande gespin, en wat gespin was, gebring: die pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en die fyn linne.

26 En al die vroue wie se hart hulle opgewek het deur kunsvaardigheid, het die bokhare gespin.

27 En die owerstes het die oniksstene en die stene om in te lê, gebring vir die skouerkleed en die borstas,

28 en die speserye en die olie vir die kandelaar en vir die self-olie en vir die reukwerk van speserye.

29 Elke man en vrou wie se hart hulle aangedryf het om iets by te dra vir al die werk wat die HERE deur Moses beveel het om te maak—as vrywillige offergawe aan die HERE het die kinders van Israel dit gebring.

30 Daarop het Moses vir die kinders van Israel gesê: Kyk, die HERE het Besaleël, die seun van Uri, die seun van Hur, van die stam van Juda, by sy naam geroep;

31 en Hy het hom met die Gees van God vervul, met wysheid, met verstand en met kennis en bekwaamheid vir allerhande werk;

32 en om kunstige planne uit te dink, om dit uit te voer in goud en silwer en koper,

33 en deur snywerk in stene wat ingelê moet word, en deur houtsnijwerk—om werksaam te wees in allerhande kunstige werk.

34 Hy het dit ook in sy hart gegee om ander te onderrig, aan hom en aan Oholiab, die seun van Ahisamag, van die stam van Dan.

35 Hy het hulle vervul met kunsvaardigheid om allerhande werk te maak van 'n ambagsman en 'n kunstenaar en van 'n bewerker van veelkleurige goed—pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn linne—en van 'n wewer—hulle wat allerhande werk moes maak en kunstige planne moes uitdink.

36 SO moet dan Besaleël en Oholiab en elkeen wat kunsvaardig is, in wie die HERE wysheid en verstand gegee het om met kennis al die werk tot vervaardiging van die heiligdom te verrig, dit maak net soos die HERE beveel het.

2 En Moses het Besaleël en Oholiab geroep en elkeen wat kunsvaardig was, in wie se hart die HERE wysheid gegee het; elkeen wie se hart hom opgewek het om aan die werk te gaan om dit klaar te maak.

3 En hulle het voor die oë van Moses ontvang al die offergawes wat die kinders van Israel gebring het vir die werk tot vervaardiging van die heiligdom, om dit klaar te maak. Maar hulle het vir hom nog elke more vrywillige offergawes gebring.

4 Toehet al die kunsvaardige manne wat besig was om al die werk vir die heiligdom te maak, man vir man, van die werk af gekom waar hulle mee besig was;

5 en hulle het met Moses gespreek en gesê: Die volk bring meer as wat nodig is vir die uitvoering van die werk wat die HERE beveel het om te maak.

6 Daarop het Moses bevel gegee, en hulle het 'n oproep deur die laer laat gaan en gesê: Laat geen man of vrou verder enige werk verrig in verband met die offergawe vir die heiligdom nie. Toe het die volk opgehou om te bring;

7 want die boustof was vir hulle genoeg vir al die werk om dit klaar te maak; ja daar het oorgebly.

Samestelling van die tabernakel.

8 SO het dan almal wat kunsvaardig was onder die werksmense, die tabernakel gemaak van tien tentdoeke; van fyn dubbeldraad-linne en pers en purperrooi en bloedrooi stowwe, met gérubs; as kunstige werk het hy dit gemaak.

9 Die lengte van elke tentdoek was agt en twintig el en die breedte van elke tentdoek vier el. Al die tentdoeke het een maat gehad.

10 En hy het vyf van die tentdoeke aanmeekaar gewerk, die een aan die ander; en weer vyf tentdoeke het hy aanmeekaar gewerk, die een aan die ander.

11 En hy het lissies van persstof gemaak aan die soom van die buitenste tentdoek van die een stel; so het hy dit gemaak aan die soom van die laaste tentdoek van die tweede stel.

12 Vyftig lissies het hy gemaak aan die een tentdoek, en vyftig lissies het hy gemaak aan die rand van die tentdoek wat aan die tweede stel behoort het. Die lissies was die een teenoor die ander.

13 Hy het ook vyftig goue hakies ge-

maak en die tentdoeke saamgevoeg, die een aan die ander, met die hakies, sodat die tabernakel een geheel was.

14 Verder het hy doeke van bokhare gemaak as 'n tentseil oor die tabernakel: elf tentdoeke het hy dit gemaak.

15 Die lengte van elke tentdoek was dertig el en die breedte van elke tentdoek vier el: die elf tentdoeke het een maat gehad.

16 En hy het vyf van die tentdoeke besonders aanmeekaar gewerk en ses van die tentdoeke besonders.

17 En hy het vyftig lissies gemaak aan die soom van die laaste tentdoek van die een stel, en vyftig lissies het hy gemaak aan die soom van die laaste tentdoek van die tweede stel.

18 Hy het ook vyftig koperhakies gemaak om die tent saam te voeg, sodat dit een geheel was.

19 Ook het hy vir die tent 'n dekkleed van rooigeverfde ramsvelle gemaak en daarbo-oor 'n dekkleed van robbevelle.

20 Hy het ook vir die tabernakel die regopstaande style van akasihout gemaak.

21 Die lengte van die styl was tien el, en 'n el en 'n half die breedte van elke styl.

22 Elke styl het twee tappe gehad wat met mekaar verbind was. So het hy dit gemaak vir al die style van die tabernakel.

23 En hy het die style vir die tabernakel gemaak: twintig style aan die suidekant, na die suide toe.

24 En hy het veertig silwer voetstukke onder die twintig style gemaak; twee voetstukke onder die een styl vir sy twee tappe en twee voetstukke onder die ander styl vir sy twee tappe.

25 Hy het ook vir die ander sykant van die tabernakel, aan die noordekant, twintig style gemaak.

26 met veertig silwer voetstukke; twee voetstukke onder die een styl en twee voetstukke onder die ander styl.

27 En vir die agterkant van die tabernakel, teen die weste, het hy ses style gemaak.

28 Ook het hy twee style vir die hoeke van die tabernakel aan die agterkant gemaak.

29 En hulle was dubbeld van onder, en net so was hulle bo dubbeld tot by die eerste ring. So het hy dit gemaak vir altwee, vir die twee hoeke.

30 So was daar dan agt style met hulle silwervoetstukke: sestien voetstukke; twee voetstukke onder elke styl.

31 Hy het ook dwarshoute van akasiahout gemaak: vyf vir die style van die een sykant van die tabernakel.

32 En vyf dwarshoute vir die style van die ander sykant van die tabernakel; ook vyf dwarshoute vir die style van die agterkant van die tabernakel teen die weste.

33 En hy het die middelste dwarshout gemaak om oordwars te loop, in die middel van die style, van die een ent na die ander.

34 En hy het die style met goud oorgetrek; en hulle ringe, as plekke vir die dwarshoute, het hy van goud gemaak. Die dwarshoute het hy ook met goud oorgetrek.

35 Verder het hy die voorhangsel gemaak van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne; as kunstige werk het hy dit gemaak, met gérubs.

36 En hy het vier pilare van akasiahout daarvoor gemaak en dit met goud oorgetrek; hulle kramme was ook van goud; en hy het daarvoor vier silwervoetstukke gegiet.

37 Hy het ook vir die ingang van die tent 'n bedekking gemaak van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne, veelkleurige werk;

38 en die vyf pilare wat daarby behoort met hulle kramme; en hy het hulle toppe en ringe met goud oorgetrek; en hulle vyf voetstukke was van koper.

Samestelling van die ark, die tafel, die kandelaar en die reukofferaltaar.

37 EN Besaléel het die ark van akasiahout gemaak; twee en 'n halwe el was sy lengte, en 'n el en 'n half sy breedte, en 'n el en 'n half sy hoogte.

2 En hy het dit oorgetrek met suiwer goud, van binne en van buite; en hy het daaraan 'n goue krans gemaak rondom.

3 En hy het daarvoor vier goue ringe gegiet, aan sy vier voete, so dat twee ringe aan die een kant en twee ringe aan die ander kant was.

4 En hy het draaghoute van akasiahout gemaak en dit met goud oorgetrek;

5 en hy het die draaghoute in die ringe

gesteek aan weerskante van die ark om die ark te dra.

6 Hy het ook 'n versoendeksel van suiwer goud gemaak. Twee en 'n halwe el was sy lengte, en 'n el en 'n half sy breedte.

7 Ook het hy twee gérubs van goud gemaak. Van dryfwerk het hy hulle gemaak, aan die twee ente van die versoendeksel.

8 Een gérub aan die een ent en een gérub aan die ander ent. Uit een stuk, saam met die versoendeksel, het hy die gérubs gemaak, aan die twee ente.

9 En die gérubs het die vlerke boontoe uitgesprei gehou, terwyl hulle met hul vlerke die versoendeksel beskut; en hulle gesigte was na mekaar toe. Die gesigte van die gérubs was op die versoendeksel gerig.

10 Hy het ook die tafel van akasiahout gemaak. Twee el was sy lengte, en 'n el sy breedte, en 'n el en 'n half sy hoogte.

11 En hy het dit met suiwer goud oorgetrek en daarvoor 'n goue krans gemaak rondom.

12 Hy het ook daarvoor 'n lys van 'n handbreed gemaak rondom; en hy het 'n goue krans vir die lys gemaak rondom.

13 Hy het ook vier goue ringe daarvoor gegiet; en hy het die ringe vasgesit aan die vier hoeke van die vier pote.

14 Naby die lys was die ringe as plekke vir die draaghoute om die tafel te dra.

15 Hy het ook die draaghoute van akasiahout gemaak en dit met goud oorgetrek om die tafel te dra.

16 En hy het die gereedskap gemaak wat op die tafel moes wees: sy skottels en sy rookpanne en sy bekere en sy kanne waarmee gegiet moes word, van suiwer goud.

17 Hy het ook die kandelaar van suiwer goud gemaak. Van dryfwerk het hy die kandelaar gemaak, sy voetstuk en sy stam; sy kelkies, sy knoppe en sy blommes, daarmee saam, uit een stuk.

18 En ses arms het uit die sykante daarvan uitgegaan: drie arms van die kandelaar uit die een kant en drie arms van die kandelaar uit die ander kant.

19 Drie kelkies soos amandelblomme aan die een arm, 'n knop en 'n blom, en drie kelkies soos amandelblomme aan die ander arm, 'n knop en 'n blom—so was dit aan die ses arms wat uit die kandelaar uitgaan.

20 Maar aan die kandelaar self was vier kelkies soos amandelblomme, met knoppe en blomme:

21 daar was 'n knop onder die eerste paar arms wat daaruit uitgaan; en 'n knop onder die tweede paar arms wat daaruit uitgaan; en 'n knop onder die derde paar arms wat daaruit uitgaan—aan die ses arms wat daaruit uitgaan.

22 Hulle knoppe en hulle arms was, daarmee saam, uit een stuk—alles saam een stuk dryfwerk van suiwer goud.

23 En hy het daar sewe lampe voor gemaak en sy snuiters en sy bakkies van suiwer goud.

24 Van 'n talent suiwer goud het hy dit gemaak met al sy gereedskap.

25 En hy het die reukaltaar van akasiahout gemaak; 'n el was sy lengte en 'n el sy breedte, vierkantig, en twee el sy hoogte. Sy horings was, daarmee saam, uit een stuk.

26 En hy het dit met suiwer goud oorgetrek: die plaat, die sykante en die horings. En hy het daarvoor 'n goue krans gemaak rondom.

27 Hy het ook twee goue ringe daarvoor gemaak, onderkant die krans aan weerskante, aan die twee sykante, as plekke vir draaghoute om dit daarmee te dra.

28 En hy het die draaghoute van akasiahout gemaak en dit met goud oorgetrek.

29 Hy het ook die heilige self-olie gemaak en die suiwer reukwerk van serserye, soos 'n salfmenger dit maak.

Samestelling van die brandofferaltaar, die koperwaskom en die voorhof.

38 HY het ook die brandofferaltaar van akasiahout gemaak. Vyf el was sy lengte en vyf el sy breedte, vierkantig, en drie el sy hoogte.

2 En hy het sy horings op die vier hoeke gemaak; sy horings was, daarmee saam, uit een stuk; en hy het dit met koper oorgetrek.

3 Hy het ook al die gereedskap van die altaar gemaak: die potte en die skoppe en die komme, die vurke en die vuurpanne. Al dié gereedskap het hy van koper gemaak.

4 Ook het hy vir die altaar 'n traliewerk gemaak, 'n netwerk van koper, onder sy lys, onderaan tot by die helfte van die altaar.

5 En hy het vier ringe aan die vier ente

van die kopertraliewerk gegiet, as plekke vir die draaghoute.

6 En hy het die draaghoute van akasiahout gemaak en dit met koper oorgetrek.

7 En hy het die draaghoute in die ringe gestee, aan die kante van die altaar, om dit daarmee te dra; hy het dit hol, van planke, gemaak.

8 Hy het ook die koperwaskom gemaak met sy kopervoetstuk, uit die spieëls van die diensdoende vroue wat by die ingang van die tent van samekoms gedien het.

9 Hy het ook die voorhof gemaak. Aan die suidekant, na die suide toe, was daar die behangsels van die voorhof, van fyn dubbeldraad-linne, honderd el lank;

10 daarby twintig pilare met hulle twintig kopervoetstukke; die kramme en die ringe van die pilare was van silwer;

11 en aan die noordekant honderd el; daarby twintig pilare met hulle twintig kopervoetstukke; die kramme en die ringe van die pilare van silwer.

12 En aan die westekant was daar behangsels, vyftig el lank; daarby tien pilare met hulle tien voetstukke; die kramme en die ringe van die pilare van silwer.

13 En aan die oostekant, teen sonop, was daar vyftig el;

14 vyftien el behangsels vir die een kant, daarby drie pilare met hulle drie voetstukke;

15 en vir die ander kant—aan weerskante van die poort van die voorhof—vyftien el behangsels, daarby drie pilare met hulle drie voetstukke.

16 Al die behangsels van die voorhof rondom was van fyn dubbeldraad-linne;

17 en die voetstukke van die pilare was van koper, en die kramme en die ringe van die pilare van silwer; en die oortreksel van hulle toppe van silwer; en hulle self, al die pilare van die voorhof, was met silwerringe voorsien.

18 En die bedekking van die poort van die voorhof was veelkleurige werk, van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne: twintig el was die lengte, en die hoogte—volgens die breedte van die stof—vyf el, net soos die behangsels van die voorhof.

19 Daarby vier pilare met hulle vier voetstukke van koper; en hulle kramme van silwer, en die oortreksel van hulle toppe en hulle ringe van silwer.

20 En al die penne vir die tabernakel en die voorhof rondom was van koper.

Hoeveel metaal daar gebruik is.

21 DIT is die berekening van die koste van die tabernakel, van die tabernakel van die Getuïenis, soos dit bereken is op bevel van Moses, deur die diens van die Leviete, onder leiding van Itamar, die seun van die priester Aäron.

22 En Besaleël, die seun van Uri, die seun van Hur, van die stam van Juda, het alles gemaak wat die HERE Moses beveel het.

23 En saam met hom Oholiab, die seun van Ahisamag, van die stam van Dan, 'n ambagsman kunstenaar en kunswewer in pers en in purperrooi en in bloedrooi stowwe en in fyn linne.

24 Al die goud wat vir die werk gebruik is, byal die werk van die heiligdom—die goud wat as offer aangebied was, het bedra negen-en-twintig talente en sewe honderd en dertig sikkels volgens die sikkels van die heiligdom.

25 En die silwer van die geteldes van die vergadering was honderd talente en duisend sewe honderd vyf en sewentig sikkels volgens die sikkels van die heiligdom;

26 'n beka vir elke persoon, dit is 'n halwe sikkels volgens die sikkels van die heiligdom, van elkeen wat oorgegaan het na die geteldes, van twintig jaar oud en daarbo, naamlik ses honderd en drie duisend vyf honderd en vyftig man.

27 En die honderd talente silwer het gedien om die voetstukke van die heiligdom en die voetstukke van die voorhangsel te giet; honderd voetstukke vir honderd talente, 'n talent vir 'n voetstuk.

28 Maar van die duisend sewe honderd vyf en sewentig sikkels het hy kramme vir die pilare gemaak, en hy het hulle toppe oorgetrek en hulle met ringe voorsien.

29 En die koper wat as offer aangebied was, het bedra sewentig talente en twee duisend vier honderd sikkels.

30 En hy het daaruit die voetstukke van die ingang van die tent van samekoms gemaak en die koperaltaar en sy kopertraliwerk en al die gereedskap van die altaar;

31 en die voetstukke van die voorhof rondom en die voetstukke van die poort van die voorhof en al die penne van die

tabernakel; ook al die penne van die voorhof rondom.

Hoe die heilige klere gemaak is.

39 HULLE het ook kunstige klere van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe gemaak, om in die heiligdom te dien. Ook het hulle die heilige klere vir Aäron gemaak soos die HERE Moses beveel het.

2 En hy het die skouerkleed gemaak van goud, pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne.

3 En hulle het van die goud dun plate geslaan, en hy het dit in drade opgesny om dit in te werk in die pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en in die fyn linne—'n kunstige werk.

4 Hulle het daar skouerstukke aan gemaak wat aanmekaar vas was; aan die twee bo-ente was dit saamgevoeg.

5 En die band wat daaraan was om dit vas te bind, was daarmee saam uit een stuk, van dieselfde werk, van goud, pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne, soos die HERE Moses beveel het.

6 Hulle het ook die oniksstene gemaak, vasgesit in kassies van goud, gegraveer soos op 'n seëlsteen ingesny word, volgens die name van die seuns van Israel.

7 En hy het hulle op die skouerstukke van die skouerkleed vasgesit as gedagtenisstene aan die kinders van Israel soos die HERE Moses beveel het.

8 Hy het ook die borstas van kunstige werk gemaak soos die werk van die skouerkleed; van goud, pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne.

9 Dit was vierkantig; dubbeld gevou het hulle die borstas gemaak; 'n span sy lengte en 'n span sy breedte, dubbeld gevou was dit.

10 En hulle het daarin vier rye stene ingevul: 'n ry met 'n karneool, 'n topaas en 'n smarag was die eerste ry.

11 En die tweede ry: 'n karbonkel, 'n saffier en 'n jaspis.

12 En die derde ry: 'n hiasint, 'n agaath en 'n ametis.

13 En die vierde ry: 'n chrisoliet, 'n oniks en 'n sardoniks; hulle is in kassies van goud vasgesit by hulle invulling.

14 En die stene was volgens die name

van die seuns van Israel twaalf, volgens hulle name. Soos op 'n seëlsteen uitgesny word, was hulle vir twaalf stamme, elk een volgens sy naam.

15 Hulle het ook by die borstas gedraaide kettings gemaak, soos toutjies gedraai, van suiwer goud;

16 en hulle het twee goue kassies en twee goue ringe gemaak, en die twee ringe aan die twee bo-ente van die borstas vasgesit,

17 en hulle het die twee goue toutjies aan die twee ringe aan die bo-ente van die borstas vasgemaak.

18 Maar die twee ander ente van die twee toutjies het hulle aan die twee kassies vasgemaak en dit dan aan die skouerstukke van die skouerkleed vasgesit, aan die voorkant daarvan.

19 Hulle het ook twee goue ringe gemaak en dit aan die twee onder-ente van die borstas vasgesit, aan die kant wat teen die skouerkleed aanleë, aan die binnekant.

20 En hulle het twee goue ringe gemaak en dit aan die twee skouerstukke van die skouerkleed vasgesit, onderaan, aan die voorkant daarvan, by sy verbinding, bo die band van die skouerkleed.

21 En hulle het die borstas, met sy ringe, aan die ringe van die skouerkleed met 'n pers toutjie vasgebind, sodat dit bo die band van die skouerkleed kon wees, en die borstas nie van die skouerkleed kon afskuiwe nie, soos die HERE Moses beveel het.

22 En hy het die mantel van die skouerkleed van wewerswerk gemaak, heeltemal van pers stof.

23 En die opening van die mantel was in die middel daarvan soos die opening van 'n pantser; die opening het 'n soom rondom gehad, dat dit nie kon skeur nie.

24 En aan die soom van die mantel het hulle granaatjies gemaak van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe en fyn dubbeldraad-linne.

25 Hulle het ook klokkiess van suiwer goud gemaak en die klokkiess tussen die granaatjies gesit, aan die soom van die mantel rondom, tussen die granaatjies in:

26 'n klokkie en 'n granaatjie, 'n klokkie en 'n granaatjie, aan die soom van die mantel rondom, vir die diens, soos die HERE Moses beveel het.

27 Hulle het ook die rokke van fyn linne

gemaak, van wewerswerk, vir Aäron en sy seuns;

28 en die tulband van fyn linne en die pronkmusse van fyn linne en die linnebroeke van fyn dubbeldraad-linne;

29 en die gordel van fyn dubbeldraad-linne en van pers en purperrooi en bloedrooi stowwe, veelkleurige werk, soos die HERE Moses beveel het.

30 Hulle het ook die plaat van die heilige kroon van suiwer goud gemaak en daarop geskrywe met letters soos dit op 'n seëlsteen uitgesny word: HEILIG AAN DIE HERE.

31 En hulle het 'n pers toutjie daaraan vasgemaak om dit bo-op die tulband vas te sit, soos die HERE Moses beveel het.

32 So is dan al die werk vir die tabernakel van die tent van samekoms klaar gemaak; en die kinders van Israel het dit gemaak net soos die HERE Moses beveel het; so het hulle dit gemaak.

33 En hulle het die tabernakel na Moses gebring, die tent self met alles wat daarby behoort, sy hakies, sy style, sy dwars-houte en sy pilare en sy voetstukke,

34 en die dekkleed van rooigeverfde ramsvelle en die dekkleed van robbevelle en die voorhangsel tot bedekking;

35 die ark van die Getuïenis met sy draaghoute en die versoendeksel;

36 die tafel met al sy gereedskap en die toonbrode;

37 die suiwer kandelaar met sy lampe, die lampe wat daarop gerangskik moes word, met al sy gereedskap en die olie vir die kandelaar;

38 verder die goue altaar en die self-olie en die reukwerk van speserye en die bedekking vir die ingang van die tent;

39 die koperaltaar en sy kopertraliwerk, sy draaghoute met al sy gereedskap, die waskom en sy voetstuk;

40 die behangsels van die voorhof, sy pilare en sy voetstukke, en die bedekking vir die poort van die voorhof, die lyne en penne wat daarby behoort, en al die gereedskap vir die diens in die tabernakel van die tent van samekoms;

41 die kunstige klere, om in die heiligdom te dien, die heilige klere van die priester Aäron en die klere van sy seuns, om die priesteramp te bedien.

42 Net soos die HERE Moses beveel het, so het die kinders van Israel die hele werk gemaak.

43 En Moses het die hele werk bekyk—

en hulle het dit gemaak soos die HERE beveel het, so het hulle dit gemaak! Toe het Moses hulle gesien.

Moses rig die tabernakel op.

40 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Op die dag van die eerste maand, op die eerste van die maand moet jy die tabernakel van die tent van samekoms oprig.

3 En jy moet daarin die ark van die Getuïenis sit en die ark met die voorhangsel bedek.

4 Dan moet jy die tafel inbring en daarop regsit wat daarop behoort. Jy moet ook die kandelaar inbring en sy lampe opsteek.

5 En jy moet die goue altaar vir die reukwerk voor die ark van die Getuïenis neersit. Dan moet jy die bedekking van die ingang van die tabernakel ophang.

6 Jy moet ook die brandofferaltaar voor die ingang van die tabernakel van die tent van samekoms neersit.

7 En jy moet die waskom tussen die tent van samekoms en die altaar sit en daar water in gooi.

8 En maak die voorhof rondom, en hang die bedekking aan die poort van die voorhof op.

9 Dan moet jy die salf-olie neem, en jy moet die tabernakel salf en alles wat daarin is, en dit heilig met alles wat daarby behoort; en dit sal heilig wees.

10 Jy moet ook die brandofferaltaar salf met al sy gereedskap, en jy moet die altaar heilig, en die altaar sal hoogheilig wees.

11 Salf dan die waskom en sy voetstuk, en heilig dit.

12 Jy moet ook Aäron en sy seuns laat naderkom, na die ingang van die tent van samekoms toe, en jy moet hulle met water was.

13 Trek dan Aäron die heilige klere aan; en salf hom en heilig hom, dat hy vir My die priesteramp kan bedien.

14 Jy moet ook sy seuns laat naderkom en hulle die rokke aantrek.

15 Salf hulle dan, soos jy hulle vader gesalf het, dat hulle vir My die priesteramp kan bedien. En hul salwing moet vir hulle 'n ewige priesterskap in hulle geslagte wees.

16 En Moses het gedoen net soos die HERE hom beveel het; so het hy gedoen.

17 En in die eerste maand, in die tweede jaar, op die eerste van die maand is die tabernakel opgerig.

18 En Moses het die tabernakel opgerig: hy het sy voetstukke neergesit en sy style daarop gesit en sy dwarshoute vasgemaak en sy pilare opgerig.

19 En hy het die tentseil oor die tabernakel gespan en die dekkleed van die tent daarbo-oor getrek, soos die HERE Moses beveel het.

20 Verder het hy die Getuïenis geneem en dit in die ark neergelê en die draaghoute aan die kant van die ark ingestee, en die versoendeksel het hy bo-op die ark gesit.

21 Toe het hy die ark in die tabernakel gebring en die voorhangsel tot bedekking opgehang en die ark van die Getuïenis bedek, soos die HERE Moses beveel het.

22 Hy het ook die tafel in die tent van samekoms neergesit, aan die kant van die tabernakel, teen die noorde, buitekant die voorhangsel.

23 En hy het die brood daarop gerangskik voor die aangesig van die HERE, soos die HERE Moses beveel het.

24 Hy het ook die kandelaar in die tent van samekoms gesit, teenoor die tafel, aan die suidekant van die tabernakel.

25 En hy het die lampe opgesteek, voor die aangesig van die HERE, soos die HERE Moses beveel het.

26 En hy het die goue altaar in die tent van samekoms neergesit, voor die voorhangsel,

27 en reukwerk van speserye daarop aan die brand gestee, soos die HERE Moses beveel het.

28 Hy het ook die bedekking van die ingang van die tabernakel opgehang.

29 En hy het die brandofferaltaar by die ingang van die tabernakel van die tent van samekoms neergesit, en hy het daarop die brandoffer en die spysoffer gebring, soos die HERE Moses beveel het.

30 Hy het ook die waskom tussen die tent van samekoms en die altaar gesit, en hy het daar water in gegooi om mee te was.

31 En Moses en Aäron en sy seuns het daaruit hulle hande en voete gewas.

32 As hulle ingaan in die tent van samekoms of naderkom na die altaar, het

hulle hul elke keer gewas, soos die HERE Moses beveel het.

33 Hy het ook die voorhof opgerig, rondom die tabernakel en die altaar, en die bedekking vir die poort van die voorhof opgehang. So het Moses dan die werk klaargemaak.

34 Toe het die wolk die tent van samekoms oordek, en die heerlijkheid van die HERE het die tabernakel vervul,

35 sodat Moses nie kon ingaan in die tent van samekoms nie, omdat die wolk

daarop gerus en die heerlijkheid van die HERE die tabernakel vervul het.

36 En as die wolk van die tabernakel af optrek, het die kinders van Israel elke keer weggetrek op al hulle togte;

37 maar as die wolk nie optrek nie, dan trek hulle nie weg nie totdat dit weer optrek.

38 Want die wolk van die HERE was bedags op die tabernakel, en vuur was snags daarin, voor die oë van die hele huis van Israel, op al hulle togte.

DIE DERDE BOEK VAN MOSES, GENOEM LEVÍTIKUS

Die brandoffer.

1 EN die HERE het Moses geroep en met hom gespreek uit die tent van samekoms en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As iemand van julle aan die HERE 'n offer wil bring, dan kan julle jul offer bring van vee—van beeste of van kleinvee.

3 As sy offer 'n brandoffer is van beeste, dan moet dit 'n bul wees sonder gebrek wat hy bring. By die ingang van die tent van samekoms moet hy dit bring, sodat hy welgevalle voor die aangesig van die HERE kan vind.

4 En hy moet sy hand op die kop van die brandoffer lê, dan sal dit vir hom met welgevalle aangeneem word om versoening vir hom te doen.

5 Dan moet hy die jong bul voor die aangesig van die HERE slag; en die seuns van Aäron, die priesters, moet die bloed offer en die bloed rondom teen die altaar uitgooi wat by die ingang van die tent van samekoms is.

6 Dan moet hy die brandoffer afslag en dit in sy stukke verdeel.

7 En die seuns van Aäron, die priester, moet vuur neersit op die altaar en hout op die vuur reglê.

8 Ook moet die seuns van Aäron, die priesters, die stukke, die kop en die vet reglê op die hout wat op die altaarvuur is.

9 Maar die binnegoed en die pote moet hy met water was, en die priester moet dit alles op die altaar aan die brand steek

as brandoffer, 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

10 En as sy offer 'n stuk kleinvee is, van skape of van bokke, as brandoffer, dan moet dit 'n ram wees sonder gebrek wat hy bring.

11 En hy moet dit slag aan die noordekant van die altaar, voor die aangesig van die HERE; en die seuns van Aäron, die priesters, moet die bloed rondom teen die altaar uitgooi.

12 Daarna moet hy dit in sy stukke verdeel, met die kop en die vet, en die priester moet dit reglê op die hout wat op die altaarvuur is.

13 Maar die binnegoed en die pootjies moet hy met water was, en die priester moet dit alles offer en op die altaar aan die brand steek; 'n brandoffer is dit, 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

14 En as sy offer aan die HERE 'n brandoffer is van voëls, dan moet hy sy offer bring van tortelduiwe of van jong diuwe.

15 En die priester moet dit na die altaar bring en die kop afknypp en op die altaar aan die brand steek, en die bloed moet teen die kant van die altaar uitgedruk word.

16 Dan moet hy die krop met die vere daaraan verwyder en dit by die altaar gooi, aan die oostekant, op die asplek.

17 Dan moet hy dit by die vlerke skeur sonder om hulle af te trek; en die priester moet dit op die altaar aan die brand steek, op die hout wat oor die vuur is; 'n brandoffer is dit, 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

Die spysoffer en die eersteling.

2 EN as iemand aan die HERE 'n spysoffer bring, moet sy offer fynmeel wees; en hy moet olie daarop giet en wierook daar byvoeg;

2 en hy moet dit na die seuns van Aäron, die priesters, bring; en die priester moet daarvan 'n handvol neem, van die fynmeel met die olie, met al die wierook wat daarby behoort; en hy moet die gedekoffer daarvan op die altaar aan die brand steek, 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

3 En wat oorbly van die spysoffer, is vir Aäron en sy seuns, 'n hoogheilige deel van die vuuroffers van die HERE.

4 En as jy 'n spysoffer bring wat in die oond gebak is, dan moet dit fynmeel wees, ongesuurde koeke met olie gemeng en ongesuurde platkoeke met olie bestryk.

5 En as 'n spysoffer in die pan klaarge-maak jou offer is, dan moet dit fynmeel wees met olie gemeng en ongesuurd.

6 Breek dit in stukkies en giet olie daarop: dit is 'n spysoffer.

7 En as 'n spysoffer uit die pot jou offer is, dan moet dit van fynmeel met olie berei word.

8 Dan moet jy die spysoffer wat daarvan berei word, aan die HERE bring: hulle moet dit na die priester aanbring, en hy moet dit na die altaar dra.

9 En die priester moet van die spysoffer die gedekoffer daarvan aflig en op die altaar aan die brand steek, 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

10 En wat oorbly van die spysoffer, is vir Aäron en sy seuns, 'n hoogheilige deel van die vuuroffers van die HERE.

11 Geen spysoffer wat julle aan die HERE bring, mag van iets wat ingesuur is, berei word nie; want van geen suurdeeg of heuning mag julle vir die HERE 'n vuuroffer aan die brand steek nie.

12 As 'n offer van eersteling mag julle dit aan die HERE bring, maar op die altaar mag dit nie as lieflike geur kom nie.

13 En jy moet al jou spysoffers met sout klaarmaak, en jy mag die sout van die verbond van jou God by jou spysoffer nie laat ontbreek nie; by al jou offers moet jy sout bring.

14 En as jy aan die HERE 'n spysoffer van eersteling bring, moet jy as spysoffer van jou eersteling bring are wat by

die vuur gebrui is, gebreke korrels van vars graan.

15 En jy moet olie daar byvoeg en wierook daarop strooi; 'n spysoffer is dit.

16 Dan moet die priester die gedekoffer daarvan, 'n deel van die gebreke koring en van die olie met al die wierook, aan die brand steek as 'n vuuroffer aan die HERE.

Die dankoffer.

3 EN as 'n dankoffer sy offer is, as hy dit bring van beeste, bul of vers, moet hy dit sonder gebrek voor die aangesig van die HERE bring.

2 En hy moet sy hand op die kop van sy offer lê en dit slag by die ingang van die tent van samekoms. En die seuns van Aäron, die priesters, moet die bloed rondom teen die altaar uitgooi.

3 Dan moet hy van die dankoffer 'n vuuroffer aan die HERE bring; die vet wat oor die binnegoed lê en al die vet wat aan die binnegoed is,

4 en die twee niere en die vet daarop wat aan die lende is, en die lap aan die lewer—by die niere moet hy dit wegneem.

5 En die seuns van Aäron moet dit op die altaar aan die brand steek, op die brandoffer wat op die hout, bo-op die vuur is, as 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

6 En as sy offer 'n stuk kleinvee is, as 'n dankoffer aan die HERE, dan moet hy dit bring sonder gebrek, ram of ooi.

7 As hy 'n skaaplam bring as sy offer, moet hy dit voor die aangesig van die HERE bring.

8 en sy hand op die kop van sy offer lê en dit slag voor die tent van samekoms; en die seuns van Aäron moet die bloed rondom teen die altaar uitgooi.

9 Daarna moet hy van die dankoffer die vet as vuuroffer aan die HERE bring; die hele vetstert—naby die stuitjie moet hy dit wegneem—en die vet wat oor die binnegoed lê en al die vet wat aan die binnegoed is,

10 en die twee niere en die vet daarop wat aan die lende is, en die lap aan die lewer—by die niere moet hy dit wegneem.

11 En die priester moet dit op die altaar aan die brand steek as vuurofferspyse vir die HERE.

12 En as sy offer 'n bok is, moet hy dit voor die aangesig van die HERE bring.

13 en sy hand op die kop daarvan lê en

dit slag voor die tent van samekoms; en die seuns van Aäron moet die bloed rondom teen die altaar uitgooi.

14 Dan moet hy daarvan sy offer as vuuroffer aan die HERE bring; die vet wat oor die binnegoed lê en al die vet wat aan die binnegoed is,

15 en die twee niere en die vet daarop wat aan die lende is, en die lap aan die lewer—by die niere moet hy dit wegneem.

16 En die priester moet dit op die altaar aan die brand steek as vuurofferspyse vir 'n lieflike geur. Al die vet behoort aan die HERE.

17 'n Ewige insetting is dit vir julle geslagte in al julle woonplekke: geen vet en geen bloed mag julle eet nie.

Die sondoffer.

4 VERDER het die HERE met Moses gesprek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê: As iemand in swakheid sondig teen enigiets wat die HERE verbied het, en enigiets daarteen doen;—

3 as die gesalfde priester sondig, sodat die volk daardeur skuldig word, dan moet hy vir die sonde wat hy gedoen het, 'n jong bul sonder gebrek aan die HERE as sondoffer bring;

4 en hy moet die bul bring na die ingang van die tent van samekoms, voor die aangesig van die HERE, en moet sy hand op die kop van die bul lê en die bul slag voor die aangesig van die HERE.

5 Dan moet die gesalfde priester van die bloed van die bul neem en dit in die tent van samekoms bring,

6 en die priester moet sy vinger in die bloed steek en van die bloed sewemaal sprinkel voor die aangesig van die HERE, voor die voorhangsel van die heilgdom.

7 Ook moet die priester van die bloed stryk aan die horings van die altaar met die reukwerk van speserye, wat in die tent van samekoms is, voor die aangesig van die HERE; en hy moet al die orige bloed van die bul uitgiet aan die onderkant van die brandofferaltaar wat by die ingang van die tent van samekoms is;

8 en al die vet van die sondofferbul moet hy van hom aflig, die vet wat oor die binnegoed lê en al die vet wat aan die binnegoed is,

9 en die twee niere en die vet daarop wat aan die lende is, en die lap aan die lewer—by die niere moet hy dit wegneem—

10 soos dit van die dankofferbul afgesig word—en die priester moet dit aan die brand steek op die brandofferaltaar.

11 Maar die vel van die bul en al sy vleis met die kop en die pote en die binnegoed en die mis—

12 die hele bul moet hy buitekant die laer uitbring op 'n rein plek waar die as uitgegooi word, en hy moet hom op hout met vuur verbrand; op die plek waar die as uitgegooi word, moet hy verbrand word.

13 En as die hele vergadering van Israel hulle misgaan sonder dat die vergadering hom daarvan bewus is; en hulle enigiets doen wat die HERE verbied het, en skuldig word;

14 en die sonde wat hulle so gedoen het, bekend word, dan moet die vergadering 'n jong bul as sondoffer laat aankom en hom voor die tent van samekoms bring, 15 en die oudstes van die vergadering moet hulle hande op die kop van die bul lê voor die aangesig van die HERE, en die bul moet voor die aangesig van die HERE geslag word.

16 Dan moet die gesalfde priester van die bloed van die bul in die tent van samekoms bring,

17 en die priester moet sy vinger in die bloed steek en sewemaal voor die aangesig van die HERE, voor die voorhangsel sprinkel.

18 En hy moet van die bloed stryk aan die horings van die altaar wat in die tent van samekoms voor die aangesig van die HERE is. Dan moet hy al die orige bloed uitgiet aan die onderkant van die brandofferaltaar wat by die ingang van die tent van samekoms is;

19 en hy moet al die vet van hom aflig en op die altaar aan die brand steek

20 en met die bul doen soos hy met die sondofferbul gedoen het. So moet hy met hom maak; en die priester moet vir hulle versoening doen, en dit sal hulle vergewe word.

21 Daarna moet hy die bul buitekant die laer uitbring en hom verbrand soos hy die eerste bul verbrand het; dit is 'n sondoffer van die vergadering.

22 As 'n owerste sondig en in swakheid enigiets doen wat die HERE sy God verbied het, en hy skuldig word;

23 of as sy sonde wat hy so gedoen het, aan hom bekend word, dan moet hy as sy offer bring 'n bok sonder gebrek, 'n ram;

24 en hy moet sy hand op die kop van die bok lê en hom slag op die plek waar hulle die brandoffer voor die aangesig van die HERE slag; dit is 'n sonddoffer.

25 Dan moet die priester van die bloed van die sonddoffer met sy vinger neem en dit aan die horings van die brandoffer-altaar stryk; maar die orige bloed moet hy aan die onderkant van die brandoffer-altaar uitgië.

26 Hy moet ook al die vet op die altaar aan die brand steek soos die vet van die dankoffer. So moet die priester dan vir hom versoening doen weens sy sonde, en dit sal hom vergewe word.

27 En as iemand van die volk van die land in swakheid sondig, omdat hy enigiets doen wat die HERE verbied het, en hy skuldig word;

28 of as sy sonde wat hy gedoen het, aan hom bekend word, dan moet hy as sy offer bring 'n bok sonder gebrek, 'n ooi, vir die sonde wat hy gedoen het;

29 en hy moet sy hand op die kop van die sonddoffer lê en die sonddoffer slag op die plek van die brandoffer.

30 Dan moet die priester van haar bloed met sy vinger neem en dit aan die horings van die brandoffer-altaar stryk; maar al die orige bloed moet hy aan die onderkant van die altaar uitgië;

31 en al die vet moet hy wegneem soos die vet van die dankoffer af wegneem is, en die priester moet dit op die altaar aan die brand steek as lieflike geur vir die HERE. So moet die priester dan vir hom versoening doen, en dit sal hom vergewe word.

32 Maar ingeval hy 'n skaaplam as sy sonddoffer bring, moet dit 'n ooi wees sonder gebrek wat hy bring;

33 en hy moet sy hand op die kop van die sonddoffer lê en dit as sonddoffer slag op die plek waar hulle die brandoffer slag.

34 Dan moet die priester van die bloed van die sonddoffer met sy vinger neem en dit aan die horings van die brandoffer-altaar stryk, maar al die orige bloed moet hy aan die onderkant van die altaar uitgië;

35 en al die vet moet hy wegneem soos die vet van die dankofferlam wegneem word, en die priester moet dit op die altaar oor die vuuroffers van die HERE aan die brand steek. So moet die priester dan vir hom versoening doen vir die sonde wat hy gedoen het, en dit sal hom vergewe word.

5 EN as iemand sondig—dat hy die beswering van die regter hoor, terwyl hy getuie was, dit gesien het of daarvan weet—as hy naamlik dit nie te kenne gee nie en so sy ongeregtigheid moet dra;

2 of as iemand enigiets aanraak wat onrein is—die aas van 'n onrein wilde dier of die aas van onrein vee of die aas van onrein gedierte wat rondkruip—en dit vir hom verborge was, maar hy onrein geword het en skuldig is;

3 of as hy iets onreins van 'n mens aanraak—volgens al die onreinheid waardeur hy hom kan verontreinig—en dit vir hom verborge was, maar hy dit te wete gekom het en skuldig is;

4 of as iemand sweer terwyl hy onverskillig met die lippe praat om kwaad of goed te doen—volgens alles wat 'n mens met 'n eed onverskillig kan praat—en dit vir hom verborge was, maar hy dit te wete gekom het en skuldig is aan een van hierdie dinge;

5 as hy dan aan een van hierdie dinge skuldig is, moet hy bely waar hy teen gesondig het

6 en as boete vir die sonde wat hy gedoen het, aan die HERE 'n ooi bring van die kleinvee, 'n skaaplam of 'n bok, as sonddoffer. En die priester moet vir hom versoening doen weens sy sonde.

7 Maar as hy nie 'n stuk kleinvee kan bekostig nie, dan moet hy as boete vir wat hy gesondig het, twee tortelduiwe of twee jong duiwe aan die HERE bring, een as sonddoffer en een as brandoffer;

8 en hy moet hulle na die priester bring, wat dié een eerste moet offer wat as sonddoffer bedoel is, en sy kop vlak voor sy nek afknyp sonder om dit af te trek.

9 Dan moet hy van die bloed van die sonddoffer teen die kant van die altaar sprinkel; maar wat oorbly van die bloed, moet aan die onderkant van die altaar uitgedruk word; dit is 'n sonddoffer.

10 En die ander een moet hy as brandoffer volgens voorskrif klaarmaak. So moet die priester dan vir hom versoening doen weens die sonde wat hy gedoen het, en dit sal hom vergewe word.

11 Maar as hy nie twee tortelduiwe of twee jong duiwe kan bekostig nie, dan moet hy as offer vir wat hy gesondig het, die tiende van 'n efa fynmeel as sonddoffer bring. Hy moet geen olie daarop gooi en geen wierook daar byvoeg nie, want dit is 'n sonddoffer.

12 En hy moet dit na die priester bring, en die priester moet daar 'n handvol van neem as gedenkoffer daarvan en dit op die altaar oor die vuuroffers van die HERE aan die brand steek; dit is 'n sonddoffer.

13 So moet die priester dan vir hom versoening doen vir die sonde wat hy gedoen het in enigeen van hierdie gevalle, en dit sal hom vergewe word; verder behoort dit aan die priester net soos die spysoffer.

Die skuldoffer.

14 OOK het die HERE met Moses gesprek en gesê:

15 As iemand in iets ontrou handel en in swakheid sondig met betrekking tot een van die heilige gawes van die HERE, dan moet hy as boete aan die HERE bring 'n ram sonder gebrek van die kleinvee, na jou skatting van die waarde in sikkels silwer, volgens die sikkels van die heiligdom, as 'n skuldoffer.

16 En hy moet vir wat hy ten opsigte van die heilige gawes gesondig het, vergoeding gee en nog die vyfde deel daarvan byvoeg en dit aan die priester gee; en die priester moet vir hom versoening doen deur die skuldofferlam, en dit sal hom vergewe word.

17 En as iemand sondig en onbewus enigiets doen wat die HERE verbied het, en skuldig word en sy ongeregtigheid moet dra,

18 dan moet hy van die kleinvee, na jou skatting, 'n ram sonder gebrek as skuldoffer na die priester bring; en die priester moet vir hom versoening doen vir die fout wat hy onbewus begaan het; en dit sal hom vergewe word.

19 Dit is 'n skuldoffer; hy is sekerlik skuldig teenoor die HERE.

6 VERDER het die HERE met Moses gesprek en gesê:

2 As iemand sondig en ontrou handel teen die HERE deurdat hy teenoor sy naaste ontken dat iets aan hom toevertrou of as pand gegee is of deur hom geroof is, of dat hy sy naaste iets afgepers het,

3 of dat hy iets gekry het wat weg was, en dit ontken; of dat hy vals sweer ten opsigte van enigiets wat 'n mens kan doen om hom daarmee te besondig;—

4 as hy dan sondig en skuldig word, moet hy teruggee wat hy deur roof ontvreem of deur afpersing verkry het, of wat aan hom toevertrou was, of verlore goed wat hy gekry het;

5 of alles waaroor hy vals gesweer het: hy moet ten volle daar vergoeding voor gee en nog die vyfde deel daarvan byvoeg; aan hom aan wie dit behoort, moet hy dit gee op die dag as hy boete doen.

6 En hy moet van die kleinvee, na jou skatting as boete aan die HERE 'n ram sonder gebrek as skuldoffer na die priester bring.

7 Dan moet die priester vir hom versoening doen voor die aangesig van die HERE, en dit sal hom vergewe word—enigiets wat 'n mens doen, sodat hy daardeur skuldig word.

Voorskrifte omtrent die brand-, spysoffer- en sonddoffers.

8 VERDER het die HERE met Moses gesprek en gesê:

9 Gee bevel aan Aäron en sy seuns en sê: Dit is die wet van die brandoffer: Dit, die brandoffer, moet op sy vuurherd op die altaar die hele nag lank tot die môre toe bly, en die altaarvuur moet daardeur aan die brand gehou word.

10 En die priester moet sy linnekleed aantrek, en die linnebroek moet hy oor sy vlees aantrek; dan moet hy die as wegneem waartoe die vuur die brandoffer op die altaar verteer het, en dit langs die altaar uitgooi.

11 Daarna moet hy sy klere uittrek en ander klere aantrek, en die as buitekant die laer op 'n rein plek uitbring.

12 En die vuur op die altaar moet daardeur aan die brand gehou word, dit mag nie doodgaan nie; maar die priester moet elke môre daarvoor hout aan die brand steek en die brandoffer daarvoor reglê en die stukke vet van die dankoffers daarvoor aan die brand steek.

13 Vuur moet gedurigdeur op die altaar aan die brand gehou word; dit mag nie doodgaan nie.

14 En dit is die wet van die spysoffer: Die seuns van Aäron moet dit voor die aangesig van die HERE voor die altaar bring.

15 en een moet daarvan 'n handvol neem, van die spysoffer se fynmeel met die olie, en al die wierook wat op die spysoffer is, en hy moet op die altaar die

gedenkoffer daarvan aan die brand steek as lieflike geur vir die HERE.

16 En wat daarvan oorbly, moet Aäron en sy seuns eet; ongesuurd moet dit geëet word op 'n heilige plek; in die voorhof van die tent van samekoms moet hulle dit eet.

17 Dit mag nie gesuurde gebak word nie; as hulle deel het Ek dit van my vuuroffers gegee. Hoogheilig is dit soos die sondooffer en die skuldoffer.

18 Almal wat manlik is onder die seuns van Aäron, mag dit eet. Dit is 'n ewige insetting vir julle geslagte uit die vuuroffers van die HERE. Alles wat daaraan raak, word heilig.

19 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

20 Dit is die offer van Aäron en sy seuns wat hulle aan die HERE moet bring op die dag as hy gesalf word: die tiende van 'n efa fynmeel as voortdurende spysoffer; die helfte daarvan in die more en die helfte in die aand.

21 Dit moet in 'n pan met olie klaargemaak word; deurmekaargeroer moet jy dit bring; in gebakte brokkies moet jy die spysoffer bring as lieflike geur vir die HERE.

22 Ook moet die priester wat uit sy seuns in sy plek gesalf word, dit klaarmak, as 'n ewige insetting. Dit moet geheel-en-al vir die HERE aan die brand gestek word.

23 So moet dan elke spysoffer van 'n priester 'n voloffer wees; dit mag nie geëet word nie.

24 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

25 Spreek met Aäron en sy seuns en sê: Dit is die wet van die sondooffer: Op die plek waar die brandoffer geslag word, moet die sondooffer voor die aangesig van die HERE geslag word. Dit is hoogheilig.

26 Die priester wat dit as sondooffer bring, moet dit eet; op 'n heilige plek moet dit geëet word, in die voorhof van die tent van samekoms.

27 Alles wat aan die vleis daarvan raak, word heilig; en as daar van die bloed op 'n kledingstuk spat, dan moet jy die stuk waar dit op spat, op 'n heilige plek was.

28 En 'n erdepot waar dit in gekook is, moet stukkend gebreek word; maar as dit in 'n koperpot gekook is, moet dit geskuur en met water afgespoel word.

29 Almal wat manlik is onder die priesters, mag dit eet; dit is hoogheilig. 30 Maar elke sondooffer waarvan 'n deel van die bloed in die tent van samekoms gebring word, om in die heilgdom versoening te doen, mag nie geëet word nie; dit moet met vuur verbrand word.

Voorskrifte omtrent die skuld- en dankoffers.

7 EN dit is die wet van die skuldoffer: dit is hoogheilig.

2 Op die plek waar hulle die brandoffer slag, moet hulle die skuldoffer slag, en hy moet die bloed rondom teen die altaar uitgooi.

3 En hy moet al die vet daarvan offer: die vetstert en die vet wat oor die binne-goed lê.

4 En die twee niere en die vet daarop wat aan die lende is, en die lap aan die lewer—by die niere moet hy dit wegneem.

5 En die priester moet dit op die altaar aan die brand steek as vuuroffer aan die HERE; dit is 'n skuldoffer.

6 Almal wat manlik is onder die priesters, mag dit eet. Op 'n heilige plek moet dit geëet word; dit is hoogheilig.

7 Soos die sondooffer, so die skuldoffer; een wet geld vir hulle—die priester wat daardeur versoening doen, aan hom kom dit toe.

8 En die priester wat die brandoffer van iemand bring—die vel van die brandoffer wat hy gebring het, aan die priester, aan hom kom dit toe.

9 En elke spysoffer wat in die oond gebak word, en alles wat in die pot of in die pan klaargemaak is, aan die priester wat dit offer, aan hom kom dit toe.

10 En elke spysoffer, met olie gemeng of droog, aan al die seuns van Aäron kom dit toe, aan die een so goed as aan die ander.

11 En dit is die wet van die dankoffer wat hulle aan die HERE bring:

12 Ingeval hy dit as lofoffer bring, moet hy by die lofoffer bring: ongesuurde koeke met olie gemeng en ongesuurde platkoeke met olie bestryk en fynmeel wat as koeke deurmekaargeroer is, met olie gemeng;

13 saam met koeke van gesuurde brood moet hy sy offergawe by sy lofdankoffer bring.

14 En hy moet daarvan, een *koek* van elke gawe, as offergawe aan die HERE bring; aan die priester wat die bloed van die dankoffer uitgooi, aan hom kom dit toe.

15 Maar die vleis van sy lofdankoffer moet geëet word op die dag as hy dit bring; daarvan mag hulle niks tot die more laat lê nie.

16 En as die offer wat hy bring, 'n gelofte- of vrywillige offer is, dan moet dit geëet word op die dag as hy sy offer bring; en op die volgende dag, dan kan geëet word wat daarvan oorbly.

17 Maar wat van die offervleis oorgebly het, moet op die derde dag met vuur verbrand word.

18 En as daar van die vleis van sy dankoffer op die derde dag iets geëet word, sal dit vir hom wat dit bring, nie met welgevalle aangeneem word nie; dit sal hom nie toegereken word nie; 'n onrein iets sal dit wees, en die siel wat daarvan eet, moet sy ongeregtheid dra.

19 En die vleis wat aan iets onreins raak, mag nie geëet word nie; met vuur moet dit verbrand word. Maar wat verder die vleis betref—elkeen wat rein is, mag vleis eet.

20 Maar die een wat vleis eet van die dankoffer wat die HERE toekom, terwyl sy onreinheid aan hom is, dié siel moet uit sy volksgenote uitgeroei word.

21 En as iemand aan iets onreins raak, aan die onreinheid van 'n mens of aan 'n onrein dier of aan enige onrein verfoeisels, en dan eet van die vleis van die dankoffer wat die HERE toekom, dié siel moet uit sy volksgenote uitgeroei word.

Die verbod om geen vet of vleis te eet nie.

22 **VERDER** het die HERE met Moses gespreek en gesê:

23 Spreek met die kinders van Israel en sê: Geen vet van 'n bees of skaap of bok mag julle eet nie.

24 Maar die vet van aas en die vet van wat verskeur is, kan vir allerhande werk gebruik word, maar jy mag niks daarvan eet nie.

25 Want elkeen wat vet eet van die vee waarvan hulle aan die HERE 'n vuuroffer bring, die siel wat dit eet, moet uit sy volksgenote uitgeroei word.

26 Ook mag julle geen bloed van voëls of van vee in enigeen van julle woonplekke eet nie.

27 Elkeen wat maar enigins bloed eet,

dié siel moet uit sy volksgenote uitgeroei word.

28 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

29 Spreek met die kinders van Israel en sê: Hy wat aan die HERE sy dankoffer bring, moet *self* aan die HERE die gawe uit sy dankoffer bring;

30 sy hande moet die vuuroffers van die HERE bring: die vet met die bors moet hy bring; die bors, om dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE te beweeg.

31 En die priester moet die vet op die altaar aan die brand steek, maar die bors kom Aäron en sy seuns toe.

32 Julle moet ook die regterbout aan die priester as heoffer gee uit julle dankoffers.

33 Hy wat uit die seuns van Aäron die bloed van die dankoffers en die vet offer, aan hom kom die regterbout as deel toe.

34 Want die beweegbors en die hefbout het Ek van die kinders van Israel uit hulle dankoffers geneem en dit aan Aäron, die priester, en aan sy seuns gegee as 'n deel wat hulle vir ewig toekom van die kant van die kinders van Israel.

35 Dit is die aandeel van Aäron en die aandeel van sy seuns uit die vuuroffers van die HERE, op die dag toe hy hulle laat naderkom het om die priesteramp vir die HERE te bedien—

36 wat die HERE beveel het om hulle te gee van die kant van die kinders van Israel, op die dag toe Hy hulle gesalf het. Dit is 'n ewige insetting vir hulle geslagte.

37 Dit is die wet vir die brandoffer, die spysoffer en die sondooffer en die skuldoffer en die wydingsoffer en die dankoffer

38 wat die HERE Moses by die berg Sinai beveel het, op die dag toe hy die kinders van Israel in die woestyn Sinai beveel het om hulle offers aan die HERE te bring.

Wyding van Aäron en sy seuns.

8 **VERDER** het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Neem Aäron en sy seuns saam met hom, en die kleren en die self-olie en die sondoferbul en die twee ramme en die mandjie met ongesuurde koeke,

3 en versamel die hele vergadering by die ingang van die tent van samekoms.

4 En Moses het gedoen soos die HERE hom beveel het, en die vergadering het bymekaargekom by die ingang van die tent van samekoms.

5 Toe sê Moses vir die vergadering: Dit is die saak wat die HERE beveel het om te doen.

6 En Moses het Aäron en sy seuns laat naderkom en hulle met water gewas.

7 Daarop het hy hom die rok aangetrek en hom met die gordel gegord en hom die mantel aangetrek; ook het hy hom die skouerkleed aangetrek en hom gegord met die band van die skouerkleed en daarmee hom die skouerkleed omgebnd.

8 Verder het hy hom die borstas aangeheg en in die borstas die Urim en Tumim gesit.

9 En hy het die tulband op sy hoof gesit en aan die tulband, aan die voorkant, die goue plaat, die heilige kroon bevestig, soos die HERE Moses beveel het.

10 Toe het Moses die self-olie geneem en die tabernakel en alles wat daarin was, gesalf en dit geheilig.

11 En hy het daarvan sewemaal op die altaar gesprinkel en die altaar gesalf en al sy gereedschap, met die waskom en sy voetstuk, om dit te heilig.

12 Daarna het hy van die self-olie op die hoof van Aäron gegiet en hom gesalf om hom te heilig.

13 Ook het Moses die seuns van Aäron laat naderkom en hulle die rokke aangetrek en hulle gegord met 'n gordel en hulle die musse omgebnd, soos die HERE Moses beveel het.

14 Daarop het hy die sondofferbul laat aankom, en Aäron en sy seuns het hulle hande op die kop van die sondofferbul gelê.

15 En Moses het dit geslag en die bloed geneem en daarvan met sy vinger rondom aan die horings van die altaar gestryk en die altaar onsondig; maar die orige bloed het hy aan die onderkant van die altaar uitgegooi. So het hy dit dan geheilig deur daar versoening voor te doen.

16 Verder het hy al die vet wat aan die binnegoed was en die lap aan die lewer en die twee niere en hulle vet geneem, en Moses het dit op die altaar aan die brand gesteeke.

17 Maar die bul met sy vel en sy vleis en sy mis het hy buitekant die laer met vuur verbrand, soos die HERE Moses beveel het.

18 Daarop het hy die brandofferram laat aankom, en Aäron en sy seuns het hulle hande op die kop van die ram gelê.

19 En Moses het dit geslag en die bloed rondom teen die altaar uitgegooi.

20 Hy het ook die ram in sy stukke verdeel, en Moses het die kop en die stukke en die vet aan die brand gesteeke;

21 maar die binnegoed en die pote het hy met water gewas, en Moses het die hele ram op die altaar aan die brand gesteeke; dit was 'n brandoffer as lieflike geur, 'n vuuroffer was dit aan die HERE, soos die HERE Moses beveel het.

22 Daarop het hy die ander ram, die wydingsram laat aankom; en Aäron met sy seuns het hulle hande op die kop van die ram gelê.

23 En Moses het dit geslag en van die bloed geneem en dit aan die regter-oorlap van Aäron en aan die duim van sy regterhand en aan die groottoon van sy regtervoet gestryk.

24 Moses het ook die seuns van Aäron laat naderkom en van die bloed aan hulle regter-oorlap en aan die duim van hulle regterhand en aan die groottoon van hulle regtervoet gestryk; daarna het Moses die orige bloed rondom teen die altaar uitgegooi.

25 En hy het die vet geneem met die vetstert en al die vet wat aan die binnegoed was, en die lap aan die lewer en die twee niere en hulle vet en die regterbont.

26 Ook het hy uit die mandjie met ongesuurde koek wat voor die aangesig van die HERE was, een ongesuurde koek geneem en een oliebrood-koek en een platkoek; en hy het dit op die stukke vet en op die regterbont neergesit.

27 en dit alles op die hande van Aäron en die hande van sy seuns neergelê; en hy het dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE beweeg.

28 Daarop het Moses dit uit hulle hande geneem en dit op die altaar, bo-op die brandoffer, aan die brand gesteeke; 'n wydingsoffer was dit as lieflike geur, 'n vuuroffer aan die HERE.

29 Verder het Moses die bors geneem en dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE beweeg; van die wydingsram het dit aan Moses as deel toegekom soos die HERE Moses beveel het.

30 Moses het ook van die self-olie en van die bloed wat aan die altaar was,

geneem en dit op Aäron, op sy klere, sowel as op sy seuns en op die klere van sy seuns gesprinkel. So het hy dan Aäron, sy klere, sowel as sy seuns en die klere van sy seuns geheilig.

31 Toe sê Moses vir Aäron en sy seuns: Kook die vleis by die ingang van die tent van samekoms en eet dit daar met die brood wat in die wydingsmandjie is, soos ek beveel en gesê het: Aäron en sy seuns moet dit eet.

32 Maar wat van die vleis en die brood oorbly, moet julle met vuur verbrand.

33 Ook mag julle sewe dae lank nie by die ingang van die tent van samekoms uitgaan nie tot op die dag dat die dae van julle wyding verby is; want sewe dae lank moet julle wyding duur.

34 Soosvandag gedoen is, het die HERE beveel om verder te doen, om vir julle versoening te bewerk.

35 Julle moet dan by die ingang van die tent van samekoms bly, dag en nag, sewe dae lank; en julle moet die ordening van die HERE hou, dat julle nie sterwe nie; want so is aan my bevel gegee.

36 En Aäron en sy seuns het al die dinge gedoen wat die HERE deur Moses beveel het.

Eerste offerandes van Aäron.

9 EN op die agste dag het Moses Aäron en sy seuns en die oudstes van Israel geroep

2 en vir Aäron gesê: Neem vir jou 'n bulkalf as sondoffer en 'n ram as brandoffer, altwee sonder gebrek; en bring hulle voor die aangesig van die HERE.

3 En spreek met die kinders van Israel en sê: Neem 'n bokram as sondoffer en 'n kalf en 'n lam, altwee eenjaaroud, sonder gebrek, as brandoffer,

4 ook 'n bul en 'n ram as dankoffer om voor die aangesig van die HERE te offer; en spysoffer met olie gemeng; want vandag verskyn die HERE aan julle.

5 Toe het hulle voor die tent van samekoms gebring wat Moses beveel het. En die hele vergadering het nadergekome en gaan staan voor die aangesig van die HERE.

6 En Moses het gesê: Dit is die saak wat die HERE julle beveel het om te doen, sodat die heerlikheid van die HERE aan julle kan verskyn.

7 En Moses het vir Aäron gesê: Kom nader na die altaar en maak jou sondoffer

en jou brandoffer klaar, en doen versoening vir jou en vir die volk, en maak die offer van die volk klaar en doen versoening vir hulle soos die HERE beveel het.

8 Toe het Aäron na die altaar nadergekome en die sondofferkalf geslag wat vir hom bedoel was.

9 En die seuns van Aäron het die bloed na hom gebring, en hy het sy vinger in die bloed gesteeke en dit aan die horings van die altaar gestryk. Daarna het hy die orige bloed aan die onderkant van die altaar uitgegiet.

10 Maar die vet en die niere en die lap aan die lewer van die sondoffer het hy op die altaar aan die brand gesteeke soos die HERE Moses beveel het.

11 En die vleis en die vel het hy buitekant die laer met vuur verbrand.

12 Toe het hy die brandoffer geslag, en die seuns van Aäron het vir hom die bloed aangegee, en hy het dit rondom teen die altaar uitgegooi.

13 Ook het hulle vir hom die brandoffer volgens sy stukke aangegee, met die kop, en hy het dit aan die brand gesteeke op die altaar.

14 En hy het die bors van die sondoffer gewas en dit aan die brandoffer bo-op die brandoffer gesteeke.

15 Daarna het hy die sondoffer gebring; hy het na die aangesig van die HERE geneem wat vir die volk was, en dit geslag en dit as sondoffer soos die eerste.

16 Verder het hy die brandoffer gebring en dit klaargemaak volgens voorskrif.

17 En hy het die spysoffer gebring en handvol daaruit geneem en dit aan die brand gesteeke op die altaar, behalwe nog die more-brandoffer.

18 Toe het hy die bul en die ram geslag wat vir die volk as dankoffer bedoel was; en die seuns van Aäron het vir hom die bloed aangegee—wat hy toe rondom teen die altaar uitgegooi het—

19 en die stukke vet van die bul, en van die ram die vetstert en die netvet en die niere en die lap aan die lewer;

20 en hulle het die stukke vet op die borsstukke gesit, en hy het die stukke vet op die altaar aan die brand gesteeke.

21 Maar die borsstukke en die regterbont het Aäron as beweegoffer voor die aangesig van die HERE beweeg soos Moses beveel het.

22 Daarna het Aäron sy hande na die

4 En Moses het gedoen soos die HERE hom beveel het, en die vergadering het bymekaargekom by die ingang van die tent van samekoms.

5 Toe sê Moses vir die vergadering: Dit is die saak wat die HERE beveel het om te doen.

6 En Moses het Aäron en sy seuns laat naderkom en hulle met water gewas.

7 Daarop het hy hom die rok aangetrek en hom met die gordel gegord en hom die mantel aangetrek; ook het hy hom die skouerkleed aangetrek en hom gegord met die band van die skouerkleed en daarmee hom die skouerkleed omgebnd.

8 Verder het hy hom die borstas aangeheg en in die borstas die Urim en Tumim gesit.

9 En hy het die tulband op sy hoof gesit en aan die tulband, aan die voorkant, die goue plaat, die heilige kroon bevestig, soos die HERE Moses beveel het.

10 Toe het Moses die self-olie geneem en die tabernakel en alles wat daarin was, gesalf en dit geheilig.

11 En hy het daarvan sewemaal op die altaar gesprinkel en die altaar gesalf en al sy gereedskap, met die waskom en sy voetstuk, om dit te heilig.

12 Daarna het hy van die self-olie op die hoof van Aäron gegiet en hom gesalf om hom te heilig.

13 Ook het Moses die seuns van Aäron laat naderkom en hulle die rokke aangetrek en hulle gegord met 'n gordel en hulle die musse omgebnd, soos die HERE Moses beveel het.

14 Daarop het hy die sondoferbul laat aankom, en Aäron en sy seuns het hulle hande op die kop van die sondoferbul gelê.

15 En Moses het dit geslag en die bloed geneem en daarvan met sy vinger rondom aan die horings van die altaar gestryk en die altaar ontsodig; maar die orige bloed het hy aan die onderkant van die altaar uitgegooi. So het hy dit dan geheilig deur daar versoening voor te doen.

16 Verder het hy al die vet wat aan die binnegoed was en die lap aan die lewer en die twee niere en hulle vet geneem, en Moses het dit op die altaar aan die brand gesteeke.

17 Maar die bul met sy vel en sy vleis en sy mis het hy buitekant die laer met vuur verbrand, soos die HERE Moses beveel het.

18 Daarop het hy die brandofferram laat aankom, en Aäron en sy seuns het hulle hande op die kop van die ram gelê.

19 En Moses het dit geslag en die bloed rondom teen die altaar uitgegooi.

20 Hy het ook die ram in sy stukke verdeel, en Moses het die kop en die stukke en die vet aan die brand gesteeke;

21 maar die binnegoed en die pote het hy met water gewas, en Moses het die hele ram op die altaar aan die brand gesteeke; dit was 'n brandoffer as lieflike geur, 'n vuuroffer was dit aan die HERE, soos die HERE Moses beveel het.

22 Daarop het hy die ander ram, die wydingsram laat aankom; en Aäron met sy seuns het hulle hande op die kop van die ram gelê.

23 En Moses het dit geslag en van die bloed geneem en dit aan die regteroorlap van Aäron en aan die duim van sy regterhand en aan die groottoon van sy regtervoet gestryk.

24 Moses het ook die seuns van Aäron laat naderkom en van die bloed aan hulle regteroorlap en aan die duim van hulle regterhand en aan die groottoon van hulle regtervoet gestryk; daarna het Moses die orige bloed rondom teen die altaar uitgegooi.

25 En hy het die vet geneem met die vetstert en al die vet wat aan die binnegoed was, en die lap aan die lewer en die twee niere en hulle vet en die regterbout.

26 Ook het hy uit die mandjie met ongesuurde koeke wat voor die aangesig van die HERE was, een ongesuurde koek geneem en een oliebrood-koek en een platkoek; en hy het dit op die stukke vet en op die regterbout neergesit.

27 En dit alles op die hande van Aäron en die hande van sy seuns neergelê; en hy het dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE beweeg.

28 Daarop het Moses dit uit hulle hande geneem en dit op die altaar, bo-op die brandoffer, aan die brand gesteeke; 'n wydingsoffer was dit as lieflike geur, 'n vuuroffer aan die HERE.

29 Verder het Moses die bors geneem en dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE beweeg; van die wydingsram het dit aan Moses as deel toegekom, soos die HERE Moses beveel het.

30 Moses het ook van die self-olie en van die bloed wat aan die altaar was,

geneem en dit op Aäron, op sy klere, sowel as op sy seuns en op die klere van sy seuns gesprinkel. So het hy dan Aäron, sy klere, sowel as sy seuns en die klere van sy seuns geheilig.

31 Toe sê Moses vir Aäron en sy seuns: Kook die vleis by die ingang van die tent van samekoms en eet dit daar met die brood wat in die wydingsmandjie is, soos ek beveel en gesê het: Aäron en sy seuns moet dit eet.

32 Maar wat van die vleis en die brood oorbly, moet julle met vuur verbrand.

33 Ook mag julle sewe dae lank nie by die ingang van die tent van samekoms uitgaan nie tot op die dag dat die dae van julle wydning verby is; want sewe dae lank moet julle wydning duur.

34 Soos vandag gedoen is, het die HERE beveel om verder te doen, om vir julle versoening te bewerk.

35 Julle moet dan by die ingang van die tent van samekoms bly, dag en nag, sewe dae lank; en julle moet die ordening van die HERE hou, dat julle nie sterwe nie; want so is aan my bevel gegee.

36 En Aäron en sy seuns het al die dinge gedoen wat die HERE deur Moses beveel het.

Eerste offerandes van Aäron.

9 EN op die agste dag het Moses Aäron en sy seuns en die oudstes van Israel geroep

2 en vir Aäron gesê: Neem vir jou 'n bulkalf as sondofer en 'n ram as brandoffer, altwee sonder gebrek; en bring hulle voor die aangesig van die HERE.

3 En spreek met die kinders van Israel en sê: Neem 'n bokram as sondofer en 'n kalf en 'n lam, altwee eenjaardoud, sonder gebrek, as brandoffer,

4 ook 'n bul en 'n ram as dankoffer om voor die aangesig van die HERE te offer; en spysoffer met olie gemeng; want vandag verskyn die HERE aan julle.

5 Toe het hulle voor die tent van samekoms gebring wat Moses beveel het. En die hele vergadering het nadergekom en gaan staan voor die aangesig van die HERE.

6 En Moses het gesê: Dit is die saak wat die HERE julle beveel het om te doen, sodat die heerlikheid van die HERE aan julle kan verskyn.

7 En Moses het vir Aäron gesê: Kom nader na die altaar en maak jou sondofer

en jou brandoffer klaar, en doen versoening vir jou en vir die volk, en maak die offer van die volk klaar en doen versoening vir hulle soos die HERE beveel het.

8 Toe het Aäron na die altaar nadergekom en die sondoferkalf geslag wat vir hom bedoel was.

9 En die seuns van Aäron het die bloed na hom gebring, en hy het sy vinger in die bloed gesteeke en dit aan die horings van die altaar gestryk. Daarna het hy die orige bloed aan die onderkant van die altaar uitgegiet.

10 Maar die vet en die niere en die lap aan die lewer van die sondofer het hy op die altaar aan die brand gesteeke soos die HERE Moses beveel het.

11 En die vleis en die vel het hy buitekant die laer met vuur verbrand.

12 Toe het hy die brandoffer geslag, en die seuns van Aäron het vir hom die bloed aangegee, en hy het dit rondom teen die altaar uitgegooi.

13 Ook het hulle vir hom die brandoffer volgens sy stukke aangegee, met die kop, en hy het dit aan die brand gesteeke op die altaar.

14 En hy het die binnegoed en die pote gewas en dit aan die brand gesteeke bo-op die brandoffer op die altaar.

15 Daarna het hy die offer van die volk gebring; hy het naamlik die sondoferbok geneem wat vir die volk bedoel was, en dit geslag en dit as sondofer gebring soos die eerste.

16 Verder het hy die brandoffer gebring en dit klaargemaak volgens voorskrif.

17 En hy het die spysoffer gebring en 'n handvol daaruit geneem en dit aan die brand gesteeke op die altaar, behalwe nog die more-brandoffer.

18 Toe het hy die bul en die ram geslag wat vir die volk as dankoffer bedoel was; en die seuns van Aäron het vir hom die bloed aangegee—wat hy toe rondom teen die altaar uitgegooi het—

19 en die stukke vet van die bul, en van die ram die vetstert en die netvet en die niere en die lap aan die lewer;

20 en hulle het die stukke vet op die borsstukke gesit, en hy het die stukke vet op die altaar aan die brand gesteeke.

21 Maar die borsstukke en die regterbout het Aäron as beweegoffer voor die aangesig van die HERE beweeg soos Moses beveel het.

22 Daarna het Aäron sy hande na die

volk toe opgehef en hulle geseën. En hy het afgeklm nadat hy die sonoffer en brandoffer en dankoffer gebring het.

23 Daarop het Moses en Aäron in die tent van samekoms gegaan; en toe hulle uitkom, het hulle die volk geseën. En die heerlikheid van die HERE het aan die hele volk verskyn—

24 vuur het van die aangesig van die HERE uitgegaan en op die altaar die brandoffer en die stukke vet verteer. Toe die hele volk dit sien, het hulle gejuig en op hulle aangesig geval.

Nadab en Abihu word deur vuur van die HERE verteer.

10 EN die seuns van Aäron, Nadab en Abihu, het elkeen sy vuurpan geneem en vuur daarin gegooi en reukwerk daarop gesit en vreemde vuur voor die aangesig van die HERE gebring, wat Hy hulle nie beveel het nie.

2 Daarop het daar vuur van die aangesig van die HERE uitgegaan en hulle verteer, en hulle het gesterwe voor die aangesig van die HERE.

3 Toe sê Moses vir Aäron: Dit is dit wat die HERE gespreek het deur te sê: In die wat naby My is, wil Ek My as die Heilige laat ken, en voor die oë van die hele volk wil Ek My verheerlik. Maar Aäron het stil gebly.

4 En Moses het Misaël en Elsafan, die seuns van Ussiel, die oom van Aäron, geroep en vir hulle gesê: Kom nader, dra julle broers van die heiligdom af weg, buitekant die laer uit.

5 Toe het hulle nadergekom en hulle in hul rokke buitekant die laer uitgedra soos Moses gesê het.

6 Daarop sê Moses vir Aäron en sy seuns Eleásar en Itamar: Laat julle hare nie loshang nie en maak geen skeure in julle klere nie, dat julle nie sterwe en daar 'n toorn teen die hele vergadering losbreek nie. Maar julle broers, die hele huis van Israel, kan die brand beweën wat die HERE aangesteek het.

7 Julle mag ook uit die ingang van die tent van samekoms nie uitgaan nie, dat julle nie sterwe nie; want die self-olie van die HERE is op julle. En hulle het gehandel ooreenkomstig die woord van Moses.

8 En die HERE het met Aäron gespreek en gesê:

9 Moenie wyn of sterke drank drink nie,

of jou seuns saam met jou as julle in die tent van samekoms ingaan, dat julle nie sterwe nie; 'n ewige insetting is dit vir julle geslagte;

10 en julle moet onderskeid maak tussen wat heilig en wat onheilig, en tussen wat onrein en wat rein is;

11 en julle moet die kinders van Israel leer al die insettinge wat die HERE deur Moses aan hulle verkondig het.

12 En Moses het met Aäron gespreek en met sy seuns Eleásar en Itamar wat oorgebly het: Neem die spysoffer wat van die vuuroffers van die HERE oorgebly het, en eet dit as ongesuurde koeke langs die altaar; want dit is hoogheilig.

13 Daarom moet julle dit op 'n heilige plek eet, want dit is wat aan jou en jou seuns toekom uit die vuuroffers van die HERE; want so is aan my bevel gegee.

14 Ook die beweegbors en die hefbout moet julle op 'n rein plek eet, jy en jou seuns en jou dogters saam met jou; want as deel wat aan jou en jou seuns toekom, is hulle uit die dankoffers van die kinders van Israel gegee.

15 Die hefbout en die beweegbors moet hulle saam met die vuuroffers van die stukke vet bring om as beweegoffer voor die aangesig van die HERE te beweeg; en dit sal vir jou en jou seuns saam met jou 'n deel wees wat aan julle vir ewig toekom soos die HERE beveel het.

16 En Moses het rondgesoek na die sonofferbok, maar dit was verbrand! Daarom was hy baie kwaad vir Eleásar en Itamar, die seuns van Aäron wat oorgebly het; en hy het gesê:

17 Waarom het julle die sonoffer nie op die heilige plek geëet nie? Want dit is hoogheilig, en Hy het dit aan julle gegee om die ongeregtigheid van die vergadering te dra, om versoening vir hulle te doen voor die aangesig van die HERE.

18 Kyk, die bloed is nie binne-in die heiligdom gebring nie. Julle moes dit sekerlik in die heiligdom geëet het soos ek beveel het.

19 Toe sê Aäron vir Moses: Kyk, hulle het vandag hul sonoffer en hul brandoffer voor die aangesig van die HERE gebring, en sulke dinge het my oorgekom; as ek vandag 'n sonoffer geëet het, sou dit goed gewees het in die oë van die HERE?

20 Toe Moses dit hoor, was dit goed in sy oë.

Wette oor die onderskeid tussen rein en onrein diere.

11 EN die HERE het met Moses en Aäron gespreek en vir hulle gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê: Dit is die diere wat julle mag eet van al die viervoetige diere wat op die aarde is.

3 Alles wat onder die diere gesplitste kloue het, en wel heeltemal gesplitste kloue, en herkou—dit mag julle eet.

4 Maar die volgende mag julle nie eet nie van die wat herkou en van die wat gesplitste kloue het: die kameel, want hy herkou maar het geen gesplitste kloue nie—onrein is hy vir julle;

5 en die das, want hy herkou maar het geen gesplitste kloue nie—onrein is hy vir julle;

6 en die haas, want hy herkou maar het geen gesplitste kloue nie—onrein is hy vir julle;

7 ook die vark, wat hy het gesplitste kloue, ja heeltemal gesplitste kloue, maar hy herkou nie—onrein is hy vir julle.

8 Van hulle vleis mag julle nie eet nie en aan hulle aas nie raak nie—onrein is hulle vir julle.

9 Dit mag julle eet van alles wat in die water is: alles wat vinne en skubbe het in die water, in die see en in die riviere—dit mag julle eet.

10 Maar alles wat geen vinne en skubbe het in die see en in die riviere nie, van al die gewemel van die water en van al die lewende wesens wat in die water is—'n gruwel is dit vir julle.

11 Ja 'n gruwel moet hulle vir julle wees; van hulle vleis mag julle nie eet nie, en hulle aas moet julle vir 'n gruwel hou.

12 Alles wat geen vinne of skubbe in die water het nie—'n gruwel is dit vir julle.

13 En die volgende moet julle van die voëls vir 'n gruwel hou—hulle mag nie geëet word nie, 'n gruwel is hulle: die arend en die lammervanger en die aasvoël;

14 en die kuikendief en die valk volgens sy soorte;

15 elke kraai volgens sy soorte;

16 en die volstruis en die sperwel en die seemeu en die klein valk volgens sy soorte;

17 en die steenuil en die visvanger en die steenuil;

18 en die silweruil en die pelikaan en die klein aasvoël;

19 en die groot sprinkaanvoël, die reier volgens sy soorte, die hoep-hoep en die vlermuis.

20 Al die insekte met vlerke wat op al vier loop—'n gruwel is hulle vir julle.

21 Maar die volgende mag julle eet van al die insekte met vlerke wat op al vier loop: wat bokant die pote springbene het om daarmee op die grond te spring.

22 Van hulle mag julle die volgende eet: die treksprinkaan volgens sy soorte en die boomsprinkaan volgens sy soorte en die springer volgens sy soorte en die voetganger volgens sy soorte.

23 Maar al die ander insekte met vlerke wat vier pote het—'n gruwel is hulle vir julle.

24 En hieraan verontreinig julle vir julle—elkeen wat aan hulle aas raak, sal tot die aand toe onrein wees;

25 en elkeen wat van hulle aas dra, moet sy klere was en sal tot die aand toe onrein wees—

26 aan al die diere wat gesplitste kloue het, wat nie heeltemal gesplits is nie, en wat nie herkou nie. Onrein is hulle vir julle; elkeen wat aan hulle raak, sal onrein wees.

27 En alles wat op kaal pote loop onder al die viervoetige diere—onrein is hulle vir julle; elkeen wat aan hulle aas raak, sal tot die aand toe onrein wees.

28 Ook hy wat hulle aas dra, moet sy klere was en sal onrein wees tot die aand toe. Onrein is hulle vir julle.

29 En die volgende is vir julle onrein onder die ongediertes wat op die aarde wemel: die muishond en die muis en die akkedis volgens sy soorte,

30 en die krimpvarkie en die geitjie en die klipsalmander en die koggelmander en die verkleurmantjie.

31 Hulle is vir julle onrein onder al die ongediertes; elkeen wat aan hulle raak as hulle dood is, sal tot die aand toe onrein wees.

32 En alles waar een van hulle op val as hulle dood is, sal onrein wees; enige houtvoorwerp of kledingstuk of vel of sak, elke ding waarmee werk gedoen word; dit moet in die water gesit word en sal tot die aand toe onrein wees; dan sal dit rein wees.

33 En elke erdevoorwerp waar een van hulle in val—alles wat daarin is, sal onrein wees, en julle moet die voorwerp self stukkend breek;

34 enige voedsel wat geëet word waar water op kom, sal *daarin* onrein wees; en enige drank wat in so 'n voorwerp, van watter soort ook, gedrink word, sal onrein wees.

35 En alles waar iets van hulle aas op val, sal onrein wees; 'n bakoond of 'n driehoek moet stukkend geslaan word; hulle is onrein, en onrein moet hulle vir julle wees.

36 Maar 'n fontein of put, 'n versamelplek van water, sal rein wees; maar hy wat aan die aas daarin raak, sal onrein wees.

37 En as van hulle aas val op enige saad wat gesaai word—dit sal rein wees.

38 Maar as daar water op die saad gegooi word, en van hulle aas daarop val, dan sal dit vir julle onrein wees.

39 En as daar van die diere wat julle as voedsel dien, doodgaan, sal hy wat aan die aas raak, tot die aand toe onrein wees;

40 en hy wat van dié aas eet, moet sy klere was en sal onrein wees tot die aand toe. En hy wat dié aas dra, moet sy klere was en sal onrein wees tot die aand toe.

41 En al die ongediertes wat op die aarde wemel, is 'n gruwel—dit mag nie geëet word nie.

42 Alles wat op die buik seil en alles wat op al vier loop, ook alles wat baie pote het, naamlik al die ongediertes wat op die aarde wemel—julle mag dit nie eet nie, want dit is 'n gruwel.

43 Moenie julle self 'n gruwel maak deur enige ongedierte wat wemel nie: julle moet jul daaraan nie verontreinig, sodat julle daardeur onrein word nie.

44 Want Ek is die HERE julle God; toon dan dat julle heilig is en wees heilig, want Ek is heilig; daarom, verontreinig julle self nie deur enige ongedierte wat op die aarde kruip nie.

45 Want Ek is die HERE wat julle uit Egipteland opgebring het om julle God te wees. So moet julle dan heilig wees, omdat Ek heilig is.

46 Dit is die wet oor die diere en die voëls en al die lewende wesens wat roer in die water en aangaande al die wesens wat op die aarde wemel,

47 om te onderskei tussen wat onrein en rein is, en tussen die diere wat geëet en die diere wat nie geëet mag word nie.

Wette oor die reiniging van 'n vrou.

12 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê: As 'n vrou swanger word en 'n seun baar, dan sal sy sewe dae lank onrein wees; soos in die dae van die onreinheid as sy onwel is, sal sy onrein wees.

3 En op die agste dag moet hy aan die vlees van sy voorhuid besny word.

4 Dan moet sy drie en dertig dae in die reinigingsbloed bly. Aan niks wat heilig is, moet sy raak nie en in die heilighdom mag sy nie kom nie totdat die dae van haar reiniging verby is.

5 Maar as sy 'n dogter baar, dan sal sy twee weke onrein wees soos by haar *maandelikse* onreinheid. Dan moet sy ses en sestig dae in die reinigingsbloed bly.

6 En as die dae van haar reiniging in die geval van 'n seun of 'n dogter verby is, dan moet sy 'n jaaroud-lam as brandoffer en 'n jong duif of tortelduif as sondooffer bring na die ingang van die tent van samekoms, na die priester toe;

7 dié moet dit offer voor die aangesig van die HERE en vir haar versoening doen; dan sal sy rein wees van haar bloedvloeiing. Dit is die wet van haar wat baar, in die geval van 'n seun of 'n dogter.

8 Maar as sy 'n lam nie kan bekostig nie, dan moet sy twee tortelduiwe of twee jong duiwe neem, een as brandoffer en een as sondooffer; en die priester moet vir haar versoening doen; dan sal sy rein wees.

Wette aangaande melaatsheid van mense en klere.

13 VERDER het die HERE met Moses en Aäron gespreek en gesê:

2 As 'n mens in die vel van sy vlees 'n swelsel of uitslag of ligte vlek het, en dit in die vel van sy vlees 'n plaag van melaatsheid word, dan moet hy na die priester Aäron of na een van sy seuns, die priesters, gebring word;

3 en die priester moet na die aangetaste plek in die vel van die vlees kyk. Het die hare op die plek wit geword, en lyk dit of die plek dieper is as die vel van sy vlees, dan is dit die plaag van melaatsheid. As die priester dit sien, moet hy hom onrein verklaar.

4 Maar as dit 'n wit vlek in die vel van sy vlees is en dit nie dieper lyk as die vel nie, en die hare daarvan nie wit geword het nie, dan moet die priester die aangetaste persoon sewe dae lank opsluit.

5 As die priester hom op die sewende dag bekyk en sien dat die aangetaste plek, volgens hy kan sien, dieselfde gebly het, die plek nie in die vel versprei het nie, dan moet die priester hom nog 'n keer sewe dae lank opsluit.

6 Bekyk die priester hom dan op die sewende dag nog 'n keer en sien hy dat die aangetaste plek dof van kleur geword en die plek in die vel nie versprei het nie, dan moet die priester hom rein verklaar. Dit is 'n uitslag; en hy moet sy klere was, dan is hy rein.

7 Maar as die uitslag werklik in die vel versprei nadat hy hom aan die priester vertoon het om rein te word, dan moet hy hom nog 'n keer aan die priester vertoon.

8 En sien die priester dat die uitslag in die vel versprei het, dan moet die priester hom onrein verklaar. Dit is melaatsheid.

9 As die plaag van melaatsheid aan 'n mens is, dan moet hy na die priester gebring word.

10 En as die priester sien dat daar 'n wit swelsel in die vel is wat die hare wit gemaak het, terwyl daar wilde vlees in die swelsel groei,

11 dan is dit 'n verouderde melaatsheid in die vel van sy vlees, en die priester moet hom onrein verklaar. Hy moet hom nie opsluit nie, want hy is onrein.

12 Maar as die melaatsheid so geweldig in die vel uitbreek, dat die melaatsheid die hele vel van die aangetaste persoon van sy hoof tot sy voete oordek, so ver as wat die oë van die priester kan sien;

13 en sien die priester dat die melaatsheid sy hele vlees oordek het, dan moet hy die aangetaste persoon rein verklaar: hy het heeltemal wit geword, hy is rein.

14 Maar so gou as wilde vlees aan hom gesien word, sal hy onrein wees;

15 en as die priester die wilde vlees sien, moet hy hom onrein verklaar. Die wilde vlees is onrein, dit is melaatsheid.

16 Maar as die wilde vlees weer weggaan en hy wit word, dan moet hy na die priester kom.

17 As die priester hom dan bekyk en sien dat die aangetaste plek wit geword

het, dan moet die priester die aangetaste persoon rein verklaar; hy is rein.

18 Maar as daar in die vlees aan hom, naamlik in die vel, 'n sweer is en gesond word,

19 maar in die plek van die sweer 'n wit swelsel of 'n rooierige wit vlek kom, moet hy hom aan die priester vertoon.

20 As die priester sien dat dit dieper lyk as die vel, en die hare daarvan wit geword het, dan moet die priester hom onrein verklaar; dit is 'n plaag van melaatsheid, dit het in die sweer uitgebreek.

21 Maar as die priester dit bekyk, en daar geen wit hare op is nie, en dit nie dieper as die vel is nie en dof van kleur geword het, dan moet die priester hom sewe dae lank opsluit.

22 En as dit werklik in die vel versprei, dan moet die priester hom onrein verklaar; dit is 'n plaag van melaatsheid.

23 Maar as die ligte vlek bly waar dit is, nie versprei het nie, is dit die litteken van die sweer, en die priester moet hom rein verklaar.

24 Of as in die vlees, in sy vel 'n brandplek van vuur is en die nuwe vlees van die brandplek 'n rooierige wit of wit vlek is;

25 en die priester dit bekyk en sien dat die hare op die ligte vlek wit geword het en dit dieper lyk as die vel, dan is dit melaatsheid; in die brandplek het dit uitgebreek. Daarom moet die priester hom onrein verklaar; dit is die plaag van melaatsheid.

26 Maar as die priester dit bekyk en sien dat op die ligte vlek geen wit hare is nie, en dit nie dieper as die vel is nie en dof van kleur geword het, dan moet die priester hom sewe dae lank opsluit.

27 Dan moet die priester op die sewende dag hom bekyk. As dit werklik in die vel versprei het, moet die priester hom onrein verklaar. Dit is die plaag van melaatsheid.

28 Maar as die ligte vlek bly waar dit is, nie in die vel versprei het nie en dof van kleur geword het, dan is dit die swelsel van die brandplek. Daarom moet die priester hom rein verklaar, want dit is die litteken van die brandplek.

29 Verder, as daar by 'n man of vrou 'n aangetaste plek aan die hoof of in die baard is,

30 en die priester die plek bekyk en sien

dat dit dieper lyk as die vel, en daar geel dun hare op is, dan moet die priester hom onrein verklaar; dit is skurfte, dit is melaatsheid van die hoof of van die baard.

31 Maar as die priester die plaag van skurfte bekijk en sien dat dit nie dieper as die vel lyk nie, en daar geen swart hare op is nie, dan moet die priester die deur skurfte aangetaste persoon sewe dae lank opsluit.

32 Bekyk die priester dan op die sewende dag die aangetaste plek en sien hy dat die skurfte nie versprei het nie, en daar geen geel hare op is nie, en die skurfte nie dieper lyk as die vel nie,

33 dan moet die persoon hom skeer, maar die skurwe plek moet hy nie skeer nie, en die priester moet die skurwe persoon nog 'n keer sewe dae lank opsluit.

34 Bekyk die priester dan die skurfte op die sewende dag en sien hy dat die skurfte nie in die vel versprei het nie en dit nie dieper as die vel lyk nie, dan moet die priester hom rein verklaar. En hy moet sy klere was en sal rein wees.

35 Maar as die skurfte werklik in die vel versprei nadat hy rein verklaar is,

36 en die priester dit bekijk en sien dat die skurfte in die vel versprei het, dan moet die priester nie na die geel hare te soek nie; hy is onrein.

37 Maar as die skurfte, volgens hy kan sien, dieselfde gebly en swart hare daarop gegroei het, dan is die skurfte gesond. Hy is rein, en die priester moet hom rein verklaar.

38 Verder, as 'n man of vrou in die vel van hulle vlees ligte vlekke, wit vlekke het,

39 en die priester sien dat daar dowwe wit vlekke in die vel van hulle vlees is, dan is dit gewone uitslag wat in die vel uitgebreek het; hy is rein.

40 En as 'n man se hoof kaal word, dan is hy 'n kaalkop; hy is rein.

41 En as sy hoof aan die voorkant kaal word, dan het hy 'n bles; hy is rein.

42 Maar as daar in die kaalte of in die bles 'n rooierige wit plek is, dan is dit melaatsheid wat uitbreek in die kaalte of in die bles.

43 As die priester dit bekijk en sien dat die swelsel van die aangetaste plek in die kaalte of in die bles rooierig wit is, wat lyk soos die melaatsheid van die vel van die vlees,

44 dan is hy 'n melaatsheid, hy is onrein; die priester moet hom sekerlik onrein verklaar; op sy hoof het hy die plaag.

45 Verder moet in die klere van die melaatsheid op wie die plaag is, skeure wees, en sy hare moet los hang; ook moet hy sy baard bedek en roep: Onrein, onrein!

46 Al die tyd dat die plaag op hom is, sal hy onrein wees. Onrein is hy; alleen moet hy woon; buitekant die laer moet sy woning wees.

47 Verder, as daar in 'n kledingstuk die plaag van melaatsheid is, in 'n kledingstuk van wol of linne;

48 of in die skeerdraad of die inslag van linne of wol, of in 'n vel of enige leerwerk;

49 en die aangetaste plek in die kledingstuk of in die vel of in die skeerdraad of die inslag of in enige leer-voorwerp lig-groen of rooierig is, dan is dit 'n plaag van melaatsheid, en dit moet vir die priester gewys word.

50 Die priester moet dan die aangetaste plek bekijk en die aangetaste voorwerp sewe dae lank opsluit.

51 Dan moet hy op die sewende dag die plek bekijk; as die plaag versprei het in die kledingstuk of in die skeerdraad of die inslag of in die vel, vir watter diens die vel ook al verwerk is, dan is die plaag 'n kwaadaardige melaatsheid; soiets is onrein.

52 Daarom moet hy die kledingstuk of die skeerdraad of die inslag van wol of van linne of enige leer-voorwerp waarin die aangetaste plek is, verbrand; want dit is 'n kwaadaardige melaatsheid. Dit moet met vuur verbrand word.

53 Maar as die priester sien dat die plek in die kledingstuk of in die skeerdraad of die inslag of in enige leer-voorwerp nie versprei het nie,

54 dan moet die priester beveel dat hulle die voorwerp was waar die plek aan is; en hy moet dit nog 'n keer sewe dae lank opsluit.

55 As die priester dan die aangetaste voorwerp bekijk nadat dit gewas is en sien dat die voorkomste van die plek nie verander het nie, hoewel die plek nie versprei het nie, dan is dit onrein; jy moet dit met vuur verbrand. Dit is 'n invreting aan die agter- of aan die voorkant.

56 Maar as die priester sien dat die plek nadat dit gewas is, dof van kleur geword het, dan moet hy dit uit die kledingstuk

of uit die vel of uit die skeerdraad of die inslag uitskeur.

57 Maar as dit nog in die kledingstuk of in die skeerdraad of die inslag of in enige leer-voorwerp gesien word, dan is dit 'n melaatsheid wat weer uitbreek; jy moet die aangetaste voorwerp met vuur verbrand.

58 Maar die kledingstuk of die skeerdraad of die inslag of enige leer-voorwerp wat jy was—as die plek daaruit verdwyn het, moet dit nog 'n keer gewas word, en dit sal rein wees.

59 Dit is die wet oor die plaag van melaatsheid in 'n kledingstuk van wol of linne of in die skeerdraad of die inslag of in enige leer-voorwerp, om dit rein of onrein te verklaar.

Wette oor die reiniging van 'n melaatsheid.

14 VERDER het die HERE met Moses gesprek en gesê:

2 Dit is die wet van die melaatsheid op die dag van sy reiniging. Hy moet na die priester gebring word,

3 en die priester moet buitekant die laer gaan. As die priester sien dat die plaag van melaatsheid genees is, van die melaatsheid weg is,

4 dan moet die priester bevel gee dat hulle vir hom wat gereinig moet word, twee lewendige rein voëls en sederhout en skarlaken stof en hisop moet bring.

5 Die priester moet ook bevel gee dat hulle die een voël in 'n erdepot oor vars water slag.

6 Die lewendige voël moet hy neem, sowel as die sederhout en die skarlaken stof en die hisop, en dit en die lewendige voël insteek in die bloed van die voël wat oor die vars water geslag is.

7 En hy moet op hom wat van die melaatsheid gereinig moet word, sewemaal sprinkel en hom reinig, en die lewendige voël moet hy oor die oop veld laat wegvlieg.

8 Dan moet hy wat gereinig moet word, sy klere was en al sy hare afskeer en 'n bad neem; dan sal hy rein wees. En daarna kan hy in die laer kom, maar hy moet sewe dae lank buitekant sy tent bly.

9 En op die sewende dag moet hy al sy hare afskeer, sy hoof en sy baard en sy winkle—al sy hare moet hy afskeer; en hy moet sy klere was en sy liggaam in die water bad. Dan sal hy rein wees.

10 En op die agste dag moet hy twee lammers sonder gebrek neem en een jaaroud-oölam sonder gebrek en drie tiendes van 'n efa fynmeel as spysoffer, met olie gemeng, en een log olie.

11 En die priester wat die reiniging bewerk, moet die man wat gereinig word, en die gawes voor die aangesig van die HERE by die ingang van die tent van samekoms opstel.

12 En die priester moet die een lam neem en dit saam met die log olie as skuldoffer aanbring en dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE beweeg.

13 Dan moet hy die lam slag op die plek waar hulle die sonoffer en die brandoffer slag, in die heilige plek; want die skuldoffer net soos die sonoffer behoort aan die priester; hoogheilig is dit.

14 En die priester moet van die bloed van die skuldoffer neem, en die priester moet dit stryk aan die regter-oorlap van hom wat gereinig word, en aan die duim van sy regterhand en aan die groottoon van sy regtervoet.

15 Die priester moet ook van die log olie neem en dit giet in die priester se linkerhand.

16 Dan moet die priester sy regtervinger in die olie steek wat in sy linkerhand is, en met sy vinger van die olie sewemaal sprinkel voor die aangesig van die HERE.

17 En van die orige olie wat in sy hand is, moet die priester stryk aan die regter-oorlap van hom wat gereinig word, en aan die duim van sy regterhand en aan die groottoon van sy regtervoet, bo-op die bloed van die skuldoffer.

18 Wat dan oor is van die olie wat in die priester se hand is, moet hy stryk op die hoof van hom wat gereinig word. So moet die priester dan vir hom versoening doen voor die aangesig van die HERE.

19 Die priester moet ook die sonoffer klaarmaak en vir hom wat gereinig word, versoening doen weens sy onreinheid; en daarna moet hy die brandoffer slag.

20 En die priester moet die brandoffer en die spysoffer op die altaar offer. So moet die priester dan vir hom versoening doen, en hy sal rein wees.

21 Maar as hy arm is en dit nie kan bekostig nie, dan moet hy een lam as skuldoffer neem om beweeg te word, om vir hom versoening te doen; daarby een tiende van 'n efa fynmeel met olie gemeng as spysoffer, en 'n log olie;

22 ook twee tortelduiwe of twee jong duiwe—wat hy kan bekostig; en die een sal wees 'n sondoffer en die ander 'n brandoffer.

23 Hy moet hulle dan op die agste dag ná sy reiniging na die priester bring by die ingang van die tent van samekoms voor die aangesig van die HERE.

24 En die priester moet die skuldofferlam en die log olie neem; en die priester moet dit as beweegoffer voor die aangesig van die HERE beweeg.

25 Dan moet hy die skuldofferlam slag, en die priester moet van die bloed van die skuldoffer neem en dit stryk aan die regteroorlap van hom wat gereinig word, en aan die duim van sy regterhand en aan die groottoon van sy regtervoet.

26 Ook moet die priester van die olie in die priester se linkerhand giet.

27 Dan moet die priester met sy regtervinger van die olie wat in sy linkerhand is, sewemaal sprinkel voor die aangesig van die HERE.

28 En die priester moet van die olie wat in sy hand is, stryk aan die regteroorlap van hom wat gereinig word, en aan die duim van sy regterhand en aan die groottoon van sy regtervoet, bo-op die plek van die bloed van die skuldoffer.

29 Wat dan oor is van die olie wat in die priester se hand is, moet hy stryk op die hoof van hom wat gereinig word, om versoening vir hom te doen voor die aangesig van die HERE.

30 Dan moet hy een van die tortelduiwe klaarmaak of van die jong duiwe wat hy kan bekostig—

31 wat hy kan bekostig, die een as sondoffer en die ander as brandoffer, saam met die spyoffer. So moet die priester dan vir hom wat gereinig word, versoening doen voor die aangesig van die HERE.

32 Dit is die wet vir hom op wie die plaag van melaatsheid was, wat by sy reiniging nie vermoënd is nie.

Melaatsheid van huise.

33 VERDER het die HERE met Moses en Aäron gespreek en gesê:

34 As julle in die land Kanaän inkom wat Ek julle as besitting gee, en Ek die plaag van melaatsheid in 'n huis van die land van julle besitting laat kom,

35 dan moet hy aan wie die huis behoort, kom en aan die priester te kenne gee en

sê: Dit lyk my of daar 'n plaag in die huis is.

36 En die priester moet bevel gee dat hulle die huis ontruim voordat die priester die plaag kom bekyk, sodat alles wat in die huis is, nie onrein word nie; en daarna moet die priester kom om die huis te bekyk.

37 As hy die plaag bekyk en sien dat die plaag aan die mure van die huis is soos liggroen of rooierige kuiltjies, en hulle dieper lyk as die muur,

38 dan moet die priester uit die huis uitgaan na die deur van die huis en die huis sewe dae lank toesluit.

39 Op die sewende dag moet die priester dan terugkom; sien hy dan dat die plaag aan die mure van die huis versprei het,

40 dan moet die priester bevel gee dat hulle die klippe uitbreek waaraan die plaag is, en dit buitekant die stad op 'n onrein plek gooi.

41 En die huis moet hulle binnekant rondom afkrap en die klei wat hulle afgekrap het, buitekant die stad op 'n onrein plek weggooi.

42 Dan moet hulle ander klippe neem en in die plek van daardie klippe insit, en hulle moet ander klei neem en die huis pleister.

43 Maar as die plaag weer in die huis uitbreek nadat hulle die klippe uitbreek en die huis afgekrap het en dit gepleister is,

44 dan moet die priester kom; en as hy sien dat die plaag in die huis versprei het, dan is dit 'n kwaadaardige melaatsheid in die huis; dit is onrein.

45 Daarom moet hulle die huis afbreek: sy klippe en sy hout en al die klei van die huis, en hulle moet dit buitekant die stad op 'n onrein plek uitbring.

46 En hy wat in die huis kom, al die tyd dat hulle dit toegesluit hou, sal tot die aand toe onrein wees.

47 En hy wat in die huis slaap, moet sy klere was; en hy wat in die huis eet, moet sy klere was.

48 Maar as die priester kom en sien dat die plaag nie in die huis versprei het nie nadat die huis gepleister is, dan moet die priester die huis rein verklaar, want die aangetaste plek het gesond geword.

49 Dan moet hy om die huis te ontsedig twee voëls neem en sederhout en skarlak stof en hisop,

50 en die een voël in 'n erdepot oor vars water slag.

51 Dan moet hy die sederhout en die hisop en die skarlak stof en die lewendige voël neem en dit in die bloed van die geslagte voël en in die vars water insteek; en hy moet die huis sewemaal besprinkel.

52 So moet hy dan die huis ontsedig met die bloed van die voël sowel as met die vars water en die lewendige voël en die sederhout en die hisop en die skarlak stof.

53 Daarop moet hy die lewendige voël buitekant die stad oor die oop veld laat wegvlieg. So moet hy dan vir die huis versoening doen, en dit sal rein wees.

54 Dit is die wet oor elke plaag van melaatsheid en oor skurfte

55 en oor melaatsheid van klere en huise

56 en oor swelsels en uitslag en ligte vlekke,

57 om te onderrig wanneer iets onrein en wanneer iets rein is. Dit is die wet oor die melaatsheid.

Wette aangaande onrein mans en vroue.

15 VERDER het die HERE met Moses en Aäron gespreek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As enige man 'n vloeiing uit sy vlees het, dan is dié vog onrein.

3 En dit sal sy onreinheid deur die vloeiing wees: As sy vlees die vog laat loop of sy vlees verstop raak—dit is 'n onreinheid in hom.

4 Elke bed waar hy op lê wat die vloeiing het, sal onrein wees; en alles waar hy op sit, sal onrein wees.

5 En elkeen wat aan sy bed raak, moet sy klere was en 'n bad neem en bly tot die aand toe onrein;

6 en die een wat gaan sit op die voorwerp waar hy op sit wat die vloeiing het, moet sy klere was en 'n bad neem en bly tot die aand toe onrein;

7 en die een wat aan die liggaam raak van hom wat die vloeiing het, moet sy klere was en 'n bad neem en bly tot die aand toe onrein.

8 En as hy wat die vloeiing het, op 'n reine spuug, dan moet dié een sy klere was en 'n bad neem, en dié een bly tot die aand toe onrein.

9 En elke saal waar hy op ry wat die vloeiing het, sal onrein wees.

10 En elkeen wat aan iets raak wat onder hom was, sal onrein wees tot die aand toe. En die een wat dit dra, moet sy klere was en 'n bad neem en bly tot die aand toe onrein.

11 En elkeen aan wie hy raak wat die vloeiing het, sonder dat hy eers sy hande in die water afgespoel het, dié een moet sy klere was en 'n bad neem, en dié een bly tot die aand toe onrein.

12 Ook die erdegoed waar hy aan raak wat die vloeiing het, moet stukkend gebreek word; maar al die voorwerpe van hout moet in die water afgespoel word.

13 En as hy wat die vloeiing het, van sy vloeiing rein word, dan moet hy sewe dae tel ná sy reiniging en sy klere was en sy liggaam in vars water bad; dan sal hy rein wees.

14 En op die agste dag moet hy vir hom twee tortelduiwe of twee jong duiwe neem en voor die aangesig van die HERE kom, by die ingang van die tent van samekoms, en dit aan die priester gee;

15 en die priester moet dit klaarmaak, die een as sondoffer en die ander as brandoffer; so moet die priester dan vir hom van weë sy vloeiing versoening doen voor die aangesig van die HERE.

16 En as daar van 'n man 'n saadvloeiing uitgaan, moet hy sy hele liggaam in die water bad, en hy sal tot die aand toe onrein wees.

17 Ook elke kledingstuk en elke vel waar die saadvloeiing op kom, moet in die water gewas word en bly tot die aand toe onrein.

18 En wat die vrou aangaan met wie 'n man vleeslike gemeenskap het—altwee moet 'n bad neem en sal tot die aand toe onrein wees.

19 En as 'n vrou 'n vloeiing het, en die vloeiing in haar vlees bloed is, dan moet sy sewe dae lank in haar onreinheid wees; en elkeen wat aan haar raak, sal tot die aand toe onrein wees.

20 En alles waar sy in haar onreinheid op lê, sal onrein wees; en alles waar sy op sit, sal onrein wees.

21 En elkeen wat aan haar bed raak, moet sy klere was en 'n bad neem en bly tot die aand toe onrein.

22 En elkeen wat raak aan enige voorwerp waar sy op sit, moet sy klere was

en 'n bad neem en bly tot die aand toe onrein;

23 En as dit op die bed is of op die voorwerp waar sy op sit, as hy dit aanraak, sal hy tot die aand toe onrein wees.

24 En as 'n man met haar gemeenskap het, sodat haar onreinheid op hom kom, dan sal hy sewe dae lank onrein wees; en elke bed waar hy op lê, sal onrein wees.

25 En as 'n vrou lank 'n bloedvloeiing het, buiten die tyd van haar onreinheid, of as sy vloei oor *dietyd* van haar onreinheid, dan moet sy gedurende al die dae van haar onreine vloeiing wees soos in die dae van haar *maandelikse* onreinheid; sy is onrein.

26 Elke bed waar sy gedurende al die dae van haar vloeiing op lê, sal vir haar soos die bed van haar *maandelikse* onreinheid wees; en alles waar sy op sit, sal net so onrein wees soos iets wat deur haar *maandelikse* onreinheid verontreinig is.

27 En elkeen wat aan hierdie dinge raak, sal onrein wees: dié een moet sy klere was en 'n bad neem en bly tot die aand toe onrein.

28 Maar as sy van haar vloeiing rein geword het, dan moet sy sewe dae tel, en daarna sal sy rein wees.

29 En op die agste dag moet sy vir haar tweetortelduiwe of twee jong duiwe neem en dit by die ingang van die tent van samekoms na die priester bring.

30 Dan moet die priester die een as sonoffer en die ander as brandoffer klaarmaak; en die priester moet vanweë haar onreine vloeiing vir haar versoening doen voor die aangesig van die HERE.

31 So moet julle dan die kinders van Israel van hulle onreinheid afsonder, dat hulle nie deur hulle onreinheid sterwe nie—deurdat hulle my tabernakel wat onder hulle is, verontreinig.

32 Dit is die wet vir hom wat 'n vloeiing het en vir hom van wie 'n saadvloeiing uitgaan, sodat hy daardeur onrein word;

33 en vir die vrou wat deur haar onreinheid onwel is, en vir die een wat aan 'n vloeiing ly, man of vrou, en vir 'n man wat met 'n onrein vrou gemeenskap het.

Die groot versoendag.

16 EN die HERE het met Moses gespreek ná die dood van die twee seuns van Aäron toe hulle nader-

gekom het voor die aangesig van die HERE en gesterf het;

2 en die HERE het vir Moses gesê: Spreek met jou broer Aäron dat hy nie enige tyd moet ingaan in die heiligdom nie, binnekant die voorhangsel, voor die versoendeksel wat op die ark is, sodat hy nie sterwe nie; want Ek verskyn in die wolk op die versoendeksel.

3 Hiermee moet Aäron in die heiligdom ingaan: met 'n jong bul as sonoffer en 'n ram as brandoffer.

4 Hy moet 'n heilige linnerok aantrek en 'n linnebroek moet oor sy vlees wees en met 'n linnegordel moet hy hom gord en 'n linnetulband moet op sy hoof wees. Dit is heilige klere; en hy moet sy liggaam in die water bad en dit aantrek.

5 En van die vergadering van die kinders van Israel moet hy twee bokkramme as sonoffer en een ram as brandoffer neem.

6 Dan moet Aäron die sonofferbul wat vir hom bedoel is, aanbring en vir hom en sy huis versoening doen.

7 Hy moet ook die twee bokke neem en hulle voor die aangesig van die HERE stel by die ingang van die tent van samekoms.

8 En Aäron moet oor die twee bokke die lot werp, een lot vir die HERE en een lot vir Asásel.

9 Dan moet Aäron die bok aanbring waar die lot vir die HERE op gekom het en hom as sonoffer klaarmaak;

10 maar die bok waar die lot vir Asásel op gekom het, moet lewendig voor die aangesig van die HERE gestel word om oor hom versoening te bewerk, om hom vir Asásel na die woestyn te stuur.

11 Aäron moet dan die sonofferbul wat vir hom bedoel is, laat aankom en vir hom en sy huis versoening doen: hy moet die sonofferbul slag wat vir hom bedoel is,

12 en die vuurpan vol gloeiende kole van die altaar voor die aangesig van die HERE wegneem; daarby twee hande vol fyngestampte reukwerk van speserye en dit binnekant die voorhangsel bring.

13 En hy moet die reukwerk op die vuur lê voor die aangesig van die HERE, dat die wolk van die reukwerk die versoendeksel wat op die Getuienis is, kan oordek, sodat hy nie sterwe nie.

14 En hy moet die bloed van die bul neem en met sy vinger op die versoendeksel aan die oostekant sprinkel; en

voor die versoendeksel moet hy sewemaal met sy vinger van die bloed sprinkel.

15 Dan moet hy die sonofferbok slag wat vir die volk bedoel is, en sy bloed binnekant die voorhangsel bring en met sy bloed doen soos hy met die bloed van die bul gedoen het: hy moet dit sprinkel op die versoendeksel en voor die versoendeksel.

16 So moet hy dan vir die heiligdom versoening doen vanweë die onreinhede van die kinders van Israel en vanweë hulle oortredinge, wat hulle sondes ook al mag wees; so moet hy dit ook doen vir die tent van samekoms wat by hulle onder hulle onreinhede woon.

17 En niemand mag in die tent van samekoms wees as hy ingaan om in die heiligdom versoening te doen voordat hy uitkom nie. So moet hy dan versoening doen vir hom en vir sy huis en vir die hele vergadering van Israel.

18 Dan moet hy na die altaar uitgaan wat voor die aangesig van die HERE is en daarvoor versoening doen: hy moet van die bloed van die bul en van die bok neem en dit rondom aan die horings van die altaar stryk.

19 en met sy vinger van die bloed sewemaal daarop sprinkel. So moet hy dit dan reinig en heilig van die onreinhede van die kinders van Israel.

20 En as hy klaar versoening gedoen het vir die heiligdom en die tent van samekoms en die altaar, dan moet hy die lewendige bok laat aankom;

21 en Aäron moet sy twee hande op die kop van die lewendige bok lê en oor hom belydenis doen van al die ongeregthede van die kinders van Israel en al hulle oortredinge, wat hulle sondes ook al mag wees; en hy moet dié op die kop van die bok lê en hom deur 'n man wat gereed staan, na die woestyn toe stuur.

22 So moet dan die bok op homself al hulle ongeregthede na 'n woeste land wegdra; en hy moet die bok in die woestyn los.

23 Dan moet Aäron in die tent van samekoms ingaan en die linneklere uitrek wat hy aangetrek het toe hy in die heiligdom ingegaan het, en dit daar neerlê.

24 En hy moet sy liggaam op 'n heilige plek in die water bad en sy klere aantrek. Dan moet hy uitgaan en sy brandoffer en die brandoffer van die volk klaarmaak

om vir hom en vir die volk versoening te doen.

25 Ook moet hy die vet van die sonoffer op die altaar aan die brand steek.

26 En hy wat die bok vir Asásel weggedrywe het, moet sy klere was en sy liggaam in die water bad; en daarna mag hy in die laer kom.

27 Maar die sonofferbul en die sonofferbok waarvan die bloed ingebring is om versoening te doen in die heiligdom, moet hulle buitekant die laer uitbring; en hulle velle, hulle vleis en hulle mis moet met vuur verbrand word.

28 En hy wat dit verbrand, moet sy klere was en sy liggaam in die water bad; en daarna mag hy in die laer kom.

29 En dit moet vir julle 'n ewige insetting wees: in die sewende maand, op die tiende van die maand, moet julle jul verootmoedig en geen werk doen nie—die kind van die land sowel as die vreemde wat onder julle vertoef.

30 Want op hierdie dag moet hy vir julle versoening doen om julle te reinig; van al julle sondes moet julle voor die aangesig van die HERE rein word.

31 'n Dag van volkome rus moet dit vir julle wees, en julle moet jul verootmoedig. Dit is 'n ewige insetting.

32 En die priester wat sal gesalf en aangestel word om in die plek van sy vader die priesteramp te bedien, moet die versoening doen; en hy moet die linneklere, die heilige klere, aantrek.

33 en versoening doen vir die Allerheiligste; ook moet hy vir die tent van samekoms en die altaar versoening doen, en vir die priesters en die hele volk van die vergadering moet hy versoening doen.

34 En dit moet vir julle 'n ewige insetting wees om vir die kinders van Israel weens al hulle sondes eenmaal in die jaar versoening te doen. En hy het gedoen soos die HERE Moses beveel het.

Net een offerplek.

17 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met Aäron en sy seuns en met al die kinders van Israel en sê vir hulle: Dit is die saak wat die HERE beveel het deur te sê:

3 Elkeen uit die huis van Israel wat 'n bees of 'n lam of 'n bok in die laer slag of dit buitekant die laer slag,

4 en dit nie bring by die ingang van die tent van samekoms om aan die HERE 'n offer voor die tabernakel van die HERE te bring nie—as bloedsuld moet dit dié man toegereken word. Hy het bloed vergiet; daarom moet dié man uitgeroei word onder sy volk uit;

5 sodat die kinders van Israel hulle slagoffers kan bring wat hulle op die oop veld slag en dit aan die HERE by die ingang van die tent van samekoms na die priester kan bring en dit as dankoffers aan die HERE kan slag.

6 Dan moet die priester die bloed teen die altaar van die HERE by die ingang van die tent van samekoms uitgooi en die vet aan die brand steek as lieflike geur vir die HERE.

7 En hulle mag nie meer hulle slagoffers offer aan die velduiwels agter wie hulle aan hoereer nie. Dit moet vir hulle 'n ewige insetting wees vir hulle geslagte.

8 En jy moet vir hulle sê: Elkeen uit die huis van Israel en uit die vreemdelinge wat onder hulle vertoef, wat 'n brandoffer of 'n slagoffer bring,

9 en dit nie by die ingang van die tent van samekoms bring om dit vir die HERE klaar te maak nie—dié man moet uit sy volksgenote uitgeroei word.

Verbod om bloed te eet.

10 EN elkeen uit die huis van Israel en uit die vreemdelinge wat onder hulle vertoef, wat maar enigins bloed eet—teen die een wat die bloed eet, sal Ek my aangesig rig en hom uitroei onder sy volk uit.

11 Want die siel van die vleis is in die bloed, en Ek het dit aan julle op die altaar gegee om vir julle siele versoening te doen; want die bloed bewerk versoening deur die siel.

12 Daarom het Ek aan die kinders van Israel gesê: Niemand van julle mag bloed eet nie; ook die vreemdeling wat onder julle vertoef, mag geen bloed eet nie.

13 En elkeen uit die kinders van Israel en uit die vreemdelinge wat onder hulle vertoef, wat 'n stuk wild of 'n voël vang wat geëet mag word—hy moet die bloed daarvan laat uitloop en dit met grond toemaak;

14 want wat die siel van alle vlees aangaan, sy bloed is met sy siel verbind.

Daarom het Ek aan die kinders van Israel gesê: Julle mag die bloed van enige vlees nie eet nie, want die siel van alle vlees is sy bloed; elkeen wat dit eet, moet uitgeroei word.

15 En elkeen wat aas eet of iets wat verskeur is, 'n kind van die land sowel as 'n vreemdeling, moet sy klere was en 'n bad neem, en bly tot die aand toe onrein. Dan sal hy rein wees.

16 Maar as hy dit nie was nie en sy liggaam nie bad nie, dan moet hy sy ongeregtigheid dra.

Wette met betrekking tot huweliksake en kuisheid.

18 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: Ek is die HERE julle God.

3 Volgens die werke van die land van Egipte waar julle in gewoon het, mag julle nie doen nie; en volgens die werke van die land Kanaän waar Ek julle na toe bring, mag julle nie doen nie, en julle mag in hulle insettinge nie wandel nie.

4 My verordeninge moet julle doen en my insettinge hou om daarin te wandel. Ek is die HERE julle God.

5 Hou dan my insettinge en my verordeninge wat die mens moet doen, dat hy deur hulle kan lewe. Ek is die HERE.

6 Niemand van julle mag naby sy naaste bloedverwant kom om die skaamte te ontbloot nie. Ek is die HERE.

7 Jy mag die skaamte van jou vader en die skaamte van jou moeder nie ontbloot nie: sy is jou moeder—jy mag haar skaamte nie ontbloot nie.

8 Jy mag die skaamte van die vrou van jou vader nie ontbloot nie; dit is die skaamte van jou vader.

9 Die skaamte van jou suster, die dogter van jou vader of die dogter van jou moeder, in die huis of buitekant gebore—hulle skaamte mag jy nie ontbloot nie.

10 Die skaamte van jou seun se dogter of van jou dogter se dogter—hulle skaamte mag jy nie ontbloot nie; want hulle is jou skaamte.

11 Die skaamte van die dogter van jou vader se vrou, wat deur jou vader verwek is—sy is jou suster, haar skaamte mag jy nie ontbloot nie.

12 Jy mag die skaamte van jou vader

se suster nie ontbloot nie; sy is jou vader se bloedverwant.

13 Jy mag die skaamte van jou moeder se suster nie ontbloot nie, want sy is jou moeder se bloedverwant.

14 Jy mag die skaamte van jou vader se broer nie ontbloot nie: jy mag nie naby sy vrou kom nie; sy is jou tante.

15 Jy mag die skaamte van jou skoon-dogter nie ontbloot nie; sy is jou seun se vrou: jy mag haar skaamte nie ontbloot nie.

16 Jy mag die skaamte van jou broer se vrou nie ontbloot nie; dit is die skaamte van jou broer.

17 Jy mag die skaamte van 'n vrou en haar dogter nie ontbloot nie; haar seun se dogter en haar dogter se dogter mag jy nie neem om dié se skaamte te ontbloot nie. Hulle is bloedverwante. 'n Skandellike daad is dit.

18 Jy mag ook geen vrou by haar suster as mededinger byneem om haar skaamte gelyk met die ander een, terwyl dié nog lewe, te ontbloot nie.

19 Ook mag jy nie naby 'n vrou kom terwyl sy onrein is deur haar onreinheid, om haar skaamte te ontbloot nie.

20 En jy mag geen vleeslike gemeenskap met jou naaste se vrou hê om jou daardeur te verontreinig nie.

21 En van jou kinders mag jy nie gee om vir Moleg deur die vuur te laat deurgaan nie, dat jy die Naam van jou God nie ontheilig nie. Ek is die HERE.

22 Met 'n manspersoon mag jy ook geen gemeenskap hê soos 'n mens met 'n vrou het nie. Dit is 'n gruwel.

23 En jy mag met geen dier vleeslike gemeenskap hê om jou daardeur te verontreinig nie. 'n Vrou mag ook nie voor 'n dier gaan staan om daarmee te doen te hê nie. Dit is 'n gruwelike vermen-ging.

24 Verontreinig julle nie deur al hierdie dinge nie, want deur al hierdie dinge is die heidene verontreinig wat Ek voor julle uit verdryf.

25 So het die land dan onrein geword; en Ek besoek sy ongeregtigheid daaraan, sodat die land sy inwoners uitspuig.

26 Maar julle moet my insettinge en my verordeninge onderhou en niks van al hierdie gruwels doen nie—die kind van die land of die vreemdeling wat onder julle vertoef nie.

27 Want die mense van die land, wat

voor julle gewees het, het al hierdie gruwels gedoen, en die land het onrein geword.

28 Laat die land julle dan nie uitspuig as julle dit verontreinig nie, soos dit die nasie uitgespuig het wat daar voor julle was.

29 Want almal wat enigeen van hierdie gruwels doen—die siele wat dit doen, moet uitgeroei word onder hulle volk uit.

30 Daarom moet julle my ordening onderhou om niks te doen van die gruwelike insettinge wat voor julle gedoen is nie, dat julle jul nie daardeur verontreinig nie. Ek is die HERE julle God.

Verskeie skadu-agtige en sedewette insake die godsdienste.

19 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met die hele vergadering van die kinders van Israel en sê vir hulle: Heilig moet julle wees, want Ek, die HERE julle God, is heilig.

3 Elkeen moet sy moeder en sy vader vrees, en my sabbatte hou. Ek is die HERE julle God.

4 Begeef julle nie na die afgode en maak vir julle geen gegote gode nie. Ek is die HERE julle God.

5 En as julle 'n dankoffer aan die HERE slag, moet julle dit so offer, dat julle welgevalle kan vind.

6 Op die dag as julle dit offer en die dag daarna, moet dit geëet word; maar wat tot die derde dag toe oorbly, moet met vuur verbrand word.

7 En as dit tog op die derde dag geëet word, sal dit 'n onrein ding wees; dit sal nie met welgevalle aangeneem word nie.

8 En hy wat dit eet, moet sy ongeregtigheid dra, want wat heilig is aan die HERE, het hy ontheilig. Daarom moet dié siel uit sy volksgenote uitgeroei word.

9 En as julle die opbrings van julle land oes, dan moet jy die kant van jou land nie heeltemal afoes en die are wat val, nie bymekaarmaak nie.

10 Jou wingerd moet jy ook nie skoon afoes nie, en die trossies wat val van jou wingerd, nie bymekaarmaak nie. Vir die arme en die vreemdeling moet jy dit laat oorbly. Ek is die HERE julle God.

11 Julle mag nie steel nie, en julle mag

nie lieg nie, en julle mag die een die ander nie bedrieg nie.

12 En julle mag nie vals sweer by my Naam en so die Naam van jou God ontheilig nie. Ek is die HERE.

13 Jy mag jou naaste nie verdruk of beroof nie. Die dagloner se loon mag by jou nie tot die more toe bly nie.

14 Jy mag 'n dowe nie vloek nie, en voor die blinde geen struikelblok lê nie; maar jy moet jou God vrees. Ek is die HERE.

15 Julle mag geen onreg doen in die gereg nie. Jy mag vir die geringe nie partydig wees nie en die aansienlike nie voortrek nie. Met geregtigheid moet jy oor jou naaste oordeel.

16 Jy mag nie as 'n kwaadspreker onder jou volksgenote rondloop nie. Jy mag nie teen die bloed van jou naaste optree nie. Ek is die HERE.

17 Jy mag jou broer in jou hart nie haat nie. Jy moet jou naaste vrymoedig berisep, sodat jy om sy onwil geen sonde op jou laai nie.

18 Jy mag nie wraakgierig of haatdraend teenoor die kinders van jou volk wees nie, maar jy moet jou naaste liefhê soos jouself. Ek is die HERE.

19 Julle moet my insettinge hou. Twee soorte van jou vee mag jy nie laat paar nie. Jou akker moet jy nie met twee soorte saad besaai nie. En 'n kleed van twee soorte goed, van gemengde stof, mag nie op jou kom nie.

20 En as 'n man vleeslike gemeenskap het met 'n vrou wat 'n slavin is, vir 'n ander man bestemd, sonder dat sy ooit losgekoop of vryheid aan haar gegee is, dan moet daar bestraffing plaasvind. Hulle mag nie doodgemaak word nie, want sy was nie vrygelaat nie.

21 En hy moet sy skuldoffer aan die HERE bring by die ingang van die tent van samekoms—'n ram as skuldoffer;

22 en die priester moet met die skuldofferam vir hom versoening doen voor die aangesig van die HERE weens die sonde wat hy gedoen het; en hy sal vergifnis ontvang vir sy sonde wat hy gedoen het.

23 En as julle in die land inkom en allerhande vrugtebome plant, dan moet julle hulle vrugte as hulle voorhuud beskou; drie jaar lank moet hulle vir julle onbesnede wees; daar mag nie van geëet word nie.

24 Maar in die vierde jaar moet al hulle

vrugte 'n heilige feesgawe aan die HERE wees;

25 en in die vyfde jaar mag julle hulle vrugte eet—dit alles om hulle opbrings vir julle meer te maak. Ek is die HERE julle God.

26 Julle mag niks met bloed en al eet nie. Julle mag nie met verklaring van voortekens of goëlyery omgaan nie.

27 Julle mag die rand van julle hoofhare nie rond wegskeer nie. Ook mag jy die rand van jou baard nie skend nie.

28 Julle mag ook terwille van 'n dooie geen snye in julle vlees maak nie en geen ingeprikte tekening in julle vel maak nie. Ek is die HERE.

29 Ontheilig jou dogter nie deur haar vir hoerery aan te hou nie, sodat die land nie hoereer en die land vol skandelijke dade word nie.

30 Julle moet my sabbatte hou en my heiligdom ontsien. Ek is die HERE.

31 Begeef julle nie na die geeste van afgestorwenes en die geeste wat waarsê nie. Soek hulle nie om julle deur hulle te verontreinig nie. Ek is die HERE julle God.

32 Vir die grys hare moet jy opstaan, en die persoon van 'n grysaard eer; en jy moet jou God vrees. Ek is die HERE.

33 En as 'n vreemdeling by jou in julle land vertoef, mag julle hom nie verdruk nie.

34 Die vreemdeling wat by julle vertoef, moet vir julle wees soos 'n kind van die land wat onder julle is. En jy moet hom liefhê soos jouself, want julle was vreemdelinge in Egipteland. Ek is die HERE julle God.

35 Julle mag geen onreg doen in die gereg, in lengtemaat, gewig of inhoudsmaat nie.

36 Julle moet 'n regte weegskaal hê, regte weegstene, 'n regte efa en 'n regte hin. Ek is die HERE julle God wat julle uit Egipteland uitgelei het.

37 Daarom moet julle al my insettinge en al my verordeninge onderhou en dit doen. Ek is die HERE.

Straf vir verskillende misdade.

20 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Jy moet ook vir die kinders van Israel sê: Elkeen uit die kinders van Israel of uit die vreemdeling wat in Israel vertoef

wat van sy kinders aan Moleg gee, moet sekerlik doodgemaak word. Die volk van die land moet hom stenig.

3 En Ek sal my aangesig teen dié man rig en sal hom uitroei onder sy volk uit; want hy het van sy kinders aan Moleg gegee om my heiligdom te verontreinig en my heilige Naam te ontheilig.

4 En as die volk van die land hulle oë maar enigins toemaak vir dié man as hy van sy kinders aan Moleg gee, sodat hulle hom nje doodmaak nie,

5 dan sal Ek my aangesig rig teen dié man en sy geslag, en Ek sal hom en almal wat agter hom aan hoereer om agter Moleg aan te hoereer, uitroei onder hulle volk uit.

6 En as 'n persoon hom begewe na die geeste van afgestorwenes en die geeste wat waarsê om agter hulle aan te hoereer, sal Ek my aangesig teen dié persoon rig en hom uitroei onder sy volk uit.

7 Toon dan dat julle heilig is en wees heilig, want Ek is die HERE julle God.

8 En onderhou my insettinge en doen dit. Ek is die HERE wat julle heilig.

9 Want elkeen wat sy vader of moeder vloek, moet sekerlik doodgemaak word. Hy het sy vader of sy moeder gevloek. Sy bloedskul is op hom.

10 En as iemand owerspel doen met 'n man se vrou, owerspel doen met sy naaste se vrou, dan moet hy en sy wat owerspel doen, sekerlik doodgemaak word.

11 En as 'n man met sy vader se vrou gemeenskap het, dan het hy die skaamte van sy vader ontbloot. Hulle altwee moet sekerlik doodgemaak word. Hulle bloedskul is op hulle.

12 En as 'n man met sy skoondogter gemeenskap het, dan moet hulle altwee sekerlik doodgemaak word. Hulle het 'n gruwelike vermenging bewerk. Hulle bloedskul is op hulle.

13 En as 'n man met 'n manspersoon gemeenskap het soos 'n mens met 'n vrou het, dan het hulle altwee iets gruweliks gedoen. Hulle moet sekerlik doodgemaak word. Hulle bloedskul is op hulle.

14 En as 'n man 'n vrou en haar moeder neem, is dit 'n skandelijke daad; hulle moet hom en dié twee met vuur verbrand, sodat geen skandelijke daad onder julle mag wees nie.

15 En as 'n man vleeslike gemeenskap het met 'n dier, moet hy sekerlik doodgemaak word, en die dier moet julle doodslaan.

16 En as 'n vrou naby enige dier kom om daarmee te doen te hê, dan moet jy die vrou en die dier doodslaan. Hulle moet sekerlik doodgemaak word. Hulle bloedskul is op hulle.

17 En as 'n man sy suster neem, sy vader se dogter of sy moeder se dogter, en hy haar skaamte sien en sy sy skaamte sien, dan is dit 'n skande. Daarom moet hulle voor die oë van die kinders van hulle volk uitgeroei word. Hy het die skaamte van sy suster ontbloot; hy moet sy ongeregtigheid dra.

18 En as 'n man met 'n vrou gemeenskap het wat onwel is, en haar skaamte ontbloot—hy het haar fontein ontbloot en sy die fontein van haar bloed—dan moet hulle altwee uitgeroei word onder hulle volk uit.

19 Ook mag jy die skaamte van jou moeder se suster en van jou vader se suster nie ontbloot nie, want hy het sy bloedverwante ontbloot; hulle moet hul ongeregtigheid dra.

20 En as 'n man met sy tante gemeenskap het, dan het hy die skaamte van sy oom ontbloot. Hulle moet hul sonde dra; sonder kinders sal hulle sterwe.

21 En as 'n man sy broer se vrou neem, dan is dit iets afskuweliks. Hy het die skaamte van sy broer ontbloot; sonder kinders sal hulle wees.

22 Onderhou dan al my insettinge en al my verordeninge en doen dit, dat die land waar Ek julle na toe bring om daarin te woon, julle nie uitspung nie.

23 En julle mag nie wandel in die insettinge van die nasie wat Ek voor julle uit verdrywe nie; want al hierdie dinge het hulle gedoen; daarom het Ek 'n afsku van hulle gekry.

24 En Ek het vir julle gesê: Julle sal hulle land in besit neem, en Ek sal dit aan julle as besitting gee, 'n land wat oorloof van melk en heuning. Ek is die HERE julle God wat julle van die volke afgesonder het.

25 Daarom moet julle 'n onderskeid maak tussen die rein en onrein diere, en tussen die onrein en rein voëls; en maak juleself nie 'n gruwel nie deur diere of deur voëls of deur enigiets wat op die

aarde roer—wat Ek vir julle afgesonder het deur dit onrein te verklaar.

26 En julle moet vir My heilig wees, want Ek, die HERE, is heilig; en Ek het julle van die volke afgesonder om myne te wees.

27 En as daar in 'n man of vrou 'n gees van 'n afgestorwene of 'n gees wat waarsê is, dan moet hulle sekerlik doodgemaak word. Hulle moet gestenig word. Hulle bloedschuld is op hulle.

Wet oor die reinheid van die priesters.

21 VERDER het die HERE vir Moses gesê: Spreek met die priesters, die seuns van Aäron, en sê vir hulle: Aan 'n dooie moet 'n priester hom nie verontreinig onder sy volksgenote nie;

2 behalwe aan sy bloedverwant, sy nabestaande: aan sy moeder en sy vader en sy seun en sy dogter en sy broer;

3 en sy suster wat jongmeisie is, sy nabestaande, wat nie aan 'n man toebehoort het nie—aan haar mag hy hom verontreinig.

4 Hy mag hom as getroude man nie verontreinig onder sy volksgenote om hom te ontheilig nie.

5 Hulle mag op hul hoof geen kaalte maak en die rand van hulle baard nie wegskeer en in hulle vlees geen insnyding maak nie.

6 Heilig moet hulle aan hulle God wees en die Naam van hulle God nie ontheilig nie; want hulle offer die vuuroffers van die HERE, die spyse van hulle God; daarom moet hulle heilig wees.

7 Hulle mag geen vrou neem wat 'n hoer is of wat ontheilig is nie; en 'n vrou wat deur haar man verstoot is, mag hulle nie neem nie; want hy is heilig aan sy God.

8 Daarom moet jy hom heilig hou, omdat hy die spyse van jou God offer. Hy moet vir jou heilig wees, want heilig is Ek, die HERE wat julle heilig.

9 En as die dogter van 'n priester haar ontheilig om te hoereer, ontheilig sy haar vader; met vuur moet sy verbrand word.

10 En die priester wat die hoogste onder sy broers is, op wie se hoof die self-olie uitgiet is en wat as priester

aangestel is om die klere aan te trek—hy mag sy hare nie laat loshang en geen skeure in sy klere maak nie.

11 En hy mag by geen dooie kom nie, selfs aan sy vader en moeder hom nie verontreinig nie;

12 en hy mag uit die heilighdom nie uitgaan nie, sodat hy die heilighdom van sy God nie ontheilig nie, want die wydning van die self-olie van sy God is op hom. Ek is die HERE.

13 En hy moet 'n vrou in haar maagdelike staat neem.

14 'n Weduwee of een wat verstoot is of een wat ontheilig is, of 'n hoer—sulkes moet hy nie neem nie; maar 'n jongmeisie uit sy volksgenote moet hy as vrou neem,

15 dat hy nie sy kroos onder sy volksgenote ontheilig nie; want Ek is die HERE wat hom heilig.

16 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

17 Spreek met Aäron en sê: Niemand uit jou nakomelinge, in hulle geslagte, aan wie 'n liggaamsgebrek is, mag naderkom om die spyse van sy God te offer nie.

18 Want niemand aan wie 'n liggaamsgebrek is, mag naderkom nie: 'n blinde of 'n lamme of een wat in die gesig vermink is of iemand by wie 'n liggaamsdeel te lank is,

19 of iemand wat 'n been of 'n arm gebreek het,

20 of wat 'n boggel het of uitgeteer is of 'n vlek in sy oog het of aan skurft of uitslag ly of 'n gebrekklike skaamdeel het.

21 Geen man uit die nageslag van Aäron, die priester, aan wie 'n liggaamsgebrek is, mag naderkom om die vuuroffers van die HERE te offer nie. 'n Liggaamsgebrek is aan hom; hy mag nie naderkom om die spyse van sy God te offer nie.

22 Wat die spyse van sy God aangaan, hy mag van die hoogheilige en heilige gawes eet;

23 maar hy mag nie na die voorhangsgaan en na die altaar nie naderkom nie, omdat 'n liggaamsgebrek aan hom is, dat hy my heilighdomme nie ontheilig nie; want Ek is die HERE wat dit heilig.

24 En Moses het dit gesê aan Aäron en sy seuns en aan al die kinders van Israel.

Wette oor die reinheid van die priesters as hulle die geheiligde gawes wil eet.

22 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met Aäron en sy seuns, dat hulle versigtig moet wees met die heilige gawes van die kinders van Israel—wat hulle aan My heilig—sodat hulle my heilige Naam nie ontheilig nie. Ek is die HERE.

3 Sê vir hulle: Enigeen in julle geslagte wat uit al julle nakomelinge na die heilige gawes aankom wat die kinders van Israel aan die HERE heilig, terwyl sy onreinheid op hom is, dié siel moet uitgeroei word van my aangesig af weg. Ek is die HERE.

4 Niemand uit die nageslag van Aäron wat melaats is of 'n vloeiing het, mag van die heilige gawes eet voordat hy rein is nie. En hy wat aan iemand raak wat deur 'n lyk onrein is; of van wie 'n saadvloeiing uitgaan;

5 of iemand wat aan enige kruipende ongedierte raak waardeur hy onrein word, of aan 'n mens deur wie hy onrein word tengevolge van watter onreinheid ook—

6 die persoon wat aan so iets raak, sal tot die aand toe onrein wees, en hy mag van die heilige gawes nie eet nie tensy dat hy sy liggaam in die water gebad het.

7 Maar as die son onder is, sal hy rein wees; en daarna kan hy van die heilige gawes eet, want dit is sy voedsel.

8 Aas of iets wat verskeur is, mag hy nie eet, sodat hy daardeur onrein word nie. Ek is die HERE.

9 Hulle moet dan my ordening onderhou, dat hulle weens die heilige gawes geen sonde op hulle laai en daardeur sterwe nie, omdat hulle dit ontheilig het. Ek is die HERE wat hulle heilig.

10 Ook mag geen onbevoegde eet wat heilig is nie. 'n Bywoner van 'n priester en 'n huurling mag nie eet wat heilig is nie.

11 Maar as 'n priester iemand vir sy geld koop, dan mag dié daarvan eet, en die wat in sy huis gebore is; hulle mag van sy voedsel eet.

12 Maar as die dogter van 'n priester aan 'n onbevoegde behoort, dan mag sy van die offergawe van die heilige gawes nie eet nie.

13 Maar as die dogter van 'n priester weduwee is of verstoot word en sy kinderloos is en in die huis van haar vader terugkom soos in haar jeug, dan mag sy van die voedsel van haar vader eet; maar geen onbevoegde mag daarvan eet nie.

14 En as iemand by ongeluk iets eet wat heilig is, dan moet hy die vyfde deel daarvan byvoeg en só wat heilig is, aan die priester teruggee.

15 So moet hulle dan die heilige gawes wat die kinders van Israel aan die HERE afgee, nie ontheilig

16 en op hulle geen strafbare skuld laai nie deurdat hulle die heilige gawes eet; want Ek is die HERE wat hulle heilig.

Bepalinge omtrent die aard van die vrywillige offers.

17 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

18 Spreek met Aäron en sy seuns en met al die kinders van Israel en sê vir hulle: Enigeen uit die huis van Israel of uit die vreemdelinge in Israel wat sy offer bring—volgens al hulle geloftes en al hulle vrywillige offers wat hulle aan die HERE as brandoffer bring—

19 moet dit so bring, dat julle welgevallen vind: 'n dier van die manlike geslag sonder gebrek, van die beeste, die lamers of die bokke.

20 Julle mag nie iets bring waar 'n liggaamsgebrek aan is nie, want dit sal julle nie welgevallig maak nie.

21 En as iemand 'n dankoffer aan die HERE offer deur 'n besondere gelofte te volbring of as vrywillige offer, van die beeste of die kleinvee, dan moet dit sonder gebrek wees, sodat dit welgevallig kan maak; geen liggaamsgebrek mag daaraan wees nie.

22 Wat blind is of wat gebreekte of verminkte liggaamsdele het of swere of skurft of uitslag—dit moet julle aan die HERE nie bring nie, en daarvan mag julle vir die HERE geen vuuroffer op die altaar neersit nie.

23 Maar 'n bees of stuk kleinvee waarvan 'n liggaamsdeel te lank of te kort is, mag jy as vrywillige offer klaarmaak; maar as gelofte-offer sal dit nie met welgevallen aangeneem word nie.

24 'n Dier wat ontman is deur vrywe of stamp, deur uitskeur of uitsny, mag julle aan die HERE nie bring nie: in julle land mag julle dit nie doen nie,

25 en uit die hand van 'n uitlander mag julle van al hierdie diere aan julle God geen spyse bring nie, want hulle verminking is aan hulle, 'n liggaamsgebrek is aan hulle: hulle sal vir julle nie met welgevalle aangeneem word nie.

26 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

27 As 'n bees of 'n lam of 'n bok aankom, dan moet dit sewe dae lank onder sy moeder bly; maar van die agste dag af en verder sal dit met welgevalle aangeneem word as 'n vuuroffergawe aan die HERE.

28 'n Bees of stuk kleinvee mag julle ook nie saam met sy kleintjie op een dag slag nie.

29 En as julle 'n loffer aan die HERE bring, moet julle dit so offer, dat julle welgevalle kan vind.

30 Op dieselfde dag moet dit geëet word. Julle moet daarvan niks laat oorbly tot die môre toe nie. Ek is die HERE.

31 Hou dan my gebooi en doen dit. Ek is die HERE.

32 En onheiligh my heilige Naam nie, sodat Ek geheilig kan word onder die kinders van Israel. Ek is die HERE wat julle heilig.

33 wat julle uit Egipteland uitgelei het om vir julle 'n God te wees. Ek is die HERE.

Wette oor die groot feeste.

23 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: Die feestye van die HERE wat julle moet uitroep as heilige samekomste—dit is my feestye.

3 Ses dae lank kan werk gedoen word, maar op die sewende dag is dit 'n dag van volkome rus, 'n heilige samekoms; geen werk mag julle doen nie—dit is 'n sabbat van die HERE in al julle woonplekke.

4 Dit is die feestye van die HERE, die heiligesamekomste wat julle moet uitroep op hulle bepaalde tyd.

5 In die eerste maand, op die veertiende van die maand, teen die aand, is die pasga van die HERE;

6 en op die vyftiende dag van hierdie maand is die fees van die ongesuurde brode van die HERE; sewe dae lank moet ulle ongesuurde brode eet.

7 Op die eerste dag moet daar vir julle 'n heilige samekoms wees; geen beroepswerk mag julle doen nie.

8 Maar julle moet sewe dae lank aan die HERE 'n vuuroffer bring. Op die sewende dag moet daar 'n heilige samekoms wees; geen beroepswerk mag julle doen nie.

9 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

10 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As julle in die land kom wat Ek julle gee en sy opbrings oes, dan moet julle die eerstelingsgerf van julle oes na die priester bring.

11 En hy moet die gerf voor die aangesig van die HERE beweeg, sodat dit julle welgevallig maak; die dag ná die sabbat moet die priester dit beweeg.

12 Julle moet ook op die dag as julle die gerf beweeg, 'n jaaroud-lam sonder gebrek as brandoffer aan die HERE klaar maak,

13 en die spysoffer wat daarby behoort, twee tiendes van 'n efa fynmeel met olie gemeng as vuuroffer aan die HERE, 'n lieflike geur, en daarby die drankoffer van wyn, 'n kwart hin.

14 En julle mag geen brood of gebrade koring of vars graan eet tot daardie selfde dag toe nie totdat julle die offer van julle God bring. Dit is 'n ewige insetting vir julle geslagte in al julle woonplekke.

15 Dan moet julle tel van die dag ná die sabbat, van die dag af as julle die beweegoffergerf bring—sewe volle weke moet dit wees;

16 tot die dag ná die sewende sabbat moet julle vyftig dae tel; dan moet julle 'n nuwe spysoffer aan die HERE bring.

17 Julle moet uit jul woonplekke twee beweegbrode bring; dit moet van twee tiendes van 'n efa fynmeel wees; gesuurd moet dit gebak word as eerstelinge aan die HERE.

18 Julle moet ook by die brood sewe jaaroud-lammers sonder gebrek en een jong bul en twee ramme bring. Hulle moet 'n brandoffer aan die HERE wees saam met die spysoffer en die drankoffers wat daarby behoort as vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

19 En julle moet een bokram as sonderoffer klaarmaak. Ook twee jaaroud-lammers as dankoffer,

20 en die priester moet hulle saam met die eerstelingsbrood as beweegoffer voor

die aangesig van die HERE beweeg; saam met die twee lammers moet dit aan die HERE heilig wees, ten voordele van die priester.

21 En julle moet op daardie selfde dag uitroep—'n heilige samekoms moet daar vir julle wees; geen beroepswerk mag julle doen nie. Dit is 'n ewige insetting in al julle woonplekke vir julle geslagte.

22 En as julle die opbrings van jul land oes, dan moet jy die kant van jou land as jy oes nie heeltemal afoes en die are wat val, nie bymekaar maak nie. Vir die arme en die vreemdeling moet jy dit laat oorbly. Ek is die HERE julle God.

23 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

24 Spreek met die kinders van Israel en sê: In die sewende maand, op die eerste van die maand, moet dit vir julle 'n rusdag wees met wekroep deur basuingeklank, 'n heilige samekoms.

25 Geen beroepswerk mag julle doen nie; maar julle moet aan die HERE 'n vuuroffer bring.

26 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

27 Maar op die tiende van hierdie sewende maand is dit die versoendag. 'n Heilige samekoms moet dit vir julle wees; dan moet julle jul verootmoedig en aan die HERE 'n vuuroffer bring.

28 En op daardie selfde dag mag julle geen werk doen nie, want dit is 'n versoendag om vir julle versoening te doen voor die aangesig van die HERE julle God.

29 Want elkeen wat hom op daardie selfde dag nie verootmoedig nie, moet uit sy volksgenote uitgeroei word.

30 Ook elkeen wat op daardie selfde dag enige werk doen, dié siel sal Ek uitroei onder sy volk uit.

31 Julle mag geen werk doen nie; dit is 'n ewige insetting vir julle geslagte in al julle woonplekke.

32 'n Dag van volkome rus moet dit vir julle wees, en julle moet jul verootmoedig. Op die negende van die maand in die aand, van aand tot aand, moet julle jul sabbat hou.

33 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

34 Spreek met die kinders van Israel en sê: Op die vyftiende dag van hierdie sewende maand is dit sewe dae lank die huttefees vir die HERE.

35 Op die eerste dag moet daar 'n heilige samekoms wees; geen beroepswerk mag julle doen nie.

36 Sewe dae lank moet julle aan die HERE 'n vuuroffer bring. Op die agste dag moet daar vir julle 'n heilige samekoms wees, en julle moet aan die HERE 'n vuuroffer bring. Dit is 'n feestyd; julle mag geen beroepswerk doen nie.

37 Dit is die feestye van die HERE wat julle moet uitroep as heilige samekomste om aan die HERE 'n vuuroffer te bring: 'n brandoffer en spysoffer, 'n slagoffer en drankoffers soos vir elke dag voorgeskrywe;

38 behalwe die sabbatte van die HERE en behalwe julle gawes en behalwe al julle gelofte-offers en behalwe al julle vrywillige offers wat julle aan die HERE gee.

39 Maar op die vyftiende dag van die sewende maand as julle die opbrings van die land insamel, moet julle die fees van die HERE sewe dae lank vier; op die eerste dag is dit rusdag, en op die agste dag is dit rusdag.

40 En op die eerste dag moet julle vir julle vrugte van sierlike bome, met palmtakke en takke van digte bome en rivierwilgers neem, en sewe dae lank voor die aangesig van die HERE julle God vrolik wees.

41 En julle moet dit as fees van die HERE sewe dae in die jaar vier. Dit is 'n ewige insetting vir julle geslagte. In die sewende maand moet julle dit vier.

42 Sewe dae lank moet julle in hutte woon; al die kinders van die land in Israel moet in hutte woon,

43 sodat julle geslagte kan weet dat Ek die kinders van Israel in hutte laat woon het toe Ek hulle uit Egipteland uitgelei het. Ek is die HERE julle God.

44 So het Moses dan die feestye van die HERE die kinders van Israel aangekondig.

Wette omtrent die olie vir die lampe van die tabernakel en die toonbrode.

24 EN die HERE het met Moses gespreek en gesê:

2 Gee bevel aan die kinders van Israel dat hulle vir jou suiwer, uitgestampte olyf-olie vir die kandelaar moet bring, om gedurigheid 'n brandende lamp te hê.

3 Aäron moet dit buitekant die voorhangsel van die Getuienis, in die tent van

samekoms, regmaak om te brand van die aand tot die more voor die aangesig van die HERE, gedurigdeur. Dit is 'n ewige insetting vir julle geslagte.

4 Hy moet op die rein kandelaaier die lampe regmaak om te brand voor die aangesig van die HERE, gedurigdeur.

5 Jy moet ook fynmeel neem en twaalf koeke daarvan bak, twee tiendes van 'n efa moet elke koek wees;

6 en jy moet hulle in twee stawels neersit, ses in 'n stawel, op die rein tafel voor die aangesig van die HERE.

7 En by elke stawel moet jy suiwer wierook byvoeg wat vir die brood as gedenkoffer moet dien, as vuuroffer aan die HERE.

8 Op elke sabbatdag moet hy dit gedurigdeur voor die aangesig van die HERE regsit, van die kant van die kinders van Israel as 'n ewige insetting.

9 En dit moet aan Aäron en sy seuns toekom: hulle moet dit in 'n heilige plek eet; want as iets hoogheilig behoort dit aan hom uit die vuuroffers van die HERE—'n ewige insetting.

Straf vir die godslasteraar en ander misdadigers.

10 EN die seun van 'n Israelietiese vrou—maar hy was die seun van 'n Egiptiese man—het uitgegaan tussen die kinders van Israel in; en die seun van die Israelietiese vrou en 'n Israelietiese man het met mekaar geveg in die laer.

11 Toe het die seun van die Israelietiese vrou die NAAM gelaster en gevloek. Daarom het hulle hom na Moses gebring. En die naam van sy moeder was Sélomit, die dogter van Dibri, van die stam van Dan.

12 En hulle het hom in die gevangenis gesit dat hulle 'n beslissing kon verkry volgens die uitspraak van die HERE.

13 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

14 Bring die vloeker buitekant die laer uit, en almal wat dit gehoor het, moet hulle hande op sy hoof lê; dan moet die hele vergadering hom stenig.

15 En met die kinders van Israel moet jy spreek en sê: As iemand sy God vloek, dan sal hy sy sonde dra.

16 En wie die Naam van die HERE laster, moet sekerlik doodgemaak word; die hele vergadering moet hom sekerlik stenig. Die vreemdeling het soos die

kind van die land—as hy die NAAM laster, moet hy doodgemaak word.

17 En as iemand enige mens doodsla, moet hy sekerlik doodgemaak word.

18 Maar hy wat 'n stuk vee doodsla, moet daar vergoeding voor gee; lewe vir lewe.

19 En as iemand aan sy naaste 'n liggaamsgebrek toebing—soos hy gedoen het, net so moet ook aan hom gedoen word:

20 breuk vir breuk, oog vir oog, tand vir tand—dieselfde liggaamsgebrek wat hy aan 'n mens toebing, moet ook aan hom toegebring word.

21 Hy dan wat 'n stuk vee doodsla, moet daar vergoeding voor gee; maar hy wat 'n mens doodsla, moet doodgemaak word.

22 Net een wet moet daar vir julle wees—die vreemdeling moet soos die kind van die land wees; want Ek is die HERE julle God.

23 Moses het toe met die kinders van Israel gespreek, en hulle het die vloeker buitekant die laer uitgebring en hom gestenig. En die kinders van Israel het gedoen soos die HERE Moses beveel het.

Wette oor die sabbatjaar en die jubeljaar.

25 VERDER het die HERE met Moses gespreek by die berg Sinai en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As julle in die land inkom wat Ek julle gee, dan moet die land 'n sabbat hou vir die HERE.

3 Ses jaar lank mag jy jou land saai en ses jaar lank jou wingerd snoei en die opbrings daarvan insamel;

4 maar in die sewende jaar moet daar vir die land volkome rus wees, 'n sabbat vir die HERE; jou land mag jy nie saai en jou wingerd nie snoei nie.

5 Wat van jou oes opsla, moet jy nie afoes nie, en die druwe van jou ongesnoeië wingerdstok nie afsny nie. Dit moet 'n jaar van rus vir die land wees.

6 En die opbrings van die sabbat van die land sal julle voedsel wees; vir jou en vir jou slaaf en jou slavin en jou huurling en jou bywoner wat by jou vertoef,

7 en vir jou vee en die wild wat in jou land is, sal die hele opbrings daarvan wees om te eet.

8 Jy moet ook sewe jaarweke tel, sewemaal sewe jaar, sodat die dae van die sewe jaarweke vir jou negen-en-veertig jaar is.

9 Dan moet jy in die sewende maand, op die tiende van die maand, 'n basuin-geklank laat deurgaan; op die versoendag moet julle die basuin deur julle hele land laat gaan.

10 En julle moet die vyftigste jaar heilig en 'n vrylating in die land uitroep aan al sy bewoners. Dit moet vir julle 'n jubeljaar wees; dan moet julle elkeen na sy besitting en elkeen na sy geslag teruggaan.

11 'n Jubeljaar moet dit, die vyftigste jaar, vir julle wees. Julle mag nie saai nie, ook nie afoes wat dan opsla of die druwe van die onbesnoeië wingerdstok dan afsny nie.

12 Want dit is 'n jubeljaar, dit moet vir julle heilig wees: van die land af moet julle die opbrings daarvan eet.

13 In hierdie jubeljaar moet julle elkeen na sy besitting teruggaan.

14 Daarom, as jy iets aan jou naaste verkoop of van jou naaste koop, dan moet julle mekaar nie verdruk nie;

15 volgens die getal jare ná die jubeljaar moet jy van jou naaste koop; volgens die getal jare dat daar 'n oes is, moet hy dit aan jou verkoop;

16 volgens die groter aantal jare moet jy die koopprys vermeerder, en volgens die kleiner aantal jare moet jy die koopprys verminder, want hy verkoop aan jou die aantal oeste.

17 Laat niemand dan sy naaste verdruk nie, en vrees jy jou God; want Ek is die HERE julle God.

18 En doen my insettinge en onderhou my verordeninge en doen dit, dat julle veilig kan woon in die land.

19 En die land sal sy vrug gee, en julle sal volop eet en veilig daarin woon.

20 En as julle sê: Wat moet ons in die sewende jaar eet as ons nie mag saai nie en ons oes nie mag insamel nie?—

21 dan gebied Ek my seën vir julle in die sesde jaar, en dit sal die oes vir die drie jare opbring.

22 En in die agste jaar moet julle saai en van die ou opbrings eet tot die negende jaar toe; totdat die opbrings hiervan inkom, moet julle die oue eet.

Oor die lossingsreg van verkoopte erfgoed en oor die slawe.

23 DIE grond moet ook nie vir altyd verkoop word nie; want die land is myne, omdat julle vreemdelinge en bywoners by My is.

24 Daarom moet julle, in die hele land van julle besitting, lossing van die grond toelaat.

25 As jou broer verarm en van sy besitting verkoop, dan moet sy losser wat sy nabestaande is, kom en hy moet los wat sy broer verkoop het.

26 En as iemand geen losser het nie, maar dit kan bekostig en genoeg vind vir sy lossing,

27 dan moet hy die jare bereken dat dit verkoop is, en wat oorskiet moet hy aan die man aan wie hy verkoop het, teruggee en dan na sy besitting teruggaan.

28 Maar as hy nie genoeg vind om aan hom terug te gee nie, dan moet die verkoopte goed in die hand van die koper bly tot die jubeljaar toe; maar in die jubeljaar moet dit vry word, en hy moet na sy besitting teruggaan.

29 En as iemand 'n woonhuis in 'n ommuurde stad verkoop, dan moet daar reg van lossing wees tot die end van die jaar dat dit verkoop is; 'n jaar lank moet daar reg van lossing wees.

30 Maar as dit nie gelos word voordat 'n hele jaar verby is nie, dan moet die huis wat in die ommuurde stad is, vir altyd die eiendom van sy koper bly vir sy geslagte; in die jubeljaar sal dit nie vry word nie.

31 Maar die huise van die dorpe wat rondom geen muur het nie, moet by die veld van die land gereken word; daar moet reg van lossing voor wees en in die jubeljaar moet dit vry word.

32 Wat die stede van die Leviete aangaan, die huise in die stede wat in hulle besit is—vir die Leviete moet daar 'n ewige reg van lossing wees.

33 En as iemand iets van die Leviete los, dan moet die huis wat verkoop is, naamlik in die stad van sy besitting, in die jubeljaar vry word; want die huise in die stede van die Leviete is hulle besitting onder die kinders van Israel.

34 En die weiveld om hulle stede mag nie verkoop word nie, want dit is 'n ewige besitting vir hulle.

35 En as jou broer by jou verarm en behoefstig word, dan moet jy hom ondersteun, as vreemdeling en bywoner, dat hy by jou kan lewe.

36 Jy moenie rente of wins van hom neem nie, maar jy moet jou God vrees, dat jou broer by jou kan lewe.

37 Jou geld mag jy hom nie op rente gee nie, en jou eetware mag jy nie op wins gee nie.

38 Ek is die HERE julle God wat julle uit Egipteland uitgelei het om julle die land Kanaän te gee, om julle God te wees.

39 En as jou broer by jou verarm en hom aan jou verkoop, dan mag jy hom nie as slaaf laat dien nie.

40 Soos 'n huurling, soos 'n bywoner moet hy by jou wees; tot die jubeljaar toe moet hy by jou dien;

41 dan moet hy vry van jou af weggaan, hy en sy kinders saam met hom; en hy moet na sy geslag terugkeer en na die besitting van sy vaders teruggaan.

42 Want hulle is my knegte wat Ek uit Egipteland uitgelei het; hulle mag nie verkoop word soos 'n mens 'n slaaf verkoop nie.

43 Jy mag nie met hardheid oor hom heers nie, maar jy moet jou God vrees.

44 Wat jou slaaf of jou slavin aangaan wat aan jou sal behoort—van die nasies wat rondom julle is, van hulle mag julle 'n slaaf of slavin koop.

45 En ook van die kinders van die bywoners wat by julle vertoef—van hulle mag julle koop en van hulle geslag wat by julle is, wat hulle in julle land verwek het; en dié sal vir julle 'n besitting wees.

46 En julle mag dié aan julle kinders ná julle nalaat as 'n erflike besitting; vir ewig mag julle hulle laat dien. Maar oor julle broers, die kinders van Israel, die een oor die ander—oor hom mag jy nie met hardheid heers nie.

47 En as 'n vreemdeling of bywoner by jou vermoënd word, en jou broer by hom verarm en hy homself aan 'n vreemdeling of bywoner by jou verkoop, of aan 'n familielid uit die geslag van 'n vreemdeling,

48 dan moet daar vir hom nadat hy hom verkoop het, reg van lossing wees; een van sy broers kan hom los,

49 of sy oom of sy oom se seun kan hom

los, of een van sy naaste bloedverwante uit sy geslag kan hom los, of as hy dit kan bekostig, kan hy homself los.

50 En hy moet met sy koper reken van die jaar af dat hy hom aan hom verkoop het, tot die jubeljaar toe. En die prys waarvoor hy hom verkoop het, moet wees volgens die aantal jare; volgens die tyd van 'n huurling moet hy by hom wees.

51 As daar nog baie jare is, moet hy volgens hulle sy losprys uit die geld waarvoor hy gekoop is, teruggee;

52 en as daar maar min jare tot die jubeljaar toe oor is, dan moet hy daarmee rekening hou; volgens sy jare moet hy sy losprys teruggee.

53 Soos 'n huurling moet hy van jaar tot jaar by hom wees; hy mag nie met hardheid oor hom voor jou oë heers nie.

54 En as hy nie op hierdie maniere gelos word nie, dan moet hy in die jubeljaar vrygelaat word, hy en sy kinders saam met hom.

55 Want die kinders van Israel is my knegte; my knegte is hulle wat Ek uit Egipteland uitgelei het. Ek is die HERE julle God.

Belofte en bedreiging.

26 JULLE mag vir julle geen afgode maak nie; en 'n gesnede beeld of 'n klippilaar mag julle vir julle nie oprig nie, en 'n steen met beeldhouwerk in julle land nie opsit om julle daarby neer te buig nie; want Ek is die HERE julle God.

2 My sabbatte moet julle hou en my heilgdom ontsien. Ek is die HERE.

3 As julle in my insettinge wandel en my gebooe hou en dit doen,

4 dan sal Ek julle reëns gee op hulle tyd, en die land sal sy opbrings gee, en die bome van die veld sal hulle vrugte gee.

5 En die dorstyd sal vir julle aanhou tot die druiwe-oes, en die druiwe-oes sal aanhou tot die saai tyd, en julle sal julle brood volop eet en veilig in julle land woon.

6 Ook sal Ek vrede gee in die land, sodat julle sal lê en rus sonder dat iemand julle skrik maak; en Ek sal die wilde

diere uit die land laat verdwyn, en geen swaard sal deur julle land trek nie.

7 En julle sal jul vyande agtervolg, en hulle sal voor julle val deur die swaard.

8 Vyf van julle sal honderd agtervolg, en honderd van julle sal tienduizend agtervolg; en julle vyande sal voor julle val deur die swaard.

9 En Ek sal My na julle wend en julle vrugbaar maak en julle vermenigvuldig; en my verbond sal Ek met julle bevestig.

10 Julle sal ou koring van vorige jare eet en die oue moet uithaal vir die nuwe.

11 En Ek sal my tabernakel onder julle oprig, en my siel sal van julle geen afsku hê nie.

12 En Ek sal onder julle wandel en vir julle 'n God wees, en julle sal vir My 'n volk wees.

13 Ek is die HERE julle God wat julle uit Egipteland uitgelei het, dat julle nie hulle slawe moet wees nie; en Ek het julle jukskeie verbreek en het julle regop laat loop.

14 Maar as julle nie na My luister en al hierdie gebooe nie doen nie;

15 en as julle my insettinge verwerp, en as julle siel van my verordeninge 'n afsku het, sodat julle nie al my gebooe doen nie, om my verbond te verbreek—

16 dan sal Ek dit ook aan julle doen, en Ek sal verskrikking oor julle beskik: die toring en die koors wat die oë verteer en die siel laat versmag; julle sal ook tevergeefs julle saad saai, want julle vyande sal dit opeet.

17 En Ek sal my aangesig teen julle rig, sodat julle voor jul vyande verslaan word; en julle haters sal oor julle heers, en julle sal vlug terwyl niemand julle agtervolg nie.

18 En as julle dan nog nie na My luister nie, sal Ek voortgaan om julle sewevoudig weens julle sondes te tuitg.

19 En Ek sal julle sterke trots verbreek, en sal julle hemel maak soos yster en julle aarde soos koper.

20 En julle krag sal tevergeefs verbruik word, want julle land sal sy opbrings nie gee nie, en die bome van die land sal hulle vrugte nie gee nie.

21 En as julle jul teen My versit en na My nie wil luister nie, dan sal Ek meer

plae op julle lê, sewevoudig volgens julle sondes.

22 En Ek sal die wilde diere van die veld onder julle in stuur, en dié sal julle kinderloos maak en julle vee uitroei en julle verminder, sodat julle paaië verlate sal wees.

23 En as julle hierdeur jul nie deur My laat tuitg nie, maar julle teen My versit,

24 dan sal Ek My ook teen julle versit en julle ook sewevoudig tref weens julle sondes.

25 En Ek sal 'n swaard oor julle bring wat die wraak van die verbond sal uitoefen; en as julle dan in jul stede terugtrek, sal Ek pes onder julle in stuur, en julle sal in die hand van die vyand oorgegee word.

26 As Ek vir julle die staf van die brood verbreek, sal tien vroue julle brood in een oond bak en julle brood by die gewig teruggee; en julle sal eet, maar nie versadig word nie.

27 As julle ook hierom nie na My luister nie, maar julle teen My versit,

28 dan sal Ek My in grimmigheid teen julle versit, en Ek sal julle ook sewevoudig tuitg weens julle sondes.

29 En julle sal die vlees van julle seuns eet, en die vlees van julle dogters sal julle eet.

30 En Ek sal julle hoogtes verwoes en julle sonpilare uitroei en julle lyke op die lyke van julle dregkode gooi; en my siel sal 'n afsku van julle hê.

31 En Ek sal julle stede puinhoop maak en julle heilgdomme verwoes en julle lieflike geur nie ruik nie.

32 Ja Ek self sal die land verwoes, sodat julle vyande wat daarin gaan woon, daarvoor verstomd sal staan.

33 En Ek sal julle onder die volke verstrooi en 'n swaard agter julle uittrek; en julle land sal 'n wildernis en julle stede puinhoop word.

34 Dan sal die land vir sy sabbatte vergoeding kry, al die dae van sy verwoesting, terwyl julle in die land van julle vyande is; dan sal die land rus en vir sy sabbatte vergoeding gee.

35 Al die dae van sy verwoesting sal dit rus—die rus wat dit nie gehad het in julle sabbatte toe julle daarin gewoon het nie.

36 En wat aangaan diegene wat onder julle oorgebly het—Ek sal in hulle hart

'n vreesagtigheid bring in die lande van hulle vyande, sodat die geruis van 'n verwaide blad hulle op die loop sal ja; en hulle sal vlug soos 'n mens vir 'n swaard vlug en val sonder dat iemand agtervolg.

37 En hulle sal struikel die een oor die ander soos vir die swaard, alhoewel niemand agtervolg nie; en julle sal voor julle vyande nie kan standhou nie.

38 Maar julle sal omkom onder die nasies, en die land van julle vyande sal julle verteer.

39 En die wat onder julle oorgebly het, sal oor hulle ongeregtigheid wegteer in die lande van julle vyande, ja ook oor die ongeregtighede van hulle vaders net soos hulle wegteer.

40 Dan sal hulle hul ongeregtigheid bely en die ongeregtigheid van hulle vaders deurdruk hulle ontrou teen My gehandel het; en ook dat hulle hul teen My versit het,

41 sodat Ek My ook teen hulle versit het en hulle in die land van hul vyande moes bring; of, as hulle onbesnede hart hom dan verneder en hulle dan boet vir hul ongeregtigheid,

42 dan sal Ek dink aan my verbond met Jakob; en ook aan my verbond met Isak en ook aan my verbond met Abraham sal Ek dink, en aan die land sal Ek dink.

43 Maar die land moet van hulle verlate wees en moet vir sy sabbatte vergoeding kry terwyl dit woele sonder hulle; en hulle sal vir hul ongeregtigheid boet, omdat, ja omdat hulle my verordeninge verwerp en hulle siel van my insettinge 'n afsku gehad het.

44 Maar ook dan, as hulle in die land van hul vyande is, verwerp Ek hulle nie en het Ek van hulle geen afsku om 'n end aan hulle te maak om so my verbond met hulle te verbreek nie; want Ek is die HERE hulle God.

45 Maar Ek sal tot hulle beswil dink aan die verbond van die voorvaders wat Ek uit Egipteland voor die oë van die nasies uitgelei het om vir hulle 'n God te wees. Ek is die HERE.

46 Dit is die insettinge en die verordeninge en die wette wat die HERE tussen Hom en die kinders van Israel by die berg Sinai deur Moses gegee het.

Wette oor die lossing en oor die tiendes.

27 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As iemand 'n besondere gelofte af—mense aan die HERE toe—volgens jou skatting,

3 dan moet jou skatting vir 'n manspersoon, van twintig tot sestig jaar, dan moet jou skatting vyftig sikkels silwer wees volgens die sikkels van die heilgdom.

4 Maar is dit 'n vrou, dan moet jou skatting dertig sikkels wees.

5 En is dit iemand van vyf tot twintig jaar, dan moet jou skatting vir 'n manspersoon twintig sikkels wees en vir 'n vrou tien sikkels.

6 Maar is dit iemand van 'n maand oud tot vyf jaar, dan moet jou skatting vir 'n manspersoon vyf sikkels silwer wees en jou skatting vir 'n vrou drie sikkels silwer.

7 En is dit iemand van sestig jaar oud en daarbo—is dit 'n manspersoon, dan moet jou skatting vyftien sikkels wees en vir 'n vrou tien sikkels.

8 Maar as hy te arm is vir die geskatte bedrag, dan moet hy voor die priester gestel word, sodat die priester hom kan skat; volgens wat hy kan bekostig, wat die gelofte gedoen het, moet die priester hom skat.

9 En as dit 'n dier is waarvan hulle aan die HERE 'n offer kan bring, dan moet alles wat hy daarvan aan die HERE gegee heilig wees.

10 Hy mag dit nie omwissel of omruil nie—'n goeie vir 'n slegte of 'n slegte vir 'n goeie nie; maar as hy tog 'n dier vir 'n ander een omruil, dan moet dit aan die geruilde heilig wees.

11 En as dit enige onrein dier is waarvan hulle aan die HERE geen offer mag bring nie, dan moet hy die dier voor die priester stel,

12 en die priester moet dit skat nadat dit goed of sleg is; na jou skatting priester, so sal dit wees.

13 Maar as hy dit wil los, dan moet hy die vyfde deel daarvan bo jou skatting byvoeg.

14 En as iemand sy huis as heilige gawe aan die HERE toewy, dan moet die priester dit skat nadat dit goed of sleg is; soos die priester dit skat, so moet dit bly.

15 En as hy wat dit geheilig het, sy huis wil los, dan moet hy die vyfde deel van die geld van jou skatting daar byvoeg; dan sal dit syne wees.

16 En as iemand 'n stuk land van sy besitting aan die HERE heilig, dan moet jou skatting wees volgens die saad wat gesaai word: 'n homer garssaad op vyftig sikkels silwer.

17 As hy sy stuk land van die jubeljaar af heilig—volgens jou skatting, so moet dit bly.

18 Maar as hy sy stuk land ná die jubeljaar heilig, dan moet die priester vir hom die geld bereken na die jare wat tot die volgende jubeljaar toe oor is; en dit moet by jou skatting afgetrek word.

19 En as hy wat die stuk land geheilig het, dit wil los, dan moet hy die vyfde deel van die geld van jou skatting daar byvoeg; en dit sal syne bly.

20 En as hy die stuk land nie los nie, en as hy die stuk land aan 'n ander verkoop, dan mag dit nie meer gelos word nie;

21 maar die stuk land moet, as dit in die jubeljaar vry word, aan die HERE heilig wees soos 'n stuk land onder die ban; die besit daarvan kom aan die priester toe.

22 En as hy aan die HERE 'n stuk land heilig wat hy gekoop het, wat nie van die land van sy besitting is nie,

23 dan moet die priester vir hom die bedrag van die skatting tot die jubeljaar toe bereken; en hy moet op dieselfde dag die skatting gee as 'n heilige gawe aan die HERE.

24 In die jubeljaar moet die stuk land terugkom aan hom van wie hy dit gekoop het, aan hom wat in besit was van die stuk land.

25 En alles wat jy skat, moet volgens die sikkels van die heilgdom wees; die sikkels moet twintig gera wees.

26 Maar die eersgeborene van 'n dier wat as eersgeborene aan die HERE behoort, dit mag niemand heilig nie; of dit 'n bees is of 'n stuk kleinvee—dit behoort aan die HERE.

27 Maar is dit van 'n onrein dier, dan moet hy dit na jou skatting loskoop en die vyfde deel daarvan byvoeg; en as dit nie gelos word nie, dan moet dit na jou skatting verkoop word.

28 Maar niks van die bangoed wat iemand aan die HERE wy, van alles wat aan hom behoort—mense of vee of grond wat in sy besit is—mag verkoop of gelos word nie. Al die bangoed moet aan die HERE hoogheilig wees.

29 Elkeen wat verban is, wat uit mense met die banvloek getref is, mag nie losgekopen word nie; hy moet sekerlik doodgemaak word.

30 Ook al die tiendes van die land, van die graan van die land, van die vrugte van die bome, behoort aan die HERE; dit is heilig aan die HERE.

31 Maar as iemand van sy tiendes iets wil los, dan moet hy die vyfde deel daarvan byvoeg.

32 Wat aangaan al die tiendes van beeste en kleinvee—alles wat onder die herderstaf deurgaan—die tiende moet aan die HERE heilig wees.

33 Hulle mag nie ondersoek of dit goed of sleg is nie, en dit nie omruil nie; maar as hulle dit tog omruil, dan moet dit en die geruilde heilig wees; dit mag nie gelos word nie.

34 Dit is die geboorte wat die HERE Moses by die berg Sinai vir die kinders van Israel beveel het.

DIE VIERDE BOEK VAN MOSES, GENOEM

NÚMERI

Telling van die Israëliete in die woestyn Sinai.

1 VERDER het die HERE met Moses gespreek in die woestyn Sinai, in die tent van samekoms, op die eerste van die tweede maand, in die tweede jaar nadat hulle uit Egipteland uitgetrek het, en gesê:

2 Neem julle die volle getal van die hele vergadering van die kinders van Israel op volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, almal wat manlik is, hoof vir hoof;

3 van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek in Israel, dié moet julle tel volgens hulle leërafdelings, jy en Aäron.

4 En met julle saam moet daar van elke stam 'n man wees, 'n man wat hoof is van sy famielies.

5 En dit is die name van die manne wat julle moet bystaan: Vir Ruben: Elisur, die seun van Sedeur;

6 vir Simeon: Selumiël, die seun van Surisaddai;

7 vir Juda: Nagson, die seun van Aminadab;

8 vir Issaskar: Netaneël, die seun van Suar;

9 vir Sébulon: Eliab, die seun van Helon;

10 vir die kinders van Josef; vir Efraim: Elisama, die seun van Ammihud; vir Manasse: Gámliel, die seun van Pedasur;

11 vir Benjamin: Abídan, die seun van Gideóni;

12 vir Dan, Ahieser, die seun van Amisaddai;

13 vir Aser: Págiel, die seun van Ogran;

14 vir Gad: Éljásaf, die seun van Dehuel;

15 vir Náftali: Ahíra, die seun van Enan.

16 Dit was hulle wat uit die vergade-

ring opgeroep was, die owerstes van hulle voorvaderlike stamme, die stamhoofde van Israel.

17 Toe het Moses en Aäron dié manne geneem wat met hulle name aangewys was,

18 en hulle het die hele vergadering op die eerste dag van die tweede maand bymekaar laat kom; en dié het hulle afkoms opgegee volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, hoof vir hoof.

19 Soos die HERE Moses beveel het. En hy het hulle getel in die woestyn Sinai.

20 En die seuns van Ruben, die eersgeborene van Israel—hulle nakomelinge was volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, hoof vir hoof, almal wat manlik was, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

21 hulle geteldes van die stam van Ruben was ses en veertig duisend vier honderd.

22 Van die seuns van Simeon, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, sy geteldes, na die getal name, hoof vir hoof, almal wat manlik was, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

23 hulle geteldes van die stam van Simeon was negen-en-veertig duisend drie honderd.

24 Van die seuns van Gad, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

25 hulle geteldes van die stam van Gad was vyf en veertig duisend ses honderd en vyftig.

26 Van die seuns van Juda, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

27 hulle geteldes van die stam van Juda was vier en sewentig duisend ses honderd.

28 Van die seuns van Issaskar, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

29 hulle geteldes van die stam van Issaskar was vier en vyftig duisend vier honderd.

30 Van die seuns van Sébulon, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

31 hulle geteldes van die stam van Sébulon was sewen-en-veertig duisend vier honderd.

32 Van die seuns van Josef, van die seuns van Efraim, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

33 hulle geteldes van die stam van Efraim was veertig duisend vyf honderd;

34 van die seuns van Manasse, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

35 hulle geteldes van die stam van Manasse was twee en dertig duisend twee honderd.

36 Van die seuns van Benjamin, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

37 hulle geteldes van die stam van Benjamin was vyf en dertig duisend vier honderd.

38 Van die seuns van Dan, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

39 hulle geteldes van die stam van Dan was twee en sestig duisend sewe honderd.

40 Van die seuns van Aser, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

41 hulle geteldes van die stam van Aser

was een en veertig duisend vyf honderd.

42 Van die seuns van Náftali, hulle nakomelinge volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, na die getal name, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat op kommando moet uittrek—

43 hulle geteldes van die stam van Náftali was drie en vyftig duisend vier honderd.

44 Dit is die geteldes wat Moses en Aäron en die owerstes van Israel getel het; twaalf man was dit, elkeen vir sy famielies.

45 So was dan al die geteldes van die kinders van Israel volgens hulle famielies, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat in Israel op kommando moet uittrek—

46 al die geteldes dan was ses honderd en drie duisend vyf honderd en vyftig.

47 Maar die Leviete, volgens hulle voorvaderlike stam, is onder hulle nie getel nie.

48 Want die HERE het met Moses gespreek en gesê:

49 Net die stam van Levi moet jy nie tel nie, en hulle volle getal onder die kinders van Israel nie opneem nie;

50 maar stel jy die Leviete aan oor die tabernakel van die Getuienis en oor al sy gereedskap en oor alles wat daarby behoort. Hulle moet die tabernakel dra en alles wat daarby behoort, en hulle moet dit bedien en rondom die tabernakel laer opslaan.

51 En as die tabernakel wegtrek, moet die Leviete dit afbreek; en as die tabernakel rus, moet die Leviete dit oprig; en die onbevoegde wat naderkom, moet doodgemaak word.

52 En die kinders van Israel moet laer opslaan elkeen op sy laerplek elkeen by sy vaandel, volgens hulle leërafdelings.

53 Maar die Leviete moet laer opslaan rondom die tabernakel van die Getuienis, sodat daar geen toorn oor die vergadering van die kinders van Israel kom nie. So moet dan die Leviete die diens van die tabernakel van die Getuienis waarneem.

54 En die kinders van Israel het dit gedoen; net soos die HERE Moses beveel het, so het hulle gedoen.

Die laerorde.

2 EN die HERE het met Moses en Aäron gespreek en gesê:

2 Die kinders van Israel moet laer

opslaan elkeen op sy laerplek elkeen by sy vaandel, volgens hulle leërafdelings.

3 Maar die Leviete moet laer opslaan rondom die tabernakel van die Getuienis, sodat daar geen toorn oor die vergadering van die kinders van Israel kom nie. So moet dan die Leviete die diens van die tabernakel van die Getuienis waarneem.

4 En die kinders van Israel het dit gedoen; net soos die HERE Moses beveel het, so het hulle gedoen.

Die laerorde.

2 EN die HERE het met Moses en Aäron gespreek en gesê:

2 Die kinders van Israel moet laer

opslaan elkeen by sy vaandel, by die veldtekens van hulle famielies; op 'n afstand rondom die tent van samekoms moet hulle laer opslaan.

3 En die wat aan die oostekant, teen sonop, laer opslaan, moet wees: die vaandel van die laer van Juda volgens hulle leërafdelings; en Nagson, die seun van Amminadab, moet owerste oor die seuns van Juda wees.

4 En sy leër met hulle geteldes was vier en sewentig duisend ses honderd.

5 En die wat langs hom laer opslaan, moet wees die stam van Issaskar; en Netaneël, die seun van Suar, moet owerste oor die seuns van Issaskar wees.

6 En sy leër met hulle geteldes was vier en vyftig duisend vier honderd.

7 Verder die stam van Sébulon; en Eliab, die seun van Helon, moet owerste oor die seuns van Sébulon wees.

8 En sy leër met sy geteldes was sewen-en-vyftig duisend vier honderd.

9 Al die geteldes in die laer van Juda was honderd ses en tagtig duisend vier honderd volgens hulle leërafdelings. Hulle moet eerste opbreek.

10 Die vaandel van die laer van Ruben volgens hulle leërafdelings moet aan die suidekant wees; en Elisur, die seun van Sedeur, moet owerste oor die seuns van Ruben wees.

11 En sy leër met sy geteldes was ses en veertig duisend vyf honderd.

12 En die wat langs hom laer opslaan, moet wees die stam van Simeon; en Selumiel, die seun van Surisaddai, moet owerste oor die seuns van Simeon wees.

13 En sy leër met hulle geteldes was negen-en-vyftig duisend drie honderd.

14 Verder die stam van Gad; en Eljasaf, die seun van Réhuel, moet owerste oor die seuns van Gad wees.

15 En sy leër met hulle geteldes was vyf en veertig duisend ses honderd en vyftig.

16 Al die geteldes in die laer van Ruben was honderd een en vyftig duisend vier honderd en vyftig volgens hulle leërafdelings. En hulle moet tweede opbreek.

17 Daarna moet die tent van samekoms opbreek: die laer van die Leviete tussen die ander laers in. Soos hulle laer opslaan so moet hulle opbreek, elkeen op sy plek volgens hulle vaandels.

18 Die vaandel van die laer van Efraim volgens hulle leërafdelings moet aan die

westekant wees; en Elisáma, die seun van Ammihud, moet owerste oor die seuns van Efraim wees.

19 En sy leër met hulle geteldes was veertig duisend vyf honderd.

20 En langs hom die stam van Manasse; en Gámliel, die seun van Pedásur, moet owerste oor die seuns van Manasse wees.

21 En sy leër met hulle geteldes was twee en dertig duisend twee honderd.

22 Verder die stam van Benjamin; en Abidan, die seun van Gideóni, moet owerste oor die seuns van Benjamin wees.

23 En sy leër met hulle geteldes was vyf en dertig duisend vier honderd.

24 Al die geteldes in die laer van Efraim was honderd en agt duisend een honderd volgens hulle leërafdelings. En hulle moet derde opbreek.

25 Die vaandel van die laer van Dan moet aan die noordekant wees volgens hulle leërafdelings; en Ahieser, die seun van Ammisaddai, moet owerste oor die seuns van Dan wees.

26 En sy leër met hulle geteldes was twee en sestig duisend sewe honderd.

27 En die wat langs hom laer opslaan, moet wees die stam van Aser; en Págiel, die seun van Ogran, moet owerste oor die seuns van Aser wees.

28 En sy leër met hulle geteldes was een en veertig duisend vyf honderd.

29 Verder die stam van Náftali; en Ahíra, die seun van Enan, moet owerste oor die seuns van Náftali wees.

30 En sy leër met hulle geteldes was drie en vyftig duisend vier honderd.

31 Al die geteldes in die laer van Dan was honderd sewen-en-vyftig duisend ses honderd. Hulle moet laaste opbreek volgens hulle vaandels.

32 Dit is die geteldes van die kinders van Israel volgens hulle famielies. Al die geteldes van die laers volgens hulle leërafdelings was ses honderd en drie duisend vyf honderd en vyftig.

33 Maar die Leviete is onder die kinders van Israel nie getel nie, soos die HERE Moses beveel het.

34 En die kinders van Israel het gedoen net soos die HERE Moses beveel het; so het hulle laer opgeslaan volgens hulle vaandels, en so het hulle opgebreek elkeen volgens sy geslagte, by sy famielies.

Telling van die Leviete.

3 EN dit is die nakomelinge van Aäron en Moses op die dag toe die HERE met Moses op die berg Sinai gespreek het.

2 En dit is die name van die seuns van Aäron: die eersgeborene Nadab, daarna Abihu, Eleásar en Itamar.

3 Dit is die name van die seuns van Aäron, die gesalfde priesters, wat hulle aangestel het om die priesteramp te bedien.

4 Maar Nadab en Abihu het gesterwe voor die aangesig van die HERE toe hulle vreemde vuur voor die aangesig van die HERE in die woestyn Sinai gebring het, en hulle het geen kinders gehad nie; maar Eleásar en Itamar het die priesteramp bedien voor die oë van hulle vader Aäron.

5 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

6 Laat die stam van Levi naderkom en stel hom voor die priester Aäron, dat hulle hom kan dien.

7 En hulle moet sy diens waarneem en die diens van die hele vergadering voor die tent van samekoms, om die dienswerk van die tabernakel te verrig.

8 En hulle moet sorg vir alles wat behoort by die tent van samekoms en vir die diens van die kinders van Israel, om die dienswerk van die tabernakel te verrig.

9 En jy moet die Leviete aan Aäron en sy seuns gee; hulle is heeltemal aan hom gegee uit die kinders van Israel.

10 Maar Aäron en sy seuns moet jy aanstel, dat hulle hul priesteramp kan waarneem; en die onbevoegde wat naderkom, moet doodgemaak word.

11 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

12 Kyk, Ek self het die Leviete geneem onder die kinders van Israel uit in die plek van al die eersgeborenes wat die moederskoot open, uit die kinders van Israel, dat die Leviete myne kan wees.

13 Want al die eersgeborenes is myne: op die dag toe Ek al die eersgeborenes in Egipteland getref het, het Ek al die eersgeborenes in Israel vir My heilig, mense sowel as diere; hulle moet myne wees. Ek is die HERE.

14 En die HERE het met Moses gespreek in die woestyn Sinai en gesê.

15 Tel die seuns van Levi volgens hulle

famielies, volgens hulle geslagte; almal wat manlik is, van 'n maand oud en daarbo—dié moet jy tel.

16 En Moses het hulle volgens die bevel van die HERE getel soos dit hom beveel is.

17 En dit was die seuns van Levi volgens hulle name: Gerson en Kehat en Merári.

18 En dit is die name van die seuns van Gerson volgens hulle geslagte: Libni en Simeí.

19 En die seuns van Kehat volgens hulle geslagte: Amram en Jishar, Hebron en Ussiél.

20 En die seuns van Merári volgens hulle geslagte: Magli en Musi. Dit is die geslagte van die Leviete volgens hulle famielies.

21 Aan Gerson behoort die geslag van die Libniete en die geslag van die Simeiete. Dit is die geslagte van die Gersoniete.

22 Hulle geteldes volgens die getal van almal wat manlik was, van 'n maand oud en daarbo—hulle geteldes was sewe duisend vyf honderd.

23 Die geslagte van die Gersoniete moes laer opslaan agter die tabernakel aan die westekant.

24 En owerste oor die famielie van die Gersoniete moet Eljasaf, die seun van Lael, wees.

25 En die seuns van Gerson moet by die tent van samekoms versorg: die tabernakel en die tent, sy dekkleed en die bedekking vir die ingang van die tent van samekoms;

26 en die behangsels van die voorhof en die bedekking vir die ingang van die voorhof wat rondom die tabernakel en die altaar is, en sy lyne—alles wat by sy bediening behoort.

27 En aan Kehat het behoort die geslag van die Amramiete en die geslag van die Jishariete en die geslag van die Hebroniete en die geslag van die Ussieliëte. Dit is die geslagte van die Kohatiëte.

28 Volgens die getal van almal wat manlik is, van 'n maand oud en daarbo, was daar agt duisend ses honderd wat die diens van die heilighdom waargeneem het.

29 Die geslagte van die seuns van Kohat moet laer opslaan aan die kant van die tabernakel, aan die suidekant.

30 En owerste oor die famielie vir die

geslagte van die Kohatiete moet wees Elisafan, die seun van Ussiel.

31 En hulle moet versorg: die ark en die tafel en die kandelaar en die altare en die gereedskap van die heilighdom waarmee hulle dien, en die voorhangsel en alles wat by die bediening daarvan behoort.

32 En die hoof van die owerstes van Levi moet wees Eleásar, die seun van Aäron, die priester. Sy opsig moet wees oor die wat die diens van die heilighdom waarneem.

33 Aan Merári het behoort die geslag van die Magliete en die geslag van die Musiëte. Dit is die geslagte van Merári.

34 En hulle geteldes volgens die getal van almal wat manlik was, van 'n maand oud en daarbo, was ses duisend twee honderd.

35 En die owerste van die famielie vir die geslagte van Merári moet wees Súriel, die seun van Abihail; hulle moet laer opslaar aan die kant van die tabernakel, aan die noordekant.

36 En die opsig van die seuns van Merári—wat hulle te besorg het—moet wees oor die style van die tabernakel en sy dwarshoute en sy pilare en sy voetstukke en al die gereedskap sowel as die hele diens wat daarby behoort;

37 en die pilare van die voorhof rondom en hulle voetstukke en hulle penne en hulle lyne.

38 En die wat voor die tabernakel laer opslaar, aan die oostekant, voor die tent van samekoms, teen sonop, moet wees Moses en Aäron met sy seuns wat die diens van die heilighdom waarneem, naamlik die diens vir die kinders van Israel; en die onbevoegde wat naderkom, moet doodgemaak word.

39 Al die geteldes van die Leviete wat Moses en Aäron volgens die bevel van die HERE, volgens hulle geslagte getel het, almal wat manlik was, van 'n maand oud en daarbo, was twee en twintig duisend.

40 En die HERE het vir Moses gesê: Tel al die manlike eersgeborenes van die kinders van Israel, van 'n maand oud en daarbo, en neem die getal van hulle name op.

41 En jy moet vir My—Ek is die HERE—die Leviete neem in die plek van al die eersgeborenes onder die kinders van Israel, en die vee van die Leviete in die

plek van al die eersgeborenes onder die vee van die kinders van Israel.

42 En Moses het soos die HERE hom beveel het al die eersgeborenes onder die kinders van Israel getel.

43 En al die manlike eersgeborenes volgens die getal name, van 'n maand oud en daarbo, volgens hulle geteldes, was twee en twintig duisend twee honderd drie en sewentig.

44 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

45 Neem die Leviete in die plek van al die eersgeborenes onder die kinders van Israel, en die vee van die Leviete in die plek van hulle vee, sodat die Leviete myne kan wees. Ek is die HERE.

46 Wat aangaan die loskoping van die twee honderd drie en sewentig wat oor is bo die Leviete, uit die eersgeborenes van die kinders van Israel,

47 moet jy vir elke kop vyf sikkels neem; volgens die sikkels van die heilighdom moet jy dit neem; die sikkels is twintig gera.

48 En jy moet die geld aan Aäron en sy seuns gee as losprys van die wat onder hulle oor is.

49 Daarop het Moses die loskoopgeld geneem van die wat oor was bo die wat deur die Leviete losgekoop was;

50 van die eersgeborenes van die kinders van Israel het hy die geld geneem, duisend drie honderd vyf en sestig sikkels volgens die sikkels van die heilighdom.

51 En Moses het die loskoopgeld aan Aäron en sy seuns gegee volgens die bevel van die HERE, soos die HERE Moses beveel het.

Die diens van die Leviete.

4 EN die HERE het met Moses en Aäron gespreek en gesê:

2 Neem die volle getal van die seuns van Kohat op, onder die seuns van Levi uit, volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies,

3 van dertig jaar oud en daarbo, tot vyftig jaar, almal wat dienspligtig is, om werk by die tent van samekoms te verrig.

4 Dit sal die dienswerk van die seuns van Kohat by die tent van samekoms wees, naamlik die hoogheilige dinge.

5 By die opbrek van die laer, dan moet Aäron en sy seuns kom en die voorhang-

sel tot bedekking afneem en daarmee die ark van die Getuienis bedek.

6 En hulle moet 'n dekkleed van robbevelle daarop sit en 'n doek, heeltemal van pers stof, daarbo-oor uitsprei en sy draaghoute insteek.

7 Hulle moet ook oor die toonbroodtafel 'n pers doek uitsprei, en moet daarop sit die skottels en die rookpanne en die bekere en die drankofferkanne; ook moet die altyd-blywende brood daarop wees.

8 Daarna moet hulle 'n rooi doek daaroor uitsprei en dit met 'n dekkleed van robbevelle toemaak en sy draaghoute insteek.

9 Dan moet hulle 'n pers doek neem en die kandelaar tot verligting bedek, met sy lampe en sy snuiters en sy bakkies en al sy oliekanne waarmee hulle daarby diens doen.

10 En hulle moet dit met al sy gereedskap op 'n dekkleed van robbevelle neerlê en dit op die draagbaar sit.

11 En oor die goue altaar moet hulle 'n pers doek uitsprei en dit met 'n dekkleed van robbevelle toemaak en sy draaghoute insteek.

12 Hulle moet ook al die gereedskap neem waarmee hulle diens in die heilighdom doen, en dit op 'n pers doek neerlê en met 'n dekkleed van robbevelle toemaak en dit op die draagbaar sit.

13 En hulle moet die as van die altaar verwyder en daar 'n rooi doek oor uitsprei.

14 En hulle moet al sy gereedskap daarop sit waarmee hulle daarby diens doen: die vuurpanne, die vurke en die skoppe en die komme, al die gereedskap van die altaar; en hulle moet daar 'n dekkleed van robbevelle oor uitsprei en sy draaghoute insteek.

15 En eers nadat Aäron en sy seuns, by die opbrek van die laer, klaar is met die toemaak van die heilighdom en van alles wat daarby behoort, moet die seuns van Kohat kom om te dra; maar hulle mag nie aan die heilige dinge raak nie, sodat hulle nie sterwe nie. Hierdie dinge is dit wat die seuns van Kohat moet dra van die tent van samekoms.

16 En die opsig van Eleásar, die seun van die priester Aäron, moet wees oor die olie vir die kandelaar en die reukwerk van speserye en die voortdurende spysoffer en die self-olie; die opsig oor die hele tabernakel en oor alles wat daarin is: die heilighdom en wat daarby behoort.

17 En die HERE het met Moses en Aäron gespreek en gesê:

18 Sorg dat die stam van die geslagte van die Kohatiete nie onder die Leviete uitgeroei word nie.

19 Maar doen vir hulle dit, sodat hulle lewe en nie sterwe nie as hulle na die hoogheilige dinge aankom: Aäron en sy seuns moet ingaan en hulle aanstel elkeen oor sy dienswerk en oor wat hy moet dra.

20 Maar hulle moet nie inkom om vir 'n oomblik die heilighdom te sien nie, sodat hulle nie sterwe nie.

21 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

22 Neem die volle getal op ook van die seuns van Gerson volgens hulle famielies, volgens hulle geslagte.

23 Jy moet hulle tel van dertig jaar oud en daarbo, tot vyftig jaar, almal wat verplig is om diens te doen, om dienswerk te verrig by die tent van samekoms.

24 Dit sal die dienswerk van die geslagte van die Gersoniëte wees by die diens en by die vervoer:

25 hulle moet die tentdoeke van die tabernakel dra, ook die tent van samekoms, sy dekkleed en die dekkleed van robbevelle wat daarbo-oor is, en die bedekking vir die ingang van die tent van samekoms,

26 en die behangsels van die voorhof en die bedekking vir die ingang van die poort van die voorhof wat rondom die tabernakel en die altaar is, en die lyne sowel as al die gereedskap wat by die bediening daarvan behoort; en alles wat daarvoor gedoen moet word, moet hulle verrig.

27 Die hele dienswerk van die seuns van die Gersoniëte—alles wat hulle moet dra en hulle hele diens—moet wees volgens die bevel van Aäron en sy seuns; en julle moet hulle aanwys al hulle drawerk om dit waar te neem.

28 Dit is die dienswerk vir die geslagte van die seuns van die Gersoniëte by die tent van samekoms; en wat hulle te besorg het, moet plaasvind onder leiding van Itamar, die seun van die priester Aäron.

29 Wat aangaan die seuns van Merári—die moet jy tel volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies.

30 Jy moet hulle tel van dertig jaar oud en daarbo, tot vyftig jaar, almal wat

dienspligtig is, om die dienswerk van die tent van samekoms te verrig.

31 En dit is wat by hulle drawwerk besorg moet word—hulle hele dienswerk by die tent van samekoms—die style van die tabernakel met sy dwarshoute en sy pilare en sy voetstukke,

32 en die pilare van die voorhof rondom met hulle voetstukke en hulle penne en hulle lyne—al die gereedskap sowel as alles wat by die bediening daarvan behoort. En die gereedskap wat by hulle drawwerk besorg moet word, moet julle met die naam aanwys.

33 Dit is die dienswerk vir die geslagte van die seuns van Merári—hulle hele diens by die tent van samekoms onder leiding van Itamar, die seun van die priester Aäron.

34 En Moses en Aäron en die owerstes van die vergadering het die seuns van die Kohatiete getel volgens hulle geslagte en volgens hulle famielies;

35 van dertig jaar oud en daarbo, tot vyftig jaar, almal wat dienspligtig was insake die dienswerk by die tent van samekoms.

36 En hulle geteldes was volgens hulle geslagte twee duisend sewe honderd en vyftig.

37 Dit is die geteldes van die geslagte van die Kohatiete, almal wat by die tent van samekoms gedien het, wat Moses en Aäron volgens die bevel van die HERE deur Moses getel het.

38 En die geteldes van die seuns van Gerson volgens hulle geslagte en volgens hulle famielies,

39 van dertig jaar oud en daarbo, tot vyftig jaar, almal wat dienspligtig was insake die dienswerk by die tent van samekoms—

40 hulle geteldes was volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies, twee duisend ses honderd en dertig.

41 Dit is die geteldes van die geslagte van Gerson se seuns, almal wat by die tent van samekoms gedien het, wat Moses en Aäron volgens die bevel van die HERE getel het.

42 En die geteldes van die geslagte van Merári se seuns volgens hulle geslagte, volgens hulle famielies,

43 van dertig jaar oud en daarbo, tot vyftig jaar, almal wat dienspligtig was insake die dienswerk by die tent van samekoms—

44 hulle geteldes was volgens hulle geslagte drie duisend twee honderd.

45 Dit is die geteldes van die geslagte van Merári se seuns wat Moses en Aäron volgens die bevel van die HERE deur Moses getel het.

46 Al die getelde Leviete wat Moses en Aäron en die owerstes van Israel getel het, volgens hulle geslagte en volgens hulle famielies,

47 van dertig jaar oud en daarbo, tot vyftig jaar, almal wat dienspligtig was om dienswerk te verrig en die werk van vervoer by die tent van samekoms—

48 hulle geteldes was agt duisend vyf honderd en tagtig.

49 Volgens die bevel van die HERE deur tussenkoms van Moses is hulle getel elkeen vir sy diens en vir sy drawwerk; en elkeen se opdrag was die wat die HERE Moses beveel het.

Bevel om al die onreines buitekant die laer af te sonder.

5 EN die HERE het met Moses gesprek en gesê:

2 Gee bevel aan die kinders van Israel, dat hulle uit die laer wegstuur al die melaatse en almal wat 'n vloeiing het en almal wat deur 'n lyk onrein is.

3 Man sowel as vrou moet julle wegstuur; buitekant die laer moet julle hulle wegstuur, sodat hulle nie hul laer verontreinig waar Ek onder hulle woon nie.

4 En die kinders van Israel het so gedoen en hulle buitekant die laer gestuur; soos die HERE met Moses gesprek het, so het die kinders van Israel gedoen.

Wette oor die teruggawe van ontzureemde goed.

5 VERDER het die HERE met Moses gesprek en gesê:

6 Spreek met die kinders van Israel: As 'n man of vrou enige menslike sonde doen, sodat ontrou teen die HERE handel word, en dié siel skuldig word,

7 dan moet hulle hul sonde wat hulle gedoen het, bely; daarna moet hy wat hy skuldig is, ten volle teruggee en die vyfde deel daarvan byvoeg, en hy moet dit aan dié gee teen wie hy hom skuldig gemaak het.

8 Maar as die man geen losser het aan wie die skuld teruggee kan word nie,

dan behoort die skuld wat teruggegee moet word, aan die HERE, aan die priester, behalwe die versoeningsram waarmee hy vir hom versoening doen.

9 En elke heffing van al die heilige gawes van die kinders van Israel wat hulle na die priester bring, moet syne wees.

10 En elkeen se heilige gawes—dit moet syne wees; wat iemand aan die priester gee, moet syne wees.

Wet oor die jaloersheid.

11 VERDER het die HERE met Moses gesprek en gesê:

12 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As iemand se vrou afwyk en 'n troubreuk teen hom begaan,

13 en 'n man met haar vleeslike gemeenskap het, maar dit vir die oë van haar man verborge bly en sy nie uitgevind is nie—hoewel sy haar verontreinig het—terwyl daar geen getuie teen haar is en sy nie betrap is nie;

14 en daar kom 'n gees van jaloersheid oor hom, sodat hy jaloers word op sy vrou terwyl sy haar inderdaad verontreinig het; of 'n gees van jaloersheid kom oor hom, sodat hy jaloers word op sy vrou terwyl sy haar nie verontreinig het nie;

15 dan moet die man sy vrou na die priester bring, en hy moet haar offer vir haar saambring: 'n tiende van 'n efa garsmeel; hy moet daar geen olie op giet en geen wierook daar byvoeg nie, omdat dit 'n spysoffer van jaloersheid is, 'n gedenkoffer wat die ongeregtigheid in gedagtenis bring.

16 En die priester moet haar laat naderkom en haar stel voor die aangesig van die HERE.

17 En die priester moet heilige water in 'n erdepot neem; en van die stof wat op die vloer van die tabernakel is, moet die priester neem en in die water gooi.

18 Daarna moet die priester die vrou voor die aangesig van die HERE stel en die hare van die vrou losmaak, en hy moet die gedenkoffer op haar hande sit—'n spysoffer van jaloersheid is dit; en in die hand van die priester moet daar wees die water van bitter smart wat die vloek bring.

19 En die priester moet haar besweer en vir die vrou sê: As geen man met jou gemeenskap gehad het nie, en jy, terwyl jy

onder jou man staan, nie afgewyk het in onreinheid nie—wees dan vry van hierdie water van bitter smart wat die vloek bring.

20 Maar as jy, terwyl jy onder jou man staan, afgewyk en jou verontreinig het deurdat 'n man behalwe jou eie man met jou vleeslike gemeenskap gehad het...

21 So moet dan die priester die vrou met die eed van vervloeking besweer, en die priester moet vir die vrou sê: Mag die HERE jou tot 'n vervloeking en 'n verwensing maak onder jou volk deurdat die HERE jou heup laat inval en jou skoot laat opswel;

22 en mag hierdie water wat die vloek bring, in jou ingewande ingaan om die skoot te laat opswel en die heup te laat inval. Dan moet die vrou sê: Amen, amen!

23 Daarna moet die priester hierdie vervloekinge op 'n blad skrywe en dit in die water van bitter smart uitwis;

24 en hy moet die vrou laat drink die water van bitter smart wat die vloek bring, sodat die water wat die vloek bring, in haar kan ingaan tot bitter smart.

25 En die priester moet uit die hand van die vrou die spysoffer van jaloersheid neem en die spysoffer voor die aangesig van die HERE beweeg en dit na die altaar bring.

26 Die priester moet ook van die spysoffer 'n handvol, as gedenkoffer daarvan, neem en dit op die altaar aan die brand steek; en daarna moet hy die vrou die water laat drink.

27 En as hy haar die water laat drink het, dan sal, as sy haar verontreinig en teen haar man troubreuk begaan het, die water wat die vloek bring, as bitter smart in haar ingaan, en haar skoot sal opswel en haar heup inval; en die vrou sal onder haar volk 'n vervloeking wees.

28 Maar as die vrou haar nie verontreinig het nie, maar rein is, dan sal sy vry wees en swanger word.

29 Dit is die wet oor die jaloersheid: As 'n vrou afwyk terwyl sy onder haar man staan en haar verontreinig;

30 of as oor 'n man die gees van jaloersheid kom en hy op sy vrou jaloers word—dan moet hy die vrou voor die aangesig van die HERE stel, en die priester moet met haar handel volgens hierdie hele wet.

31 En die man moet vry wees van on-

geregtigheid, maar dié wron 'moet haar ongeregtigheid dra.

Wet oor die Nasireërsgeofte.

6 EN die HERE het met Moses gesprek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As 'n man of 'n vrou 'n besondere geofte af lê, die geofte van 'n nasireër, om hom aan die HERE toe te wy,

3 dan moet hy hom van wyn en sterke drank onthou; wyn-asyn en asyn van sterke drank mag hy nie drink nie, ja geen druiwesap mag hy drink nie en geen vars of gedroogde druiwe eet nie.

4 Al die dae van sy nasireërskap mag hy niks eet van alles wat van die wynstok gemaak is nie, selfs nie van die pitte en doppe nie.

5 Al die dae van die geofte van sy nasireërskap mag geen skeermes oor sy hoof gaan nie. Totdat die dae om is dat hy hom aan die HERE toewy, moet hy heilig wees—hy moet die hare van sy hoof vry laat groei.

6 Al die dae dat hy hom aan die HERE toegewy het, mag hy nie by 'n dooie kom nie.

7 Aan sy vader of sy moeder, aan sy broer of sy suster—aan hulle mag hy hom nie verontreinig as hulle dood is nie; want die wyding van sy God is op sy hoof.

8 Al die dae van sy nasireërskap is hy heilig aan die HERE.

9 En as heeltemal onverwags iemand by hom sterwe, sodat hy sy gewyde hoof verontreinig, dan moet hy op die dag van sy reiniging sy hoof skeer; op die sewende dag moet hy dit skeer.

10 En op die agste dag moet hy twee tortelduiwe of twee jong duiwe na die priester, na die ingang van die tent van samekoms bring.

11 En die priester moet een as sondoffer en een as brandoffer klaarmaak en vir hom versoening doen vir wat hy uit oorsaak van die dooie gesondig het; so moet hy dan sy hoof op dieselfde dag heilig.

12 Daarna moet hy die dae van sy nasireërskap aan die HERE toewy en 'n jaaroud-lam as skuldoffer bring; en die vorige dae moet wegval, omdat sy nasireërskap verontreinig is.

13 En dit is die wet vir die nasireër: Op die dag as die dae van sy nasireërskap

om is, moet hulle hom na die ingang van die tent van samekoms bring;

14 en hy moet sy offer aan die HERE bring: een jaaroud-lam sonder gebrek as brandoffer, en een jaaroud-ooilam sonder gebrek as sondoffer en een ram sonder gebrek as dankoffer,

15 en 'n mandjie ongesuurde koekoek van fynmeel, koekoek met olie gemeng en ongesuurde platkoekoek met olie bestryk, en die spysoffer en die drankoffers wat daarby behoort.

16 En die priester moet dit voor die aangesig van die HERE bring en die sondoffer en brandoffer vir hom klaarmaak.

17 Hy moet ook die ram as dankoffer aan die HERE klaarmaak saam met die mandjie ongesuurde koekoek; en die priester moet die spysoffer en drankoffer vir hom toebereid.

18 Dan moet die nasireër by die ingang van die tent van samekoms sy gewyde hoof skeer en die hare van sy gewyde hoof neem en dit op die vuur gooi wat onder die dankoffer is.

19 Verder moet die priester die gekookte blad van die ram af neem en een ongesuurde koek uit die mandjie en een ongesuurde platkoek; en hy moet hulle op die hande van die nasireër sit nadat dié sy gewyde hare afgeskeer het.

20 En die priester moet dit beweeg as beweegoffer voor die aangesig van die HERE. Dit is iets heiligs vir die priester saam met die bors van die beweegoffer en die bout van die hefoffer. En daarna mag die nasireër wyn drink.

21 Dit is die wet vir die nasireër wat sy offer aan die HERE beloof op grond van sy nasireërskap, behalwe wat hy verder kan bekostig. Volgens sy geofte wat hy afgelê het, sô moet hy doen volgens die wet van sy nasireërskap.

Die priesterlike seën.

22 EN die HERE het met Moses gesprek en gesê:

23 Spreek met Aäron en sy seuns en sê: So moet julle die kinders van Israel seënde vir hulle te sê:

24 Die HERE sal jou seën en jou behoed;

25 Die HERE sal sy aangesig oor jou laat skyn en jou genadig wees;

26 Die HERE sal sy aangesig oor jou verhef en vir jou vrede gee.

27 So moet hulle dan my Naam op die kinders van Israel lê; en Ek sal hulle seën.

Offerandes van die twaalf stamowerstes ná die oprigting en heiliging van die tabernakel.

7 EN op die dag toe Moses die tabernakel klaar opgerig en dit gesalf en geheilig het met alles wat daarby behoort, en die altaar met al sy gereedskap, en hy dit gesalf en geheilig het,

2 het die owerstes van Israel, die hoofde van hulle families, offers gebring—hulle was die owerstes van die stamme, hulle wat oor die geteldes gestaan het—

3 hulle het hul offer voor die aangesig van die HERE gebring: ses tentwaens en twaalf beeste; 'n wa vir twee owerstes en 'n bees vir elkeen; en hulle het dit voor die tabernakel gebring.

4 En die HERE het met Moses gesprek en gesê:

5 Neem dit van hulle aan, dat dit kan gebruik word om die dienswerk van die tent van samekoms te verrig; en jy moet dit aan die Leviete gee, aan elkeen volgens sy dienswerk.

6 Toe het Moses die waens en die beeste geneem en dit aan die Leviete gegee:

7 twee waens en vier beeste het hy aan die seuns van Gerson gegee volgens hulle dienswerk;

8 en vier waens en agt beeste het hy aan die seuns van Merari gegee volgens hulle dienswerk, onder leiding van Itamar, die seun van die priester Aäron.

9 Maar aan die seuns van Kohat het hy niks gegee nie; want die diens van die heiligdom het op hulle gerus: hulle moes dit op die skouers dra.

10 En die owerstes het die inwydingsgawe van die altaar gebring op die dag toe dit gesalf is, en die owerstes het hulle offer voor die altaar gebring.

11 En die HERE het vir Moses gesê: Elke owerste moet, elkeen op 'n afsonderlike dag, sy offer bring vir die inwyding van die altaar.

12 En hy wat op die eerste dag sy offer gebring het, was Nagson, die seun van Amminadab, van die stam van Juda.

13 En sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig sikkels in gewig; een

silwerkom van sewentig sikkels volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer;

14 een rookpan van tien sikkels goud, vol reukwerk;

15 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

16 een bokram as sondoffer;

17 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Nagson, die seun van Amminadab.

18 Op die tweede dag het Netaneël, die seun van Suar, die owerste van Issaskar, aangebring;

19 hy het sy offer gebring: een silwerskottel, honderd en dertig sikkels in gewig; een silwerkom van sewentig sikkels volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer;

20 een rookpan van tien sikkels goud, vol reukwerk;

21 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

22 een bokram as sondoffer;

23 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Netaneël, die seun van Suar.

24 Op die derde dag die owerste van die kinders van Sébulon, Eliab, die seun van Helon.

25 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig sikkels in gewig; een silwerkom van sewentig sikkels volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer;

26 een rookpan van tien sikkels goud, vol reukwerk;

27 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

28 een bokram as sondoffer;

29 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Eliab, die seun van Helon.

30 Op die vierde dag die owerste van die kinders van Ruben, Elisur, die seun van Sedeur.

31 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig sikkels in gewig; een silwerkom van sewentig sikkels volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer;

32 een rookpan van tien sikkels goud, vol reukwerk;

33 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

34 een bokram as sonddoffer;

35 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Elisúr, die seun van Sedéur.

36 Op die vyfde dag die owerste van die kinders van Símeon, Selúmiel, die seun van Surisaddai.

37 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig *sikkels* in gewig; een silwerkom van sewentig *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer; 38 een rookpan van tien *sikkels* goud, vol reukwerk;

39 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

40 een bokram as sonddoffer;

41 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Selúmiel, die seun van Surisaddai.

42 Op die sesde dag die owerste van die kinders van Gad, Eljasaf, die seun van Déhuel.

43 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig *sikkels* in gewig; een silwerkom van sewentig *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer;

44 een rookpan van tien *sikkels* goud, vol reukwerk;

45 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

46 een bokram as sonddoffer;

47 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Eljasaf, die seun van Déhuel.

48 Op die sewende dag die owerste van die kinders van Efraim, Elisáma, die seun van Ammihud.

49 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig *sikkels* in gewig; een silwerkom van sewentig *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer. 50 een rookpan van tien *sikkels* goud, vol reukwerk;

51 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

52 een bokram as sonddoffer;

53 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lam-

mers. Dit was die offer van Elisáma, die seun van Ammihud.

54 Op die agste dag die owerste van die kinders van Manasse, Gámliel, die seun van Pedásur.

55 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig *sikkels* in gewig; een silwerkom van sewentig *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer; 56 een rookpan van tien *sikkels* goud, vol reukwerk;

57 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

58 een bokram as sonddoffer;

59 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Gámliel, die seun van Pedásur.

60 Op die negende dag die owerste van die kinders van Benjamin, Abidan, die seun van Gideóni.

61 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig *sikkels* in gewig; een silwerkom van sewentig *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer; 62 een rookpan van tien *sikkels* goud, vol reukwerk;

63 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

64 een bokram as sonddoffer;

65 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Abidan, die seun van Gideóni.

66 Op die tiende dag die owerste van die kinders van Dan, Ahieser, die seun van Ammisaddai.

67 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig *sikkels* in gewig; een silwerkom van sewentig *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer; 68 een rookpan van tien *sikkels* goud, vol reukwerk;

69 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

70 een bokram as sonddoffer;

71 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Ahieser, die seun van Ammisaddai.

72 Op die elfde dag die owerste van die kinders van Aser, Págiel, die seun van Ogran.

73 Sy offer was: een silwerskottel,

honderd en dertig *sikkels* in gewig; een silwerkom van sewentig *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer;

74 een rookpan van tien *sikkels* goud, vol reukwerk;

75 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

76 een bokram as sonddoffer;

77 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Págiel, die seun van Ogran.

78 Op die twaalfde dag die owerste van die kinders van Náftali, Ahira, die seun van Enan.

79 Sy offer was: een silwerskottel, honderd en dertig *sikkels* in gewig; een silwerkom van sewentig *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; altwee vol fynmeel met olie gemeng as spysoffer;

80 een rookpan van tien *sikkels* goud, vol reukwerk;

81 een jong bul, een ram, een jaaroud-lam as brandoffer;

82 een bokram as sonddoffer;

83 en as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud-lammers. Dit was die offer van Ahira, die seun van Enan.

84 Dit was die inwydingsgawe van die altaar van die kant van Israel se owerstes op die dag toe dit gesalf is: twaalf silwerskottels, twaalf silwerkomme, twaalf goue rookpanne—

85 elke skottel honderd en dertig *sikkels* silwer, en elke kom sewentig; al die silwer van die goed was twee duisend vier honderd volgens die sikkels van die heiligdom—

86 twaalf goue rookpanne, vol reukwerk; elke rookpan tien *sikkels* volgens die sikkels van die heiligdom; al die goud van die rookpanne was honderd en twintig *sikkels*.

87 Al die beeste vir die brandoffer was twaalf bulle; die ramme twaalf, die jaaroud-lammers twaalf, met hulle spysoffer; en twaalf bokramme as sonddoffer.

88 En al die beeste vir die dankoffer was vier en twintig bulle; die ramme sestig, die bokramme sestig, die jaaroud-lammers sestig. Dit is die inwydingsgawe van die altaar nadat dit gesalf is.

89 En toe Moses in die tent van samekoms gegaan het om met Hom te spreek, het hy die stem met hom hoor spreek van

die versoendeksel af wat op die ark van die Getuienis is, tussen die twee géruks uit. So het Hy dan met hom gespreek.

Die opsteek van die lampe.

8 EN die HERE het met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met Aäron en sê vir hom: As jy die lampe opsteek, dan moet die sewe lampe aan die voorkant van die kandelaar lig gee.

3 En Aäron het so gedoen: aan die voorkant van die kandelaar het hy dié lampe opgesteek soos die HERE Moses beveel het.

4 En dit was die maaksel van die kandelaar: dryfwerk uit goud; selfs sy voetstuk en sy blomme was dryfwerk; volgens die beeltenis wat die HERE Moses getoon het, so het hy die kandelaar gemaak.

Reiniging van die Leviëte.

5 EN die HERE het met Moses gespreek en gesê:

6 Neem die Leviëte onder die kinders van Israel uit en reinig hulle.

7 En so moet jy met hulle doen om hulle te reinig: Sprinkel op hulle water van ontsondiging; en hulle moet 'n skeermes oor hulle hele liggaam laat gaan en hulle klere was en hulle self reinig.

8 Daarna moet hulle 'n jong bul neem en die spysoffer wat daarby behoort: fynmeel met olie gemeng; en 'n ander jong bul moet jy as sonddoffer neem.

9 En jy moet die Leviëte voor die tent van samekoms laat naderkom en die hele vergadering van die kinders van Israel versamel.

10 Dan moet jy die Leviëte voor die aangesig van die HERE laat naderkom, en die kinders van Israel moet hulle hande op die Leviëte lê.

11 En Aäron moet die Leviëte as beweegoffer bewees voor die aangesig van die HERE namens die kinders van Israel, sodat hulle daar kan wees om die dienswerk van die HERE te verrig.

12 En die Leviëte moet hulle hande op die kop van die bul lê; en maak jy een as sonddoffer en een as brandoffer vir die HERE klaar, om vir die Leviëte versoening te doen.

13 Dan moet jy die Leviëte stel voor

Aäron en sy seuns en hulle as be-weegoffer aan die HERE beweeg.

14 En jy moet die Leviete onder die kinders van Israel uit afsonder, dat die Leviete myne kan wees.

15 En daarna moet die Leviete inkom om die tent van samekoms te bedien. So moet jy hulle dan reinig en hulle as be-weegoffer beweeg.

16 Want hulle is heeltemal aan My gegee onder die kinders van Israel uit; in die plek van alles wat die moederskoot open—al die eersgeborenes uit die kinders van Israel—het Ek hulle vir My geneem.

17 Want al die eersgeborenes onder die kinders van Israel is myne, van mense en van diere; op die dag toe Ek al die eersgeborenes in Egipteland getref het, het Ek hulle vir My geheilig.

18 En Ek het die Leviete in die plek van al die eersgeborenes onder die kinders van Israel geneem.

19 en die Leviete gegee—hulle is gegee aan Aäron en sy seuns onder die kinders van Israel uit om die dienswerk van die kinders van Israel in die tent van samekoms te verrig en om vir die kinders van Israel versoening te doen, sodat daar geen plaag mag wees onder die kinders van Israel as die kinders van Israel na die heiligdom aankom nie.

20 En Moses en Aäron en die hele vergadering van die kinders van Israel het met die Leviete gedoen net soos die HERE Moses aangaande die Leviete beveel het; so het die kinders van Israel met hulle gedoen.

21 En die Leviete het hulleself ontsondig en hulle klere gewas, en Aäron het hulle beweegasbeweegoffer voor die aangesig van die HERE; en Aäron het versoening vir hulle gedoen om hulle te reinig.

22 En daarna het die Leviete gekom om hulle dienswerk in die tent van samekoms voor Aäron en sy seuns te verrig; soos die HERE Mosesaangaande die Leviete beveel het, so het hulle met hulle gedoen.

23 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

24 Dit is die saak wat die Leviete aanbetrof: Van vyf en twintig jaar oud en daarbo moet hy kom om sy plig te vervul by die dienswerk van die tent van samekoms.

25 Maar van vyftig jaar oud moet hy

vry wees van diensplig en nie meer dien nie—

26 hy kan sy broers in die tent van samekoms behulpsaam wees om die diens waar te neem, maar dienswerk moet hy nie verrig nie. So moet jy met die Leviete doen insake hulle ampspligte.

Verhaal van die paasfees in die woestyn.

9 EN die HERE het met Moses gespreek in die woestyn Sinai—in die tweede jaar nadat hulle uit Egipteland uitgetrek het, in die eerste maand—en gesê

2 dat die kinders van Israel die pasga op die bepaalde tyd moet hou.

3 Op die veertiende dag in hierdie maand, teen die aand, moet julle dit op die bepaalde tyd hou; volgens al sy insettinge en al sy verordeninge moet julle dit hou.

4 Toe het Moses met die kinders van Israel gespreek, dat hulle die pasga moet hou.

5 En hulle het die pasga gehou op die veertiende dag van die eerste maand, teen die aand, in die woestyn Sinai; net soos die HERE Moses beveel het, so het die kinders van Israel gedoen.

6 En daar was manne wat deur die lyk van 'n mens onrein geword het, en op dieselfde dag die pasga nie kon hou nie. Daarom het hulle nadergekom voor Moses en Aäron op dieselfde dag,

7 en dié manne het vir hom gesê: Ons is onrein deur die lyk van 'n mens; waarom moet ons te kort gedoen word, dat ons die offer van die HERE nie op die bepaalde tyd sou bring onder die kinders van Israel nie?

8 En Moses het vir hulle gesê: Bly staan, dat ek kan hoor wat die HERE julle sal beveel.

9 Toe het die HERE met Moses gespreek en gesê:

10 Spreek met die kinders van Israel en sê: As iemand van julle of van julle geslagte deur 'n lyk onrein word of op 'n ver reis is, dan moet hy tog die pasga vir die HERE hou.

11 In die tweede maand, op die veertiende dag, teen die aand, moet hulle dit hou; met ongesuurde brode en bitter kruie moet hulle dit eet.

12 Hulle moet daarvan niks laat oorby tot die môre toe of 'n been daaraan breek

nie; volgens die hele insetting van die pasga moet hulle dit hou.

13 Maar die man wat rein is en nie op reis is nie en nalaat om die pasga te hou, dié siel moet uit sy volksgenote uitgeroei word; want hy het die offer van die HERE nie op die bepaalde tyd gebring nie. Dié man moet sy sonde dra.

14 En as 'n vreemdeling by julle vertoef en die pasga vir die HERE hou, dan moet hy dit hou volgens die insetting van die pasga en volgens die verordening daarvan. Dit moet een insetting vir julle wees, vir die vreemdeling sowel as die kind van die land.

Die wolk- en vuurkolom bo die tabernakel.

15 EN op die dag toe hulle die tabernakel opgerig het, het die wolk die tabernakel van die tent van die Getuienis oordek, en in die aand was dit oor die tabernakel soos 'n gedaante van vuur, tot die môre toe.

16 So was dit altyddeur: die wolk het dit oordek, en snags 'n gedaante van vuur.

17 En so dikwels as die wolk van die tent af optrek, het die kinders van Israel daarna weggetrek; en op die plek waar die wolk rus, daar het die kinders van Israel laer opgeslaan—

18 volgens die bevel van die HERE het die kinders van Israel weggetrek en volgens die bevel van die HERE laer opgeslaan; al die dae wat die wolk oor die tabernakel gerus het, het hulle in die laer gestaan.

19 En as die wolk baie dae oor die tabernakel bly, het die kinders van Israel die diens van die HERE waargeneem en nie weggetrek nie.

20 Maar somtyds was die wolk net 'n paar dae oor die tabernakel—volgens die bevel van die HERE het hulle laer opgeslaan en volgens die bevel van die HERE het hulle weggetrek.

21 En somtyds was die wolk daar van die aand tot die môre—as die wolk in die môre optrek, het hulle weggetrek; of by dag of by nag—as die wolk optrek, het hulle weggetrek;

22 of ná twee dae of 'n maand of langer—as die wolk lank oor die tabernakel bly, het die kinders van Israel in die laer gestaan en nie weggetrek nie; en as dit optrek, het hulle weggetrek.

23 Volgens die bevel van die HERE het

hulle laer opgeslaan, en volgens die bevel van die HERE het hulle weggetrek. Hulle het die diens van die HERE waargeneem volgens die bevel van die HERE deur Moses.

Bevel om twee silwertrompette te maak.

10 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Maak vir jou twee silwertrompette; van dryfwerk moet jy dit maak; en hulle moet vir jou dien om die vergadering bymekaar te roep en om die laers te laat opbreek.

3 As hulle dan daarop blaas, moet die hele vergadering by jou bymekaarkom by die ingang van die tent van samekoms.

4 Maar as hulle op een daarvan blaas, moet by jou bymekaarkom die owerstes, die stamhoofde van Israel.

5 En as julle alarm blaas, dan moet die laers opbreek wat aan die oostekant staan.

6 Maar as julle die tweede keer alarm blaas, moet die laers opbreek wat aan die suidekant staan. Alarm moet hulle blaas as hulle moet opbreek.

7 Maar as die vergadering bymekaar moet kom, moet julle blaas, maar nie alarm maak nie.

8 En die seuns van Aäron, die priesters, moet op die trompette blaas; en dié moet vir julle 'n ewige insetting in julle geslagte wees.

9 En as julle in jul land in oorlog kom teen die vyand wat vir julle beveg, moet julle met die trompette alarm blaas; dan sal aan julle gedink word voor die aangesig van die HERE julle God, en julle sal van jul vyande verlos word.

10 Op die dag as julle vrolik is sowel as op julle feestye en by die begin van julle maande moet julle op die trompette blaas by jul brandoffers en by jul dankoffers: hulle sal dien om julle in gedagtenis te bring voor die aangesig van julle God. Ek is die HERE julle God.

Optog van die Israëliete uit die woestyn Sinai.

11 IN die tweede jaar, in die tweede maand, op die twintigste van die maand, het die wolk optrek van die tabernakel van die Getuienis af.

12 En die kinders van Israel het ná mekaar weggetrek uit die woestyn Sinai;

en die wolk het gaan rus in die woestyn Paran.

13 So het hulle dan die eerste keer weggetrek volgens die bevel van die HERE deur Moses.

14 En die eerste het weggetrek die vaandel van die laer van Juda se kinders volgens hulle leërafdelings; en oor sy afdeling was Nagson, die seun van Amminadab.

15 En oor die afdeling van die stam van Issaskar se kinders was Netáneel, die seun van Suar.

16 En oor die afdeling van die stam van Sêbulon se kinders was Eliab, die seun van Helon.

17 Toe is die tabernakel afgebreek; en die seuns van Gerson en die seuns van Merári, die draers van die tabernakel, het weggetrek.

18 Daarna het weggetrek die vaandel van die laer van Ruben volgens hulle leërafdelings; en oor sy afdeling was Elisur, die seun van Sedéur.

19 En oor die afdeling van die stam van Simeon se kinders was Selúmiel, die seun van Surisaddai.

20 En oor die afdeling van die stam van Gad se kinders was Eljasaf, die seun van Déhuel.

21 Daarna het die Kohatiëte, die draers van die heiligdom, weggetrek, en die ander het die tabernakel opgerig voordat hulle aangekom het.

22 Daarna het weggetrek die vaandel van die laer van Efraim se kinders volgens hulle leërafdelings; en oor sy afdeling was Elisáma, die seun van Ammihud.

23 En oor die afdeling van die stam van Manasse se kinders was Gámliel, die seun van Pedásur.

24 En oor die afdeling van die stam van Benjamin se kinders was Abidan, die seun van Gideóni.

25 Toe het weggetrek die vaandel van die laer van Dan se kinders wat, volgens hulle leërafdelings, die agterhoede vir al die leërs was; en oor sy afdeling was Ahiëser, die seun van Ammisaddai.

26 En oor die afdeling van die stam van Aser se kinders was Págiel, die seun van Ogran.

27 En oor die afdeling van die stam van Naftali se kinders was Ahira, die seun van Enan.

28 Dit is die optogte van die kinders

van Israel volgens hulle leërafdelings. En hulle het weggetrek.

29 En Moses het vir Hobab, die seun van Réhuel, die Midianiet, die skoonvader van Moses, gesê: Ons trek na die plek waarvan die HERE gesê het: Ek sal dit aan julle gee. Trek saam met ons en ons sal aan jou goed doen; want die HERE het oor Israel goeie dinge gespreek.

30 Maar hy het vir hom gesê: Ek sal nie saamtrek nie; maar ek sal na my land en my famielie gaan.

31 Toe sê hy: Moet ons tog nie verlaat nie, juis daarom dat jy weet hoe ons laer moet opslaan in die woestyn, en jy sal vir ons as oë dien.

32 En as jy met ons saamtrek, sal ons daardie goeie wat die HERE aan ons sal doen, ook aan jou doen.

33 En hulle het van die berg van die HERE af drie dagreise ver getrek; en die verbondsark van die HERE het drie dagreise ver voor hulle uit getrek op vir hulle 'n rusplek uit te soek.

34 En die wolk van die HERE was bedags oor hulle as hulle uit die laer weggetrek.

35 En as die ark wegtrek, het Moses gesê: Staam op, HERE, dat u vyande kan verstrooi word, en u haters voor u aangesig kan vlug.

36 En as dit rus, het hy gesê: Keer terug, HERE, na die tienduisende van die stamme van Israel!

Die volk by Tabéra. Murmurering en straf.

11 EN die volk het hulle beklaag voor die ore van die HERE dat dit sleg gaan. En toe die HERE dit hoor, het sy toorn ontvlam, en die vuur van die HERE het onder hulle gebrand en het gewoed aan die kant van die laer.

2 Toe het die volk na Moses geroep, en Moses het tot die HERE gebed; en die vuur het doodgegaan.

3 Daarom het hy die plek Tabéra genoem, omdat die vuur van die HERE onder hulle gebrand het.

Die volk murmureer by Kibrot-Hattááwa; die kwartels.

4 EN die gemengde bevolking wat onder hulle was, het baie begerig geword. Toe het die kinders van Israel ook weer geweene en gesê: Wie sal vir ons vleis gee om te eet?

5 Ons dink aan die visse wat ons in Egipte verniet kon eet, aan die komkommers en die waterlemoene en die prei en die uie en die knoflok.

6 Maar nou is ons siel dor; daar's gladniks nie: net die manna is voor ons oë.

7 Die manna was soos koljandersaad, en dit het gelyk na balsemgom.

8 Die volk het rondgeleop en dit versamel en in handmeules gemaal of in vysels gestamp, en hulle het dit in potte gekook en daarvan roosterkoeke gemaak. En die smaak daarvan was soos die smaak van oliekoek.

9 En as die dou snags op die laer val, het die manna ook daarop geval.

10 Toe het Moses die volk, volgens hulle geslagte, elkeen by die deur van sy tent hoor ween; en die toorn van die HERE het grootliks ontvlam; ook was dit verkeernd in die oë van Moses.

11 En Moses sê vir die HERE: Waarom het U u kneg kwaad aangedoen, en waarom het ek geen genade in u oë gevind nie, dat U die las van hierdie hele volk op my lê?

12 Het ék hierdie hele volk dan ontvang? Of het ék hulle gebaar, dat U vir my sê: Dra hulle aan jou bors soos 'n oppasser die suigling dra, na die land wat U aan hulle vaders met 'n eed beloof het?

13 Waarvandaan moet ek vleis kry om vir al hierdie volk te gee? Want hulle ween by my en sê: Gee vir ons vleis, dat ons kan eet.

14 Ek alleen kan hierdie hele volk nie dra nie, want dit is vir my te swaar.

15 En as U so met my wil handel, slaan my dan maar liewers dood as ek genade in u oë gevind het, en laat ek my ongeluk nie aansien nie.

16 Toe sê die HERE vir Moses: Bring vir My sewentig manne uit die oudstes van Israel bymekaar van wie jy weet dat hulle oudstes van die volk en dié se opsigers is, en bring hulle by die tent van samekoms, dat hulle daar by jou kan staan.

17 Dan sal Ek neerdaal en daar met jou spreek; en van die Gees wat op jou is, sal Ek afsonder en op hulle lê; en hulle sal jou help om die las van die volk te dra, sodat jy dit nie alleen hoef te dra nie.

18 En vir die volk moet jy sê: Heilig julle teen môre; dan sal julle vleis eet. Want julle het voor die ore van die HERE geweene en gesê: Wie sal vir ons vleis

gee om te eet? want dit was vir ons goed in Egipte. Daarom sal die HERE vir julle vleis gee, en julle sal eet.

19 Julle sal nie een dag of twee dae eet nie, of vyf dae of tien dae of twintig dae nie—

20 'n hele maand lank totdat dit uit julle neus uitkom en julle daarvan walg; omdat julle die HERE wat onder julle is, verwerp en voor sy aangesig gehuil en gesê het: Waarom het ons tog uit Egipte uitgetrek?

21 Toe sê Moses: Ses honderd duisend te voet is die volk onder wie ek verkeer; en U het gesê: Ek sal vir hulle vleis gee, en hulle sal 'n hele maand lank eet!

22 Sal daar vir hulle kleinvee en beeste geslag word, sodat daar vir hulle genoeg is? Of sal al die visse van die see vir hulle bymekaargemaak word, sodat daar vir hulle genoeg is?

23 Maar die HERE sê vir Moses: Sou die hand van die HERE te kort wees? Nou sal jy sien of my woord uitkom of nie.

24 Toe het Moses uitgegaan en die woorde van die HERE aan die volk te kenne gegee; en hy het sewentig manne uit die oudstes van die volk bymekaar laat kom en hulle rondom die tent laat staan.

25 Daarop het die HERE neergedaal in die wolk en met hom gespreek; en Hy het van die Gees wat op hom was, afgesonder en op die sewentig oudstes gelê. En terwyl die Gees op hulle rus, het hulle geprofeteer; maar daarna nie meer nie.

26 Maar twee manne het in die laer agtergeby: die naam van die een was Eldad en die naam van die ander Medad; en die Gees het op hulle gerus—hulle het behoort by die wat opgeskrywe was, hoewel hulle nie na die tent uitgegaan het nie—en hulle het in die laer geprofeteer.

27 Toe hardloop 'n seun en vertel dit aan Moses en sê: Eldad en Medad profeteer in die laer.

28 En Josua, die seun van Nun, die dienaar van Moses van sy jeug af, antwoord en sê: My heer Moses, belet hulle dit!

29 Maar Moses sê vir hom: Ywer jy vir my? Ag, as die hele volk van die HERE maar profete was, dat die HERE sy Gees oor hulle mag gee!

30 Daarop het Moses hom in die laer

teruggetrek, hy en die oudstes van Israel.

31 Toe het 'n wind wat van die HERE kom, uitgevaar en kwartels van die see af oorgedrywe en op die laer neergegooi, omtrent 'n dagreis hier en omtrent 'n dagreis daar, rondom die laer; en hulle was omtrent twee el bokant die grond.

32 Toe het die volk opgestaan daardie hele dag en die hele nag en die hele volgende dag en die kwartels versamel. Hy wat die minste gehad het, het tien homers versamel. En hulle het dit orals uitgesprei rondom die laer.

33 Die vleis was nog tussen hulle tande, voordat dit gekou was, toe die toorn van die HERE alreeds teen die volk ontvlam het, en die HERE het onder die volk 'n baie groot slag teweeggebring.

34 Daarom het hulle dié plek genoem Kibrot-Hattáawa; want daar het hulle die volk begrawe wat so begerig was.

35 Van Kibrot-Hattáawa af het die volk weggetrek na Háserot toe, en hulle het in Háserot gebly.

Mirjam en Aäron word opstandig teen Moses. God besoek Mirjam met melaatsheid.

12 EN Mirjam en Aäron het teen Moses gespreek vanweë die Kusietiese vrou wat hy geneem het; want hy het 'n Kusietiese vrou geneem.

2 En hulle het gesê: Het die HERE dan maar alleen met Moses gespreek? Het Hy nie ook met ons gespreek nie? En die HERE het dit gehoor.

3 Maar die man Moses was baie sagmoedig, meer as al die mense wat op die aarde was.

4 Toe het die HERE dadelik met Moses en Aäron en Mirjam gespreek: Julle drie, kom uit na die tent van samekoms! En hulle drie het uitgetrek.

5 En die HERE het in 'n wolkkolom neergedaal en by die ingang van die tent gaan staan. Daarna het Hy Aäron en Mirjam geroep, en hulle twee het uitgetrek.

6 Toe sê Hy: Hoor tog my woorde. As julle profeet een van die HERE is, sal Ek deur 'n gesig My aan hom bekend maak, deur 'n droom sal Ek met hom spreek.

7 So is dit met my kneg Moses nie: in my hele huis is hy getrou.

8 Mond tot mond spreek Ek met hom;

en deur aanskouing en nie deur duister woorde nie; en hy sien die verskyning van die HERE. Waarom het julle, dan nie gevrees om teen my kneg, teen Moses, te spreek nie?

9 En die toorn van die HERE het teen hulle ontvlam, en Hy het weggegaan.

10 En toe die wolk van die tent af weggetrek het, kyk toe was Mirjam melaats, soos sneeu. En Aäron het Mirjam aangekyk en—sy was melaats.

11 Daarop sê Aäron vir Moses: Ag, meneer, lê tog nie op ons die sonde nie al het ons dwaas gehandel en gesondig.

12 Laat sy tog nie wees soos 'n doot van wie se vleis, as hy uit sy moeder se skoot uitgaan, de helfte verteer is nie.

13 En Moses het die HERE aangeroep en gesê: o God, maak haar tog gesond!

14 Toe sê die HERE vir Moses: As haar vader net maar in haar gesig gespuug het, sou sy nie sewe dae lank beskaamd wees nie? Laat sy sewe dae lank buitekant die laer opgesluit wees, en daarna kan sy opgeneem word.

15 En hulle het Mirjam sewe dae lank buitekant die laer opgesluit; en die volk het nie weggetrek voordat Mirjam opgeneem was nie.

16 Maar daarna het die volk van Háserot af weggetrek en in die woestyn Paran laer opgeslaan.

Bevel om twaalf manne te stuur om Kanaän te bespied.

13 EN die HERE het met Moses gespreek en gesê:

2 Stuur vir jou manne uit, dat hulle die land Kanaän wat Ek aan die kinders van Israel sal gee, kan verken. Van elke voorvaderlike stam moet julle een man stuur, elkeen 'n overste onder hulle.

3 En Moses het hulle uitgestuur uit die woestyn Paran, volgens die bevel van die HERE—hulle almal manne wat hoofde was van die kinders van Israel.

4 En dit is hulle name: Van die stam van Ruben: Sámmtua, die seun van Sakkur.

5 Van die stam van Simeon: Safat, die seun van Hori.

6 Van die stam van Juda: Kaleb, die seun van Jéfunne.

7 Van die stam van Issaskar: Jígeal, die seun van Josef.

8 Van die stam van Efraim: Hoséa, die seun van Nun.

9 Van die stam van Benjamin: Palti, die seun van Rafu.

10 Van die stam van Sébulon: Gáddiel, die seun van Sodi.

11 Van die stam van Josef, vir die stam van Manasse: Gaddi, die seun van Susi.

12 Van die stam van Dan: Ammiél, die seun van Gemáli.

13 Van die stam van Aser: Setur, die seun van Mígaél.

14 Van die stam van Náftali: Nagbi, die seun van Wofsi.

15 Van die stam van Gad: Géhuél, die seun van Magi.

16 Dit is die name van die manne wat Moses gestuur het om die land te verken; en Moses het Hoséa, die seun van Nun, Josua genoem.

17 En Moses het hulle gestuur om die land Kanaän te verken en vir hulle gesê: Trek hier in die Suidland op en beklim die gebergte.

18 En bekijk die land, hoe dit is, en die volk wat daarin woon, of dit sterk of swak, of dit min of baie is;

19 en hoe die land is waar hulle in woon, of dit goed of sleg is; en hoe die stede is waar hulle in woon, laers of vestings;

20 ook hoe die land is, of dit vet of skraal is, of daar bome in is of nie; en wees dapper en bring van die vrugte van die land saam. Dit was toe die tyd van die eerste druiwe.

21 En hulle het opgetrek en die land verken van die woestyn Sin af tot by Rehob, na die ingang van Hamat—

22 hulle het in die Suidland opgetrek en tot by Hebron gekom; en daar was Ahiman, Sesai en Talmi, die kinders van die Enakiete. En Hebron is sewe jaar voor Soan in Egipte gebou.

23 Daarop het hulle tot by die dal Eskol gekom en daar 'n rank met een tros druiwe afgesny en dit met hulle twee aan 'n draagstok gedra; ook van die granate en van die vye.

24 Dié plek het hulle die dal Eskol genoem vanweë die tros wat die kinders van Israel daar afgesny het.

25 En ná verloop van veertig dae het hulle teruggekom van die land te verken.

26 En hulle het weggegaan en by Moses en Aäron en die hele vergadering van die kinders van Israel gekom in die woestyn Paran, in Kades, en vir hulle berig gebring en vir die hele vergadering en hulle die vrugte van die land gewys.

27 En hulle het hom vertel en gesê: Ons het gekom in die land waarheen u ons gestuur het; en waarlik, dit loop oor van melk en heuning, en dit is sy vrugte.

28 Maar die volk wat in die land woon, is sterk, en die stede is versterk en baie groot; en ons het daar ook die kinders van die Enakiete gesien.

29 Die Amalekiete woon in die Suidland, maar die Hetiete en Jebusiete en Amoriete woon in die gebergte, en die Kanaäniete woon by die see en aan die kant van die Jordaan.

30 Toe het Kaleb die volk stil gemaak teenoor Moses en gesê: Laat ons gerus optrek en dit in besit neem; want ons kan dit sekerlik oordweldig.

31 Maar die manne wat saam met hom opgetrek het, het gesê: Ons kan nie teen die volk optrek nie, want hulle is sterker as ons.

32 So het hulle dan slegte gerugte onder die kinders van Israel versprei oor die land wat hulle verken het deur te sê: Die land wat ons deurgetrek het om dit te verken, is 'n land wat sy inwoners verteer; en al die mense wat ons daarin gesien het, is groot manne.

33 Ons het daar ook die reuse gesien, die kinders van Enak, uit die reuse afkomstig; en ons was soos sprinkane in ons oë; so was ons ook in hulle oë.

Omdat hulle na Egipte wou teruggaan, moet die Israëliete veertig jaar in die woestyn bly.

14 TOE het die hele vergadering uitgeroep—hulle het hul stem verhef, en die volk het dié nag geweend.

2 En al die kinders van Israel het gemurmureer teen Moses en Aäron, en die hele vergadering het vir hulle gesê: Ag, as ons maar in Egipteland gesterf het! Of as ons maar hier in die woestyn gesterf het!

3 En waarom bring die HERE ons na hierdie land om deur die swaard te val? Ons vroue en ons kinders sal 'n buit word. Sal dit nie beter vir ons wees om na Egipte terug te gaan nie?

4 En hulle sê vir mekaar: Laat ons 'n hoof aanstel en na Egipte teruggaan.

5 Toe het Moses en Aäron op hulle aangesig geval voor die hele gemeente, die vergadering van die kinders van Israel.

6 En Josua, die seun van Nun, en Kaleb,

die seun van Jefúnne, twee van die wat die land verken het, het hulle klere geskeur

7 en die hele vergadering van die kinders van Israel toegesprek en gesê: Die land wat ons deurgetrek het om dit te verken, is 'n buitengewoon goeie land.

8 As die HERE 'n welbehag in ons het, sal Hy ons in hierdie land inbring en dit aan ons gee, 'n land wat oorloop van melk en heuning.

9 Wees net nie teen die HERE opstandig nie, en wees julle nie bevrees vir die volk van die land nie, want hulle is ons spye. Hulle beskutting het van hulle gewyk, en die HERE is met ons. Wees nie bevrees vir hulle nie!

10 Toe sê die hele vergadering dat hulle gestenig moet word. Maar die heerlijkheid van die HERE het in die tent van samekoms verskyn voor al die kinders van Israel.

11 Daarop sê die HERE vir Moses: Hoelank sal hierdie volk My verag? En hoelank sal hulle in My nie glo nie ondanks al die tekens wat Ek onder hulle gedoen het?

12 Ek sal hulle met die pes tref en hulle uitroei; en Ek sal jou 'n groter en sterker nasie maak as hulle.

13 Toe sê Moses vir die HERE: Maar die Egiptenaars het gehoor dat U deur u krag hierdie volk onder hulle uit laat optrek het

14 en dit aan die inwoners van hierdie land gesê. Hulle het gehoor dat U, HERE, onder hierdie volk is; dat U, HERE, duidelik waarneembaar verskyn; dat u wolk oor hulle staan, en U in 'n wolkkolom voor hulle uit trek bedags en in 'n vuurkolom by nag.

15 As U nou hierdie volk as een man doodmaak, dan sal die nasies wat die tyding aangaande U gehoor het, spreek en sê:

16 Omdat die HERE hierdie volk nie kon inbring in die land wat Hy hulle met 'n eed beloof het nie, het Hy hulle in die woestyn omgebring.

17 Laat dan nou tog die krag van die Here groot word, soos U gesprek het deur te sê:

18 Die HERE is lankmoedig en groot van goedertierenheid, wat die ongeregtigheid en oortreding vergewe, maar die nooit ongestraf laat bly nie, wat die ongeregtigheid van die vaders besoek

aan die kinders, aan die derde en aan die vierde geslag.

19 Vergeef tog die ongeregtigheid van hierdie volk, na die grootheid van u goedertierenheid, en soos U hierdie volk van Egipte af tot hiertoe vergewe het.

20 Toe sê die HERE: Ek vergewe, volgens jou woord.

21 Maar so waar as Ek leef en die hele aarde van die HERE se heerlijkheid vol sal word—

22 al die manne wat my heerlijkheid en my tekens gesien het wat Ek in Egipte en in die woestyn gedoen het, en My nou al tienmaal versoek en na my stem nie geluister het nie,

23 hulle sal die land nie sien wat Ek aan hulle vaders met 'n eed beloof het nie, ja almal wat My verag het, sal dit sien nie.

24 Maar my kneg Kaleb, omdat 'n ander gees in hom was en hy volhard het om My te volg—hom sal Ek bring in die land waarin hy gekom het, en sy geslag sal dit in besit neem.

25 Die Amalekiete en die Kanaäniete woon in die laagte—draai môre weg en trek tog die woestyn in, op pad na die Skelfsee.

26 Daarna het die HERE met Moses en Aäron gesprek en gesê:

27 Hoelank sal hierdie bese vergadering aanhou dat hulle teen My murmureer? Ek het die murmuringe van die kinders van Israel gehoor waarmee hulle teen My bly murmureer.

28 Sê vir hulle: So waar as Ek leef! spreek die HERE, waarlik, soos julle voor my ore gesprek het, so sal Ek aan julle doen.

29 Julle lyke sal in hierdie woestyn lê, naamlik al julle geteldes, volgens julle volle getal, van twintig jaar oud en daarbo, julle wat teen My gemurmureer het.

30 Waarlik, julle sal nie in die land kom waaromtrent Ek my hand opgehef het om julle daarin te laat woon nie, behalwe Kaleb, die seun van Jefúnne, en Josua, die seun van Nun.

31 En julle kinders waarvan julle gesê het: Hulle sal 'n buit word—dié sal Ek inbring en dié sal die land leer ken wat julle verwerp het.

32 Maar julle lyke sal in hierdie woestyn lê.

33 En julle kinders sal soos herders rondtrek in die woestyn, veertig jaar

lank, en sal so julle hoerery dra totdat julle lyke in die woestyn verteer is.

34 Volgens die getal dae dat julle die land verken het, veertig dae, vir elke dag een jaar, moet julle jul ongeregtighede dra, veertig jaar lank, en my teestand gewaar word.

35 Ek, die HERE, het dit gesprek; waarlik, dit sal Ek aan hierdie hele bese vergadering doen wat teen My bymekaargekom het. Hulle sal in hierdie woestyn omkom en daar sterwe.

36 En die manne wat Moses gestuur het om die land te verken en wat ná hulle terugkoms die hele vergadering teen hom laat murmureer het deur slegte gerugte aangaande die land te versprei,

37 die manne wat slegte gerugte aangaande die land versprei het, het gesterwe deur 'n plaag voor die aangesig van die HERE.

38 Maar van dié manne wat die land gaan verken het, het Josua, die seun van Nun, en Kaleb, die seun van Jefúnne, in die lewe gebly.

39 En toe Moses hierdie woorde aan al die kinders van Israel gesê het, het die volk baie getreur

40 en in die môre vroeg klaargemaak en op die top van die berg geklim en gesê: Hier is ons, en ons wil optrek na die plek wat die HERE gesê het, want ons het gesondig.

41 Maar Moses het gesê: Waarom oortree julle tog die bevel van die HERE aangesien dit tog nie sal geluk nie?

42 Moenie optrek nie, want die HERE is nie onder julle nie—anders word julle verslaan voor julle vyande.

43 Want die Amalekiete en die Kanaäniete is daar voor julle, en julle sal deur die swaard val; omdat julle van die HERE afvallig geword het, daarom sal die HERE nie met julle wees nie.

44 Nogtans het hulle vermetel gehandel om op die top van die berg te klim; maar die verbondsark van die HERE en Moses het nie uit die laer gewyk nie.

45 Toe het die Amalekiete en die Kanaäniete wat in dié gebergte woonagtig was, afgekom en hulle verslaan en hulle verstrooi tot by Horma.

Wette met betrekking tot die offerandes.

15 DAARNA het die HERE met Moses gesprek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en

sê vir hulle: As julle kom in die land van julle inwoning wat Ek aan julle gee,

3 en julle 'n vuuroffer aan die HERE wil klaarmaak, 'n brandoffer of slagoffer—deur 'n besondere gelofte te volbring of as vrywillige offer of by julle feestye—om vir die HERE 'n lieflike geur van beeste of van kleinvee te berei,

4 dan moet die een wat sy offer aan die HERE bring, as spysoffer bring 'n tiende van 'n efa fynmeel, gemeng met 'n kwart hin olie;

5 en wyn vir die drankoffer, 'n kwart hin, moet jy klaarmaak by die brandoffer of vir die slagoffer, vir elke lam.

6 Of vir 'n ram moet jy as spysoffer klaarmaak twee tiendes van 'n efa fynmeel, met 'n derde van 'n hin olie gemeng.

7 En 'n derde van 'n hin wyn vir die drankoffer moet jy as lieflike geur aan die HERE bring.

8 En as jy 'n jong bul as brandoffer of slagoffer klaarmaak deur 'n besondere gelofte te volbring of as dankoffer aan die HERE,

9 dan moet hy by die jong bul as spysoffer bring drie tiendes van 'n efa fynmeel met 'n halwe hin olie gemeng.

10 En vir die drankoffer moet jy 'n halwe hin wyn bring, as vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

11 So moet gedoen word by elke bees of by elke ram of by 'n lam van die skape of van die bokke.

12 Volgens die getal wat julle klaarmaak—so moet julle doen by elkeen volgens hulle getal.

13 Elke kind van die land moet hierdie dinge op dieselfde manier doen, om 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE te bring.

14 En as 'n vreemdeling by julle vertoef, of hy wat vir geslagte onder julle is, en 'n vuuroffer van lieflike geur vir die HERE klaarmaak—soos julle doen, so moet hy doen.

15 Wat die vergadering aangaan, een en dieselfde insetting geld vir julle en vir die vreemdeling wat by julle vertoef. 'n Ewige insetting in julle geslagte is dit: soos julle, so moet die vreemdeling voor die aangesig van die HERE wees.

16 Een wet en een reg moet geld vir julle en vir die vreemdeling wat by julle vertoef.

17 Verder het die HERE met Moses gesprek en gesê:

18 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As julle in die land kom waarheen Ek julle bring,

19 dan moet julle, as julle van die brood van die land eet, 'n offergawe aan die HERE afgee.

20 As eersteling van julle growwe meel moet julle 'n koek as offergawe afgee; net soos die offergawe van die dorsvloer, so moet julle dit afgee.

21 Van die eerstelinge van julle growwe meel moet julle 'n offergawe aan die HERE gee in julle geslagte.

22 Verder, as julle jul misgaan en nie al hierdie gebooe doen wat die HERE aan Moses meegedeel het nie—

23 alles wat die HERE julle deur Moses beveel het van die dag af dat die HERE dit beveel het en verder in julle geslagte—

24 dan moet die hele vergadering, as dit buiten wete van die vergadering, in swakheid gebeur het, een jong bul klaarmaak vir 'n brandoffer as lieflike geur aan die HERE, met die spysoffer en die drankoffer wat volgens voorskrif daarby behoort; en een bokram as sonoffer.

25 En die priester moet versoening doen vir die hele vergadering van die kinders van Israel, en dit sal hulle vergewe word; want 'n swakheid was dit, en hulle het hul offer as vuuroffer aan die HERE en hul sonoffer, weens hulle swakheid, voor die aangesig van die HERE gebring. 26 Dit sal dan die hele vergadering van die kinders van Israel vergewe word, ook die vreemdeling wat onder hulle vertoef; want dit het die hele volk deur swakheid oorgekom.

27 En as 'n enkele siel in swakheid sondig, dan moet dié 'n jaaroud-bokkooi as sonoffer bring.

28 En die priester moet versoening doen vir die siel wat hom misgaan het, weens sy sonde in swakheid voor die aangesig van die HERE begaan, om vir hom versoening te doen; en dit sal hom vergewe word.

29 Wat die kind van die land onder die kinders van Israel aangaan en die vreemdeling wat onder hulle vertoef—een en dieselfde wet moet vir julle geld, vir hom wat in swakheid iets doen.

30 Maar die siel wat iets moedswillig doen, van die kinders van die land of van die vreemdelinge, hy versmaad die HERE; en dié siel moet uitgeroei word onder sy volk uit.

31 Want die woord van die HERE het hy verag en sy gebod verbreek. Dié siel moet sekerlik uitgeroei word; sy ongeregtigheid is op hom.

Straf van 'n sabbatskender.

32 EN toe die kinders van Israel in die woestyn was, het hulle 'n man gekry wat op die sabbatdag hout bymeekaarmaak.

33 En die wat hom gekry het terwyl hy hout bymeekaarmaak, het hom na Moses en Aäron en na die hele vergadering gebring.

34 En hulle het hom in die gevangenis gesit, want dit was nie beslis wat met hom sou gedoen word nie.

35 Toe sê die HERE vir Moses: Die man moet sekerlik doodgemaak word; die hele vergadering moet hom buitekant die laer stenig.

36 Toe het die hele vergadering hom buitekant die laer uitgebring en hom gestenig, dat hy gesterf het, soos die HERE Moses beveel het.

Bevel om 'n teken aan die klere te maak.

37 EN die HERE het met Moses gespreek en gesê:

38 Spreek met die kinders van Israel en sê aan hulle, hulle moet vir hulle klossies maak aan die hoeke van hul klere, in hulle geslagte, en aan die hoek-klossies 'n draad van pers stof vasmaak.

39 En dit sal julle as 'n sieraad dien: as julle dit sien, moet julle aan al die gebooe van die HERE dink, dat julle dit doen en nie jul hart en jul oë navorig waar julle agter aan hoereer nie,—

40 sodat julle aan al my gebooe mag dink en dit doen, en aan julle God heilig mag wees.

41 Ek is die HERE julle God wat julle uit Egipteland uitgelei het om vir julle 'n God te wees. Ek is die HERE julle God.

Korag, Datan en Abiram maak oproer teen Moses en Aäron.

16 EN Korag, die seun van Jishar, die seun van Kohat, die seun van Levi, saam met Datan en Abiram, seuns van Eliab, en On, die seun van Pelet, seuns van Ruben, het manne geneem, 2 en hulle het opgestaan voor die oë van Moses saam met twee honderd en vyftig man uit die kinders van Israel, owerstes

van die vergadering, mannewatopgeroep was vir die volksvergadering, manne van naam.

3 En hulle het bymeekaargekom teen Moses en Aäron en vir hulle gesê: Dit is nou genoeg; want die hele vergadering, hulle almal, is heilig; en die HERE is onder hulle! Waarom verhef julle jul dan oor die vergadering van die HERE?

4 Toe Moses dit hoor, het hy op sy aangesig geval;

5 en hy het met Korag en sy hele bende gespreek en gesê: Móre vroeg, dan sal die HERE bekend maak wie Hom toebehoort en wie die heilige is, en wie Hy na Hom laat naderkom: wie Hy uitkies, sal Hy na Hom laat naderkom.

6 Doen dit: Neem vir julle vuurpanne, Korag en sy hele bende,

7 en gooi daar móre vuur in en sit daar reukwerk op voor die aangesig van die HERE; dan sal die man wat die HERE uitkies, die heilige wees. Dit is nou genoeg, kinders van Levi!

8 Verder het Moses vir Korag gesê: Luister tog, kinders van Levi!

9 Is dit julle nie genoeg dat die God van Israel julle uit die vergadering van Israel afgeskei het om julle na Hom te laat naderkom, om die dienswerk van die HERE se tabernakel te verrig en te staan voor die vergadering om hulle te dien nie?

10 En Hy jou laat naderkom het en al jou broers, die kinders van Levi, saam met jou—dat julle nou ook die priesteramp begeer?

11 Daarom, jy en jou hele bende is mense wat teen die HERE vergader; want Aäron, wat is hy, dat julle teen hom murmureer?

12 En Moses het gestuur om Datan en Abiram, die seuns van Eliab, te laat roep; maar hulle het gesê: Ons sal nie opkom nie.

13 Is dit nie genoeg dat jy ons uit 'n land wat oorloop van melk en heuning opgebring het om ons in die woestyn dood te maak, dat jy ook gedurig oor ons die baas wil speel nie?

14 Ook het jy ons nie gebring in 'n land wat oorloop van melk en heuning en aan ons geen lande en wingerde as erfdeel gegee nie. Wil jy die oë van hierdie manne uitgrawe? Ons sal nie opkom nie.

15 Toe het Moses baie kwaad geword, en hy het vir die HERE gesê: Sien hulle

offer nie aan nie. Ek het nie een esel van hulle geneem en nie een van hulle kwaad aangedoen nie.

16 Verder het Moses vir Korag gesê: Jy en jou hele bende, sorg dat julle móre voor die aangesig van die HERE is, jy en hulle en Aäron.

17 En neem julle elkeen sy vuurpan en gooi daar reukwerk op, en bring voor die aangesig van die HERE elkeen sy vuurpan, twee honderd en vyftig vuurpanne, ook jy en Aäron elkeen sy vuurpan.

18 Toe het hulle elkeen sy vuurpan geneem en daar vuur op gegooi en reukwerk op gesit; en hulle het gaan staan by die ingang van die tent van samekoms, ook Moses en Aäron.

19 En Korag het die hele vergadering teen hulle bymeekaar laat kom by die ingang van die tent van samekoms. Toe verskyn die heerlijkheid van die HERE aan die hele vergadering.

20 En die HERE het met Moses en Aäron gespreek en gesê:

21 Skei julle af van hierdie vergadering, en Ek sal hulle in 'n oomblik verteer.

22 Maar hulle het op hul aangesig geval en gesê: o God, God van die geeste van alle vlees! Sal een man sondig, en U op die hele vergadering toornig word?

23 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

24 Spreek met die vergadering en sê: Maak dat julle wegkom rondom die woning van Korag, Datan en Abiram!

25 Toe het Moses opgestaan en na Datan en Abiram gegaan, en die oudstes van Israel het agter hom aan gegaan.

26 Daarop het hy die vergadering toegesprek en gesê: Verwyder julle tog van die tente van hierdie goddelose manne en raak nie aan iets wat aan hulle behoort nie, dat julle nie weens al hulle sondes omkom nie.

27 En hulle het gemaak dat hulle wegkom rondom die woning van Korag, Datan en Abiram; maar Datan en Abiram het uitgekom en gaan staan by die deur van hulle tente saam met hulle vroue en seuns en kindertjies.

28 Toe sê Moses: Hieraan sal julle weet dat die HERE my gestuur het om al hierdie werke te doen, dat hulle nie uit my eie hart is nie;

29 As hierdie mense sterwe soos alle mense sterwe en met die besoeking van

alle mense besoek word, dan het die HERE my nie gestuur nie.

30 Maar as die HERE iets nuuts skep en die grond sy mond oopmaak en hulle verslind met alles wat aan hulle behoort, en hulle lewendig na die doderyk afdaal, dan sal julle weet dat hierdie manne die HERE verag het.

31 En toe hy al hierdie woorde klaar gespreek het, skeur die grond wat onder hulle was,

32 en die aarde het sy mond oopgemaak en hulle verslind saam met hul huisgesinne en al die mense wat aan Korag behoort het en al die goed.

33 So het hulle dan met alles wat hulle s'n was, lewendig na die doderyk afgedaalt; en die aarde het hulle oordek, en hulle het omgekom uit die vergadering.

34 En die hele Israel wat rondom hulle was, het gevlug vir hulle geroep; want hulle het gesê: Dalk verslind die aarde ons!

35 Toe het 'n vuur van die HERE uitgegaan en die twee honderd en vyftig man verteer wat die reukwerk gebring het.

36 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

37 Sê vir Eleásar, die seun van die priester Aäron, dat hy die vuurpanne uit die brand wegneem; en strooi die vuur ver weg; want hulle is heilig—

38 naamlik die vuurpanne van die wat gesondig het ten koste van hulle lewe; en hulle moet daarvan dun plate slaan as 'n oortreksel vir die altaar. Want hulle het dié voor die aangesig van die HERE gebring—daarom is hulle heilig; en hulle sal vir die kinders van Israel 'n teken wees.

39 Toe het die priester Eleásar die kopervuurpanne geneem wat die mense wat verbrand is, gebring het, en dit is plat geslaan as 'n oortreksel vir die altaar—

40 'n aandenking vir die kinders van Israel, sodat 'n onbevoegde wat nie uit die nageslag van Aäron is nie, nie sal naderkom om reukwerk voor die aangesig van die HERE aan die brand te steek nie; sodat hy nie word soos Korag en sy bende nie, soos die HERE vir hom deur Moses gesê het.

41 Maar die volgende dag het die hele vergadering van die kinders van Israel teen Moses en Aäron gemurmureer en

gesê: Julle het die volk van die HERE doodgemaak.

42 En terwyl die vergadering teen Moses en Aäron bymekaarkom, het hulle hul na die tent van samekoms gedraai, en meteens het die wolk dit oordek en die heerlijkheid van die HERE het verskyn.

43 En toe Moses en Aäron tot voor die tent van samekoms kom,

44 het die HERE met Moses gespreek en gesê:

45 Trek julle terug uit hierdie vergadering, dat Ek hulle in 'n oomblik kan verteer. Toe val hulle op hul aangesig,

46 en Moses sê vir Aäron: Neem die vuurpan en gooi vuur van die altaar daarin en lê reukwerk daarop, en bring dit gou na die vergadering en doen versoening vir hulle; want die toorn het van die HERE se aangesig uitgegaan, die plaag het begin!

47 Toe neem Aäron dit soos Moses gespreek het en hardloop onder die vergadering in, en waarlik, die plaag het al onder die volk begin! En hy het die reukwerk daarop gelê en versoening gedoen vir die volk.

48 En terwyl hy tussen die dooies en die lewendiges staan, het die plaag opgehou.

49 En die wat deur die plaag gesterf het, was veertien duisend sewe honderd, buiten die wat gesterf het om Korag se ontwil.

50 Daarop gaan Aäron na Moses terug by die ingang van die tent van samekoms; en die plaag het opgehou.

Die staf van Aäron.

17 DAARNA het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en neem van hulle vir elke stam 'n staf, van al hulle owerstes volgens hulle stamme, twaalf stawe; elkeen se naam moet jy skrywe op sy staf.

3 En Aäron se naam moet jy skrywe op die staf van Levi; want een staf moet daar wees vir hulle stamhoof.

4 En jy moet hulle wegsit in die tent van samekoms voor die Getuïenis waar Ek met julle samekom.

5 En die staf van die man wat Ek uitkies, sal bloei; en Ek sal die murmuringe van die kinders van Israel stilmaak

wat hulle teen julle murmureer, sodat dit My nie meer lastig val nie.

6 Daarop het Moses met die kinders van Israel gespreek; en al hulle owerstes het vir hom 'n staf gegee, vir elke owerste een volgens hulle stamme, twaalf stawe. Aäron se staf was ook onder hulle stawe.

7 En Moses het die stawe voor die aangesig van die HERE in die tent van die Getuïenis neergesit.

8 En toe Moses die volgende dag in die tent van die Getuïenis ingaan, kyk daar het die staf van Aäron, vir die huis van Levi, gebloei: dit het bloeisel laat uitspruit en blomme laat oopgaan en amandels laat ryp word!

9 Toe bring Moses al die stawe wat voor die aangesig van die HERE was, na al die kinders van Israel toe uit; en hulle het dit gesien en elkeen sy staf geneem.

10 Daarop het die HERE vir Moses gesê: Bring die staf van Aäron terug voor die Getuïenis om dit te bewaar as teken vir die wederstrewiges, en bevry My eindelik van hulle murmuringe, dat hulle nie sterwe nie.

11 En Moses het dit gedoen; soos die HERE hom beveel het, so het hy gedoen.

12 Toe het die kinders van Israel met Moses gespreek en gesê: Kyk, ons sterwe, ons vergaan, ons almal vergaan!

13 Elkeen wat enigins naderkom na die tabernakel van die HERE, sal sterwe. Is ons dan klaar daarvoor bestemd om weg te sterwe?

Werk van die priesters en die Leviete; en voorsiening in hulle onderhoud.

18 EN die HERE het vir Aäron gesê: Jy en jou seuns en die huis van jou vader saam met jou moet die tekortkominge met betrekking tot die heilighdom dra; en jy en jou seuns saam met jou moet die tekortkominge met betrekking tot julle priesteramp dra.

2 En laat ook jou broers, die stam van Levi, die stam van jou vader, saam met jou naderkom, dat hulle by jou kan aansluit en jou dien terwyl jy en jou seuns saam met jou voor die tent van die Getuïenis is.

3 En hulle moet jou diens waarneem en die diens van die hele tent; maar naby

die voorwerpe van die heilighdom en naby die altaar mag hulle nie kom nie, dat hulle nie sterwe, hulle sowel as julle nie.

4 Maar hulle moet by jou aansluit en die diens van die tent van samekoms waarneem: al die dienswerk van die tent; en 'n onbevoegde mag nie na julle toe aankom nie.

5 En julle moet die diens van die heilighdomen die diens van die altaar waarneem, sodat daar verder geen toorn oor die kinders van Israel kom nie.

6 Want Ek self het julle broers, die Leviete, onder die kinders van Israel uit geneem as 'n geskenk vir julle, mense wat aan die HERE gegee is om die dienswerk van die tent van samekoms te verrig.

7 Maar jy en jou seuns saam met jou moet julle priesteramp waarneem met betrekking tot al die sake van die altaar en wat binnekant die voorhangsel is, en julle moet daar diens verrig. As 'n dienswerk wat geskenk word, gee Ek julle die priesteramp; en die onbevoegde wat naby kom, moet doodgemaak word.

8 Verder het die HERE met Aäron gespreek: Ek self het jou diens van my offergawes gegee; wat aanbetref al die heilige gawes van die kinders van Israel, aan jou gee Ek dit as aandeel, en aan jou seuns as iets wat julle vir ewig toekom.

9 Van die hoogheilige gawes, met uitsondering van wat verbrand word, moet dit jou wees: al hulle offers, naamlik elke spysoffer en elke sondoffer en elke skuldoffer van hulle, wat hulle My bring—as iets hoogheiligs moet dit vir jou en jou seuns wees.

10 In 'n hoogheilige plek moet jy dit eet; almal wat manlik is, mag dit eet; heilig moet dit vir jou wees.

11 Dit moet ook jou wees as offergawe van hulle geskenke, van al die beweegoffers van die kinders van Israel; Ek gee dit aan jou en jou seuns en jou dogters saam met jou as iets wat hulle vir ewig toekom. Elkeen wat rein is in jou huis, mag dit eet.

12 Al die beste van die olie en al die beste van die mos en die koring, die eersteling daarvan wat hulle aan die HERE gee, dit gee Ek aan jou.

13 Die eersteling van alles wat in hulle land is, wat hulle aan die HERE bring, moet jou wees. Elkeen wat rein is in jou huis, mag dit eet.

14 Alles wat onder die ban is in Israel, moet jou wees.

15 Alles wat die moederskoot open—alle vlees wat hulle vir die HERE aanbring, mense en diere—moet jou wees; maar die eersgeborenes van mense moet jy sekerlik loskoop; ook moet jy die eersgeborenes van onrein diere loskoop.

16 En wat hulle loskoping aangaan, 'n kind van 'n maand oud moet jy loskoop, volgens jou skatting, vir 'n geldsom van vyf sikkels volgens die sikkels van die heiligdom; dit is twintig gera.

17 Maar die eersgeborene van 'n koei of die eersgeborene van 'n skaap of die eersgeborene van 'n bok moet jy nie loskoop nie; heilig is hulle; hulle bloed moet jy uitgooi teen die altaar en hulle vet aan die brand steek as 'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

18 En hulle vleis moet jou wees; soos die beweegbors en die regterbout moet dit jou wees.

19 Al die offergawes van die heilige dinge wat die kinders van Israel aan die HERE afgee, gee Ek aan jou en jou seuns en jou dogters saam met jou as iets wat julle vir ewig toekom. Dit is 'n ewige souterbond voor die aangesig van die HERE, vir jou en jou nageslag saam met jou.

20 Ook het die HERE vir Aäron gesê: Jy sal in hulle land nie erwe nie, en jy sal geen deel onder hulle hê nie. Ek is jou deel en jou erfenis onder die kinders van Israel.

21 En kyk, Ek gee aan die kinders van Levi al die tiendes in Israel as erfdeel vir hulle dienswerk wat hulle verrig, die dienswerk van die tent van samekoms.

22 En die kinders van Israel moet nie meer naderkoma die tent van samekoms om sonde op hulle te laai, sodat hulle sterwe nie.

23 Maar die Leviete, dié moet die dienswerk by die tent van samekoms verrig, en hulle moet hul ongeregtheid dra—'n ewige insetting in julle geslagte. En onder die kinders van Israel moet hulle geen erfdeel kry nie.

24 Want die tiendes van die kinders van Israel wat hulle aan die HERE as offergawe afgee, gee Ek aan die Leviete as erfdeel. Daarom het Ek aangaande hulle gesê: Hulle moet onder die kinders van Israel geen erfdeel kry nie.

25 En die HERE het met Moses gesprek en gesê:

26 Jy moet ook met die Leviete spreek en vir hulle sê: As julle van die kinders van Israel die tiendes neem wat Ek aan julle van hulle as jul erfdeel gegee het, dan moet julle daarvan 'n offergawe aan die HERE afgee, 'n tiende van die tiende.

27 En julle offergawe sal vir julle gereken word soos koring van die dorsvloer af en soos die volle opbrings uit die parskuip.

28 Sô moet julle ook 'n offergawe aan die HERE afgee van al julle tiendes wat julle van die kinders van Israel neem, en julle moet daarvan die offergawe aan die HERE aan die priester Aäron gee.

29 Van al jul gawes moet julle die hele offergawe aan die HERE afgee, van al die beste daarvan, as die heilige gawe wat daarvan moet afgaan.

30 Jy moet dan vir hulle sê: As julle die beste daarvan afgee, sal dit vir die Leviete gereken word as opbrings van die dorsvloer en as opbrings van die parskuip.

31 En julle mag dit op enige plek eet, julle en jul huisgesin; want dit is vir julle 'n loon vir jul dienswerk by die tent van samekoms.

32 En julle sal terwille daarvan geen sonde op julle laai as julle die beste deel daarvan afgee nie; en julle mag die heilige gawes van die kinders van Israel nie onheilig nie, sodat julle nie sterwe nie.

Die verbranding van 'n rooi koei en die reinigingswater.

19 VERDER het die HERE met Moses en Aäron gesprek en gesê:

2 Dit is die wetsinsetting wat die HERE beveel het deur te sê: Spreek met die kinders van Israel dat hulle vir jou 'n rooi koei sonder gebrek bring waar geen liggaamsgebrek aan is, waar geen juk op gekom het nie.

3 En julle moet haar aan die priester Eleäsar gee, en hulle moet haar buitekant die laer uitbring en voor hom slag.

4 En die priester Eleäsar moet van haar bloed met sy vinger neem en van haar bloed sewemaal in die rigting van die voorkant van die tent van samekoms sprinkel.

5 Daarna moet hulle die koei voor sy oë verbrand; haar vel en haar vleis en haar bloed, saam met haar mis, moet hulle verbrand.

6 En die priester moet sederhout en hisop en skarlaken stof neem en dit binne-in die brand van die koei gooi.

7 Dan moet die priester sy klere was en sy liggaam in die water bad, en daarna mag hy in die laer kom; en die priester sal tot die aand toe onrein wees.

8 Ook die een wat haar verbrand het, moet sy klere in die water was en sy liggaam in die water bad, en hy sal tot die aand toe onrein wees.

9 En 'n rein man moet die as van die koei bymekaarmaak en buitekant die laer op 'n rein plek neersit, en dit moet vir die vergadering van die kinders van Israel dien om bewaar te word as reinigingswater: dit is 'n sondoffer.

10 En die een wat die as van die koei bymekaargemaak het, moet sy klere was en sal tot die aand toe onrein wees. En dit moet vir die kinders van Israel en vir die vreemdeling wat onder hulle vertoef, 'n ewige insetting wees.

11 Die een wat aan 'n dooie, enige lyk van 'n mens, raak, hy sal sewe dae lank onrein wees.

12 Op die derde dag moet hy hom daarmee ontsontig, en op die sewende dag sal hy rein wees; maar as hy hom op die derde dag nie ontsontig nie, dan sal hy op die sewende dag nie rein wees nie.

13 Elkeen wat aan 'n dooie raak, aan die lyk van 'n mens wat gesterf het, en hom nie ontsontig nie, verontreinig die tabernakel van die HERE, en dié siel moet uit Israel uitgeroei word. Omdat geen reinigingswater op hom uitgereg is nie, sal hy onrein wees; sy onreinheid is nog aan hom.

14 Dit is die wet: As iemand in 'n tent sterwe, dan sal elkeen wat in die tent kom en al wat in die tent is, sewe dae lank onrein wees.

15 Ook al die oop goed wat nie met 'n deksel toegebind is nie, is onrein.

16 En elkeen wat in die oop veld aan iemand raak wat deur die swaard verslaan is, of aan 'n dooie of aan 'n mens se doodsbreen of aan 'n graf, sal sewe dae lank onrein wees.

17 Vir die onreine moet hulle dan van die as neem van die sondoffer wat verbrand

is, en daar vars water in 'n pot op gooi;

18 en 'n rein man moet hisop neem en dit in die water insteek en op die tent sprinkel en op al die goed en op die persone wat daar gewees het; ook op hom wat aan 'n doodsbreen of aan een wat verslaan is of aan 'n dooie of aan 'n graf geraak het.

19 En die reine moet die onreine op die derde en op die sewende dag besprinkel en hom op die sewende dag ontsontig. Dan moet hy sy klere was en hom in die water bad, en in die aand sal hy rein wees.

20 Maar as iemand onrein word en hom nie ontsontig nie, dan moet dié siel uitgeroei word uit die vergadering, want hy het die heiligdom van die HERE verontreinig: reinigingswater is op hom nie uitgereg nie, hy is onrein.

21 En dit moet vir hulle 'n ewige insetting wees. En die een wat die reinigingswater sprinkel, moet sy klere was; en die een wat aan die reinigingswater raak, sal tot die aand toe onrein wees.

22 Ja alles waar die onreine aan raak, sal onrein wees; en die persoon wat aan hom raak, sal tot die aand toe onrein wees.

Die waters van Mériba.

20 EN toe die kinders van Israel, die hele vergadering, in die woestyn Sin kom, in die eerste maand, het die volk in Kades gebly. En Mirjam het daar gesterwe en is daar begrawe.

2 En daar was geen water vir die vergadering nie. Toe vergader hulle teen Moses en Aäron.

3 En die volk het met Moses getwis, en hulle het gesprek en gesê: Ag, het ons tog maar gesterwe toe ons broers voor die aangesig van die HERE gesterf het!

4 En waarom het julle die vergadering van die HERE in hierdie woestyn gebring, dat ons en ons vee daar sou sterwe?

5 En waarom het julle ons uit Egipte laat optrek om ons in hierdie slegte plek te bring? Dit is geen plek van graan of van vye of van wingerdstokke of van granate nie; ook is daar geen water om te drink nie.

6 Daarop gaan Moses en Aäron van die vergadering af weg na die ingang van

die tent van samekoms, en hulle het op hul aangesig geval; toevskyn die heerlikheid van die HERE aan hulle.

7 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

8 Neem die staf en laat die vergadering bymekaarkom, jy en jou broer Aäron, en spreek julle die rots aan voor hulle oë; dan sal hy sy water gee. So moet jy dan vir hulle water uit die rots laat vloei en die vergadering en hulle vee laat drink.

9 Toe neem Moses die staf voor die aangesig van die HERE weg soos Hy hom beveel het.

10 En Moses en Aäron het die vergadering voor die rots laat bymekaarkom, en hy het vir hulle gesê: Hoor tog, julle wederstrewiges, moet ons vir julle water uit hierdie rots laat vloei?

11 Daarop tel Moses sy hand op en hy slaan die rots tweemaal met sy staf; en daar het baie water uitgekome, sodat die vergadering gedrink het en hulle vee.

12 Toe sê die HERE vir Moses en Aäron: Omdat julle in My nie geglo het om My voor die oë van die kinders van Israel te heilig nie, daarom sal julle hierdie vergadering nie in die land inbring wat Ek aan hulle gegee het nie.

13 Dit is die waters van Mériba waar die kinders van Israel met die HERE getwis het, en Hy Hom onder hulle as die Heilige laat ken het.

14 Daarna het Moses uit Kades boodskappers na die koning van Edom gestuur: So sê jou broer Israel: Jy weet self al die moeilikheid wat ons oorgekom het.

15 Ons vaders het na Egipte afgetrek, en ons het baie dae in Egipte gewoon, en die Egiptenaars het ons en ons vaders sleg behandel.

16 Toe het ons die HERE aangeroep, en Hy het ons stem gehoor: Hy het 'n Engel gestuur en ons uit Egipte uitgelei. Hier is ons nou in Kades, 'n stad op die grens van jou grondgebied.

17 Laat ons tog deur jou land trek: ons sal nie deur lande of wingerde trek nie, en die water uit die putte nie drink nie; ons sal die koninklike weg hou; ons sal nie regs of links uitdraai nie totdat ons deur jou grondgebied getrek het.

18 Maar Edom antwoord hom: Jy sal deur my nie trek nie, anders sal ek jou met die swaard tegemoetrek.

19 Toe sê die kinders van Israel vir

hom: Ons sal met die grootpad trek, en as ons van jou water drink, ek en my vee, dan gee ek die prys daarvoor. Laat my net te voet deurtrek—verder niks nie.

20 Maar hy antwoord: Jy sal nie deurtrek nie. En Edom het uitgetrek hom tegemoet met baie manskappe en met 'n sterk hand.

21 So het Edom dan geweier om Israel toe te laat om deur sy grondgebied te trek. Daarop het Israel van hom af weggedraai.

Die dood van Aäron.

22 EN die kinders van Israel, die hele vergadering, het van Kades af weggetrek en by die berg Hor gekom.

23 En die HERE het met Moses en Aäron by die berg Hor, op die grens van die land Edom, gespreek en gesê:

24 Aäron sal by sy volksgenote versamel word, want hy sal nie kom in die land wat Ek aan die kinders van Israel gegee het nie, omdat julle teen my bevel wederstrewig was by die waters van Mériba.

25 Neem Aäron en sy seun Eleásar, en laat hulle op die berg Hor opklim; 26 en trek Aäron se klere uit en trek dit sy seun Eleásar aan; en Aäron sal daar by sy volksgenote versamel word en sterwe.

27 Toe het Moses gedoen soos die HERE beveel het: hulle het op die berg Hor geklim voor die oë van die hele vergadering.

28 En Moses het Aäron se klere uitgetrek en dit sy seun Eleásar aangetrek. En Aäron het daar gesterwe op die top van die berg, maar Moses en Eleásar het van die berg afgeklim.

29 En toe die hele vergadering sien dat Aäron gesterf het, het die hele huis van Israel Aäron tussen dertig dae lank.

Neerlaag van die koning van Arad. Die koperslang.

21 TOE die Kanaäniet, die koning van Arad, wat in die Suidland gewoon het, hoor dat Israel met die pad van Atarim kom, het hy teen Israel geveg en sommige van hulle as gevangene weggevoer.

2 Daarop het Israel aan die HERE 'n gelofte gedoen en gesê: As U hierdie volk heeltemal in my hand gee, dan sal ek hulle stede met die banvloek tref.

3 En die HERE het gehoor na die stem

van Israel en die Kanaäniete oorgegee. En hy het hulle en hul stede met die banvloek getref en die plek Horma genoem.

4 Toe trek hulle van die berg Hor af weg op pad na die Skelfsee om die land van Edom om te trek; maar die siel van die volk het op die pad ongeduldig geword.

5 En die volk het teen God en teen Moses gespreek: Waarom het U ons uit Egipte laat optrek om in die woestyn te sterwe? Want daar is geen brood en geen water nie, en ons siel walg van die ellendige kos.

6 Toe stuur die HERE giftige slange onder die volk wat die volk gebyt het; en baie mense uit Israel het gesterwe.

7 En die volk het na Moses gekom en gesê: Ons het gesondig dat ons teen die HERE en teen u gespreek het. Bid tot die HERE, dat Hy die slange van ons wegneem. En Moses het vir die volk gebid.

8 Daarop sê die HERE vir Moses: Maak vir jou 'n giftige slang en sit dit op 'n paal; dan sal elkeen wat gebyt is en daarna kyk, lewe.

9 Toe het Moses 'n koperslang gemaak en dit op 'n paal gesit; en as 'n slang iemand gebyt het en hy kyk na die koperslang, het hy in die lewe gebly.

10 En die kinders van Israel het weggetrek en laer opgeslaan in Obot.

Voortsetting van die reis; oorwinning op Sihon en Og.

11 DAARNA het hulle weggetrek van Obot af en laer opgeslaan in Ije-Haabárim in die woestyn wat oostelik aan Moab vaslê.

12 Daarvandaan het hulle weggetrek en laer opgeslaan by die spruit Sered.

13 Daarvandaan het hulle weggetrek en laer opgeslaan oorkant die Arnon wat in die woestyn is en uit die grondgebied van die Amoriëte kom; want die Arnon is die grens van Moab, tussen Moab en die Amoriëte.

14 Daarom word gesê in die Boek van die Oorloë van die HERE: Waheb in Sufa en die spruite van die Arnon,

15 en die hang van die spruite, wat na die streek van Ar asloep en leun teen die grondgebied van Moab.

16 En daarvandaan na Beër toe. Dit is die put waarvan die HERE vir Moses

gesê het: Laat die volk bymekaarkom, dat Ek vir hulle water kan gee.

17 Toe het Israel hierdie lied gesing: Spring op, o put! Sing daarvan!

18 O Put wat die vorste gegrawe het, wat die edeles van die volk geboor het, met die veldheerstaf, met hulle stokke!

—En uit die woestyn uit na Mattána toe; 19 en van Mattána na Naháliël; en van Naháliël na Bamot;

20 en van Bamot na die dal wat in die veld van Moab lê, by die top van Pisga, en oor die wildernis afkyk.

21 En Israel het boodskappers gestuur na Sihon, die koning van die Amoriëte, en gesê:

22 Laat my deur jou land trek. Ons sal nie wegdraai in die lande of in die wingerde nie; ons sal die water van die putte nie drink nie; ons sal die koninklike weg hou tot ons deur jou grondgebied getrek het.

23 Maar Sihon het Israel nie toegelaat om deur sy grondgebied te trek nie; maar Sihon het al sy manskappe bymekaargemaak en uitgetrek na die woestyn Israel tegemoet; en toe hy by Jahas kom, het hy teen Israel geveg.

24 Maar Israel het hom verslaan met die skerpte van die swaard en sy land in besit geneem van die Arnon af tot by die Jabbok, tot by die kinders van Ammon; want die grens van die kinders van Ammon was sterk.

25 So het Israel dan al hierdie stede ingeneem, en Israel het gewoon in al die stede van die Amoriëte, in Hesbon en in al sy onderhorige plekke.

26 Want Hesbon was die stad van Sihon, die koning van die Amoriëte; hy het naamlik oorlog gemaak teen die vorige koning van die Moabiëte en het dié se hele land tot by die Arnon uit sy hand geruk.

27 Daarom sê die spreukdigters: Kom na Hesbon toe! Laat die stad van Sihon gebou en bevestig word!

28 Want 'n vuur het uitgegaan uit Hesbon, 'n vlam uit die vesting van Sihon; dit het Ar van die Moabiëte verteer, die bewoners van die hoogtes van Arnon.

29 Wee jou, Moab! Jy is verlore, volk van Kamos! Hy het sy seuns prysgegee as vlugtelingen, en sy dogters in gevangenskap, aan Sihon, die koning van die Amoriëte.

30 Toe het ons hulle beskiet; verlore was Hesbon tot by Dibon; en ons het verwoes tot by Nofag, met vuur tot by Medéba.

31 So het Israel dan gewoon in die land van die Amoriëte.

32 Daarna het Moses gestuur om Jaéser te bespied, en hulle het sy onderhorige plekke ingeneem, en hy het die Amoriëte wat daar was, uit hulle besitting verdrywe.

33 Toe het hulle gedraai en in die rigting van Basan opgetrek. En Og, die koning van Basan, hy en al sy manskappe het hulle tegemoetgetrek na Edréi om te veg.

34 Daarop sê die HERE vir Moses: Wees nie bevrees vir hom nie, want Ek het hom en sy hele volk en sy land in jou hand gegee; en jy moet met hom doen soos jy gedoen het met Sihon, die koning van die Amoriëte, wat in Hesbon gewoon het.

35 En hulle het hom verslaan en sy seuns en sy hele volk, totdat daarniemand van hom oor was wat vrygeraak het nie; en hulle het sy land in besit geneem.

Bileam seën die Israeliete teen sy sin.

22 DAARNA het die kinders van Israel weggetrek en laer opgeslaan in die vlaktes van Moab, oos van die Jordaan van Jérigo.

2 Toe Balak, die seun van Sippor, sien alles wat Israel die Amoriëte aangedoen het.

3 het Moab baie bang geword vir die volk, want hulle was talryk; en Moab het beangs geword vanweë die kinders van Israel.

4 Toe sê Moab vir die oudstes van Midian: Nou sal hierdie menigte opeet alles wat rondom ons is, soos 'n bees die groenigheid van die veld opeet. En Balak, die seun van Sippor, was dié tyd koning van Moab.

5 Daarop het hy boodskappers gestuur na Bileam, die seun van Beor, in Petor wat by die Eufrat is, in die land van die kinders van sy volk, om hom te roep en te sê: Kyk, daar het 'n volk uit Egipte getrek; kyk, hulle het die oppervlakte van die land oordek en staan gelaer teenoor my.

6 Kom dan tog nou, vervloek hierdie volk vir my, want hulle is magtiger as ek. Miskien sal ek onder hulle 'n slag

kan slaan en hulle uit die land verdrywe. Want ek weet, die een wat jy seën, is geseënd; en die een wat jy vervloek, is vervloek.

7 Toe het die oudstes van Moab en die oudstes van Midian gegaan met waarskynsloon by hulle en by Bileam gekom en hom die woorde van Balak meegedeel.

8 Daarop antwoord hy hulle: Bly vannag hier oor; dan sal ek julle berig bring soos die HERE vir my sal sê. Toe het die vorste van Moab by Bileam gebly.

9 En God het na Bileam gekom en gesê: Wie is die manne daar by jou?

10 En Bileam het God geantwoord: Balak, die seun van Sippor, die koning van Moab, laat my weet:

11 Kyk, daar het 'n volk uit Egipte getrek en hulle het die oppervlakte van die land oordek. Kom nou, vervloek hulle vir my; miskien sal ek hulle kan beweeg en hulle verdrywe.

12 Toe sê God vir Bileam: Jy mag nie saam met hulle trek nie, jy mag die volk nie vloek nie, want hulle is geseënd.

13 Toe staan Bileam die môre op en hy sê vir die vorste van Balak: Gaan na julle land, want die HERE het geweier om my saam met julle te laat gaan.

14 En die vorste van Moab het klaargemaak en by Balak gekom en gesê: Bileam het geweier om saam met ons te gaan.

15 Daarop stuur Balak nog weer vorste wat meer aansienliker was as die ander.

16 en hulle het by Bileam gekom en vir hom gesê: So spreek Balak, die seun van Sippor: Laat jou tog nie terughou om na my te kom nie.

17 Want ek sal jou baie hoog vereer en alles wat jy my sê, sal ek doen; daarom kom tog, vervloek hierdie volk vir my.

18 Toe antwoord Bileam en sê vir die dienaars van Balak: Al gee Balak my sy huis vol silwer en goud, ek kan die bevel van die HERE my God nie oortree om klein of groot te doen nie.

19 Nou dan, bly julle tog ook vannag hier, dat ek mag weet wat die HERE verder vir my sal sê.

20 En God het in die nag na Bileam gekom en vir hom gesê: As die manne gekom het om jou te roep, staan dan op, gaan met hulle saam; maar net wat Ek vir jou sê, dit moet jy doen.

21 Toe maak Bileam die môre klaar en

saal sy eselin op, en hy het weggetrek saam met die vorste van Moab.

22 Maar die toorn van God het ontvlam, omdat hy weggetrek het; en die Engel van die HERE het gaan staan in die pad as sy teëparty terwyl hy op sy esel ry en sy twee dienaars by hom was.

23 En die esel het die Engel van die HERE in die pad sien staan, met sy uitgetrekte swaard in sy hand; daarom het die esel uit die pad uitgedraai en die veld ingeloop. Maar Bileam het die esel geslaan om haar na die pad te stuur.

24 Daarop gaan die Engel van die HERE in 'n hol pad tussen die wingerde staan—'n muur duskant en 'n muur anderkant.

25 En toe die esel die Engel van die HERE sien, druk sy haarself teen die muur en druk ook Bileam se voet teen die muur; daarom het hy haar weer geslaan.

26 En die Engel van die HERE het weer verder gegaan en bly staan op 'n nou plek waar geen pad was om regs of links uit te draai nie.

27 Toe die esel die Engel van die HERE sien, gaan sy onder Bileam lê. Daarop het Bileam baie kwaad geword en die esel met 'n stok geslaan.

28 Maar die HERE het die bek van die esel geopen, en sy sê vir Bileam: Wat het ek jou gedoen, dat jy my nou al driemaal geslaan het?

29 Daarop antwoord Bileam die esel: Omdat jy die spot met my drywe. Was daar net 'n swaard in my hand—dan het ek jou sekerlik doodgeslaan.

30 En die esel sê vir Bileam: Is ek nie jou esel waar jy jou lewe lank op gery het tot vandag toe nie? Was dit ooit my gewoonte om so met jou te doen? En hy antwoord: Nee.

31 Toe open die HERE die oë van Bileam, sodat hy die Engel van die HERE in die pad sien staan met sy uitgetrekte swaard in sy hand, en hy het gebuig en op sy aangesig neergeval.

32 En die Engel van die HERE vra hom: Waarom het jy jou esel nou al driemaal geslaan? Kyk, Ek self het uitgegaan as 'n teëparty, want jou weg loop gevaarlik-steil in my oog!

33 Maar die esel het My gesien en nou al driemaal voor My uitgedraai. As sy nie voor My uitgedraai het nie—dan het

Ek jou alte seker doodgemaak en haar laat lewe.

34 Toe antwoord Bileam die Engel van die HERE: Ek het gesondig, want ek wis nie dat U teenoor my in die pad gestaan het nie. Maar nou, as dit verkeerd is in u oë, sal ek teruggaan.

35 En die Engel van die HERE sê vir Bileam: Gaan saam met die manne, maar net die woord wat Ek jou sê, dit moet jy spreek. So het Bileam dan met die vorste van Balak saamgegaan.

36 Toe Balak hoor dat Bileam kom, het hy uitgetrek hom tegemoet na Ir-Moab wat by die grens van die Arnon lê, by die end van die grondgebied.

37 En Balak sê vir Bileam: Het ek nie herhaaldelik na jou gestuur om jou te laat roep nie? Waarom het jy nie na my gekom nie? Is ek werklik nie in staat om jou te vereer nie?

38 En Bileam antwoord Balak: Hier het ek na jou gekom. Is ek nou wel in staat om iets te spreek? Die woord wat God in my mond lê, dit sal ek spreek.

39 Bileam het toe saam met Balak gegaan en hulle het by Kirjat-Husot gekom.

40 En Balak het beeste en kleinvee geoffer en daarvan aan Bileam gestuur en aan die vorste wat by hom was.

41 En in die môre het Balak Bileam geneem en hom op die hoogtes van Baäl laat opklim vanwaar hy die kant van die volk kon sien.

23 TOE sê Bileam vir Balak: Bou vir my hier sewe altare en maak vir my hier sewe bulle en sewe ramme klaar.

2 En Balak het gedoen soos Bileam verlang het; en Balak en Bileam het 'n bul en 'n ram op elke altaar geoffer.

3 Daarop sê Bileam vir Balak: Bly by jou brandoffer staan, en ek sal heengaan; miskien sal die HERE my tegemoetkom, en wat Hy my ook laat sien, sal ek jou bekend maak. En hy het na 'n kaal heuwel gegaan.

4 En God het Bileam tegemoetgekome, en hy het vir Hom gesê: Sewe altare het ek reggemaak en 'n bul en 'n ram op elke altaar geoffer.

5 Toe lê die HERE 'n woord in Bileam se mond en sê: Gaan terug na Balak, en so moet jy spreek.

6 En hy het na hom teruggegaan terwyl

hy daar staan by sy brandoffer, hy en al die vorste van Moab.

7 En hy het sy spreuk aangehef en gesê: Uit Aram laat Balak my haal, die koning van Moab—uit die berge van die Ooste: Kom vervloek Jakob vir my, en kom, verwens Israel.

8 Hoe sal ek vloek wie Góð nie vloek nie? En hoe sal ek verwens vir wie die HERE nie verwens nie?

9 Want van die top van die rotse af sien ek hom, en van die heuwels af aanskou ek hom. Kyk, 'n volk wat afgesonderd woon en hom by die nasies nie reken nie.

10 Wie het die stof van Jakob getel? en wie, volgens getal, die vierde deel van Israel? Laat my sterwe die dood van die opregtes, en laat my einde soos syne wees!

11 Toe vra Balak vir Bileam: Wat het jy my angedoen? Ek het jou laat haal om my vyande te vloek en kyk, jy het net geseën!

12 En hy antwoord daarop dit: Moet ek dan nie sorgvuldig alles spreek wat die HERE in my mond lê nie?

13 Daarop sê Balak vir hom: Kom tog saam met my na 'n ander plek vanwaar jy hom kan sien—net sy kant sal jy sien, maar heeltemal kan jy hom nie sien nie—en vervloek hom daarvandaan vir my.

14 En hy het hom saamgeneem na die Veld van die Wagte, op die top van Pisga, en sewe altare gebou en 'n bul en 'n ram op elke altaar geoffer.

15 Toe sê hy vir Balak: Bly hier staan by jou brandoffer, en ek sal daar op 'n ontmoeting wag.

16 En die HERE het Bileam ontmoet en 'n woord in sy mond gelê en gesê: Gaan terug na Balak, en so moet jy spreek.

17 En hy het by hom gekom terwyl hy daar staan by sy brandoffer, en die vorste van Moab by hom. En Balak vra vir hom: Wat het die HERE gesê?

18 Toe hef hy sy spreuk aan en sê: Sta op, Balak, en hoor! Luister na my, seun van Sippor!

19 God is geen mens, dat Hy sou lieg nie; of 'n mensekind, dat dit Hom sou berou nie. Sou Hy iets sê en dit nie doen nie, of spreek en dit nie waar maak nie?

20 Kyk, ek het ontvang om te seën; en het Hy geseën, dan kan ek dit nie keer nie.

21 'n Mens aanskou geen onheil in Jakob en sien geen ellende in Israel nie. Die HERE sy God is met hom, en die gejubel vir die Koning is by hom.

22 God wat hulle uit Egipte uitgelei het, is vir hulle soos die horings van 'n buffel.

23 Want daar is geen towery in Jakob of waarsêery in Israel nie. Nou sal van Jakob en van Israel gesê word, wat God gedoen het.

24 Kyk, 'n volk wat opstaan soos 'n leeuwyfie, en soos 'n leeu verhef hy hom. Hy gaan nie lê voordat hy roof eet en die bloed van die wat verslaan is, drink nie.

25 Toe sê Balak vir Bileam: Jy moet hulle glad nie vloek nie, én jy moet hulle glad nie seën nie.

26 Maar Bileam antwoord en sê vir Balak: Het ek nie dit met jou gespreek nie: Alles wat die HERE spreek, dit sal ek doen?

27 Verder sê Balak vir Bileam: Kom tog, ek sal jou na 'n ander plek saamneem; miskien sal dit reg wees in die oë van God dat jy hulle vir my daarvandaan vervloek.

28 Toe neem Balak Bileam saam na die top van Peor wat oor die wildernis afkyk.

29 Daarop sê Bileam vir Balak: Bou vir my hier sewe altare, en maak vir my hier sewe bulle en sewe ramme klaar.

30 En Balak het gedoen soos Bileam verlang het en 'n bul en 'n ram op elke altaar geoffer.

24 TOE Bileam sien dat dit goed was in die oë van die HERE om Israel te seën, het hy hom nie soos die vorige kere tot towery gewend nie, maar sy gesig na die woestyn gedraai.

2 Toe Bileam sy oë opslaan en Israel sien soos hy volgens sy stamme in die laer staan, het die Gees van God op hom gekom.

3 En hy het sy spreuk aangehef en gesê: Bileam, die seun van Beor, spreek, en die man met geopende oog spreek.

4 Die hoorder van die woorde van God spreek, hy wat die gesigte van die Almagtige sien, wat neerval en geopende oë het.

5 Hoe mooi is jou tente, o Jakob, jou wonings, o Israel!

6 Soos dale met waterlope, wat hulle

ver uitstrek, soos tuine by 'n rivier, soos alewees wat die HERE geplant het, soos seders by die water.

7 Water vloei uit sy emmers, en sy saad is by baie waters. En laat sy koning hoër wees as Agag, en sy koninkryk hom verhef!

8 God wat hom uit Egipte uitgelei het, is vir hom soos die horings van 'n buffel; hy sal nasies, sy vyande, verteer en hulle bene stukkend breek en met sy pyle verbrysel.

9 Hy buig hom, hy gaan lê soos 'n leeu en soos 'n leeuwyfie: wie sal hom opjaag? Geseënd is hulle wat jou seën, en vervloek is hulle wat jou vervloek!

10 Toe het Balak baie kwaad geword vir Bileam en sy hande saamgeslaan, en Balak het vir Bileam gesê: Ek het jou laat roep om my vyande te vloek, en kyk, jy het nou al driemaal net geseën!

11 Trek dan nou gou na jou woonplek! Ek het gesê dat ek jou hoog sal vereer; maar kyk, die HERE het jou van vereering teruggehou.

12 Toe antwoord Bileam Balak: Het ek nie alreeds met jou boodskappers wat jyn my gestuur het, gespreek nie en gesê:

13 Al gee Balak my sy huis vol silwer en goud, ek kan die bevel van die HERE nie oortree om goed of kwaad uit my eie hart te doen nie; wat die HERE spreek, dit sal ek spreek.

14 En nou, kyk, ek gaan na my volk toe. Kom, ek sal jou inligting gee, wat hierdie volk jou volk sal aandoen aan die einde van die dae.

15 Toe het hy sy spreuk aangehef en gesê: Bileam, die seun van Beor, spreek, en die man met geopende oog spreek.

16 Die hoorder van die woorde van God spreek, en hy wat die wetenskap van die Allerhoogste ken, wat die gesigte van die Almagtige sien, wat neerval en geopende oë het.

17 Ek sien hom maar nie nou nie, ek aanskou hom maar nie naby nie: 'n ster kom te voorskyn uit Jakob, en 'n septer kom uit Israel op, en hy verbrysel die slape van die hoof van Moab en gooi al die oorlogsugtiges omver.

18 Ook sal Edom 'n besitting wees; en Seir, sy vyande, sal 'n besitting wees, maar Israel neem toe in krag.

19 En laat daar een uit Jakob heers en die vrygeraaktes uit die stede vernietig.

20 Toe hy Amalek sien, het hy sy spreuk aangehef en gesê: Amalek is die eersteeling van die heidene, maar sy einde is ondergang.

21 Toe hy die Keniete sien, het hy sy spreuk aangehef en gesê: Jou woonplek is vas, en jou nes is gebou op die rots.

22 Ewenwel sal Kain tot verwoesting wees. Hoelank nog? Assur sal jou as gevangene wegvoer.

23 Verder het hy sy spreuk aangehef en gesê: Wee, wie sal lewe as God dit beskik?

24 Want skepe kom van die kant van die Kittiers af, en hulle verneder Assur en hulle verneder Heber; en hy is ook vir ondergang bestemd.

25 Toe het Bileam hom klaargemaak en weggetrek en na sy woonplek teruggegaan. En Balak het ook sy koers gegaan.

Die Israeliete bedryf hoerery en afgodery by Sittim.

25 TOE Israel in Sittim gebly het, het die volk begin hoereer met die dogters van die Moabië—

2 dié het die volk na die offers van hulle gode uitgenooi; en die volk het geëet en hulle neergebuig voor hulle gode.

3 So het Israel hom dan gekoppel aan Baäl-Peor, en die toorn van die HERE het teen Israel ontvlam.

4 Toe sê die HERE vir Moses: Neem al die hoofde van die volk, en hang die oortreders op in die volle son vir die HERE, sodat die toorn gloed van die HERE van Israel afgewend kan word.

5 Daarop sê Moses vir die rigters in Israel: Slaan elkeen sy manne dood wat hulle aan Baäl-Peor gekoppel het.

6 En daar het 'n man gekom, een uit die kinders van Israel, en 'n Midianietiese vrou na sy volksgenote gebring, voor die oë van Moses en voor die oë van die hele vergadering van die kinders van Israel terwyl hulle ween by die ingang van die tent van samekoms.

7 Toe Pinehas, die seun van Eleásar, die seun van die priester Aäron, dit sien, het hy uit die vergadering uit opgestaan en 'n spies in sy hand geneem.

8 en agter die Israelietiese man aan gegaan in die tent en hulle twee deurboor, die Israelietiese man en die vrou, in haar onderlyf. Daarna het die plaag onder die kinders van Israel opgehou.

9 En die wat deur die plaag gesterf het, was vier en twintig duisend.

10 Toe het die HERE met Moses gespreek en gesê:

11 Pinehas, die seun van Eleásar, die seun van die priester Aäron, het my grimmigheid van die kinders van Israel afgewend deurdat hy 'n wyer soos myne onder hulle geopenbaar het, sodat Ek die kinders van Israel in my wyer nie verteer het nie.

12 Daarom spreek: Kyk, Ek sluit met hom my vredeverbond,

13 en dit sal vir hom en sy nageslag ná hom 'n verbond van ewige priesterskap wees, omdat hy vir sy God geywer en versoening vir die kinders van Israel gedoen het.

14 En die naam van die Israelietiese man wat verslaan is, wat saam met die Midianietiese vrou verslaan is, was Simri, die seun van Salu, owerste van 'n familie van die Simeoniete.

15 En die naam van die Midianietiese vrou wat verslaan is, was Kosbi, die dogter van Sur. Hy was stamhoof van 'n familie in Midian.

16 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

17 Behandel die Midianiete as vyand en verslaan hulle,

18 want hulle het julle as vyand behandel deur hulle liste wat hulle teen julle bedink het in die saak van Peor en in die saak van Kosbi, die dogter van die vors van Midian, hulle landgenoot, wat op die dag van die plaag weens Peor verslaan is.

Telling van die Israeliete wat geskik was vir oorlog.

26 EN ná die plaag het die HERE met Moses en met Eleásar, die seun van die priester Aäron, gespreek en gesê:

2 Neem julle die volle getal van die hele vergadering van die kinders van Israel op, van twintig jaar oud en daarbo, volgens hulle families almal wat op kommando moet uittrek in Israel.

3 En Moses en die priester Eleásar het hulle toegesprek in die vlaktes van Moab, by die Jordaan van Jérigo, en gesê:

4 Laat hulle opneem van twintig jaar oud en daarbo, soos die HERE Moses be-

veel het. En die kinders van Israel wat uit Egipteland uitgetrek het, was:

5 Ruben, die eersgeborene van Israel; die seuns van Ruben was: van Hanog die geslag van die Hanogiete; van Pallu die geslag van die Palluiete;

6 van Hesron die geslag van die Hesroniete; van Karmi die geslag van die Karmiete.

7 Dit is die geslagte van die Rubeniete; en hulle geteldes was drie en veertig duisend sewe honderd en dertig.

8 En die seuns van Eliaf was: Eliaf; 9 en die seuns van Eliaf was: Némuel en Datan en Abiram. Dit is Datan en Abiram wat uit die vergadering opgeroep was, wat getwis het teen Moses en Aäron in die bende van Korag toe daar teen die HERE getwis is.

10 En die aarde het sy mond oopgemaak en hulle verslind, saam met Korag, toe die bende gesterf het deurdat die vuur die twee honderd en vyftig man verteer het; en hulle het tot 'n teken geword.

11 Maar die seuns van Korag het nie gesterf nie.

12 Die seuns van Simeon volgens hulle geslagte: van Némuel die geslag van Némueliete; van Jamin die geslag van die Jaminiete; van Jagin die geslag van die Jaginiete;

13 van Serag die geslag van die Sargiete; van Saul die geslag van die Sauliete.

14 Dit is die geslagte van die Simeoniete, twee en twintig duisend twee honderd.

15 Die seuns van Gad volgens hulle geslagte: van Sefon die geslag van die Sefoniete; van Haggi die geslag van die Haggiete; van Suni die geslag van die Suniete;

16 van Osni die geslag van die Osniete; van Eri die geslag van die Eriete;

17 van Arod die geslag van die Arodiete; van Areëli die geslag van die Areëliete.

18 Dit is die geslagte van die seuns van Gad volgens hulle geteldes, veertig duisend vyf honderd.

19 Die seuns van Juda was: Er en Onan; maar Er en Onan het gesterwe in die land Kanaän.

20 En die seuns van Juda volgens hulle geslagte: van Sela die geslag van die Selaniete; van Peres die geslag van die Parsiete; van Serag die geslag van die Sargiete.

21 En die seuns van Peres: van Hesron die geslag van die Hesroniete; van Hamul die geslag van die Hamuliete.

22 Dit is die geslagte van Juda volgens hulle geteldes, ses en sewentig duisend vyf honderd.

23 Die seuns van Issaskar volgens hulle geslagte: van Tola die geslag van die Tolaiete; van Puwa die geslag van die Puniete;

24 van Jasub die geslag van die Jasubiete; van Simron die geslag van die Simroniete.

25 Dit is die geslagte van Issaskar volgens hulle geteldes, vier en sestig duisend drie honderd.

26 Die seuns van Sêbulon volgens hulle geslagte: van Sered die geslag van die Sardiete; van Elon die geslag van die Eloniete; van Jagleël die geslag van die Jagleëliete.

27 Dit is die geslagte van die Sêbuloniete volgens hulle geteldes, sestig duisend vyf honderd.

28 Die seuns van Josef volgens hulle geslagte was: Manasse en Efraim.

29 Die seuns van Manasse: van Magir die geslag van die Magiriete. En Magir was die vader van Gilead; van Gilead die geslag van die Gileadiete.

30 Dit is die seuns van Gilead: van Jeser die geslag van die Jesriete; van Helek die geslag van die Helkiete;

31 en van Asriël die geslag van die Asriëliete; en van Segem die geslag van die Sigmiete;

32 en van Semida die geslag van die Semidaiete; en van Hefer die geslag van die Hefriete.

33 Maar Selofhad, die seun van Hefer, het geen seuns gehad nie, maar net dogters. En die name van die dogters van Selofhad was: Magla en Noa, Hogla, Milka en Tirsä.

34 Dit is die geslagte van Manasse; en hulle geteldes was twee en vyftig duisend sewe honderd.

35 Dit is die seuns van Efraim volgens hulle geslagte: van Sutêlag die geslag van die Satalgiete; van Beger die geslag van die Bagriete; van Tahan die geslag van die Tahaniete.

36 En dit is die seuns van Sutêlag: van Eran die geslag van die Eraniete.

37 Dit is die geslagte van die seuns van Efraim volgens hulle geteldes, twee en

dertig duisend vyf honderd. Dit is die seuns van Josef volgens hulle geslagte.

38 Die seuns van Benjamin volgens hulle geslagte: van Bela die geslag van die Balliete; van Asbel die geslag van die Asbeliete; van Ahiram die geslag van die Ahiramiëte;

39 van Sefúfam die geslag van die Sufamiëte; van Hufam die geslag van die Hufamiëte.

40 En die seuns van Bela was: Ard en Naäman; van Ard die geslag van die Ardiete; van Naäman die geslag van die Naämiëte.

41 Dit is die seuns van Benjamin volgens hulle geslagte; en hulle geteldes was vyf en veertig duisend ses honderd.

42 Dit is die seuns van Dan volgens hulle geslagte: van Suham die geslag van die Suhamiëte. Dit is die geslagte van Dan volgens hulle geslagte.

43 Al die geslagte van die Suhamiëte volgens hulle geteldes was vier en sestig duisend vier honderd.

44 Die seuns van Aser volgens hulle geslagte: van Jimna die geslag van die Jimnaiëte; van Jiswi die geslag van die Jiswiëte; van Beria die geslag van die Berüiete;

45 van die seuns van Beria: van Heber die geslag van die Hebriëte; van Malkiël die geslag van die Malkiëliete.

46 En die naam van die dogter van Aser was Serag.

47 Dit is die geslagte van die seuns van Aser volgens hulle geteldes, drie en vyftig duisend vier honderd.

48 Die seuns van Naftali volgens hulle geslagte: van Jágseël die geslag van die Jágseëliete; van Guni die geslag van die Guniëte;

49 van Jeser die geslag van die Jisriëte; van Sillem die geslag van die Sillemiete.

50 Dit is die geslagte van Naftali volgens hulle geslagte; en hulle geteldes was vyf en veertig duisend vier honderd.

51 Dit is die geteldes van die kinders van Israel: ses honderd en een duisend sewe honderd en dertig.

52 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

53 Vir hierdie mense moet die land as erfenis verdeel word volgens die getal name.

54 Vir die wat baie is, moet jy hulle erfdeel groot maak; en vir die wat min is, moet jy hulle erfdeel klein maak; aan

elke *stam* moet sy erfdeel volgens sy geteldes gegee word.

55 Nogtans moet die land deur die lot verdeel word; volgens die name van hulle voorvaderlike stamme moet hulle erwe.

56 Volgens die lot moet hulle erfenis verdeel word tussen die wat baie en die wat min is.

57 En dit is die geteldes van Levi volgens hulle geslagte: van Gerson die geslag van die Gersoniete; van Kehat die geslag van die Kehatiete; van Merári die geslag van die Merariete.

58 Dit is die geslagte van Levi: die geslag van die Libniete, die geslag van die Hebroniete, die geslag van die Magliete, die geslag van die Musiete, die geslag van die Koragiete. En Kehat was die vader van Amram.

59 En die naam van Amram se vrou was Jogébed, die dogter van Levi wat vir Levi in Egipte gebore is; en vir Amram het sy gebaar: Aäron en Moses en Mirjam, hulle suster.

60 En vir Aäron is gebore: Nadab en Abihu, Eleásar en Ítamar.

61 En Nadab en Abihu het gesterwe toe hulle vreemde vuur voor die aangesig van die HERE gebring het.

62 En hulle geteldes was drie en twintig duisend, almal wat manlik was van 'n maand oud en daarbo. Want hulle is nie getel onder die kinders van Israel nie, omdat aan hulle geen erfdeel onder die kinders van Israel gegee was nie.

63 Dit is hulle wat deur Moses en die priester Eleásar getel is, wat die kinders van Israel in die vlaktes van Moab getel het, by die Jordaan van Jérigo.

64 En onder hulle was daar niemand uit die wat deur Moses en die priester Aäron getel was nie, wat die kinders van Israel in die woestyn Sinai getel het.

65 Want die HERE het van hulle gesê: Sterwe sal hulle in die woestyn! En van hulle het niemand oorgebly nie buiten Kaleb, die seun van Jefunne, en Josua, die seun van Nun.

Wette oor erfdogters en die erfgename van iemand wat kinderloos sterwe.

27 DAARNA het nadergekom die dogters van Selofhad, die seun van Hefer, die seun van Gilead, die seun

van Magir, die seun van Manasse, vandie geslagte van Manasse, die seun van Josef —dit is die name van sy dogters: Magla, Noa en Hogla en Milka en Tirsá—

2 en hulle het gaan staan voor Moses en die priester Eleásar en voor die owerstes en die hele vergadering, by die ingang van die tent van samekoms, en gesê:

3 Ons vader het gesterwe in die woestyn, en hy het nie behoort by die bende van die wat teen die HERE vergader het in die bende van Korag nie, maar hy het om sy sonde ontwil gesterwe en geen seuns gehad nie.

4 Waarom sou die naam van ons vader uit sy geslag weggeneem word, omdat hy geen seun had nie? Gee ons 'n besitting onder die broers van ons vader.

5 Toe bring Moses hulle regsak voor die aangesig van die HERE.

6 En die HERE het met Moses gespreek en gesê:

7 Die dogters van Selofhad praat reg. Jy moet hulle sekerlik 'n erflike besitting onder die broers van hulle vader gee en die erfdeel van hulle vader op hulle laat oorgaan.

8 En met die kinders van Israel moet jy spreek en sê: As iemand sterwe en geen seun het nie, dan moet julle sy erfdeel op sy dogter laat oorgaan.

9 En as hy geen dogter het nie, dan moet julle sy erfdeel aan sy broers gee.

10 En as hy geen broers het nie, dan moet julle sy erfdeel aan die broers van sy vader gee.

11 En as sy vader geen broers het nie, dan moet julle sy erfdeel aan sy bloedverwant gee wat naaste aan hom is uit sy geslag, en dié moet dit in besit neem. En dit moet vir die kinders van Israel 'n regsinstelling wees, soos die HERE Moses beveel het.

Josua word aangewys as opvolger van Moses.

12 DAARNA het die HERE vir Moses gesê: Klim op hierdie gebergte Abárim, en bekijk die land wat Ek aan die kinders van Israel gegee het.

13 En as jy dit gesien het, sal jy ook by jou volksgenote versamel word soos jou broer Aäron versamel is;

14 omdat julle in die woestyn Sin, toe die vergadering getwis het, teen my bevel wederstrewig gewees het om My by die

water voor hulle oë te heilig. Dit is die waters van Mériba by Kades, in die woestyn Sin.

15 Toe het Moses met die HERE gespreek en gesê:

16 Laat die HERE, die God van die geeste van alle vlees, 'n man oor die vergadering aanstel

17 wat voor hulle uittrek en wat voor hulle intrek, en wat hulle uitlei en wat hulle inlei; sodat die vergadering van die HERE nie mag wees soos skape wat geen wagter het nie.

18 Toe sê die HERE vir Moses: Neem vir jou Josua, die seun van Nun, 'n man in wie die Gees is; en lê hom die hand op,

19 en stel hom voor die priester Eleásar en voor die hele vergadering, en gee hom 'n opdrag voor hulle oë;

20 en lê op hom van jou majesteit, sodat die hele vergadering van die kinders van Israel na hom kan luister.

21 En hy moet voor die priester Eleásar staan, dat dié vir hom die beslissing van die Urim kan vra voor die aangesig van die HERE; volgens sy uitspraak moet hulle uittrek en volgens sy uitspraak moet hulle intrek, hy en al die kinders van Israel saam met hom en die hele vergadering.

22 En Moses het gedoen soos die HERE hom beveel het: hy het Josua geneem en hom voor die priester Eleásar en voor die hele vergadering gestel,

23 en hy het hom die hande opgelê en hom 'n opdrag gegee soos die HERE deur Moses gespreek het.

Wette oor die daaglikse brandoffer met spy- en drankoffer.

28 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Gee bevel aan die kinders van Israel en sê vir hulle: Julle moet daarvoor sorg om my offer, my spyse vir my vuuroffers as lieflike geur vir My, op die bepaalde tyd aan My te bring.

3 En jy moet vir hulle sê: Dit is die vuuroffer wat julle aan die HERE moet bring: twee jaaroud-lammers sonder gebrek elke dag as 'n voortdurende brandoffer.

4 Die een lam moet jy in die môre berei, en die ander lam moet jy teen die aand berei;

5 met 'n tiende van 'n efa fynmeel as spysoffer, gemeng met 'n kwart hin uitgestampte olie.

6 Dit is die voortdurende brandoffer wat by die berg Sinai ingestel is as lieflike geur, 'n vuuroffer aan die HERE.

7 En die drankoffer wat daarby behoort moet wees 'n kwart hin vir elke lam. In die heiligdom moet jy die drankoffer van sterke drank aan die HERE uitgiet.

8 En die ander lam moet jy teen die aand berei; met dieselfde spysoffer as in die môre en met die drankoffer wat daarby behoort moet jy dit klaarmaak—'n vuuroffer van lieflike geur aan die HERE.

Wette oor die sabbat-offer en oor dié van die nuwe maan.

9 MAAR op die sabbatdag twee jaaroud-lammers sonder gebrek en twee tiendes van 'n efa fynmeel as spysoffer, met olie gemeng, en die drankoffer wat daarby behoort.

10 Dit is die brandoffer van die sabbat op elke sabbat, behalwe die voortdurende brandoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

11 En by die begin van julle maande moet julle 'n brandoffer aan die HERE bring: twee jong bulle en een ram, sewe jaaroud-lammers sonder gebrek;

12 en drie tiendes van 'n efa fynmeel as spysoffer, met olie gemeng, vir elke bul, en twee tiendes fynmeel as spysoffer, met olie gemeng, vir die een ram;

13 en een tiende fynmeel as spysoffer, met olie gemeng, vir elke lam. Dit is 'n brandoffer, 'n lieflike geur, 'n vuuroffer aan die HERE.

14 En hulle drankoffers moet wees 'n halfwe hin wyn vir 'n bul en 'n derde van 'n hin vir 'n ram en 'n kwart hin vir 'n lam. Dit is die brandoffer by elke nuwe maan, vir die maande van die jaar.

15 Ook moet een bokram as sondoffer aan die HERE klaargemaak word, behalwe die voortdurende brandoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

Wette oor die groot feeste.

16 EN in die eerste maand, op die veertiende dag van die maand, is die pasga van die HERE.

17 En op die vyftiende dag van hierdie maand is dit fees; sewe dae lank moet ongesuurde brode geëet word,

18 Op die eerste dag moet daar 'n heilige samekoms wees; geen beroepswerk mag julle doen nie.

19 Maar julle moet as vuuroffer, as brandoffer aan die HERE bring: twee jong bulle en een ram en sewe jaaroud-lammers; sonder gebrek moet hulle vir julle wees.

20 En hulle spysoffer fynmeel met olie gemeng: drie tiendes vir 'n bul en twee tiendes vir 'n ram moet julle klaarmaak.

21 Een tiende moet jy vir elke lam van die sewe lammers klaarmaak.

22 Daarby een bokram as sondoffer om vir julle versoening te doen.

23 Behalwe die morebrandoffer wat as voortdurende brandoffer dien, moet julle dit berei.

24 Op dié manier moet julle elke dag, sewe dae lank, die vuuroffersyde van lieflike geur vir die HERE berei; by die voortdurende brandoffer moet dit klaargemaak word—en die drankoffer wat daarby behoort.

25 En op die sewende dag moet daar vir julle 'n heilige samekoms wees; geen beroepswerk mag julle doen nie.

26 En op die dag van die eersteling as julle 'n nuwe spysoffer by julle fees van die weke aan die HERE bring, moet daar vir julle 'n heilige samekoms wees; geen beroepswerk mag julle doen nie.

27 Dan moet julle 'n brandoffer as lieflike geur aan die HERE bring: twee jong bulle, een ram, sewe jaaroud-lammers;

28 en hulle spysoffer, fynmeel met olie gemeng: drie tiendes vir elke bul, twee tiendes vir die een ram,

29 een tiende vir elke lam van die sewe lammers;

30 een bokram om vir julle versoening te doen.

31 Behalwe die voortdurende brandoffer en die spysoffer wat daarby behoort, moet julle dit klaarmaak—hulle moet vir julle sonder gebrek wees—en hulle drankoffers.

29 EN in die sewende maand, op die eerste van die maand, moet daar vir julle 'n heilige samekoms wees; geen beroepswerk mag julle doen nie; dit moet vir julle 'n dag van trompetgeklank wees.

2 Dan moet julle 'n brandoffer as lieflike geur vir die HERE klaarmaak: een jong

bul, een ram, sewe jaaroud-lammers sonder gebrek;

3 en hulle spysoffer, fynmeel met olie gemeng: drie tiendes vir die bul, twee tiendes vir die ram,

4 en een tiende vir elke lam van die sewe lammers;

5 en een bokram as sondoffer om vir julle versoening te doen;

6 behalwe die brandoffer van die nuwe maan en die spysoffer wat daarby behoort, en die voortdurende brandoffer en die spysoffer wat daarby behoort—en hulle drankoffers volgens die voorskrif vir hulle—tot 'n lieflike geur, 'n vuuroffer aan die HERE.

7 En op die tiende van hierdie sewende maand moet daar vir julle 'n heilige samekoms wees, en julle moet julle verootmoedig; geen werk mag julle doen nie.

8 Dan moet julle 'n brandoffer as lieflike geur aan die HERE bring: een jong bul, een ram, sewe jaaroud-lammers; sonder gebrek moet hulle vir julle wees;

9 en hulle spysoffer, fynmeel met olie gemeng: drie tiendes vir die bul, twee tiendes vir die een ram,

10 een tiende vir elke lam van die sewe lammers;

11 een bokram as sondoffer, behalwe die sondoffer van versoening en die voortdurende brandoffer en die spysoffer wat daarby behoort—en hulle drankoffers.

12 En op die vyftiende dag van die sewende maand moet daar vir julle 'n heilige samekoms wees; geen beroepswerk mag julle doen nie, maar julle moet sewe dae lank vir die HERE 'n fees vier.

13 En julle moet as brandoffer, as vuuroffer van lieflike geur aan die HERE bring: dertien jong bulle, twee ramme, veertien jaaroud-lammers; sonder gebrek moet hulle vir julle wees;

14 en hulle spysoffer, fynmeel met olie gemeng: drie tiendes vir elke bul van die dertien bulle, twee tiendes vir elke ram van die twee ramme,

15 en een tiende vir elke lam van die veertien lammers;

16 en een bokram as sondoffer, behalwe die voortdurende brandoffer, die spysoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

17 Daarna op die tweede dag: twaalf jong bulle, twee ramme, veertien jaaroud-lammers sonder gebrek;

18 en hulle spysoffer en hulle drankoffers vir die bulle, die ramme en die lammers, na hulle getal, volgens die voorskrif;

19 en een bokram as sondoffer, behalwe die voortdurende brandoffer, en die spysoffer en drankoffer wat daarby behoort.

20 En op die derde dag: elf bulle, twee ramme, veertien jaaroud-lammers sonder gebrek;

21 en hulle spysoffer en hulle drankoffers vir die bulle, die ramme en die lammers, na hulle getal, volgens die voorskrif;

22 en een bokram as sondoffer, behalwe die voortdurende brandoffer, en die spysoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

23 Verder op die vierde dag: tien bulle, twee ramme, veertien jaaroud-lammers sonder gebrek;

24 hulle spysoffer en hulle drankoffers vir die bulle, die ramme en die lammers, na hulle getal, volgens die voorskrif;

25 en een bokram as sondoffer, behalwe die voortdurende brandoffer, die spysoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

26 En op die vyfde dag: nege bulle, twee ramme en veertien jaaroud-lammers sonder gebrek;

27 en hulle spysoffer en hulle drankoffers vir die bulle, die ramme en die lammers, na hulle getal, volgens die voorskrif;

28 en een bokram as sondoffer, behalwe die voortdurende brandoffer, en die spysoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

29 Daarna op die sesde dag: agt bulle, twee ramme, veertien jaaroud-lammers sonder gebrek;

30 en hulle spysoffer en hulle drankoffers vir die bulle, die ramme en die lammers, na hulle getal, volgens die voorskrif;

31 en een bokram as sondoffer, behalwe die voortdurende brandoffer, die spysoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

32 En op die sewende dag: sewe bulle, twee ramme, veertien jaaroud-lammers sonder gebrek;

33 en hulle spysoffer en hulle drankoffers vir die bulle, die ramme en die lammers, na hulle getal, volgens die voorskrif vir hulle;

34 en een bokram as sondoffer, behalwe die voortdurende brandoffer, die spysoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

35 Op die agste dag moet daar vir julle

'n feestyd wees; geen beroepswerk mag julle doen nie.

36 En julle moet as brandoffer, as vuuroffer van lieflike geur aan die HERE bring: een bul, een ram, sewe jaaroud-lammers sonder gebrek;

37 hulle spysoffer en hulle drankoffers vir die bul, die ram en die lammers, na hulle getal, volgens die voorskrif;

38 en een bokram as sondoffer, behalwe die voortdurende brandoffer, en die spysoffer en die drankoffer wat daarby behoort.

39 Dit moet julle vir die HERE op jul feestyd klaarmaak, behalwe julle geloftes en julle vrywillige gawes, of dit al brandoffers is of spysoffers of drankoffers of dankoffers.

40 En Moses het vir die kinders van Israel alles gesê net soos die HERE Moses beveel het.

Wette oor die geloftes wat deur vroue gedoen is.

30 EN Moses het met die stamhoofde van die kinders van Israel gespreek en gesê: Dit is die saak wat die HERE beveel het:

2 As iemand aan die HERE 'n gelofte doen of 'n eed sweer waardeur hy homself verbind om hom van iets te onthou, dan moet hy sy woord nie breek nie; hy moet handel volgens alles wat uit sy mond uitgaan.

3 Maar as 'n vrou aan die HERE 'n gelofte doen of haarself verbind om haar te onthou, terwyl sy in haar vader se huis is in haar jeug,

4 en haar vader van haar gelofte hoor of van die onthouding waartoe sy haarself verbind het, en haar vader swyg teenoor haar, dan sal al haar geloftes van krag wees, en elke onthouding waartoe sy haarself verbind het, sal van krag wees.

5 Maar as haar vader haar terughou op die dag dat hy daarvan hoor, dan sal al haar geloftes en die onthoudinge waartoe sy haarself verbind het, nie van krag wees nie; en die HERE sal haar vergewe, omdat haar vader haar teruggehou het.

6 Maar as sy trou terwyl haar geloftes op haar rus of iets wat onverskillig uitgespreek is, waardeur sy haarself verbind het,

7 en haar man daarvan hoor, op watter dag ook al, en teenoor haar swyg, dan sal haar geloftes van krag wees, en die onthoudinge waartoe sy haarself verbind het, sal van krag wees.

8 Maar as haar man op die dag dat hy daarvan hoor, haar terughou, dan maak hy haar gelofte tot niet wat op haar rus, en ook wat onverskillig uitgespreek is, waardeur sy haarself verbind het; en die HERE sal haar vergewe.

9 Maar die gelofte van 'n weduwe of van 'n vrou wat verstoot is—alles waardeur sy haarself verbind het, sal vir haar van krag wees.

10 En as sy in die huis van haar man 'n gelofte doen of haarself met 'n eed verbind om haar te onthou,

11 en haar man daarvan hoor en teenoor haar swyg, haar nie terughou nie, dan sal al haar geloftes van krag wees, en elke onthouding waartoe sy haarself verbind het, sal van krag wees.

12 Maar as haar man die dinge uitdruklik tot niet maak op die dag dat hy daarvan hoor, dan sal niks van alles wat uit haar lippe uitgegaan het, van haar geloftes of van die verbintenisse tot onthouding, van krag wees nie; haar man het dit tot niet gemaak, en die HERE sal haar vergewe.

13 Elke gelofte en elke eed van onthouding om die siel te verootmoedig—haar man kan dit van krag maak, en haar man kan dit tot niet maak.

14 Maar as haar man van dag tot dag geheel-en-al teenoor haar swyg, dan maak hy al haar geloftes of al die onthoudinge waartoe sy verbind is, van krag; hy het dit van krag gemaak, want hy het teenoor haar geswyg op die dag dat hy daarvan gehoor het.

15 Maar as hy dit uitdruklik tot niet maak nádat hy al daarvan gehoor het, dan dra hy haar ongeregtigheid.

16 Dit is die insettinge wat die HERE Moses beveel het tussen 'n man en sy vrou, tussen 'n vader en sy dogter ter-huis is.

Die Israeliete oorwin die Midianiete.

31 EN die HERE het met Moses gespreek en gesê: 2 Neem wraak vir die kinders van Israel op die Midianiete; daarna sal jy by jou volksgenote versamel word.

3 Daarop het Moses met die volk gespreek en gesê: Wapen manne uit julle vir die oorlog, dat hulle teen Midian kan trek om die wraakgerig van die HERE aan Midian te voltrek.

4 Duisend vir elke stam van al die stamme van Israel moet julle na die oorlog stuur.

5 Toe is daar uit die duisende van Israel duisend vir elke stam gelewer, twaalfduisend wat vir die oorlog gewa-pend was.

6 En Moses het hulle na die oorlog gestuur, duisend vir elke stam, hulle en Pinehas, dieseun van die priester Eleásar, nadie oorlog, met die heilige voorwerpe en die trompette by hom om alarm te blaas.

7 En hulle het oorlog toe getrek teen Midian, soos die HERE Moses beveel het, en al die manlike persone doodgemaak.

8 Ook het hulle die konings van Midian doodgemaak by die wat hulle verslaan het: Ewi en Rekem en Sur en Hur en Reba, die vyf konings van Midian; ook het hulle Bileam, die seun van Beor, met die swaard doodgemaak.

9 Maar die kinders van Israel het die vroue van die Midianiete en hulle kinders as gevangene weggevoer, en al hulle trekdere en al hulle vee en al hulle rykdom geroof.

10 Verder, al hulle stede in hulle woonplekke en al hulle laers het hulle met vuur verbrand.

11 en al die roof geneem en al die buit, mense en diere.

12 Daarna het hulle die gevangene en die buit en die roof na Moses en die priester Eleásar en na die vergadering van die kinders van Israel gebring in die laer, in die vlaktes van Moab wat by die Jordaan van Jérgo is.

13 En toe Moses en die priester Eleásar en al die owerstes van die vergadering hulle buitekant die laer tegemoetgaan,

14 het Moses kwaad geword vir die aanvoerders van die leër, die owerstes oor duisend en die owerstes oor honderd wat van die veldtog af gekom het.

15 En Moses het vir hulle gesê: Het julle al die vroue laat lewe?

16 Kyk, hulle was, deur die raad van Bileam, vir die kinders van Israel 'n oorsaak van troubreuk teen die HERE in die saak van Peor, sodat die plaag in die vergadering van die HERE was.

17 Maak dan nou dood almal wat van die manlike geslag onder die kinders is; en maak dood elke vrou wat gemeenskap met 'n man gehad het.

18 Maar laat al die kinders onder die vroulike persone wat geen gemeenskap met 'n man gehad het nie, vir julle in die lewe bly.

19 En julle, slaan sewe dae lank 'n kamp op buitekant die laer; elkeen wat 'n mens doodgemaak en elkeen wat aan 'n gesneuwelde geraak het—julle moet jul op die derde dag en op die sewende dag ontsondig, julle en jul gevangene.

20 Ook moet julle al die klere en elke ding van leer en alles wat van bokhaar gemaak is, en elke ding van hout ontsondig.

21 En die priester Eleásar het vir die krygsmanne wat na die oorlog getrek het, gesê: Dit is die wetsinsetting wat die HERE Moses beveel het.

22 Net die goud en die silwer, die koper, die yster, die tin en die lood—

23 elke ding wat in die vuur kan kom—moet julle deur die vuur laat deurgaen, en dit sal rein wees; ewenwel moet dit deur reinigingswater ontsondig word; maar alles wat nie in die vuur kan kom nie, moet julle deur die water laat deurgaen.

24 Julle moet ook jul klere op die sewende dag was; dan sal julle rein wees; en daarna mag julle in die laer kom.

25 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

26 Neem die volle getal op van wat as buit weggevoer is, van mense en van diere, jy en die priester Eleásar en die familiehoofde van die vergadering;

27 en verdeel die buit tussen die wat met die oorlog te doen gehad het, wat op kommando uitgetrek het, én die hele vergadering.

28 En hef 'n bydrae vir die HERE van die krygsmanne wat na die oorlog uitgetrek het—een uit elke vyf honderd—van die mense en van die beeste en van die esels en van die kleinvee.

29 Van hulle helfte moet julle dit neem, en gee dit aan die priester Eleásar as 'n offergawe aan die HERE.

30 Maar uit die helfte van die kinders van Israel moet jy een neem, uitgehaal uit elke vyftig, uit die mense, uit die beeste, uit die esels en die kleinvee, uit

al die diere; en jy moet dit aan die Leviete gee wat die diens by die tabernakel van die HERE waarneem.

31 En Moses en die priester Eleásar het gedoen soos die HERE Moses beveel het.

32 En die buit, die oorskot van die roof wat die krygsmanne geneem het, was ses honderd vyf en sewentig duisend stuks kleinvee;

33 en twee en sewentig duisend beeste;

34 en een en sestig duisend esels;

35 en mensiesiele, uit die vroulike persone wat geen gemeenskap met 'n man gehad het nie, al die siele was twee en dertig duisend.

36 En die helfte, die deel van hulle wat na die oorlog uitgetrek het, was in getal drie honderd sewen-en-dertig duisend vyf honderd stuks kleinvee.

37 En die bydrae vir die HERE uit die kleinvee was ses honderd vyf en sewentig.

38 En die beeste was ses en dertig duisend, en die bydrae daarvan vir die HERE twee en sewentig.

39 En die esels was dertig duisend vyf honderd, en die bydrae daarvan vir die HERE een en sestig.

40 En mensiesiele was sestien duisend, en die bydrae daarvan vir die HERE twee en dertig siele.

41 En Moses het aan die priester Eleásar die bydrae gegee wat as offergawe aan die HERE bestemd was, soos die HERE Moses beveel het.

42 En uit die helfte van die kinders van Israel wat Moses van die vegsmanne afgedeel het—

43 die helfte van die vergadering uit die kleinvee was drie honderd sewen-en-dertig duisend vyf honderd;

44 en die beeste was ses en dertig duisend;

45 en die esels dertig duisend vyf honderd;

46 en mensiesiele sestien duisend—

47 uit die helfte van die kinders van Israel het Moses geneem—van wat uitgehaal was, een uit elke vyftig, van mense en van diere—en hy het dit aan die Leviete gegee wat die diens by die tabernakel van die HERE waarneem, soos die HERE Moses beveel het.

48 Toe het die aanvoerders oor die duisende van die leër, die owerstes oor duisend en die owerstes oor honderd, nadergekom na Moses

49 en vir Moses gesê: U dienaars het die volle getal van die krygsmanne opgeneem wat onder ons bevel was, en daarvan word nie een vermis nie.

50 Daarom bring elkeen van ons as offer aan die HERE wat hy aan goue goed gekry het: armkettings en armbande, vingerringe, ooringe en halssierade, om versoening te doen vir ons siele voor die aangesig van die HERE.

51 Toe het Moses en die priester Eleásar die goud, allerhande kunsvoorwerpe, van hulle aangeneem.

52 En al die goud van die offergawe wat hulle aan die HERE afgegee het, was sestien duisend sewe honderd en vyftig sikkels, afkomstig van die owerstes oor duisend en die owerstes oor honderd.

53 Die krygsmanne het elkeen na welgevallen bultgemaak.

54 So het Moses en die priester Eleásar dan die goud van die owerstes oor duisend en oor honderd aangeneem en dit in die tent van samekoms gebring om die kinders van Israel voor die aangesig van die HERE in gedagtenis te bring.

Die stamme van Ruben en Gad ontvang hulle erfdeel oorkant die Jordaan.

32 EN die kinders van Ruben en die kinders van Gad het baie vee gehad, 'n groot menigte. En toe hulle die land van Jaéser en die land Gilead bekyk het, vind hulle uit dat die plek 'n plek vir vee was.

2 Daarop het die kinders van Gad en die kinders van Ruben gekom en met Moses en die priester Eleásar en met die owerstes van die vergadering gespreek en gesê:

3 Atarot en Dibon en Jaéser en Nimra en Hesbon en Eleále en Sebam en Nebo en Behon—

4 die land wat die HERE voor die vergadering van Israel uit verower het—is 'n land vir vee, en u dienaars het vee.

5 Verder het hulle gesê: As ons genade in u oë gevind het, laat hierdie land aan u dienaars as 'n besitting gegee word; bring ons nie oor die Jordaan nie.

6 Maar Moses het die kinders van Gad en die kinders van Ruben geantwoord: Sal julle broers oorlog toe trek, en wil julle hier bly?

7 Waarom tog wil julle die hart van die kinders van Israel daarvan afkerig maak

om deur te trek in die land wat die HERE aan hulle gegee het?

8 So het julle vaders gedoen toe ek hulle van Kades-Barnéa af gestuur het om die land te bekyk.

9 Toehulle tot by die dal Eskol opgetrek en die land bekyk het, het hulle die hart van die kinders van Israel afkerig gemaak om in die land in te trek wat die HERE aan hulle gegee het.

10 Daarom het die toorn van die HERE dieselfde dag ontvlam, en Hy het gesweer en gesê:

11 Waarlik, geeneen van die manne wat uit Egipte opgetrek het, van twintig jaar oud en daarbo, sal die land sien wat Ek aan Abraham, Isak en Jakob met 'n eed beloof het nie; want hulle het nie volhard om My te volg nie—

12 behalwe Kaleb, die seun van Jefunne, die Kenissiet, en Josua, die seun van Nun; want hulle het volhard om die HERE te volg.

13 En die toorn van die HERE het teen Israel ontvlam, en Hy het hulle veertig jaar lank in die woestyn laat rondswerwe totdat die hele geslag verter was, wat kwaad gedoen het in die oë van die HERE.

14 En kyk, julle het opgestaan in die plek van julle vaders, 'n egte kroos van sondige mense om die toorn gloed van die HERE teen Israel nog te vermeerder.

15 As julle van Hom afvallig word, sal Hy hulle nog langer in die woestyn laat bly, en julle sal hierdie hele volk te gronde laat gaan.

16 Toe kom hulle na hom toe aan en sê: Ons sal hier skaapkrale bou vir ons vee en stede vir ons kinders.

17 Maar ons self sal ons haastig wapen voor die oë van die kinders van Israel totdat ons hulle op hul woonplek bring; en ons kinders sal in die versterkte stede bly vanweë die bewoners van die land.

18 Ons sal nie na ons huise teruggaan voordat die kinders van Israel elkeen in besit van sy erfdeel gekom het nie.

19 Want ons sal nie saam met hulle wes van die Jordaan en verder weg erwe nie, omdat ons erfdeel duskant die Jordaan, teen sonop, ons syne geword het.

20 Toe sê Moses vir hulle: As julle dit doen, as julle jul voor die aangesig van die HERE vir die oorlog wapen,

21 en elke gewapende man van julle voor die aangesig van die HERE deur

die Jordaan trek totdat Hy sy vyande voor sy aangesig uit verdrywe het,

22 en die land voor die aangesig van die HERE onderwerp is, en julle daarna teruggaan, dan sal julle vrygestel wees voor die HERE en voor Israel, en hierdie land sal vir julle 'n besitting word voor die aangesig van die HERE.

23 Maar as julle nie so doen nie, kyk, dan sondig julle teen die HERE en sal gewaar word jul sonde wat vir julle sal uitvind.

24 Bou vir julle stede vir jul kinders en krale vir jul kleinvee, en doen wat uit julle mond uitgegaan het.

25 Toe het die kinders van Gad en die kinders van Ruben met Moses gespreek en gesê: U dienaars sal doen soos my heer beveel het.

26 Ons kinders, ons vroue, ons vee en al ons trekkere sal daar in die stede van Gilead bly;

27 maar u dienaars, almal wat vir die oorlog gewapend is, sal voor die aangesig van die HERE na die oorlog oortrek soos my heer gespreek het.

28 Toe het Moses aangaande hulle aan die priester Eleásar en aan Josua, die seun van Nun, en aan die familieliefde uit die stamme van die kinders van Israel bevel gegee,

29 en Moses het vir hulle gesê: As die kinders van Gad en die kinders van Ruben saam met julle deur die Jordaan trek, almal wat vir die oorlog gewapend is voor die aangesig van die HERE, en die land voor julle uit onderwerp is, gee dan aan hulle die land Gilead as 'n besitting.

30 Maar as hulle nie gewapend saam met julle oortrek nie, dan moet hulle onder julle in die land Kanaän besittings kry.

31 En die kinders van Gad en die kinders van Ruben het geantwoord en gesê: Wat die HERE vir u dienaars gesê het, so sal ons doen.

32 Ons sal gewapend oortrek voor die aangesig van die HERE na die land Kanaän, en ons erlike besitting oos van die Jordaan sal ons syne wees.

33 So het Moses dan aan hulle gegee, aan die kinders van Gad en die kinders van Ruben en die halwe stam van Manasse, die seun van Josef, die koninkryk van Sihon, koning van die Amoriete, en die koninkryk van Og, koning van Basan, die land volgens sy stede met die

grondgebied wat daarby behoort, die stede van die land rondom.

34 En die kinders van Gad het Dibon gebou en Atarot en Aroër,

35 en Atrot-Sofan en Jaéser en Jógbeha, 36 en Bet-Nimra en Bet-Haran, versterkte stede en skaapkrale.

37 En die kinders van Ruben het Hesbon gebou en Eleále en Kirjataim

38 en Nebo en Baäl-Meon—met verandering van die name—en Sibma; en hulle het die stede wat hulle gebou het, ander name gegee.

39 En die kinders van Magir, die seun van Manasse, het na Gilead gegaan en dit verower en die Amoriete verdrywe wat daarin was.

40 En Moses het Gilead aan Magir, die seun van Manasse, gegee; en hy het daarin gewoon.

41 En Jair, die seun van Manasse, het gegaan en hulle dorpe ingeneem en dit dorpe van Jair genoem.

42 En Nobag het gegaan en Kenat en die onderhorige plekke ingeneem en dit sy naam Nobag gegee.

Togte en staanplekke van Israel, van Egipte af tot in Kanaän.

33 DIT is die togte van die kinders van Israel wat uit Egipteland uitgetrek het volgens hulle leërafdelings, onder leiding van Moses en Aäron.

2 En Moses het die plekke opgeskrywe waar hulle vandaan getrek het volgens hulle togte, volgens die bevel van die HERE; en dit is hulle togte volgens die plekke waar hulle vandaan getrek het.

3 Hulle het van Raämses af opgebreek in die eerste maand, op die vyftiende dag van die eerste maand; op die dag ná die pasga het die kinders van Israel deur 'n hoë hand voor die oë van al die Egiptenaars uitgetrek.

4 terwyl die Egiptenaars besig was om dié te begrawe wat die HERE onder hulle verslaan het, al die eersgeborenes; ook het die HERE aan hulle gode strafgerigte geëfen.

5 Toe die kinders van Israel van Raämses af opgebreek het, het hulle laer opgeslaan in Sukkot.

6 En hulle het van Sukkot af opgebreek en laer opgeslaan in Etam wat aan die kant van die woestyn lê.

7 En hulle het van Etam af opgebreek

en na Pi-Hágirot wat oos van Baäl-Sefon lê, omgedraai; en hulle het laer opgeslaan voor Migdol.

8 En hulle het van Pi-Hágirot af opgebreek en dwarsdeur die see gegaan na die woestyn toe; en hulle het drie dagreise ver die woestyn van Etam ingetrek en laer opgeslaan in Mara.

9 En hulle het van Mara af opgebreek en by Elim gekom; en in Elim was twaalf waterfontein en sewentig palm-bome, en hulle het daar laer opgeslaan.

10 En hulle het van Elim af opgebreek en laer opgeslaan by die Skelfsee.

11 En hulle het van die Skelfsee af opgebreek en laer opgeslaan in die woestyn Sin.

12 En hulle het uit die woestyn Sin opgebreek en laer opgeslaan in Doska.

13 En hulle het van Doska af opgebreek en laer opgeslaan in Alus.

14 En hulle het van Alus af opgebreek en laer opgeslaan in Ráfídim; maar daar was geen water vir die volk om te drink nie.

15 En hulle het van Ráfídim af opgebreek en laer opgeslaan in die woestyn Sinai.

16 En hulle het uit die woestyn Sinai opgebreek en laer opgeslaan in Kibrot-Hattáawa.

17 En hulle het van Kibrot-Hattáawa af opgebreek en laer opgeslaan in Háserot.

18 En hulle het van Háserot af opgebreek en laer opgeslaan in Ritma.

19 En hulle het van Ritma af opgebreek en laer opgeslaan in Rimmon-Peres.

20 En hulle het van Rimmon-Peres af opgebreek en laer opgeslaan in Libna.

21 En hulle het van Libna af opgebreek en laer opgeslaan in Rissa.

22 En hulle het van Rissa af opgebreek en laer opgeslaan in Keheláta.

23 En hulle het van Keheláta af opgebreek en laer opgeslaan by die berg Sefer.

24 En hulle het van die berg Sefer af opgebreek en laer opgeslaan in Hárada.

25 En hulle het van Hárada af opgebreek en laer opgeslaan in Mákhelot.

26 En hulle het van Mákhelot af opgebreek en laer opgeslaan in Tahat.

27 En hulle het van Tahat af opgebreek en laer opgeslaan in Terag.

28 En hulle het van Terag af opgebreek en laer opgeslaan in Mitka.

29 En hulle het van Mitka af opgebreek en laer opgeslaan in Hasmóna.

30 En hulle het van Hasmóna af opgebreek en laer opgeslaan in Móserot.

31 En hulle het van Móserot af opgebreek en laer opgeslaan in Bene-Jáákan.

32 En hulle het van Bene-Jáákan af opgebreek en laer opgeslaan in Hor-Hággidgad.

33 En hulle het van Hor-Hággidgad af opgebreek en laer opgeslaan in Jotbáta.

34 En hulle het van Jotbáta af opgebreek en laer opgeslaan in Abróna.

35 En hulle het van Abróna af opgebreek en laer opgeslaan in Eseon-Geber.

36 En hulle het van Eseon-Geber af opgebreek en laer opgeslaan in die woestyn Sin, dit is Kades.

37 En hulle het van Kades af opgebreek en laer opgeslaan by die berg Hor, aan die kant van die land van Edom.

38 Toe het die priester Aáron volgens die bevel van die HERE op die berg Hor geklimen daar gesterwe, in die veertigste jaar ná die uittog van die kinders van Israel uit Egipteland, in die vyfde maand, op die eerste van die maand.

39 En Aáron was honderd drie en twintig jaar oud toe hy op die berg Hor gesterf het.

40 En die Kanaäniet, die koning van Arad, wat in die Suidland in die land Kanaän gewoon het, het gehoor dat die kinders van Israel aankom.

41 En hulle het van die berg Hor af opgebreek en laer opgeslaan in Sálmona.

42 En hulle het van Sálmona af opgebreek en laer opgeslaan in Punon.

43 En hulle het van Punon af opgebreek en laer opgeslaan in Obot.

44 En hulle het van Obot af opgebreek en laer opgeslaan in Ije-Haábarim, by die grens van Moab.

45 En hulle het van Ijim af opgebreek en laer opgeslaan in Dibon-Gad.

46 En hulle het van Dibon-Gad af opgebreek en laer opgeslaan in Almon-Diblataim.

47 En hulle het van Almon-Diblataim af opgebreek en laer opgeslaan in die gebergte Abárim, voor Nebo.

48 En hulle het van die gebergte Abárim af opgebreek en laer opgeslaan in die vlaktes van Moab, by die Jordaan van Jérgo.

49 En hulle het laer opgeslaan by die Jordaan van Bet-Hajésimot af tot by Abel-Hassittim, in die vlaktes van Moab.

50 En die HERE het met Moses gespreek in die vlaktes van Moab, by die Jordaan van Jérgo, en gesê:

51 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As julle deur die Jordaan in die land Kanaän intrek,

52 dan moet julle al die bewoners van die land voor julle uit verdrywe en hulle stene met beeldhouwerk verniel; ook moet julle al hulle gegote beelde verniel en al hulle hoogtes verwoes.

53 En julle moet die land in besit neem en daarin woon; want Ek het die land aan julle gegee om dit te besit.

54 En julle moet die land deur die lot as erfdeel verwerwe, volgens julle geslagte; vir die wat baie is, moet julle hulle erfdeel groot maak, en vir die wat min is, moet julle hulle erfdeel klein maak. Waar die lot vir iemand val, moet dit syne wees; volgens julle voorvaderlike stamme moet julle dit as erfdeel verwerwe.

55 Maar as julle die bewoners van die land nie voor julle uit verdrywe nie, dan sal die wat julle van hulle laat oorbly soos dorings in julle oë wees en soos angels in julle sye, en hulle sal julle beveg in die land waar julle in woon.

56 En soos Ek gedink het om aan hulle te doen, sal Ek aan julle doen.

Beskrywing van die grense van Kanaän deur God.

34 VERDER het die HERE met Moses gespreek en gesê:

2 Gee bevel aan die kinders van Israel en sê vir hulle: As julle in die land Kanaän kom, dan sal dit die land wees wat aan julle as erfdeel sal val; die land Kanaän volgens sy grense.

3 Julle suidekant dan moet vandie woestyn Sin af langs Edom wees; en julle suidelike grens moet aan die oostekant van die end van die Soutsee af wees;

4 en julle grens moet suid van Skerpioen-nek swaai en oorloop na Sin toe totdat dit doodloop suid van Kades-Barnéa; dan moet dit aanloop na Hasar-Addar en oor na Asmon toe.

5 Verder moet die grens swaai van Asmon af na die spruit van Egipte toe, sodat dit by die see doodloop.

6 Aangaande die westelike grens, dit moet vir julle die Groot See saam met sy gebied wees; dit moet julle westelike grens wees.

7 En dit moet julle noordelike grens wees: van die Groot See af moet julle jul grenslyn trek na die berg Hor.

8 Van die berg Hor af moet julle die grenslyn trek tot by die ingang na Hamat; en die grens moet doodloop by Sedad.

9 Dan moet die grens aanloop na Sifron toe, en dit moet doodloop by Hasar-Enan. Dit moet julle noordelike grens wees.

10 Verder moet julle as jul oostelike grens die lyn trek van Hasar-Enan af na Sefam toe.

11 En die grens moet aflowp van Sefam af na Ha ribla toe, oos van Ain; dan moet die grens aflowp en skrams oor die hange van die meer Kinnéret gaan, aan die oostekant.

12 Verder moet die grens aflowp na die Jordaan totdat dit doodloop by die Soutsee. Dit moet vir julle die land wees volgens sy grense rondom.

13 En Moses het aan die kinders van Israel bevel gegee en gesê: Dit is die land wat julle deur die lot as erfdeel sal verwerwe, wat die HERE beveel het om aan die nege stamme en aan die halwe stam te gee.

14 Want die stam van die kinders van die Rubeniete volgens hulle famielies en die stam van die kinders van die Gadiete volgens hulle famielies en die halwe stam van Manasse het al ontvang—hulle het hul erfdeel ontvang.

15 Die twee stamme en die halwe stam het hulle erfdeel aan die oostekant van die Jordaan van Jérgo, teen sonop, ontvang.

16 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

17 Dit is die name van die manne wat vir julle die land as erfenis moet verdeel: die priester Eleásar en Josua, die seun van Nun.

18 Daarby moet julle uit elke stam een owerste neem om die land as erfenis te verdeel.

19 En dit is die name van die manne: van die stam van Juda—Kaleb, die seun van Jefunne;

20 en van die stam van Símeon se kinders—Sémuel, die seun van Ammihud;

21 van die stam van Benjamin—Elídad, die seun van Kislon;

22 en van die stam van Dan se kinders as owerste—Bukki, die seun van Jogli;

23 van die kinders van Josef: van die stam van Manasse se kinders as owerste—Hánniel, seun van Efod.

24 en van die stam van Efraim se kinders as owerste—Kémuel, die seun van Siftan;

25 en van die stam van Sébulon se kinders as owerste—Elísafan, die seun van Parnag;

26 en van die stam van Íssaskar se kinders as owerste—Páltiél, die seun van Assan;

27 en van die stam van Aser se kinders as owerste—Ahíhud, die seun van Selómi;

28 en van die stam van Náftali se kinders as owerste—Pedáel, die seun van Ammíhud.

29 Dit is hulle aan wie die HERE bevel gegee het om die erfenis vir die kinders van Israel in die land Kanaán te verdeel.

Die getal stede wat aan die Leviete afgestaan moes word. Die ses vrystede.

35 EN die HERE het met Moses gespreek in die vlaktes van Moab, by die Jordaan van Jérgo, en gesê:

2 Gee bevel aan die kinders van Israel dat hulle aan die Leviete van hulle erflike besitting stede gee om te bewoon; ook moet julle weiveld rondom die stede aan die Leviete gee.

3 En die stede moet vir hulle dien om te bewoon; maar die weiveld wat daarby behoort, moet vir hulle diere en hulle besitting en al hulle lewende hawe wees.

4 En die weiveld van die stede wat julle aan die Leviete gee, moet van die stadsmuur af buitentoe duisend el rondom wees.

5 En julle moet buitekant die stad meet: aan die oostekant twee duisend el en aan die suidekant twee duisend el en aan die westekant twee duisend el en aan die noordekant twee duisend el, en die stad in die middel. Dit moet vir hulle as weiveld van die stede dien.

6 En die stede wat julle aan die Leviete gee, moet die ses vrystede wees wat julle moet gee, dat die een wat 'n doodslag begaan het, daarheen kan vlug; en daarby moet julle twee en veertig stede gee.

7 Al die stede wat julle aan die Leviete gee, moet wees agt en veertig stede, hulle saam met hul weiveld.

8 En wat die stede betref wat julle uit die besitting van die kinders van Israel gee—julle moet van die wat baie is, baie neem, en van die wat min is, min neem;

elke stam moet van sy stede aan die Leviete gee volgens die erfdeel wat hulle gaan kry.

9 Verder het die HERE met Moses gespreek en gesê:

10 Spreek met die kinders van Israel en sê vir hulle: As julle deur die Jordaan na die land Kanaán trek,

11 dan moet julle gunstig-geleë stede vir julle uitsoek; as vrystede moet hulle vir julle dien, dat die een wat 'n doodslag begaan het, een wat met 'n ongeluk 'n mens doodgeslaan het, daarheen kan vlug.

12 En die stede moet vir julle as toevlug dien vanweë die bloedwreker, sodat hy wat 'n doodslag begaan het, nie sterwe voordat hy voor die vergadering gestaan het om geoordeel te word nie.

13 En die stede wat julle gee, moet vir julle, ses in getal, as vrystede dien.

14 Drie van die stede moet julle oos van die Jordaan gee, en drie daarvan moet julle in die land Kanaán gee; vrystede moet hulle wees.

15 Vir die kinders van Israel en die vreemdeling en die bywoner onder hulle moet hierdie ses stede as toevlug dien, sodat elkeen daarheen kan vlug wat met 'n ongeluk 'n mens doodgeslaan het.

16 Maar as hy hom slaan met 'n yster-voorwerp, sodat hy sterwe, dan is hy 'n moordenaar; die moordenaar moet sekerlik doodgemaak word.

17 En as hy hom slaan met 'n klip in die hand—waardeer iemand kan sterwe—en hy sterwe, dan is hy 'n moordenaar; die moordenaar moet sekerlik doodgemaak word.

18 Of as hy hom slaan met 'n houtvoorwerp in die hand—waardeer iemand kan sterwe—en hy sterwe, dan is hy 'n moordenaar; die moordenaar moet sekerlik doodgemaak word.

19 Die bloedwreker, hy moet die moordenaar doodmaak; as hy hom kry, moet hy hom doodmaak.

20 En as hy hom uit haat stamp of met opset na hom gooi, sodat hy sterwe,

21 of hom uit vyandskap met sy hand slaan, sodat hy sterwe, dan moet hy wat geslaan het, sekerlik doodgemaak word; hy is 'n moordenaar; die bloedwreker moet die moordenaar doodmaak as hy hom kry.

22 Maar as hy hom onvoorsiens, sonder vyandskap, stamp of enigiets sonder opset na hom gooi;

Verbod aan erfdogters om buite hulle vaderlike stam te trou.

36 EN die familielid van die geslag van die kinders van Gilead, die seun van Magir, die seun van Manasse, uit die geslagte van Josef se kinders, het nadergekom en voor Moses en die owerstes, die familielid van die kinders van Israel gespreek

2 en gesê: Die HERE het aan my heer bevel gegee om die land deur die lot as erfenis aan die kinders van Israel te gee; ook het my heer van die HERE bevel ontvang om die erfdeel van ons stamgenoot Sélofhad aan sy dogters te gee.

3 As hulle nou die vroue word van een van die seuns uit die ander stamme van die kinders van Israel, dan word hulle erfdeel van ons vaders se erfdeel weggeneneem en gevoeg by die erfdeel van die stam waarby hulle sal behoort; so sal dan die erfdeel wat ons deur die lot aangewys is, ingekort word.

4 En as die jubeljaar vir die kinders van Israel aanbreek, dan word hulle erfdeel gevoeg by die erfdeel van die stam waarby hulle sal behoort; so sal dan hulle erfdeel van die erfdeel van ons vaders se stam weggeneneem word.

5 Toe het Moses die kinders van Israel volgens die bevel van die HERE gelas en gesê: Die stam van die kinders van Josef praat reg.

6 Dit is die saak wat die HERE aangaande die dogters van Sélofhad beveel het deur te sê: Laat hulle die vroue word van hom wat goed is in hulle oë; hulle moet net trou in 'n geslag van die stam van hulle vader,

7 sodat die erfdeel van die kinders van Israel nie van stam tot stam oorgaan nie; want die kinders van Israel moet elkeen die erfdeel van die stam van sy vaders vashou.

8 En elke dogter wat 'n erfdeel kry, uit die stamme van die kinders van Israel, moet die vrou word van een uit die geslag van die stam van haar vader, sodat die kinders van Israel elkeen die erfdeel van sy vaders kan erwe.

9 So sal dan 'n erfdeel nie van een stam na 'n ander stam oorgaan nie; want die stamme van die kinders van Israel moet elkeen sy erfdeel vashou.

10 Soos die HERE Moses beveel het, so het die dogters van Sélofhad gedoen:

23 of as hy met enige klip waardeer iemand kan sterwe—as hy, sonder om dit te sien, dit op hom laat val, sodat hy sterwe, terwyl hy geen vyand van hom was en sy onheil nie gesoek het nie,

24 dan moet die vergadering tussen hom wat doodgeslaan het en die bloedwreker oordeel volgens hierdie voor-skrifte.

25 En die vergadering moet hom wat 'n doodslag begaan het, red uit die hand van die bloedwreker, en die vergadering moet hom laat teruggaan na sy vrystad waarheen hy gevlug het; en hy moet daarin bly tot die dood van die hoëpriester vir wie hulle met die heilige olie gesalf het.

26 Maar as hy wat 'n doodslag begaan het, oot buitekant die grens van sy vrystad gaan waarheen hy moes vlug,

27 en die bloedwreker hom buitekant die grens van sy vrystad kry, en die bloedwreker hom doodslaai wat 'n doodslag begaan het, dan sal daar vir hom geen bloedschuld wees nie.

28 Want hy moet in sy vrystad bly tot die dood van die hoëpriester; maar ná die dood van die hoëpriester mag die een wat 'n doodslag begaan het, teruggaan na die land waar sy besitting lê.

29 En dit moet vir julle 'n regsinsetting wees in julle geslagte, in al julle woonplekke.

30 As iemand 'n mens doodslaai, dan moet hulle op verklaring van getuie die moordenaar doodmaak; maar een getuie is nie genoegsaam om iemand tot die dood te veroordeel nie.

31 Maar julle mag geen losgeld aanneem vir die lewe van 'n moordenaar wat skuldig is om te sterwe nie, want hy moet sekerlik doodgemaak word.

32 Ook mag julle geen geld aanneem om iemand vry te stel van die vlug na sy vrystad—sodat hy kan teruggaan om in die land te woon—tot op die dood van die hoëpriester nie.

33 En julle mag die land nie onheilighaar julle in is nie; want die bloed onheilighaar die land, en vir die land word geen versoening gedoen vir die bloed wat daarin vergiet is nie, as net deur die bloed van hom wat dit vergiet het.

34 En jy mag die land waar julle in woon, nie verontreinig nie, omdat Ek daarin woon; want Ek, die HERE, woon onder die kinders van Israel.

11 Magla, Tirsas en Hogla en Milka en Noa, die dogters van Sélofhad, het die vroue geword van die seuns van hulle ooms;

12 hulle het die vroue geword van manne uit die geslagte van die kinders van Manasse, die seun van Josef. So het

dan hulle erfdeel gebly in die stam van die geslag van hulle vader.

13 Dit is die geboorte en die verordeninge wat die HERE deur Moses die kinders van Israel beveel het, in die vlaktes van Moab by die Jordaan van Jérgo.

DIE VYFDE BOEK VAN MOSES, GENOEM DEUTERONÓMIUM

Kort verhaal van wat met Israel in die woestyn gebeur het.

1 DIT is die woorde waarmee Moses die hele Israel toegesprek het oos van die Jordaan in die woestyn, in die Vlake teenoor Suf, tussen Paran en Tofel en Laban en Háserot en Di-Sahab.

2 Elf dae is die pad van Horeb af na die gebergte Seir tot by Kades-Barnéa.

3 En in die veertigste jaar, in die elfde maand, op die eerste van die maand, het Moses met die kinders van Israel gesprek net soos die HERE ten opsigte van hulle aan hom bevel gegee het;

4 nadat hy Sihon, die koning van die Amoriete, wat in Hesbon gewoon het, en Og, die koning van Basan, wat in Astarot gewoon het, in Edréi verslaan het.

5 Oos van die Jordaan in die land van Moab het Moses onderneem om hierdie wet uit te lê deur te sê:

6 Die HERE onse God het met ons by Horeb gesprek en gesê: Julle het lank genoeg by hierdie berg gebly.

7 Draai weg en breek op en gaan na die gebergte van die Amoriete en na al hulle bure in die Vlake, in die Gebergte en in die Laeveld en in die Suidland en by die seekus—die land van die Kanaaniëte, en die Libanon, tot by die groot rivier, die Eufratrivier.

8 Kyk, Ek gee die land aan julle oor; gaan in en neem die land in besit wat die HERE aan julle vaders Abraham, Isak en Jakob met 'n eed beloof het om dit aan hulle te gee en aan hulle nageslag ná hulle.

9 En ek het met julle in dié tyd gesprek en gesê: Ek kan julle alleen nie dra nie.

10 Die HERE julle God het julle vernienigvuldig; en kyk, julle is vandag soos die sterre van die hemel in menigte.

11 Mag die HERE, die God van julle vaders, by julle byvoeg duisendmaal soveel as wat julle is, en julle sien soos Hy julle beloof het!

12 Hoe sou ek die moeilikheid en die las en die regsake van julle alleen kan dra?

13 Bring tog wyse en verstandige en ervare manne uit julle stamme aan, dat ek hulle as julle hoofde kan aanstel.

14 Hierop het julle my geantwoord en gesê: Die woord wat u gesprek het, is goed om uit te voer.

15 Toe het ek die hoofde van julle stamme, wyse en ervare manne, geneem en hulle as hoofde oor julle aangestel, owerstes oor duisend en owerstes oor honderd en owerstes oor vyftig en owerstes oortien en opsigters vir julle stamme.

16 En ek het in dié tyd aan julle regters bevel gegee en gesê: Neem julle broers in verhoor en oordeel regverdig tussen 'n man en sy broer en die vreemdeling wat by hom is.

17 Julle mag in die gereg nie partydig wees nie; julle moet klein sowel as groot aanhoor; julle mag niemand ontsien nie, want die gereg is die saak van God. Maar die saak wat vir julle te moeilik is, moet julle na my toe bring, en ek sal dit in verhoor neem.

18 So het ek julle dan in dié tyd al die dinge beveel wat julle moet doen.

19 Toe het ons van Horeb af opgebreek en ons het daardie hele groot en vreeslike woestyn deurgetrek wat julle op pad na die gebergte van die Amoriete gesien het; en ons het tot by Kades-Barnéa gekom.

20 Toe het ek vir julle gesê: Julle het tot by die gebergte van die Amoriete gekom wat die HERE onse God aan ons sal gee.

21 Kyk, die HERE jou God het die land aan jou oorgegee; trek op, neem dit in besit soos die HERE, die God van jou vaders, jou gesê het; wees nie bevrees en wees nie verskrik nie.

22 Toe het julle almal na my toe aangekom en gesê: Laat ons manne voor ons uit stuur, dat hulle vir ons die land kan verken en ons berig kan bring aangaande die pad waarlangs ons moet optrek, en die stede waarby ons sal kom.

23 En die saak was goed in my oë, sodat ek twaalf man uit julle, uit elke stam een man, geneem het.

24 En hulle het weggegaan en na die gebergte opgetrek en tot by die dal Eskol gekom en dit verken.

25 Hulle het toe van die vrugte van die land met hulle saamgeneem en dit na ons afgebring en aan ons verslag gegee en gesê: Die land wat die HERE onse God aan ons sal gee, is goed.

26 Maar julle wou nie optrek nie, maar was wederstrewig teen die bevel van die HERE julle God.

27 En julle het in jul tente gemurmureer en gesê: Omdat die HERE ons haat, het Hy ons uit Egipteland uitgelei om ons in die hand van die Amoriete oor te gee, dat hulle ons verdelg.

28 Waarheen moet ons optrek? Ons broers het ons hart laat versmet deur te sê: Dit is 'n volk groter en hoër van gestalte as ons; die stede is groot en tot by die hemel versterk; en ons het daar ook die kinders van die Enakiete gesien.

29 Toe het ek vir julle gesê: Word nie verskrik en wees nie bevrees vir hulle nie.

30 Die HERE julle God wat voor julle uit trek, Hy sal vir julle stry net soos Hy voor julle oë met julle in Egipte gedoen het.

31 en in die woestyn waar jy gesien het hoe die HERE jou God jou gedra het soos 'n man sy seun dra, op die hele pad wat julle getrek het totdat julle tot by hierdie plek gekom het.

32 Maar ondanks hierdie woord het julle nie geglo in die HERE julle God nie—

33 wat voor julle uit getrek het op die pad, om vir julle 'n plek uit te soek om julle laer op te slaan, snags in die vuur om julle te laat sien op die pad waar julle langs moes trek, en bedags in die wolke.

34 En toe die HERE die stem van julle woorde hoor, het Hy toornig geword en gesweer en gesê:

35 Waarlik, geeneen van hierdie manne, hierdie verkeerde geslag, sal die goeie land sien wat Ek met 'n eed beloof het om aan julle vaders te gee nie—

36 behalwe Kaleb, die seun van Jefoné; hy sal dit sien, en aan hom en sy kinders sal Ek die land gee waar hy op geloop het, omdat hy volhard het om die HERE te volg.

37 Ook was die HERE toornig op my om julle ontwil, sodat Hy gesê het: Jy sal daar ook nie inkom nie.

38 Josua, die seun van Nun, wat voor jou staan—hy sal daar inkom; versterk hom, want hy sal Israel dit laat beërwe.

39 En julle kindertjies van wie julle gesê het: Hulle sal 'n buit word! en julle kinders wat vandag van geen goed of kwaad af weet nie—hulle sal daar inkom en aan hulle sal Ek dit gee, en hulle sal dit in besit neem.

40 Maar julle, draai om en trek weg na die woestyn op pad na die Skelfsee.

41 Toe het julle geantwoord en vir my gesê: Ons het teen die HERE gesondig; ons self sal optrek en veg net soos die HERE onse God ons beveel het. En toe julle elkeen sy oorlogswapens aangord en daar nog maklik oor dink om in die gebergte op te trek,

42 het die HERE vir my gesê: Sê vir hulle: Julle mag nie optrek en veg nie—want Ek is nie onder julle nie—dat julle nie voor julle vyande verslaan word nie.

43 Maar toe ek met julle gesprek het, het julle nie geluister nie, maar julle was wederstrewig teen die bevel van die HERE en het vermetel in die gebergte opgetrek.

44 Toe het die Amoriete wat in die gebergte gewoon het, uitgetrek julle tegevoet en julle agtervolg soos die byemaak; en hulle het julle verstrooi in Seir tot by Horma.

45 En julle het teruggekom en voor die aangesig van die HERE gewene, maar die HERE het na julle stem nie geluister en julle geen gehoor gegee nie.

46 So het julle dan baie dae in Kades gebly, solank as julle daar gebly het.

2 DAARNA het ons gedraai en weggetrek na die woestyn, op pad na die Skelfsee, soos die HERE vir my gesê het, en ons het om die gebergte van Seir getrek, baie dae lank.

2 Toe het die HERE met my gespreek en gesê:

3 Julle het lank genoeg om hierdie gebergte getrek. Draai noordwaarts weg, 4 en gee aan die volk bevel en sê: Julle gaan trek deur die grondgebied van julle broers, die kinders van Esau wat in Seir woon, en hulle sal vir julle vrees; pas dan goed op;

5 begeef julle nie in die oorlog teen hulle nie, want Ek sal julle van hulle land selfs nie 'n voetbreed gee nie; want Ek het aan Esau die gebergte van Seir as 'n besitting gegee.

6 Voedsel moet julle vir geld van hulle koop, dat julle kan eet; en julle moet ook water vir geld van hulle koop, dat julle kan drink.

7 Want die HERE jou God het jou gesien in al die werk van jou hand; Hy ken jou trek deur hierdie groot woestyn; nou veertig jaar lank was die HERE jou God met jou; geen ding het jou ontbreek nie.

8 Daarop het ons verder getrek, weg van ons broers, die kinders van Esau, wat in Seir woon, weg van die pad deur die Vlakte, weg van Elat en Eséon-Geber; ons het toe weggedraai en verder getrek op pad na die woestyn van Moab.

9 Toe het die HERE vir my gesê: Behandel Moab nie as vyand en begeef jou nie in die oorlog teen hulle nie; want Ek sal jou niks van sy land as besitting gee nie, omdat Ek Ar aan die kinders van Lot as 'n besitting gegee het.

10 Die Emiete het tevore daarin gewoon, 'n volk groot en talryk en hoog van gestalte soos die Enakiete.

11 Hulle word ook vir Refaiete gehou, soos die Enakiete; maar die Moabiete het hulle Emiete genoem.

12 Ook het die Horiete tevore in Seir gewoon; maar die kinders van Esau het hulle uit hul besitting verdrywe en voor hulle uit verdelf en in hulle plek gaan woon, net soos Israel gedoen het met die land van sy besitting wat die HERE aan hulle gegee het.

13 Maak nou klaar en trek oor die spruit Sered. Toe het ons oor die spruit Sered getrek.

14 En die dae van ons trek van Kades-Barné af totdat ons oor die spruit Sered gegaan het, was agt en dertig jaar—toddie heele geslag, die krygsmanne, uit die laer omgekrom het soos die HERE vir hulle gesweer het.

15 So was die hand van die HERE dan ook teen hulle om hulle uit die laer te vernietig totdat hulle omgekrom het.

16 En toe al die krygsmanne heeltemal onder die volk uit weggesterf het, 17 het die HERE met my gespreek en gesê:

18 Jy trek vandag die grens van Moab by Ar oor,

19 en jy sal kom in die nabyheid van die kinders van Ammon; behandel hulle nie as vyande en begeef jou nie in die oorlog teen hulle nie; want Ek sal jou niks van die kinders van Ammon se land as besitting gee nie, omdat Ek dit aan die kinders van Lot as besitting gegee het.

20 Dit word ook as 'n land van Refaiete beskou: Refaiete het vantevore daarin gewoon, en die Ammoniete het hulle Samsummiete genoem—

21 'n volk groot en talryk en hoog van gestalte soos die Enakiete—maar die HERE het hulle voor hulle uit verdelf, sodat hulle dié uit hulle besitting verdryf en in hulle plek gaan woon het;

22 soos Hy in die geval van die kinders van Esau gedoen het wat in Seir woon, voor wie Hy die Horiete verdelf het, sodat hulle dié uit hulle besitting verdryf en in hulle plek gaan woon het tot vandag toe.

23 Ook het die Kaftoriete wat uit Kaftor afkomstig was, die Awiete wat in dorpe tot by Gasa gewoon het, verdelf en in hulle plek gaan woon.

24 Maak klaar, breek op en trek deur die Arnonrivier. Kyk, Ek gee Sihon, die koning van Hesbon, die Amoret, en sy land in jou hand; begin om in besit te neem en begeef jou in die oorlog teen hom.

25 Vandag sal Ek begin om die skrik en die vrees vir jou op die volke onder die hele hemel te lê, sodat hulle as hulle die tyding aangaande jou hoor voor jou sal sidder en bewo van agns.

26 Toe het ek boodskappers gestuur uit die woestyn van Kedémet na Sihon, die koning van Hesbon, met woorde van vrede om te sê:

27 Laat my deur jou land gaan; ek sal net padlangs trek; ek sal nie regs of links uitdraai nie.

28 Voedsel moet jy my verkoop vir geld, dat ek kan eet; en water moet jy my gee vir geld, dat ek kan drink; laat my net te voet deurtrek—

29 soos die kinders van Esau wat in

Seir woon, en die Moabiete wat in Ar woon, met my gedoen het—toddie ek deur die Jordaan trek in die land wat die HERE onse God aan ons sal gee.

30 Maar Sihon, die koning van Hesbon, wou ons by hom nie laat deurtrek nie; want die HERE jou God het sy gees verhard en sy hart verstok, dat Hy hom in jou hand kan gee soos dit vandag is.

31 En die HERE het vir my gesê: Kyk, Ek begin om Sihon en sy land aan jou oor te gee; begin om in besit te neem, om sy land in besit te neem.

32 Toe het Sihon uitgetrek ontegemoot, hy en sy hele volk, om te veg by Jahas.

33 En die HERE onse God het hom aan ons oorgegee, sodat ons hom en sy seuns en sy hele volk verslaan het.

34 En ons het in dié tyd al sy stede ingeneem en elke stad met die banvloek getref, mans en vroue en kinders; ons het geen vrygeraakte laat oorbly nie.

35 Net die vee het ons vir ons geroof en die buit van die stede wat ons ingeneem het.

36 Van Ároër af wat aan die kant van die Arnonrivier lê, en die stad in die dal, tot by Gilead was daar vir ons geen vesting onneembaar nie—die HERE onse God het alles aan ons oorgegee.

37 Net naby die land van die kinders van Ammon het jy nie gekom nie: die hele kant van die Jabbokrivier en diestede van die gebergte en alles wat die HERE onse God verbied het.

3 DAARNA het ons weggedraai en op pad na Basan opgetrek; en Og, die koning van Basan, het uitgetrek ons tegemoet, hy en sy hele volk, om te veg by Edréi.

2 Toe het die HERE vir my gesê: Wees nie bevrees vir hom nie, want Ek gee hom en sy hele volk en sy land in jou hand; en jy moet met hom doen soos jy gedoen het met Sihon, die koning van die Amorie, wat in Hesbon gewoon het.

3 En die HERE onse God het ook Og, die koning van Basan, en sy hele volk in ons hand gegee, sodat ons hom verslaan het totdat daar van hom niemand oor was wat vrygeraak het nie.

4 En ons het in dié tyd al sy stede ingeneem; daar was geen vesting wat ons van hulle nie afgeneem het nie: sestig stede, die hele landstreek Argob, die koninkryk van Og in Basan.

5 Al hierdie stede was versterk met hoë mure, poorte en grendels, behalwe 'n groot menigte van onbemuurde stede.

6 En ons het hulle met die banvloek getref soos ons met Sihon, die koning van Hesbon, gedoen het deur elke stad, mans, vroue en kinders met die banvloek te tref.

7 Maar al die vee en die buit van die stede het ons vir ons geroof.

8 So het ons dan in dié tyd die land uit die hand van die twee konings van die Amorie duskant die Jordaan geneem, van die Arnonrivier af tot by die berg Hermon—

9 die Sidoniërs noem Hermon Sirjon; maar die Amorie noem dit Senir—

10 al die stede van die gelykte en die hele Gilead en die hele Basan tot by Salga en Edréi, stede van die koninkryk van Og in Basan.

11 Want Og, die koning van Basan, het net alleen oorgebly van die Refaiete. Is sy ledikant, 'n ysterledikant, nie daar in Rabba van die kinders van Ammon nie? Nege el is sy lengte en vier el sy breedte, gewone elle.

12 En hierdie land het ons in dié tyd in besit geneem: van Ároër af wat by die Arnonrivier lê, en die helfte van die gebergte van Gilead met die stede daarvan het ek aan die Rubeniete en die Gadiete gegee.

13 En die orige deel van Gilead saam met die hele Basan, die koninkryk van Og, het ek aan die halwe stam van Manasse gegee—die hele landstreek Argob. Daardie hele Basan word Land van die Refaiete genoem.

14 Jaír, die seun van Manasse, het die hele landstreek Argob tot by die grens van die Gesuriëte en die Maagatiëte gekry en dit, naamlik Basan, na sy naam Jaírsdorpe genoem tot vandag toe.

15 En aan Magir het ek Gilead gegee. 16 Maar aan die Rubeniete en die Gadiete het ek van Gilead af tot by die Arnonrivier gegee, die middel van die rivier, saam met sy grondgebied, en tot by die Jabbokrivier, die grondgebied van die kinders van Ammon.

17 Daarby die Vlakte en die Jordaan, saam met grondgebied, van Kinnérét af tot by die See van die Vlakte, die Soutsee, onder aan die hange van Pisga teen die ooste.

18 Verder het ek in dié tyd aan julle

bevel gegee en gesê: Die HERE julle God het aan julle hierdie land gegee om dit in besit te neem; gewapend moet julle voor julle broers, die kinders van Israel, oortrek—al die dapper manne.

19 Net julle vroue en julle kinders en julle vee—ek weet dat julle baie vee het—kan in julle stede bly wat ek aan julle gegee het;

20 totdat die HERE vir julle broers soos vir julle rus gee, en hulle ook die land in besit neem wat die HERE julle God aan hulle oorkant die Jordaan sal gee; dan kan julle teruggaan elkeen na sy besitting wat ek aan julle gegee het.

21 Ook het ek Josua in dié tyd beveel en gesê: Jou oë het alles gesien wat die HERE julle God aan hierdie twee konings gedoen het. So sal die HERE aan al die koninkryke doen waarheen jy oortrek.

22 Julle moet vir hulle nie bang wees nie, want dit is die HERE julle God wat vir julle stry.

23 Ook het ek die HERE in dié tyd gesmeek en gesê:

24 Here, HERE! Ú het begin om u kneg u grootheid en u sterke hand te laat sien; want watter God is daar in die hemel en op die aarde wat sulke werke en sulke magtige daade kan doen soos U?

25 Laat my tog oortrek en die goeie land sien wat oorkant die Jordaan lê, daardie goeie bergland en die Libanon! 26 Maar die HERE het toornig op my geword om julle ontwil en na my nie geluister nie; maar die HERE het vir my gesê: Dit is nou genoeg! Moenie nog verder met My oor hierdie saak spreek nie.

27 Klim op die top van Pisga en slaan jou oë op na die weste en na die noorde en na die suide en na die ooste, en bekijk dit met jou oë; want jy mag oor hierdie Jordaan nie gaan nie.

28 Gee dan bevel aan Josua en versterk hom en moedig hom aan, want hy sal voor hierdie volk uit deurtrek, en hy sal hulle die land wat jy sal sien, laat erwe.

29 En ons het in die dal teenoor Bet-Peor gebly.

Vermaning om die geboorte van God te onderhou.

4 **LUISTER** dan nou, Israel, na die insettinge en die verordeninge wat

ek julle leer om te doen, sodat julle mag lewe en inkom en die land wat die HERE, die God van julle vaders, aan julle sal gee, in besit mag neem.

2 Julle mag by die woord wat ek julle beveel, niks byvoeg nie, en julle mag daar niks van weglaat nie; sodat julle die geboorte van die HERE julle God mag onderhou, wat ek julle beveel.

3 Julle oë het gesien wat die HERE weens Baäl-Peor gedoen het; want al die manne wat agter Baäl-Peor aan geloop het, dié het die HERE jou God onder jou uit verdelf.

4 Julle daarenteen wat die HERE julle God aangehang het, is vandag nog almal in die lewe.

5 Kyk, julle het ek insettinge en verordeninge geleer soos die HERE my God my beveel het, om so te handel in die land waarheen julle gaan om dit in besit te neem.

6 Onderhou dit dan en doen dit; want dit is julle wysheid en julle verstand voor die oë van die volke wat al hierdie insettinge sal hoor en sê: Waarlik, hierdie grootnasies is 'n wyse en verstandige volk.

7 Want watter groot nasie het gode wat vir hulle so naby is soos die HERE onse God so dikwels as ons Hom aanroep?

8 En watter grootnasie is daar wat sulke regverdige insettinge en verordeninge het soos hierdie hele wet wat ek julle vandag voorhou?

9 Neem jou net in ag en wees terdê op jou hoede, dat jy die dinge nie vergeet wat jou oë gesien het nie, en dat hulle uit jou hart nie wyk al die dae van jou lewe nie; en jy moet dit aan jou kinders en jou kindskinders bekendmaak.

10 Die dag dat jy voor die aangesig van die HERE jou God by Horeb gestaan het, toe die HERE vir my gesê het: Vergader die volk vir My, en Ek sal hulle my woorde laat hoor, dat hulle kan leer om My te vrees al die dae wat hulle op die aarde lewe, en dit hulle kinders kan leer.

11 Toe het julle nadergekom en onderaan die berg gaan staan; en die berg het met vuur gebrand tot in die middel van die hemel, met duisternis, wolke en donkerheid.

12 En die HERE het met julle uit die vuur gespreek; julle het 'n stem van woorde gehoor, maar geen verskyning gesien nie—net 'n stem was daar.

13 Toe het Hy aan julle sy verbond verkondig wat Hy julle beveel het om te doen, die tien woorde, en dit op twee kliptafels geskrywe.

14 Ook het die HERE my in dié tyd beveel gegee om julle die insettinge en verordeninge te leer, dat julle dit kan doen in die land waarheen julle oortrek om dit in besit te neem.

15 Neem julle dan terdê in ag vir julle siele—want julle het géén verskyning gesien op die dag dat die HERE by Horeb uit die vuur met julle gespreek het nie—

16 sodat julle nie verderflik handel deurdadig vir julle 'n gesnede beeld, 'n gelykenis van enige afgodsbeeld, maak nie: 'n afbeelding van man of vrou,

17 'n afbeelding van enige dier wat op die aarde is, 'n afbeelding van enige gevleuelde voël wat in die lug vlieg,

18 'n afbeelding van enigiets wat op die aarde kruip, 'n afbeelding van enige vis wat in die water onder die aarde is;

19 dat jy ook jou oë nie na die hemel opslaan, en as jy die son sien en die maan en die sterre, die hele leër van die hemel, jou laat verlei en voor hulle neerbuig en hulle dien nie—dinge wat die HERE jou God aan al die volke onder die hele hemel uitgedeel het.

20 Maar die HERE het julle geneem en julle uit die yster-smeltoond, uit Egipte, uitgelei om sy erfvolk te wees soos dit vandag is.

21 Ook was die HERE toornig op my om julle ontwil, en Hy het gesweer dat ek oor die Jordaan nie sal gaan en nie sal kom in die goeie land wat die HERE jou God jou as erfenis sal gee nie.

22 Want ek sal in hierdie land sterwe, ek sal oor die Jordaan nie gaan nie; maar julle sal oorgaan en daardie goeie land in besit neem.

23 Neem julle in ag dat julle die verbond van die HERE julle God wat Hy met julle gemaak het, nie vergeet en vir julle geen gesnede beeld maak nie—'n gelykenis van enigiets wat die HERE jou God jou verbied het.

24 Want die HERE jou God is 'n verterende vuur, 'n jaloerse God.

25 As jy kinders en kindskinders sal verwek en julle in die land verouderd sal wees en verderflik handel deurdadig julle 'n gesnede beeld maak, 'n gelykenis van enigiets, en doen wat verkeerd

is in die oë van die HERE jou God om Hom te terg,

26 dan neem ek vandag die hemel en die aarde as getuie teen julle dat julle sekerlik gou uit die land sal vergaan waarheen julle trek oor die Jordaan om dit in besit te neem; julle sal die dae daarin nie verleng nie, maar sekerlik verdelf word.

27 En die HERE sal julle onder die volke verstrooi, en 'n klein klompie van julle sal onder die nasies oorbly waarheen die HERE julle sal drywe.

28 En daar sal julle gode dien, die werk van mensehande, hout en klip wat nie sien en nie hoor en nie eet en nie ruik nie.

29 Dan sal julle daarvandaan die HERE jou God soek en vind as jy Hom met jou hele hart en jou hele siel soek.

30 As jy in die nood is en al hierdie dinge aan die einde van die dae oor jou kom, dan sal jy na die HERE jou God terugkeer en na sy stem luister.

31 Want die HERE jou God is 'n barmhartige God; Hy sal jou nie verlaat en jou nie in die verderf stort nie; en Hy sal die verbond van jou vaders wat Hy hulle besweer het, nie vergeet nie.

32 Want doen tog ondersoek na die vorige dae wat voor jou gewees het, van die dag af dat God mense op die aarde geskape het, en van die een einde van die hemel tot by die ander einde van die hemel, of so iets groots gebeur het of iets dergeliks gehoor is?

33 Het 'n volk die stem van God uit die vuur hoor spreek, soos jy gehoor het, en in die lewe gebly?

34 Of het God probeer om vir Hom 'n nasie uit 'n ander nasie te gaan neem deur versoekinge, deur tekens en wonders en deur oorlog en deur 'n sterke hand en 'n uitgestrekte arm en deur groot skrikwekkende daade net soos die HERE julle God met julle voor jou oë in Egipte gedoen het?

35 Jy self het dit te sien gekry, dat jy kan weet dat die HERE God is; daar is geen ander buiten Hom nie.

36 Uit die hemel het Hy jou sy stem laat hoor om jou te onderrig; en op die aarde het Hy jou sy groot vuur laat sien, en jy het sy woorde uit die vuur gehoor.

37 En omdat Hy jou vaders liefgehad en hulle nageslag na hulle uitverkies het, en self jou deur sy grote krag uit Egipte uitgelei het,

38 om nasies groter en magtiger as jy voor jou uit te verdrywe en jou in te bring om hulle land aan jou as erfenis te gee soos dit vandag is—

39 daarom moet jy vandag weet en ter harte neem dat die HERE God is bo in die hemel en onder op die aarde; daar is geen ander nie.

40 En jy moet sy insettinge en sy gebooi hou wat ek jou vandag beveel, dat dit met jou en jou kinders ná jou goed mag gaan, en dat jy die dae mag verleng in die land wat die HERE jou God jou vir altyd sal gee.

Vrystede oos van die Jordaan.

41 TOE het Moses drie stede afgesonder oos van die Jordaan, teen sonop,

42 sodat hy wat 'n doodslag begaan het, daarheen kan vlug; wat sy naaste sonder opset doodgeslaan het terwyl hy hom van gister en eergister af nie vyan-dig was nie; sodat hy in een van hierdie stede kan vlug en in die lewe bly.

43 Bese in die woestyn, in die landstreek van die gelykte, vir die Rubeniete; en Ramot in Gilead vir die Gadiete; en Golan in Basan vir die Manassiete.

Herhaling van die Tien Gebooi.

44 EN dit is die wet wat Moses die kinders van Israel voorgedien het.

45 Dit is die getuienis en die insettinge en die verordeninge wat Moses meegedeel het aan die kinders van Israel op hulle tog uit Egipte,

46 oos van die Jordaan, in die dal teenoor Bet-Peor, in die land van Sihon, die koning van die Amoriëte, wat in Hesbon gewoon het, wat deur Moses en die kinders van Israel verslaan is op hulle tog uit Egipte;

47 en hulle het sy land in besit geneem en dieland van Og, die koning van Basan, die twee konings van die Amoriëte oos van die Jordaan teen sonop;

48 van Aroër af, wat aan die kant van die Arnonrivier lê, tot by die berg Sion, dit is Hermon,

49 en die hele Vlakte oos van die Jordaan teen sonop tot by die See van die Vlakte, onder aan die hange van Pisga.

5 EN Moses het die hele Israel laat roep en vir hulle gesê: Hoor, Israel, die insettinge en die verordeninge wat ek vandag voor julle ore uitspreek; julle moet dit leer en dit sorgvuldig hou.

2 Die HERE onse God het by Horeb met ons 'n verbond gemaak.

3 Met ons vaders het die HERE hierdie verbond nie gemaak nie, maar met ons self, ons wat hier vandag almal in die lewe is.

4 Van aangesig tot aangesig het die HERE op die berg uit die vuur met julle gespreek—

5 ek het in dié tyd tussen die HERE en julle gestaan om aan julle die woord van die HERE bekend te maak, want julle was bevrees vir die vuur en het nie op die berg geklim nie—en Hy het gesê:

6 Ek is die HERE jou God wat jou uit Egipteland, uit die slawehuis, uitgelei het.

7 Jy mag geen ander gode voor my aangesig hê nie.

8 Jy mag vir jou geen gesnede beeld of enige gelykenis maak van wat bo in die hemel is, of van wat onder op die aarde is, of van wat in die waters onder die aarde is nie.

9 Jy mag jou voor hulle nie neerbuig en hulle nie dien nie; want Ek, die HERE jou God is 'n jaloerse God wat die misdaad van die vaders besoek aan die kinders, en aan die derde en aan die vierde geslag van die wat My haat;

10 en Ek bewys barmhartigheid aan die kinders van die wat My liefhet en my gebooi onderhou.

11 Jy mag die Naam van die HERE jou God nie ydelik gebruik nie, want die HERE sal die een wat sy Naam ydelik gebruik, nie ongestraf laat bly nie.

12 Onderhou die sabbatdag, dat jy dit heilig soos die HERE jou God jou beveel het.

13 Ses dae moet jy arbei en al jou werk doen;

14 maar die sewende dag is die sabbat van die HERE jou God; dan mag jy geen werk doen nie—jy of jou seun of jou dogter, of jou dienskneg of jou diensmaag, of jou os of jou esel of enige dier van jou, of jou vreemdeling wat in jou poorte is nie; sodat jou dienskneg en jou diensmaag kan rus soos jy.

15 En jy moet daaraan dink dat jy in Egipteland 'n slaaf was, en die HERE jou God jou daarvandaan uitgelei het deur 'n sterke hand en 'n uitgestrekte arm; daarom het die HERE jou God jou beveel om die sabbatdag te hou.

16 Eer jou vader en jou moeder soos die

HERE jou God jou beveel het, dat jou dae verleng mag word en dat dit met jou goed mag gaan in die land wat die HERE jou God aan jou gee.

17 Jy mag nie doodslaan nie.

18 En jy mag nie egbrek nie.

19 En jy mag nie steel nie.

20 En jy mag geen valse getuienis teen jou naaste spreek nie.

21 En jy mag nie jou naaste se vrou begaap nie; en jy mag nie na jou naaste se huis hunker nie—na sy landery of sy dienskneg of sy diensmaag, sy os of sy esel of iets wat van jou naaste is nie.

22 Met hierdie woorde het die HERE julle hele vergadering op die berg, uit die vuur, die wolk en die donkerheid met 'n groot stem toegesprek, en niks meer nie; en Hy het dit op twee kliptafels geskrywe en dit aan my gegee.

23 En toe julle die stem uit die duisternis hoor, terwyl die berg met vuur brand, het julle na my toe aangekom, al die hoofde van julle stamme en julle oudstes,

24 en gesê: Kyk, die HERE onse God het ons sy heerlikheid en sy grootheid laat sien, en ons het sy stem uit die vuur gehoor; vandag het ons gesien dat God met die mens spreek, en hy in die lewe bly.

25 Maar waarom moet ons nou sterwe? Want hierdie groot vuur sal ons verteer. As ons die stem van die HERE onse God nog langer hoor, dan sal ons sterwe.

26 Want wie is daar van alle vlees wat die stem van die lewende God uit die vuur hoor spreek het soos ons en in die lewe gebly het?

27 Gaan ú naderby en hoor alles wat die HERE onse God sal sê; dan kan ú ons alles meedeel wat die HERE onse God met u sal spreek, en ons sal dit hoor en doen.

28 En die HERE het die stem van julle woorde gehoor toe julle met my gespreek het. Toe sê die HERE vir my: Ek het gehoor die stem van die woorde van hierdie volk wat hulle met jou gespreek het; dit is alles goed wat hulle gespreek het.

29 Ag, as hulle maar so 'n hart gehad het om my te vrees en al my gebooi altyd te onderhou, dat dit met hulle en hul kinders vir ewig goed kan gaan.

30 Gaan sê vir hulle: Gaan maar terug na julle tente toe.

31 Maar jy, bly hier by My staan, dat

Ek jou kan meedeel al die gebooi en die insettinge en die verordeninge wat jy hulle moet leer, dat hulle dit kan doen in die land wat Ek hulle sal gee om dit in besit te neem.

32 Sorg dan dat julle doen soos die HERE julle God julle beveel het; julle mag nie regs of links afwyk nie.

33 In al die weë wat die HERE julle God julle beveel het, moet julle wandel, sodat julle kan lewe en dit met julle goed kan gaan en julle die dae kan verleng in die land wat julle in besit sal neem.

Bevel om die gebooi van God te bewaar en om Hom lief te hê. Beloftes van God.

6 DIT is dan die gebod, die insettinge en die verordeninge wat die HERE julle God beveel het om julle te leer, sodat julle dit kan doen in die land waarheen julle oortrek om dit in besit te neem;

2 dat jy die HERE jou God kan vrees om al sy insettinge en sy gebooi wat ek jou beveel, te hou—jy en jou kind en jou kindskind al die dae van jou lewe; en dat jou dae verleng kan word.

3 Hoor dan, Israel, en onderhou dit sorgvuldig, dat dit met jou goed kan gaan en dat julle baie kan vermenigvuldig soos die HERE die God van jou vaders jou beloof het—'n land wat oorloop van melk en heuning.

4 Hoor, Israel, die HERE onse God is 'n enige HERE.

5 Daarom moet jy die HERE jou God liefhê met jou hele hart en met jou hele siel en met al jou krag.

6 En hierdie woorde wat ek jou vandag beveel, moet in jou hart wees;

7 en jy moet dit jou kinders inskerp en daaroor spreek as jy in jou huis sit en as jy op pad is en as jy gaan lê en as jy opstaan.

8 Ook moet jy dit as 'n teken bind op jou hand, en dit moet as 'n voorhoofsband tussen jou oë wees.

9 En jy moet dit op die deurposte van jou huis en op jou poorte skrywe.

10 En as die HERE jou God jou inbring in die land wat Hy aan jou vaders, Abraham, Isak en Jakob met 'n eed beloof het om jou te gee—groot en mooi stede wat jy nie gebou het nie,

11 en huise vol van allerhande goed wat jy nie gevul het nie, en uitgekapt

reënbakke wat jy nie uitgekapt, wingerde en olyfbome wat jy nie geplant het nie, en jy eet en versadig word—

12 neem jou dan in ag dat jy die HERE nie vergeet wat jou uit Egipteland, uit die slawehuis, uitgelei het nie.

13 Jy moet die HERE jou God vrees en Hom dien; en by sy Naam moet jy sweer.

14 Julle mag nie agter ander gode aan loop uit die gode van die volke wat rondom julle is nie—

15 want die HERE jou God is 'n jaloerse God by jou—sodat die toorn van die HERE jou God nie teen jou ontvlam en Hy jou van die aarde verdag nie.

16 Julle mag die HERE jou God nie versoek soos julle Hom by Massa versoek het nie.

17 Julle moet die gebooi van die HERE julle God en sy getuienisse en sy insettinge wat Hy jou beveel het, ywerig onderhou.

18 En jy moet doen wat reg en goed is in die oë van die HERE, dat dit met jou goed kan gaan en jy kan inkom en in besit neem die goeie land wat die HERE aan jou vaders met 'n eed beloof het,

19 terwyl Hy al jou vyande voor jou uit verjaag soos die HERE gespreek het.

20 As jou seun jou later vra en sê: Wat beteken die getuienisse en die insettinge en die verordeninge wat die HERE onse God julle beveel het?

21 dan moet jy vir jou seun sê: Ons was slawe van Farao in Egipte; maar die HERE het ons deur 'n sterke hand uit Egipte uitgelei.

22 En die HERE het groot en onheilbrengende tekens en wonders voor ons oë in Egipte aan Farao en sy hele huis gedoen.

23 En Hy het ons daarvandaan uitgelei om ons in te bring, sodat Hy ons die land kan gee wat Hy aan ons vaders met 'n eed beloof het.

24 En die HERE het ons beveel om al hierdie insettinge te volbring om die HERE onse God te vrees, dat dit met ons altyd goed gaan, om ons in die lewe te hou soos dit vandag is.

25 En dit sal vir ons geregtig wees as ons sorgvuldig al hierdie gebooi hou voor die aangesig van die HERE onse God soos Hy ons beveel het.

Voorskrifte omtrent die gedrag van Israel teenoor die inwoners van Kanaän en hulle afgodery.

7 AS die HERE jou God jou inbring in die land waarheen jy gaan om dit in besit te neem, en Hy baie nasies voor jou uit verjaag: die Hetiete, Girgasië, Amoriete, Kanaäniete, Feresiete, Hewiete en Jebusiete, sewe nasies, meer en magtiger as jy;

2 en die HERE jou God hulle aan jou oorgee, dat jy hulle verslaan, dan moet jy hulle geheel-en-al met die banvloek tref; jy mag geen verbond met hulle maak en hulle nie genadig wees nie.

3 Jy mag jou ook nie met hulle verswaer nie—jy mag jou dogter nie gee aan sy seun, en sy dogter nie neem vir jou seun nie;

4 want hy sal jou seun van My afvallig maak, sodat hulle ander gode dien, en die toorn van die HERE teen julle ontvlam, en Hy jou gou verdag.

5 Maar julle moet met hulle so doen: hulle altare moet julle omgooi en hulle klippilare verbrysel en hulle heilige boomstamme omkap en hulle gesnede beelde met vuur verbrand.

6 Want jy is 'n heilige volk aan die HERE jou God; jou het die HERE jou God uitverkies om uit al die volke wat op die aarde is, sy eiensdomsvolk te wees.

7 Die HERE het 'n welgevalle aan julle gehad en julle uitverkies, nie omdat julle meer was as al die ander volke nie, want julle was die geringste van al die volke.

8 Maar omdat die HERE julle liefgehad en die eed gehou het wat Hy vir julle vaders gesweer het, het die HERE julle met 'n sterke hand uitgelei en jou uit die slawehuis, uit die hand van Farao, die koning van Egipte, verlos.

9 Jy moet dan weet dat die HERE jou God God is, die getroue God wat die verbond en die goedertierenheid hou vir die wat Hom liefhet en sy gebooi onderhou, in duisend geslagte.

10 Maar aan die wat Hom haat, aan elkeen persoonlik vergeld Hy dit, om hom te vernietig; Hy sal met sy hater nie versuim nie, hom persoonlik sal Hy dit vergelde.

11 Hou dan die gebod en die insettinge en die verordeninge wat ek jou vandag beveel om dit te volbring.

12 En omdat julle na hierdie verordeninge sal luister en dit hou en volbring, sal die HERE jou God vir jou die verbond en die goedertierenheid hou wat Hy jou vaders besweer het;

13 en Hy sal jou liefhê en jou seën en jou vermenigvuldig, en Hy sal die vrugte van jou liggaam seën en die vrugte van jou land, jou koring en jou mos en jou olie, die aanteel van jou beeste en die aanteel van jou kleinvee, in die land wat Hy aan jou vaders met 'n eed beloof het om aan jou te gee.

14 Geseënd sal jy wees bo al die volke; daar sal by jou geen man of vrou onvrugbaar wees nie, ook onder jou vee nie.

15 En die HERE sal elke krankheid van jou wegneem en al die kwaai siektes van Egipte wat jy ken, nie op jou lê nie; maar Hy sal hulle lê op almal wat jou haat.

16 En jy sal al die volke verteer wat die HERE jou God aan jou oorgee; jou oog mag hulle nie verskoon nie, en jy mag hulle gode nie dien nie; want dit sal vir jou 'n strik wees.

17 As jy in jou hart dink: Hierdie nasies is meer as ek; hoe sou ek hulle kan verdrywe?

18 Wees dan nie bevrees vir hulle nie; dink gedurig aan wat die HERE jou God aan Farao en die hele Egipte gedoen het,

19 die groot versoekinge wat jou oë gesien het, en die tekens en die wonders en die sterke hand en die uitgestrekte arm waardeur die Here jou God jou uitgelei het; so sal die HERE jou God aan al die volke doen vir wie jy bevrees is.

20 En die HERE jou God sal ook die steekvlies onder hulle stuur totdat hulle omkom wat oorgebly het en wat vir jou weggekruip het.

21 Skrik nie vir hulle nie, want die HERE jou God is by jou, 'n groot en gedugte God.

22 En die HERE jou God sal hierdie nasies so langsaamhand voor jou uit verjaag; jy mag hulle nie gou vernietig nie, dat die ongediertes nie teen jou die oorhand kry nie.

23 Maar die HERE jou God sal hulle aan jou oorgee en hulle in groot verwarring bring totdat hulle verdag word.

24 Ook sal Hy hulle konings in jou hand gee, dat jy hulle naam onder die hemel kan laat verdwyn; niemand sal

teen jou standhou totdat jy hulle verdag het nie.

25 Die gesnede beelde van hulle gode moet julle met vuur verbrand; die silwer en die goud wat daaraan is, mag jy nie begeer of vir jou neem nie, dat jy nie daardeur verstrikt raak nie; want dit is vir die HERE jou God 'n gruwel.

26 En jy mag geen gruwel in jou huis inbring nie, sodat jy nie net so onder die banvloek kom nie; jy moet daar heeltemal 'n afsku van hê en dit geheel-en-al as gruwel beskou; want dit is onder die banvloek.

Vermaning tot gehoorsaamheid deur 'n opsomming van die groot weldade van God.

8 AL die gebooi wat ek jou vandag beveel, moet julle sorgvuldig hou, dat julle mag lewe en vermenigvuldig, en dat julle mag inkom en die land in besit neem wat die HERE aan julle vaders met 'n eed beloof het.

2 En jy moet dink aan die hele pad waarlangs die HERE jou God jou nou veertig jaar lank in die woestyn gelei het tot jou verootmoediging en beproewing, om te weet wat in jou hart is, of jy sy gebooi sal hou of nie.

3 En Hy het jou verootmoedig en jou laat honger ly en jou die manna laat eet wat jy en jou vaders nie geken het nie, om aan jou bekend te maak dat die mens nie van brood alleen lewe nie, maar dat die mens lewe van alles wat uit die mond van die HERE uitgaan.

4 Jou klere het aan jou nie verslyt en jou voet het nou veertig jaar lank nie geswel nie.

5 Erken dan in jou hart dat die HERE jou God jou onderrig soos 'n man sy seun onderrig;

6 en hou die gebooi van die HERE jou God om in sy weë te wandel en Hom te vrees.

7 Want die HERE jou God bring jou in 'n goeie land, 'n land van waterstrome, fontein en onderaardse riviere wat in die laagtes en op die berge uitkom;

8 'n land van koring en gars en wingerdstokke en vyebome en granate; 'n land van olyfbome en heuning;

9 'n land waarin jy brood sonder skaarste sal eet, waarin niks jou sal ontbreek nie; 'n land waarvan die klippe yster is, en uit die berge waarvan jy koper sal uitkap;

10 en jy sal eet en versadig word en die HERE jou God loof oor die goeie land wat Hy jou gegee het.

11 Neem jou in ag dat jy die HERE jou God nie vergeet deur sy gebooi en sy verordeninge en sy insettinge wat ek jou vandag beveel, nie te hou nie;

12 sodat jy nie miskien eet en versadig word en mooi huise bou en bewoon,

13 en jou beeste en jou kleinvee vermeerder, en jou silwer en goud vermeerder, ja alles wat jy het, vermeerder—

14 en jou hart hom dan verhef, dat jy die HERE jou God vergeet wat jou uit Egipteland, uit die slawehuis, uitgelei het;

15 wat jou deur die groot en vreeslike woestyn gelei het, deur giftige slange en skerpioene en 'n dorsland sonder water; wat vir jou water uit die klipharde rots laat kom het;

16 wat jou in die woestyn manna laat eet het wat jou vaders nie geken het nie, om jou te verootmoedig en jou te beproef, om uiteindelik aan jou goed te doen—

17 en jy in jou hart dink nie: My krag en die sterkte van my hand het vir my hierdie rykdom verwerwe.

18 Maar dink aan die HERE jou God dat dit Hy is wat jou krag gee omrykdom te verwerwe, dat Hy sy verbond kan bevestig wat Hy jou vaders besweer het, soos dit vandag is.

19 Maar as jy nogtans die HERE jou God vergeet en agter ander gode aan loop en hulle dien en voor hulle neerbuig, dan verseker ek julle vandag dat julle sekerlik sal omkom;

20 soos die nasies wat die HERE voor julle vernietig, so sal julle omkom, omdat julle na die stem van die HERE julle God nie geluister het nie.

Herinnering aan Israel se opstand en oortredinge.

9 HOOR, Israel, jy trek vandag deur die Jordaan om nasies in besit te gaan neem wat groter en sterker is as jy, stede wat groot en tot by die hemel versterk is, 2 'n groot volk van hoë gestalte, die kinders van die Enakiete wat jy self ken en van wie jy hoor sê het: Wie kan standhou voor die kinders van Enak?

3 Weet dan vandag dat die HERE jou God die Een is wat voor jou oortrek soos 'n verterende vuur. Hy sal hulle vernietig en hulle voor jou onderwerp, sodat jy

hulle gou kan verdrywe en tot niet maak soos die HERE jou beloof het.

4 As die HERE jou God hulle voor jou uit verjaag, spreek dan nie in jou hart en sê: Die HERE het my terwille van my geregtigheid ingebring om hierdie land in besit te neem nie; want weens die goddeloosheid van hierdie nasies verdryf die HERE hulle voor jou uit.

5 Nie terwille van jou geregtigheid en die opregtheid van jou hart kom jy in om hulle land in besit te neem nie, maar weens die goddeloosheid van hierdie nasies verdryf die HERE jou God hulle voor jou uit, en om die woord te vervul wat die HERE vir jou vaders Abraham, Isak en Jakob gesweer het.

6 Weet dan dat die HERE jou God nie terwille van jou geregtigheid jou hierdie goeie land gee om dit in besit te neem nie, want jy is 'n hardnekkige volk.

7 Dink daaraan, vergeet nie hoe jy die HERE jou God in die woestyn vertoorn het nie; van die dag af dat jy uit Egipteland uitgetrek het totdat julle by hierdie plek gekom het, was julle wederstrewig teen die HERE.

8 Ja, by Horeb het julle die HERE vertoorn, sodat die HERE toornig was op julle om julle te verdag.

9 Toe ek op die berg geklim het om die kliptafels te ontvang, die tafels van die verbond wat die HERE met julle gemaak het, het ek veertig dae en veertig nagte lank op die berg gebly—brood het ek nie geëet en water nie gedrink nie—

10 en die HERE het aan my die twee kliptafels gegee wat beskrywe was met die vinger van God, en daarop al die woorde soos die HERE op die berg, uit die vuur, met julle gespreek het op die dag van die vergadering.

11 En aan die end van veertig dae en veertig nagte het die HERE my die twee kliptafels gegee, die tafels van die verbond,

12 en die HERE het vir my gesê: Staàn op, klim hiervandaan gou af, want jou volk wat jy uit Egipte uitgelei het, het verderflik gehandel; hulle het gou afgewyk van die weg wat Ek hulle beveel het; hulle het vir hulle 'n gegote beeld gemaak.

13 Verder het die HERE met my gespreek en gesê: Ek het hierdie volk aangesien, en kyk, dit is 'n hardnekkige volk.

14 Laat my staan, dat Ek hulle verdag en hulle naam onder die hemel uitdelg; en Ek sal jou 'n nasie maak wat magtiger is en meer as hulle.

15 Daarop het ek omgedraai en van die berg afgeklim terwyl die berg met vuur brand, en die twee tafels van die verbond was in my twee hande.

16 Toe sien ek dat julle waarlik teen die HERE julle God gesondig het; julle het vir julle 'n gegote kalf gemaak; julle het gou afgewyk van die weg wat die HERE julle beveel het.

17 En ek het die twee tafels gegryp en dit uit my twee hande gegooi en dit voor julle oë verbrysel.

18 Daarop het ek voor die aangesig van die HERE neergeval, soos die eerste keer, veertig dae en veertig nagte lank—brood het ek nie geëet en water nie gedrink nie—vanweë al julle sonde wat julle begaan het deur te doen wat verkeerd is in die oë van die HERE om Hom te terg.

19 Want ek was bang vir die toorn en die grimmigheid waarmee die HERE op julle so toornig was, dat Hy julle wou verdag; maar die HERE het my dié keer ook verhoor.

20 Ook was die HERE baie toornig op Aäron, sodat Hy hom wou verdag; maar ek het ook vir Aäron in dié tyd gebid.

21 En ek het julle sonde, die kalf wat julle gemaak het, geneem en dit met vuur verbrand en dit stukkend gestamp en terdê gemaal totdat dit so fyn soos stof was; en dié stof het ek in die stroom gegooi wat van die berg afkom.

22 Ook by Tabéra en by Massa en by Kibrot-Hattáawa het julle elke keer die HERE vertoorn.

23 En toe die HERE julle uit Kades-Barnéa gestuur het met die woorde: Trek op en neem die land in besit wat Ek julle gegee het—was julle wederstrewig teen die bevel van die HERE julle God en het Hom nie geglo en na sy stem nie geluister nie.

24 Wederstrewig was julle teen die HERE van die dag af dat ek julle ken.

25 En ek het neergeval voor die aangesig van die HERE, die veertig dae en veertig nagte wat ek neergeval het, omdat die HERE gesê het dat Hy julle wou verdag.

26 En ek het die HERE gebid en gesê: Here, HERE, stort u volk en u erfdeel wat U deur u grootheid verlos het, wat U uit

Egipte deur 'n sterke hand uitgelei het nie in die verderf nie.

27 Dink aan u knegte Abraham, Isak en Jakob; kyk nie na die hardheid van hierdie volk of na hulle goddeloosheid en hulle sonde nie,

28 sodat die land waar U ons uitgelei het, nie kan sê nie: Omdat die HERE hulle nie kon bring in die land wat Hy hulle beloof het nie, en omdat Hy hulle haat, het Hy hulle uitgelei om hulle te laat sterwe in die woestyn.

29 Hulle is tog u volk en u erfdeel wat U deur u grote krag en u uitgestrekte arm uitgelei het.

10 IN dié tyd het die HERE vir my gesê: Kap vir jou twee kliptafels soos die eerstes en klim op die berg na My toe; maak vir jou ook 'n kis van hout.

2 En Ek sal op die tafels skrywe die woorde wat op die eerste tafels was, wat jy verbrysel het; en jy moet dit in die kis sit.

3 Toe het ek 'n kis van akasihout gemaak en twee kliptafels soos die eerstes gekap en op die berg geklim met die twee tafels in my hand.

4 En Hy het op die tafels, volgens die eerste skrif, die tien woorde geskrywe wat die HERE op die dag van die vergadering by die berg, uit die vuur met julle gespreek het; en die HERE het dit aan my gegee.

5 En ek het omgedraai en van die berg afgeklim en die tafels in die kis gesit wat ek gemaak het; en dit was daar, soos die HERE my beveel het.

6 En die kinders van Israel het van Béérot Bené-Jáákan weggetrek na Mo-séra toe. Daar het Aäron gesterwe, en daar is hy begrawe; en sy seun Eleásar het die priesteramp in sy plek bedien.

7 Daarvandaan het hulle weggetrek na Gudgod, en van Gudgod na Jotbat, 'n land van waterstrome.

8 In dié tyd het die HERE die stam van Levi afgesonder om die verbondsark van die HERE te dra, om voor die aangesig van die HERE in sy diens te staan en in sy Naam te seën tot vandag toe.

9 Daarom het Levi geen deel of erfenis saam met sy broers nie; die HERE is sy erfdeel soos die HERE jou God hom beloof het.

Nuwe vermaning tot gehoorsaamheid.

10 EN ék het op die berg gestaan soos die vorige dae, veertig dae en veertig nagte lank; en die HERE het my ook dié keer verhoor; die HERE wou jou nie in die verderf stort nie.

11 Maar die HERE het vir my gesê: Staan op, gaan heen om voor die volk uit verder te trek, dat hulle kan inkom en die land in besit neem wat Ek aan hulle vaders met 'n eed beloof het om aan hulle te gee.

12 En nou, Israel, wat eis die HERE jou God van jou as net om die HERE jou God te vrees, in al sy weë te wandel en Hom lief te hê en die HERE jou God te dien met jou hele hart en met jou hele siel,

13 om te hou die gebooe van die HERE en sy insettinge wat ek jou vandag beveel, dat dit met jou goed kan gaan.

14 Kyk, aan die HERE jou God behoort die hemel, ook die hoogste hemel, die aarde en alles wat daarin is.

15 Maar net aan jou vaders het die HERE 'n welgevalle gehad om hulle lief te hê, en Hy het hulle nageslag ná hulle, vir julle, uit al die volke uitverkies, soos dit vandag is.

16 Besny dan die voorhuid van julle hart en verhard julle nek nie verder nie.

17 Want die HERE julle God is die God van die gode en die Here van die here; die grote, magtige en gedugte God wat die persoon nie aansien en geen geskenk aanneem nie;

18 wat reg verskaf aan die wees en die weduwe, en die vreemdeling liefhet, sodat Hy hom brood en klere gee.

19 Daarom moet julle die vreemdeling liefhê, want julle was vreemdelinge in Egipteland.

20 Die HERE jou God moet jy vrees, Hom moet jy dien en Hom moet jy aanhang en by sy Naam sweer.

21 Hy is jou lof, en Hy is jou God wat hierdie grote en vreeslike dinge wat jou oë gesien het, aan jou gedoen het.

22 Sewentig siele sterk het jou vaders na Egipte afgetrek, en nou het die HERE jou God jou gemaak soos die sterre van die hemel in menigte.

11 DAAROM moet jy die HERE jou God liefhê en altyd sy ordening, sy insettinge sowel as sy verordeninge en sy gebooe onderhou.

2 En julle moet vandag weet—want ek spreek nie met julle kinders wat die onderwysing van die HERE julle God nie geweet en nie gesien het nie—sy grootheid, sy sterke hand en sy uitgestrekte arm

3 en sy tekens en sy dade wat Hy in Egipte gedoen het aan Farao, die koning van Egipte, en aan sy hele land;

4 en wat Hy gedoen het aan die leër van Egipte, aan sy perde en aan sy strydwaens oor wie Hy die waters van die Skelfsee laat aanstroom het toe hulle julle agtervolg het, sodat die HERE hulle omgebring het tot vandag toe;

5 en wat Hy vir julle in die woestyn gedoen het tot julle aankoms op hierdie plek;

6 en wat Hy aan Datan en Abiram, die seuns van Eliab, die seun van Ruben, gedoen het—hoe die aarde sy mond oopgemaak en hulle saam met hul huisgesinne en hul tente en al die lewende wesens agter hulle aan, onder die hele Israel verslind het;

7 maar julle eie oë het gesien al die groot werke wat die HERE gedoen het.

8 Onderhou dan al die gebooe wat ek jou vandag beveel, dat julle sterk kan wees en inkom en die land in besit neem waarheen julle oortrek om dit in besit te neem;

9 en dat julle die dae kan verleng in die land wat die HERE aan julle vaders met 'n eed beloof het om aan hulle en hul nageslag te gee, 'n land wat oorloop van melk en heuning.

10 Want die land waarheen jy gaan om dit in besit te neem, is nie soos Egipteland waar julle uitgetrek het, wat jy met jou saad besaai en met jou voet, soos 'n groentetuin, natgelei het nie.

11 Maar die land waarheen julle oortrek om dit in besit te neem, is 'n land van berge en laagtes wat van die reën van die hemel water drink;

12 'n land waar die HERE jou God voor sorg; die oë van die HERE jou God is altyddur daarop, van die begin van die jaar tot die end van die jaar.

13 As julle dan goed luister na my gebooe wat Ek julle vandag beveel om die HERE julle God lief te hê en Hom te dien met julle hele hart en met julle hele siel,

14 dan sal Ek die reën van julle land gee op sy tyd, vroeë reëns en laat reëns,

sodat jy jou koring en jou mos en jou olie kan insamel.

15 En Ek sal plante gee op jou veld vir jou vee, en jy sal eet en versadig word.

16 Neem julle in ag dat julle hart nie verlei word nie, sodat julle afwyk en ander gode dien en voor hulle neerbuig,

17 en die toorn van die HERE teen julle ontvlam en Hy die hemel toesluit, sodat daar geen reën is en die aarde sy opbrings nie gee nie, en julle gou uit die goeie land omkom wat die HERE julle gee.

18 Lê dan hierdie woorde van my weg in julle hart en in julle siel, en bind dit as 'n teken op julle hand en laat dit as 'n voorhoofdsband tussen julle oë wees,

19 en leer dit aan julle kinders deur daaroor te spreek as jy in jou huis sit en as jy op pad is en as jy gaan lê en as jy opstaan;

20 en skryf dit op die deurposte van jou huis en op jou poorte,

21 sodat julle dae en die dae van julle kinders in die land wat die HERE aan julle vaders met 'n eed beloof het om aan hulle te gee, kan vermenigvuldig soos die dae van die hemel bo-oor die aarde.

22 Want as julle ywerig al hierdie gebooe hou wat ek julle beveel, om dit te doen deur die HERE julle God lief te hê, in al sy weë te wandel en Hom aan te hang,

23 dan sal die HERE al hierdie nasies voor julle uit verdrywe, en julle sal groter en magtiger nasies as julle uit hulle besitting verdrywe.

24 Elke plek waar julle voetsool op trap, sal aan julle behoort; van die woestyn en die Libanon, van die Rivier, die Eufraat-rivier, tot by die Westelike See sal julle grondgebied wees.

25 Niemand sal teen julle standhou nie; die HERE julle God sal die skrik en vrees vir julle oor die hele land laat kom waar julle op sal loop, soos Hy julle beloof het.

26 Kyk, ek hou julle vandag seën en vloek voor—

27 die seën as julle luister na die gebooe van die HERE julle God wat ek julle vandag beveel;

28 en die vloek as julle nie luister na die gebooe van die HERE julle God nie, maar afwyk van die weg wat ek julle vandag beveel, om agter ander gode aan te loop wat julle nie geken het nie.

29 As dan die HERE jou God jou inbring

in die land waarheen jy gaan om dit in besit te neem, dan moet jy die seën op die berg Gerisim lê en die vloek op die berg Ebal.

30 Lê hulle nie oorkant die Jordaan, agter die pad in die weste, in die land van die Kanaäniete wat in die Vlakke woon, teenoor Gilgal, by die eikebome van More nie?

31 Want julle trek deur die Jordaan om die land in besit te gaan neem wat die HERE julle God aan julle sal gee; en julle sal dit in besit neem en daarin woon.

32 Onderhou dan sorgvuldiglik al die insettinge en die verordeninge wat ek julle vandag voorhou.

Die enigste heiligdom.

12 DIT is die insettinge en die verordeninge wat julle sorgvuldig moet hou in die land wat die HERE, die God van jou vaders, jou gegee het om dit in besit te neem, al die dae wat julle op die aarde lewe.

2 Julle moet terdeë verniel al die plekke waar die nasies wat julle gaan verdrywe, hulle gode gedien het op die hoë berge en op die heuwels en onder elke groen boom.

3 En julle moet hulle altare omgooi en hulle klippilare verbrysel en hulle heilige boomstamme met vuur verbrand en die gesnede beelde van hulle gode omkap en hulle naam van dié plek laat verdwyn.

4 So mag julle nie handel met die HERE julle God nie;

5 maar die plek wat die HERE julle God uit al julle stamme sal uitkies om sy Naam daar te vestig om daar te woon, moet julle opsoek en daarheen moet jy kom.

6 En daarheen moet julle jul brandoffers bring en julle slagoffers en julle tiendes en die offergawe van julle hand en julle gelofte- en julle vrywillige offers en die eersgeborenes van julle beeste en van julle kleinvee.

7 En daar moet julle voor die aangesig van die HERE julle God eet en vrolik wees, julle en jul huisgesinne, oor alles waar julle jul hand aan slaan waarin die HERE jou God jou geseën het.

8 Julle moet nie doen net soos ons vandag hier doen nie—elkeen net maar wat reg is in sy eie oë.

9 Want julle het nog nie gekom in die rusplek en in die erfenis wat die HERE jou God jou sal gee nie.

10 Maar julle sal deur die Jordaan trek en woon in die land wat die HERE julle God julle laat erwe, en Hy sal julle rus gee van al julle vyande rondom, en julle sal veilig woon.

11 Dan moet julle na die plek wat die HERE julle God sal uitkies om sy Naam daar te laat woon, alles bring wat ek julle beveel: julle brandoffers en julle slagoffers, julle tiendes en die offergawe van julle hand en al julle beste gelofte-offers wat julle die HERE sal belowe.

12 En julle moet vrolik wees voor die aangesig van die HERE julle God, julle en julle seuns en julle dogters en julle slawe en julle slavinne, en die Leviet wat in julle poorte is, want hy het geen deel of erfenis saam met julle nie.

13 Neem jou in ag dat jy jou brandoffers nie bring op elke plek wat jy sien nie.

14 Maar op die plek wat die HERE in een van jou stamme sal uitkies, daar moet jy jou brandoffers bring en daar doen alles wat ek jou beveel.

15 Maar na hartelus mag jy slag en vleis eet ooreenkomstig die seën van die HERE jou God wat Hy jou in al jou poorte gee; die onreine en die reine mag daarvan eet, soos van die gemsbok en die takbok.

16 Net die bloed mag julle nie eet nie; jy moet dit soos water op die grond uitgooi.

17 Jy mag in jou poorte nie eet die tiendes van jou koring en jou mos en jou olie, en die eersgeborenes van jou beeste en jou kleinvee, en al jou gelofte-offers wat jy sal belowe, en jou vrywillige offers en die offergawe van jou hand nie.

18 Maar jy moet dit eet voor die aangesig van die HERE jou God op die plek wat die HERE jou God sal uitkies, jy en jou seun en jou dogter en jou slaaf en jou slavin en die Leviet wat in jou poorte is; en jy moet vrolik wees voor die aangesig van die HERE jou God oor alles waar jy jou hand aan slaan.

19 Neem jou in ag dat jy die Leviet nie aan sy lot oorlaat solank as jy in jou land lewe nie.

20 As die HERE jou God jou grondgebied uitbrei soos Hy jou beloof het, en jy sê: Ek wil vleis eet—omdat jy lus het om vleis te eet—dan mag jy na hartelus vleis eet.

21 As die plek wat die HERE jou God

sal uitkies om sy Naam daar te vestig, ver van jou af is, dan mag jy van jou beeste en jou kleinvee slag wat die HERE jou gee, soos ek jou beveel het; en jy mag na hartelus in jou poorte eet.

22 Maar soos die gemsbok en die takbok geëet word, so moet jy dit eet; die onreine en die reine moet dit saam eet.

23 Bly daar net vas by dat jy die bloed nie eet nie, want die bloed is diesiel, en jy mag die siel nie saam met die vleis eet nie.

24 Jy mag dit nie eet nie; op die grond moet jy dit uitgooi soos water.

25 Jy mag dit nie eet nie, dat dit met jou en jou kinders ná jou goed kan gaan as jy doen wat reg is in die oë van die HERE.

26 Net jou heilige gawes wat jy het, en jou gelofte-offers moet jy neem en na die plek kom wat die HERE sal uitkies;

27 en jy moet jou brandoffers, die vleis en die bloed, klaarmaak op die altaar van die HERE jou God, en die bloed van jou slagoffers moet teen die altaar van die HERE jou God uitgegiet word; maar die vleis moet jy eet.

28 Luister sorgvuldig na al hierdie woorde wat ek jou beveel, dat dit met jou en jou kinders ná jou goed kan gaan tot in ewigheid, as jy doen wat goed en reg is in die oë van die HERE jou God.

29 As die HERE jou God die nasies waar jy na toe gaan om hulle uit die besitting te verdrywe, voor jou uitroei, en jy hulle verdrywe en in hulle land woon,

30 neem jou dan in ag dat jy nie, agter hulle aan, verstrik word nadat hulle voor jou uit verdelf is nie, en dat jy nie na hulle gode vra en sê nie: Hoe het hierdie nasies hulle gode gedien?—dat ek ook so kan doen.

31 So mag jy nie handel met die HERE jou God nie; want alles wat vir die HERE 'n gruwel is, wat Hy haat, het hulle vir hulle gode gedoen; want selfs hulle seuns en hulle dogters verbrand hulle met vuur vir hulle gode.

32 Alles wat ek vir julle beveel, dit moet julle sorgvuldig hou; jy mag daar niks byvoeg en daar niks van weglaat nie.

Voorskrifte met betrekking tot valse profete en voorstanders van afgodery.

13 AS 'n profeet of een wat as dromer optree, by jou opstaan en jou 'n teken of wonder aankondig,

2 en die teken of wonder kom uit wat hy jou beloof het met die woorde: Laat ons agter ander gode aan loop—wat jy nie geken het nie—en hulle dien,

3 dan moet jy nie luister na die woorde van dié profeet of na dié man wat as dromer optree nie; want die HERE julle God beproef julle om te weet of julle werklik die HERE julle God liefhet met julle hele hart en met julle hele siel.

4 Julle moet die HERE julle God navolg en Hom vrees en sy gebooe hou en na sy stem luister en Hom dien en Hom aanhang.

5 Maar dié profeet of dié man wat as dromer optree, moet doodgemaak word, want hy het afval verkondig van die HERE julle God wat julle uit Egipteland uitgelei en jou uit die slawehuis verlos het, deur jou af te drywe van die weg wat die HERE jou God jou beveel het om daarop te wandel. So moet jy dan die kwaad uitroei onder jou uit.

6 As jou broer, die seun van jou moeder, of jou seun of dogter, of die vrou wat jy liefhet of jou vriend wat soos jou eie siel is, in die geheim jou verlok en sê: Laat ons gaan en ander gode dien—wat jy en jou vaders nie geken het nie,

7 uit die gode van die volke wat rondom julle is, naby jou of ver van jou af; van die een einde van die aarde tot by die ander einde van die aarde—

8 dan moet jy nie inwillig en na hom nie luister nie; ook mag jou oog hom nie verskoon nie, en jy mag jou nie ontferm en om sy ontwil niks wegsteek nie,

9 maar jy moet hom sekerlik doodmaak; jou hand moet eerste teen hom wees om hom dood te maak, en daarna die hand van die hele volk.

10 En jy moet hom stenig, dat hy sterwe; want hy het probeer om jou weg te drywe van die HERE jou God, wat jou uit Egipteland, uit die slawehuis uitgelei het.

11 En die hele Israel sal dit hoor en vrees, en hulle sal nie meer so 'n verkeerde ding by jou doen nie.

12 As jy in een van jou stede wat die HERE jou God jou gee om daar te woon, hoor sê:

13 Deugniete het by jou opgetree en die inwoners van hulle stad verlei deur te sê: Laat ons gaan en ander gode dien—wat julle nie geken het nie—

14 dan moet jy terdeë ondersoek en naspur en uitvra, en as dit waarheid is,

staan die saak vas, is hierdie gruwel by jou gedoen,

15 dan moet jy die inwoners van dié stad sekerlik verslaan met die skerpte van die swaard deur dit met die banvloek te tref en alles wat daarin is, ook die vee, met die skerpte van die swaard.

16 En al die buit moet jy op die plein bymekaarbring en die stad en al die buit geheel-en-al met vuur verbrand vir die HERE jou God; en dit moet vir ewig 'n puinhoop wees, dit mag nie weer opgebou word nie.

17 Ook mag daar niks van wat bangoed is, aan jou hand bly kleef nie, sodat die HERE van die gloed van sy toorn Hom kan afwend en jou barmhartigheid kan bewys en Hom oor jou ontferm en jou vermenigvuldig, soos Hy aan jou vaders met 'n eed beloof het—

18 as jy luister na die stem van die HERE jou God om al sy gebooe te hou wat ek jou vandag beveel, deur te doen wat reg is in die oë van die HERE jou God.

Rein en onrein diere.

14 JULLE is kinders van die HERE julle God; julle mag julle terwille van 'n dooie nie stukkend kerwe of 'n kaalte tussen julle oë maak nie.

2 Want jy is 'n heilige volk aan die HERE jou God, en jou het die HERE uitverkies om sy eiendomsvolk te wees uit al die volke wat op die aarde is.

3 Jy mag niks eet wat 'n gruwel is nie.

4 Dit is die diere wat julle mag eet: 'n bees, 'n skaap en bok;

5 'n takbok en 'n gemsbok en 'n gespikkelde takbok en 'n steenbok en 'n ribbok en 'n eland en 'n klipspringer;

6 en al die diere wat gesplitste kloue het en wel altwee kloue heeltemaal gesplits en herkou onder die diere—dié mag julle eet.

7 Maar die volgende mag julle nie eet nie van die wat herkou en van die wat die gesplitste kloue het: die kameel en die haas en die das, want hulle herkou maar het geen gesplitste kloue nie—onrein is hulle vir julle;

8 ook die vark, want hy het gesplitste kloue, maar is geen herkouer nie—onrein is hy vir julle. Van hulle vleis mag julle nie eet en hulle aas nie aanraak nie.

9 Dit mag julle eet van alles wat in die

water is: alles wat vinne en skubbe het, mag julle eet.

10 Maar alles wat geen vinne en skubbe het nie, mag julle nie eet nie—onrein is dit vir julle.

11 Al die rein voëls mag julle eet.

12 Maar dit is wat julle uit hulle nie mag eet nie: die arend en die lammer-vanger en die aasvoël;

13 en die kuikendief en die valk en die kuikendief na sy soorte;

14 en elke kraai na sy soorte;

15 en die volstruis en die sperwel en die seemeen en die kleinvalk na sy soorte;

16 en die steenuil en die steenuil en die silweruil;

17 en die pelikaan en die klein aasvoël en die visvanger;

18 en die groot sprinkaanvoël en die reier na sy soorte, en die hoep-hoep en die vlermuur.

19 En al die insekte met vlerke moet vir julle onrein wees; hulle mag nie geëet word nie.

20 Al die rein voëls mag julle eet.

21 Julle mag geen aas eet nie; vir die vreemdeling wat in jou poorte is, kan jy dit gee, dat hy dit eet, of jy kan dit aan 'n uitlander verkoop; want jy is 'n heilige volk aan die HERE jou God. Jy mag die bokkie nie kook in sy moeder se melk nie.

Die tiendes.

22 Jy moet noukeurig die hele opbrings van jou saad—wat jaar vir jaar uit die land uitspruit—vertien.

23 En jy moet voor die aangesig van die HERE jou God op die plek wat Hy sal uitkies om sy Naam daar te laat woon, die tiendes eet van jou koring, van jou mos en van jou olie en die eersgeborenes van jou beeste en van jou kleinvee, dat jy kan leer om die HERE jou God altyd te vreë.

24 En as die pad vir jou te lank is, as jy dit nie kan vervoer nie, omdat die plek wat die HERE jou God sal uitkies om sy Naam daar te vestig, te ver van jou af is, as die HERE jou God jou sal seën,

25 dan moet jy dit tot geld maak en die geld in jou hand bind en gaan na die plek wat die HERE jou God sal uitkies.

26 Dan moet jy die geld gee vir alles wat jou siel begeer, vir beeste en kleinvee en wyn en sterke drank en vir alles wat jou siel van jou begeer, en jy moet

daar eet voor die aangesig van die HERE jou God en vrolik wees, jy en jou huis.

27 Maar die Leviet wat in jou poorte is, dié moet jy nie aan sy lot oorlaat nie, want hy het geen deel of erfenis saam met jou nie.

28 Aan die end van drie jaar moet jy uitbring al die tiendes van jou opbrings in dié jaar en dit in jou poorte wegsit;

29 dan moet die Leviet kom—omdat hy geen deel of erfenis saam met jou het nie—en die vreemdeling en die wees en die weduwee wat in jou poorte is, en hulle moet eet en versadig word, sodat die HERE jou God jou kan seën in al die werk van jou hand wat jy doen.

Die kwytskelding.

15 AAN die end van sewe jaar moet jy 'n kwytskelding laat plaasvind.

2 En dit is die saak van die kwytskelding: elke skuldeiser moet kwytskeld wat hy aan sy naaste geleen het; hy moet sy naaste en sy broer nie aanmaan nie, want tot eer van die HERE is daar 'n kwytskelding uitgeroep.

3 Die uitlander mag jy aanmaan; maar wat jy by jou broer het, moet jou hand kwytskeld.

4 Maar daar moet geen arme by jou wees nie, want die HERE sal jou ryklik seën en die land wat die HERE jou God jou as erfenis sal gee om dit in besit te neem.

5 As jy net goed luister na die stem van die HERE jou God om sorgvuldig te hou al hierdie gebooe wat ek jou vandag beveel.

6 Want die HERE jou God seën jou soos Hy jou beloof het, sodat jy aan baie nasies sal uitleen, maar self nie hoef te leen nie; en jy sal oor baie nasies heers, maar oor jou sal hulle nie heers nie.

Die armes en die slawe.

7 AS daar by jou 'n arme is, een uit jou broers, in een van jou poorte, in jou land wat die HERE jou God jou sal gee, dan moet jy jou hart nie verhard en jou hand nie toehou vir jou arm broer nie.

8 Maar jy moet jou hand wyd oopmaak vir hom, en jy moet gewillig aan hom leen, genoegsaam vir sy behoefte, wat hom ontbreek.

9 Neem jou in ag, dat daar in jou hart geen slegte gedagte is nie, naamlik: Die

sewende jaar, die jaar van kwytskelding, is naby—en jou oog dan jou arm broer skeef aankyk, en jy hom niks gee nie, en hy teen jou na die HERE roep, en dit sonde in jou word.

10 Jy moet aan hom gewillig gee, en jou hart moet nie bedroef wees as jy aan hom gee nie; want terwille hiervan sal die HERE jou God jou seën in al jou werk en in alles waar jy jou hand aan slaan.

11 Want die arme sal in die land nie ontbreek nie; daarom gee ek jou bevel en sê: Jy moet jou hand wyd oopmaak vir jou broer, vir die ellendige en die arme in jou land.

12 As jou broer, 'n Hebreëuse man of 'n Hebreëuse vrou, hom aan jou verkoop, dan moet hy jou ses jaar lank dien; maar in die sewende jaar moet jy hom as vryman van jou laat weggaan.

13 En as jy hom as vryman van jou laat weggaan, dan moet jy hom nie met lee hande laat weggaan nie.

14 Jy moet hom 'n behoorlike voorraad saamgee van jou kleinvee en jou dorsvloer en jou wynpers; waarin die HERE jou God jou geseën het, daarvan moet jy aan hom gee.

15 En jy moet daaraan dink dat jy 'n slaaf in Egipteland was, en dat die HERE jou God jou verlos het; daarom beveel ek jou vandag hierdie saak.

16 Maar as hy vir jou sê: Ek wil nie van jou weggaan nie—aangesien hy jou en jou huis liefhet, omdat dit vir hom goed was by jou—

17 dan moet jy 'n els neem en dit deur sy oor en in die deur steek, sodat hy vir altyd jou slaaf word; en ook met jou slavin moet jy net so doen.

18 Dit moet nie hard in jou oë wees as jy hom as vryman van jou laat weggaan nie, want die dubbele loon van 'n dagloner het hy vir jou ses jaar lank ingedien; en die HERE jou God sal jou seën in alles wat jy doen.

Die eersteling van die vee.

19 AL die eersgeborenes van die manlike geslag wat onder jou beeste en onder jou kleinvee aankom, moet jy aan die HERE jou God heilig; jy mag nie werk met die eersgeborene van jou beeste, en die eersgeborene van jou kleinvee nie skeer nie.

20 Voor die aangesig van die HERE jou God moet jy dit jaar vir jaar eet op die

plek wat die HERE sal uitkies, jy en jou huis.

21 Maar as daar 'n liggaamsgebrek aan is—lam of blind, enige lelike gebrek—dan moet jy dit nie aan die HERE jou God offer nie;

22 in jou poorte mag jy dit eet, die onreine en die reine saam, soos die gemsbok en die takbok.

23 Net die bloed mag jy nie eet nie; jy moet dit op die grond uitgooi soos water.

Die groot jaarlikse feeste.

16 ONDERHOU die maand Abib en hou pasga vir die HERE jou God; want in die maand Abib het die HERE jou God jou in die nag uit Egipte uitgelei.

2 En jy moet vir die HERE jou God as pasga slag kleinvee en beeste, op die plek wat die HERE sal uitkies om sy Naam daar te laat woon.

3 Jy mag geen gesuurde brood daarby eet nie; sewe dae lank moet jy ongesuurde brode daarby eet, brood van ellende—want baie haastig het jy uit Egipteland uitgetrek—sodat jy kan dink aan die dag van jou uittog uit Egipteland, al die dae van jou lewe.

4 En daar mag by jou sewe dae lank geen suurdeeg in jou hele grondgebied gesien word nie; ook mag niks van die vleis wat jy die eerstedag-aand slag, tot die môre toe oorbly nie.

5 Jy mag die paaslam nie slag in een van jou poorte wat die HERE jou God aan jou gee nie.

6 Maar op die plek wat die HERE jou God sal uitkies om sy Naam daar te laat woon, moet jy die paaslam slag, in die aand teen sononder, op die tyd van jou uittog uit Egipte.

7 Dan moet jy dit kook en eet op die plek wat die HERE jou God sal uitkies; daarna moet jy in die môre omdraai en na jou tente gaan.

8 Ses dae lank moet jy ongesuurde brode eet, en op die sewende dag is daar 'n feestyd vir die HERE jou God; dan mag jy geen werk doen nie.

9 Sewe weke moet jy tel; vandat die sekel geslaan word in die ongesnyde graan, moet jy sewe weke begin tel.

10 Dan moet jy die fees van die weke hou vir die HERE jou God ooreenkomstig die vrywillige offer van jou hand wat jy

sal gee, namate die HERE jou God jou sal seën.

11 En jy moet vrolik wees voor die aangesig van die HERE jou God, jy en jou seun en jou dogter en jou slaaf en jou slavin en die Leviet wat in jou poorte is, en die vreemdeling en die wees en die weduwee wat by jou is, op die plek wat die HERE jou God sal uitkies om sy Naam daar te laat woon.

12 En jy moet daaraan dink dat jy 'n slaaf in Egipte was; en jy moet hierdie insettinge sorgvuldig hou.

13 Die huttefees moet jy sewe dae lank hou as jy van jou dorsvloer en jou wynpers insameling hou.

14 En jy moet vrolik wees op jou fees, jy en jou seun en jou dogter en jou slaaf en jou slavin en die Leviet en die vreemdeling en die wees en die weduwee wat in jou poorte is.

15 Sewe dae lank moet jy vir die HERE jou God fees hou op die plek wat die HERE sal uitkies; want die HERE jou God sal jou seën in al jou inkomste en in al die werk van jou hande; en jy moet net maar vrolik wees.

16 Driemaal in die jaar moet al jou manne voor die aangesig van die HERE jou God verskyn op die plek wat Hy sal uitkies; op die fees van die ongesuurde brode en op die fees van die weke en op die huttefees; en hulle mag nie met leë hande voor die aangesig van die HERE verskyn nie;

17 elkeen volgens die gawe van sy hand ooreenkomstig die seën van die HERE jou God wat Hy jou gegee het.

Die regtersamp. Plichte van regters en konings.

18 REGTERS en opsigters moet jy vir jou aanstel in al jou poorte wat die HERE jou God jou sal gee volgens jou stamme; en hulle moet die volk oordeel volgens 'n regverdige regspraak.

19 Jy mag die reg nie verdraai nie; jy mag nie partydig wees nie; ook mag jy geen omkoopgeskenk aanneem nie, want die geskenk verblind die oë van die wyse en verdraai die sake van die wat reg het.

20 Geregtigheid, geregtigheid moet jy najaag, dat jy kan lewe en die land in besit kan neem wat die HERE jou God jou sal gee.

21 Jy mag vir jou nie 'n heilige boom-

stam—enige boom—plant langs die altaar van die HERE jou God wat jy vir jou sal maak nie.

22 Ook mag jy vir jou geen klippilaar, wat die HERE jou God haat, oprig nie.

17 JY mag aan die HERE jou God geen bees of stuk kleinvee waar 'n liggaamsgebrek, iets slegs, aanis, offer nie; want dit is vir die HERE jou God 'n gruwel.

2 As by jou, in een van jou poorte wat die HERE jou God jou sal gee, 'n man of 'n vrou gevind word wat doen wat verkeerd is in die oë van die HERE jou God deur sy verbond te oortree;

3 en ander gode gaan dien en voor hulle neerbuig, en voor die son of die maan of die hele leër van die hemel—wat Ek nie beveel het nie—

4 en dit aan jou vertel word, en jy dit hoor, dan moet jy terdeë ondersoek, en as dit waarheid is, staan die saak vas, is hierdie gruwel in Israel gedoen,

5 dan moet jy dié man of dié vrou wat hierdie verkeerde ding gedoen het, na jou poorte uitbring—die man of die vrou—en jy moet hulle stenig, dat hulle sterwe.

6 Op die verklaring van twee getuie of drie getuie moet die veroordeelde doodgemaak word; hy mag nie doodgemaak word op die verklaring van een getuie nie.

7 Die hand van die getuie moet eerste teen hom wees om hom dood te maak, en daarna die hand van die hele volk. Somoet jy dan die kwaad uitroei onder jou uit.

8 As 'n saak vir jou te swaar is om te beslis oor manslag, oor regspraak en oor verwonding—regsake in jou poorte, dan moet jy klaarmaak en opgaan na die plek wat die HERE jou God sal uitkies;

9 en jy moet kom na die Levitiese priesters en na die regter wat daar in dié dae sal wees, en jy moet uitvra; dan sal hulle jou die geregtelike uitspraak te kenne gee.

10 En jy moet handel ooreenkomstig die uitspraak wat hulle jou te kenne sal gee, uit dié plek wat die HERE sal uitkies; en jy moet sorgvuldig doen net soos hulle jou sal leer.

11 Ooreenkomstig die wet wat hulle jou leeren volgens die regspraak wat hulle jou sê, moet jy handel; jy mag nie regs of links afwyk van die uitspraak wat hulle jou te kenne gee nie.

12 En die man wat vermetel handel, dat hy nie luister na die priester wat staan om daar die HERE jou God te dien of na die regter nie—dié man moet sterwe. So moet jy dan die kwaad uit Israel uitroei.

13 En die hele volk sal dit hoor en vrees en nie meer vermetel handel nie.

14 As jy kom in die land wat die HERE jou God jou sal gee en dit in besit neem en daarin woon en dan sê: Ek wil 'n koning oor my aanstel soos al die nasies wat rondom my is,

15 dan moet jy sekerlik 'n koning oor jou aanstel wat die HERE jou God sal verkies; onder jou broers uit moet jy 'n koning oor jou aanstel; jy mag geen uitlander, wat jou broer nie is nie, oor jou aanstel nie.

16 Hy mag net nie vir hom baie perde aanskaf nie, en hy mag die volk nie na Egipte teruglei om baie perde aan te skaf nie terwyl die HERE vir julle gesê het: Julle mag nooit meer teruggaan op hierdie pad nie.

17 Ook mag hy nie baie vroue aanskaf nie, dat sy hart nie afwyk nie; hy mag ook vir hom nie uitermate baie silwer en goud aanskaf nie.

18 En as hy op die troon van sy koninkryk sit, dan moet hy vir hom 'n afskrif van hierdie wet in 'n boek skrywe, uit die wat voor die Levitiese priesters lê;

19 en dit moet by hom wees, en hy moet al die dae van sy lewe daarin lees, dat hy kan leer om die HERE sy God te vrees deur al die woorde van hierdie wet te hou en hierdie insettinge om dit te doen;

20 sodat sy hart hom nie verhef oor sy broers nie, en hy van die gebod nie regs of links afwyk nie; dat hy die dae kan verleng in sy koninkryk, hy en sy seuns, onder Israel.

Regte van priesters en Leviete.

18 DIE Levitiese priesters, die hele stam van Levi, mag geen deel of erfenis saam met Israel hê nie; van die vuuroffers van die HERE en van sy erfdeel moet hulle eet.

2 Maar hy mag geen erfdeel hê onder sy broers nie; die HERE is sy erfdeel soos Hy hom beloof het.

3 En dit moet die reg van die priesters wees van die kant van die volk, van die

wat 'n slagoffer bring, of dit 'n bees of 'n stuk kleinvee is: hulle moet vir die priester die blad en die twee kakebene en die maag gee.

4 Die eersteling van jou koring, jou mos en jou olie en die eersteling van die skeersel van jou kleinvee moet jy vir hom gee.

5 Want die HERE jou God het hom uit al jou stamme uitverkies, dat hy altyd kan staan om te dien in die Naam van die HERE, hy en sy seuns.

6 En as 'n Leviet uit een van jou poorte kom, uit die hele Israel waar hy as vreemdeling vertoef, en hy na hartelust kom na die plek wat die HERE sal uitkies,

7 dan moet hy dien in die Naam van die HERE sy God soos al sy broers, die Leviete, wat daar voor die aangesig van die HERE staan;

8 'n gelyke aandeel moet hulle geniet, behalwe wat hy verkoop volgens famieliebesit.

Straf oor die waarsêers.

9 As jy kom in die land wat die HERE jou God jou sal gee, dan moet jy nie leer om volgens die gruwels van daardie nasies te doen nie.

10 Daar magniemand by jou gevind word wat sy seun of sy dogter deur die vuur laat deurgaen nie—wat met waarsêery, goëlerij of met verklaring van voortekens of towery omgaan,

11 of wat met besweringe omgaan, of wat 'n gees van 'n afgestorwene vra of 'n gees wat waarsê, of wat die dooies raadpleeg nie.

12 Want elkeen wat hierdie dinge doen, is vir die HERE 'n gruwel; en om hierdie gruwels ontwil verdryf die HERE jou God hulle voor jou uit.

13 Oprek moet jy wees met die HERE jou God.

14 Want hierdie nasies wat jy uit hulle besitting verdrywe, luister na goëlaars en waarsêers; maar wat jou aangaan, die HERE jou God het jou nie so iets toegelaat nie.

Belofte van 'n groot Profeet.

15 'N Profeet onder jou uit, uit jou broers, soos ek is, sal die HERE jou God vir jou verwek; na Hom moet julle luister—

16 net soos jy van die HERE jou God by Horeb op die dag van die vergadering

gevra het deur te sê: Ek kan die stem van die HERE my God nie langer hoor en hierdie groot vuur nie meer sien nie, anders sterf ek.

17 Toe het die HERE vir my gesê: Dit is goed wat hulle gespreek het.

18 'n Profeet sal Ek vir hulle verwek onder hulle broers uit, soos jy is, en Ek sal my woorde in sy mond lê, en Hy sal vir hulle sê alles wat Ek Hom beveel.

19 En die man wat na my woorde wat Hy spreek in my Naam, nie luister nie, van hom sal Ek self rekenskap afeis.

20 Maar die profeet wat so vermetel is om 'n woord in my Naam te spreek wat Ek hom nie beveel het om te spreek nie, of wat in die naam van ander godespreek, dié profeet moet sterwe.

21 En as jy in jou hart sê: Hoe sal ons die woord weet wat die HERE nie gespreek het nie?—

22 as die profeet in die Naam van die HERE spreek, en wat hy gesê het, gebeur nie en kom nie uit nie, dan is dit die woord wat die HERE nie gespreek het nie; deur vermetelheid het die profeet dit gespreek; jy mag vir hom nie bang wees nie.

Die vrystede.

19 AS die HERE jou God die nasies uitroei wie se land die HERE jou God jou sal gee, en jy hulle uit hul besitting verdrywe en in hulle stede en in hulle huise woon,

2 dan moet jy vir jou drie stede afsonder in jou land wat die HERE jou God jou sal gee om dit in besit te neem.

3 Jy moet vir jou die pad reg maak en jou grondgebied wat die HERE jou God jou laat erwe, in drie dele verdeel, sodat elkeen wat 'n doodslag begaan het, daarheen kan vlug.

4 En dit is die saak van hom wat 'n doodslag begaan het, wat daarheen vlug, dat hy kan lewe: Hy wat sy naaste sonder opset doodslaen terwyl hy hom van gister en eergister af nie vyandig was nie;

5 en hy wat saam met sy naaste in die bos gaan om hout te kap en sy hand swaai met die byl om die boom af te kap, en die yster glijp van die steel af en tref sy naaste, sodat hy sterwe—hy moet in een van hierdie stede vlug om in die lewe te bly;

6 sodat die bloedwreker hom wat 'n doodslag begaan het, nie agtervolg as sy hart verhit is nie en hom inhaal—omdat die pad lank is—en hom doodslaen terwyl hy die dood nie verdien het nie, omdat hy hom van gister en eergister af nie vyandig was nie.

7 Daarom gee ek jou bevel en sê: Drie stede moet jy vir jou afsonder.

8 En as die HERE jou God jou grondgebied uitbrei soos Hy aan jou vaders met 'n eed beloof het, en jou die hele land gee wat Hy beloof het om aan jou vaders te gee

9—as jy sorgvuldig al hierdie gebooe hou wat ek jou vandag beveel om die HERE jou God lief te hê en altyd in sy weë te wandel—dan moet jy vir jou nog drie stede by hierdie drie byvoeg,

10 sodat geen onskuldige bloed vergiet word in jou land wat die HERE jou God jou as erfenis sal gee, en bloedskulde op jou kom nie.

11 Maar as iemand sy naaste vyandig is en hom voorlê en teen hom opstaan en hom doodslaen, en hy in een van hierdie stede vlug,

12 dan moet die oudstes van sy stad stuur en hom daarvandaan laat haal, en hulle moet hom in die hand van die bloedwreker oorgee, sodat hy kan sterwe.

13 Jou oog mag hom nie verskoon nie, maar jy moet die onskuldige bloed uit Israel uitdelg, dat dit met jou goed kan gaan.

Straf vir grondroof en valse getuïenis.

14 JOU naaste se grenslyn deur die voorvaders getrek in jou erfdeel wat jy sal erwe in die land wat die HERE jou God jou sal gee om dit in besit te neem, mag jy nie verlê nie.

15 Een getuie mag nie teen iemand optree insake enige misdaad of enige sonde, by enige misstap wat hy begaan nie; op die verklaring van twee getuie of op die verklaring van drie getuie sal 'n saak van krag wees.

16 As 'n boosaardige getuie teen iemand optree om van 'n oortreding teen hom te getuig,

17 dan moet die twee manne wat die regspraak het, staan voor die aangesig van die HERE, voor die priesters en die regters wat daar in dié dae sal wees.

18 En die regters moet terdê ondersoek

doen, en is die getuie 'n valse getuie, het hy vals teen sy broer getuig,

19 dan moet julle met hom doen soos hy gedink het om met sy broer te doen; so moet jy dan die kwaad uitroei onder jou uit.

20 En die ander moet dit hoor en vrees en nie meer verder by jou so iets verkeerd doen nie.

21 En jou oog mag nie verskoon nie: lewe vir lewe, oog vir oog, tand vir tand, hand vir hand, voet vir voet.

Oorlogswette.

20 AS jy na die oorlog uittrek teen jou vyand en perde en strydwaens sien, 'n volk meer in getal as jy, dan moet jy vir hulle nie vrees nie; want die HERE jou God wat jou uit Egipteland opgebring het, is met jou.

2 En as julle na die geveg kom, dan moet die priester naderkom en die volk toespreek;

3 en hy moet vir hulle sê: Hoor, Israel, julle trek vandag nader om te veg teen julle vyande; laat julle hart nie week word nie, wees nie bevrees en beangs en word nie verskrik vir hulle nie;

4 want dit is die HERE julle God wat saam met julle trek om vir julle te stry teen julle vyande, om aan julle die oorwinning te gee.

5 Dan moet die opsigtters die volk toespreek en sê: Wie is die man wat 'n nuwe huis gebou en dit nie ingewy het nie? Hy kan teruggaan huis toe, dat hy nie in die oorlog sterwe en iemand anders dit inwy nie.

6 En wie is die man wat 'n wingerd geplant en dit nie in gebruik geneem het nie? Hy kan teruggaan huis toe, dat hy nie in die oorlog sterwe en iemand anders dit in gebruik neem nie.

7 En wie is die man wat hom met 'n vrou verloof en haar nie geneem het nie? Hy kan teruggaan huis toe, dat hy nie in die oorlog sterwe en iemand anders haar neem nie.

8 Dan moet die opsigtters verder die volk toespreek en sê: Wie is die man wat bevrees en week van hart is? Hy kan teruggaan huis toe, dat die hart van sy broers nie smelt soos sy hart nie.

9 En as die opsigtters die volk klaar toegesprek het, dan moet leërowerses aan die hoof van die volk aangestel word.

10 As jy na 'n stad toe aankom om daarteen te veg, dan moet jy dit vrede aanbied.

11 En as dit jou 'n antwoord van vrede gee en vir jou oopmaak, dan moet die hele volk wat daarin gevind word, vir jou dienspligtig wees en jou dien.

12 Maar as dit geen vrede met jou maak nie, maar oorlog teen jou wil voer, dan moet jy dit beleër.

13 En die HERE jou God sal dit in jou hand gee, en jy moet al die manne daarin met die skerpte van die swaard verslaan;

14 net die vroue en die kinders en die vee en alles wat in die stad is—die hele buit, moet jy vir jou roof; en jy moet eet die buit van jou vyande wat die HERE jou God jou gegee het.

15 So moet jy met al die stede maak wat baie ver van jou af is, wat nie by die stede van hierdie nasies behoort nie.

16 Maar van die stede van hierdie volke wat die HERE jou God jou as erfenis sal gee, moet jy niks wat asem het, laat lewe nie.

17 Maar jy moet hulle heeltemal met die banvloek tref: die Hetiete en Amoriete, die Kanaäniete en Feresiete, die Hewiete en Jebusiete, soos die HERE jou God jou beveel het;

18 sodat hulle julle nie kan leer om te handel volgens al hulle gruwels wat hulle vir hul gode gedoen het, en julle teen die HERE julle God sondig nie.

19 As jy 'n stad baie lank beleër oorlog daarteen te maak om dit te verower, dan moet jy sy bome nie verwoes deur die byl daarteen te swaai nie; maar jy mag daarvan eet en mag dit nie afkap nie; want is die bome van die veld dan mense, dat hulle deur jou in beleëring moet kom?

20 Net bome waarvan jy weet dat dit geen vrugtebome is nie, dié mag jy verwoes en afkap; en jy moet teen die stad wat teen jou oorlog maak, 'n skans bou totdat dit val.

Versoening van doodslag deur 'n onbekende hand.

21 AS hulle in die land wat die HERE jou God jou sal gee om dit in besit te neem, een kry wat verslaan in die veld lê, sonder dat dit bekend is wie hom verslaan het,

2 dan moet jou oudstes en jou regters

uitgaan en die afstand meet na die stede wat lê rondom die een wat verslaan is.

3 En die stad wat die naaste lê aan hom wat verslaan is—die oudstes van dié stad moet 'n jong koei neem waarmee nie gewerk is nie, wat nie in 'n juk getrek het nie.

4 En die oudstes van dié stad moet die koei afbring in 'n dal met standhoudende water waar in die gewerk of gesaai word nie; en hulle moet daar in die dal die koei se nek breek.

5 Dan moet die priesters, die seuns van Levi, aankom; want die HERE jou God het hulle uitverkies om Hom te dien en om in die Naam van die HERE te seën, en volgens hulle uitspraak moet elke saak van twis en verwonding afgehandel word.

6 En al die oudstes van dié stad wat die naaste woon aan hom wat verslaan is, moet hulle hande was oor die koei waarvan die nek in die dal gebreek is;

7 en hulle moet verklaar en sê: Ons hande het hierdie bloed nie vergiet nie, en ons oë het dit nie gesien nie.

8 Doen versoening vir u volk Israel, wat U, o HERE, verlos het, en laat geen onskuldige bloed op u volk Israel rus nie, en laat die bloedskuld vir hulle versoen word.

9 En jysal die onskuldige bloed uitdelg onder jou uit as jy doen wat reg is in die oë van die HERE.

Oor krygsgevangene vroue.

10 AS jy na die oorlog uittrek teen jou vyande, en die HERE jou God hulle in jou hand gee, en jy hulle gevangene wegvoer,

11 en jy onder die gevangene 'n vrou sien wat skoon van gestalte is, en jy haar liefkry en haar as vrou vir jou neem,

12 dan moet jy haar in jou huis inbring; en sy moet haar hoof skeer en haar naels knip.

13 En sy moet die klere waar sy in weggevoer is, uittrek en in jou huis bly en haar vader en haar moeder 'n maand lank beweën; en daarna kan jy by haar ingaan en met haar trou, en sy sal jou vrou wees.

14 En as jy geen behae in haar het nie, dan moet jy haar volgens haar begeerte laat gaan; maar jy mag haar glad nie vir geld verkoop nie; jy mag haar nie

hard behandel nie, omdat jy haar oenteer het.

Die eersgeboortereg.

15 AS 'n man twee vroue het, een wat hy liefhet en een wat hy minder liefhet, en hulle baar vir hom seuns, sowel die geliefde as die minder geliefde vrou, en die eersgebore seun behoort aan die minder geliefde vrou,

16 dan mag hy, op die dag as hy sy seuns sy besittings laat erwe, nie die eersgeboortereg aan die seun van die geliefde vrou gee tot nadeel van die seun van die minder geliefde vrou, die eersgeborene, nie.

17 Maar hy moet die eersgeborene, die seun van die minder geliefde vrou, erken deur aan hom 'n dubbele deel te gee van alles wat hy besit; want hy is die eersteling van sy krag, die eersgeboortereg is syne.

Oor wederstrewige kinders.

18 AS iemand 'n koppige en wederstrewige seun het, wat nie luister na die stem van sy vader en na die stem van sy moeder nie, en hulle hom tugtig, maar hy na hulle nie luister nie,

19 dan moet sy vader en sy moeder hom neem en hom uitbring na die oudstes van sy stad en na die poort van sy woonplek, 20 en hulle moet vir die oudstes van sy stad sê: Hierdie seun van ons is koppig en wederstrewig, hy luister nie na ons stem nie, hy is 'n deurbringer en dronkaard.

21 Dan moet al die manne van sy stad hom stenig, dat hy sterwe. So moet jy dan die kwaad uitroei onder jou uit, en die hele Israel sal dit hoor en vrees.

Begrawing van die wat ter dood gebring is.

22 EN as in iemand 'n sonde is wat die doodstraf verdien, en hy doodgemaak word, en jy hom aan 'n hout ophang,

23 dan mag sy lyk nie die nag oor aan die hout bly nie, maar jy moet hom sekerlik dié dag nog begrawe; want een wat opgehang is, is deur God vervloek. En jy mag jou land wat die HERE jou God jou as erfenis sal gee, nie verontreinig nie.

Oor goed wat weggraaf.

22 JY mag die bees van jou broer of sy stuk kleinvee nie sien rond-dwaal en jou vir hulle verberg nie; jy moet hulle sekerlik na jou broer terugbring.

2 En as jou broer nie naby jou is nie, en jy hom nie ken nie, dan moet jy dit in jou huis neem, en dit moet by jou wees totdat jou broer dit soek; dan moet jy dit hom teruggee.

3 So moet jy ook doen met sy esel, en so moet jy doen met sy klee, ja so moet jy doen met alles wat van jou broer weg-raak, wat hy verloor en wat jy kry; jy mag jou nie verberg nie.

4 Jy mag die esel van jou broer of sy bees nie sien val op die pad en jou vir hulle verberg nie; jy moet saam met hom hulle sekerlik ophelp.

Verbode samevoeginge.

5 'N Vrou mag geen mansklere dra nie, en 'n man mag geen vrouensklere aantrek nie; want almal wat dit doen, is vir die HERE jou God 'n gruwel.

6 As jy op pad 'n voëlne kry in een of ander boom of op die grond, met klein voëltyes of eiers, terwyl die moeder op die klein voëltyes of op die eiers sit, dan mag jy die moeder nie saam met die kleintjies wegneem nie.

7 Jy moet die moeder sekerlik laat wegvlieg, maar die kleintjies mag jy vir jou neem, dat dit met jou goed kan gaan, en jy die dae kan verleng.

8 As jy 'n nuwe huis bou, dan moet jy 'n leuning aan jou dak maak, sodat jy geen bloedskuld op jou huis bring as iemand daarvan afval nie.

9 Jy mag in jou wingerd nie twee soorte saad saai nie, anders vervel die volle opbrings aan die heilgdom: die saad wat jy saai en die opbrings van die wingerd.

10 Jy mag nie met 'n os en 'n esel tegelyk ploeg nie.

11 Jy mag geen gemengde stof, wol en linne tegelyk, aantrek nie.

12 Klossies moet jy vir jou maak aan die vier hoeke van jou kombers waar jy jou mee toemaak.

Beskuldigde vroue.

13 AS 'n man 'n vrou neem en by haar ingaan en haar dan haat,

14 en haar slegte dinge nagee en slegte gerugte oor haar versprei en sê: Hierdie

vrou het ek geneem, en toe ek naby haar kom, het ek die maagdom nie aan haar gevind nie;

15 dan moet die vader en die moeder van die dogter die bewys van die dogter se maagdom neem en na die oudstes van die stad by die poort uitbring.

16 En die vader van die dogter moet vir die oudstes sê: Ek het my dogter aan hierdie man as vrou gegee, maar hy het haar gehaat;

17 en kyk, hy het haar slegte dinge nagegee deur te sê: Ek het aan jou dogter die maagdom nie gevind nie—maar dit is die bewys van my dogter se maagdom. En hulle moet die kledingstuk voor die oudstes van die stad uitsprei.

18 Dan moet die oudstes van dié stad die man neem en hom tugtig

19 en hom 'n boete van honderd sikkels silwer oplê en dit aan die vader van die dogter gee, omdat hy slegte gerugte oor 'n jongmeisie van Israel versprei het. Verder moet sy sy vrou wees; hy mag haar nie verstoot solank as hy lewe nie.

20 Maar as hierdie woord waarheid is: Die maagdom is aan die dogter nie gevind nie—

21 dan moet hulle die dogter na die deur van haar vader se huis uitbring, en die manne van haar stad moet haar stenig, dat sy sterwe, omdat sy 'n dwaasheid in Israel begaan het deur in die huis van haar vader te hoereer. So moet jy dan die kwaad uitroei onder jou uit.

Ongeoorloofde betrekkings.

22 AS 'n man betrap word terwyl hy met 'n getroude vrou gemeenskap het, dan moet dié altwee sterwe: die man wat met die vrou gemeenskap gehad het, en die vrou. So moet jy dan die kwaad uit Israel uitroei.

23 As 'n dogter, 'n jongmeisie, aan 'n man verloof is, en 'n man kry haar in die stad en hou met haar gemeenskap,

24 dan moet julle hulle twee na die poort van dié stad uitbring en hulle stenig, dat hulle sterwe; die dogter omdat sy in die stad nie geskreeu het nie, en die man, omdat hy die vrou van sy naaste oenteer het. So moet jy dan die kwaad uitroei onder jou uit.

25 Maar as die man die verloofde dogter in die veld kry en die man haar aangryp en met haar gemeenskap het, dan

moet die man wat met haar gemeenskap gehad het, alleen sterwe;

26 Maar aan die dogter moet jy niks doen nie; daar is in die dogter geen sonde wat die dood verdien nie; want soos wanneer 'n man teen sy naaste opstaan en hom doodsla, so is hierdie saak.

27 Want hy het haar in die veld gekry; die verloofde dogter het geskreuen, maar daar was niemand om haar te help nie.

28 As 'n man 'n dogter, 'n jongmeisie, kry wat nie verloof is nie, en haar aangryp en met haar gemeenskap het, en hulle word betrap,

29 dan moet die man wat met haar gemeenskap gehad het, die vader van die dogter vyftig *sikkels* silwer gee; en sy moet sy vrou wees, omdat hy haar onteer het; hy mag haar nie verstoot solank as hy lewe nie.

30 'n Man mag die vrou van sy vader nie neem nie, en hy mag die kombes van sy vader nie oplig nie.

Wie nie in die vergadering van die HERE mag kom nie.

23 HY wat deur verbrysing vermink of aan die manlikheid gesny is, mag in die vergadering van die HERE nie kom nie.

2 Geen baster mag in die vergadering van die HERE kom nie; selfs sy tiende geslag mag in die vergadering van die HERE nie kom nie.

3 Geen Ammoniet of Moabiet mag in die vergadering van die HERE kom nie; selfs hulle tiende geslag mag nooit in die vergadering van die HERE kom nie;

4 omdat hulle julle, by jul uittoeg uit Egipte, nie met brood en water op die pad tegemoet gekom het nie; en omdat hy Bileam, die seun van Beor, uit Petor in Mesopotamië, teen jou gehuur het om jou te vloek.

5 Maar die HERE jou God wou nie na Bileam luister nie; maar die HERE jou God het vir jou die vloek in 'n seën verander, omdat die HERE jou God jou liefgehad het.

6 Jy mag hulle vrede en hulle geluk solank as jy lewe vir ewig nie soek nie.

7 Die Edomiet moet jy nie as 'n gruwel beskou nie, want hy is jou broer; die Egiptenaar moet jy nie as 'n gruwel be-

skou nie, want jy was 'n vreemdeling in sy land.

8 Kinders wat vir hulle in die derde geslag gebore word, mag in die vergadering van die HERE kom.

Die reinheid van die laer.

9 WANNEER jy as leer teen jou vyande uittrek, pas dan op vir enigiets wat verkeerd is.

10 As daar iemand by jou is wat weens 'n voorval by nag nie rein is nie, dan moet hy buitekant die laer uitgaan; hy mag nie in die laer inkom nie.

11 Maar as die aand aankom, moet hy hom in die water bad; en teen sonsondergang mag hy in die laer inkom.

12 Jy moet buitekant die laer 'n plek hê, en daarnatoe moet jy uitgaan.

13 En jy moet by jou gereedskap 'n grafie hê; as jy dan buitekant gaan sit, moet jy daarmee grawe en wat van jou uitgegaan het, weer toemaak.

14 Want die HERE jou God wandel in jou laer om jou te red en jou vyande aan jou oor te gee; daarom moet jou laer heilig wees, sodat Hy niks skandelijks by jou mag sien en Hom van jou afwend nie.

Ontlugte slawe, hoere, rente ens.

15 JY mag 'n slaaf wat van sy heer na jou ontsnap het, nie aan sy heer oorlewer nie.

16 Hy moet by jou bly, tussen jou in, in die plek wat hy in een van jou poorte uitkies, waar dit vir hom goed is; jy mag hom nie verdruk nie.

17 Daar mag geen hoer uit die dogters van Israel wees nie; en daar mag geen skandeseun uit die seuns van Israel wees nie.

18 Jy mag geen hoereloon of hondeprys in die huis van die HERE jou God as enige gelofte-offer bring nie; want dié altwee is vir die HERE jou God 'n gruwel.

19 Jy mag jou broer geen rente oplê nie, rente van geld, rente van eetware, rente van enigiets wat 'n mens teen rente uitleen nie.

20 Die uitlander mag jy rente oplê, maar jou broer mag jy geen rente oplê nie, sodat die HERE jou God jou kan seën in alles waar jy jou hand aan slaan in die land waarheen jy gaan om dit in besit te neem.

21 As jy aan die HERE jou God 'n gelofte doen, dan moet jy nie versuim om dit te betaal nie; want die HERE jou God sal dit sekerlik van jou eis, en dit sal sonde in jou word.

22 Maar as jy nalaat om te belowe, dan sal dit geen sonde in jou wees nie.

23 Wat oor jou lippe gaan, moet jy hou en doen soos jy aan die HERE jou God vrywillig beloof het—wat jy met jou mond gespreek het.

24 As jy in die wingerd van jou naaste kom, dan mag jy na hartelus volop druifwee eet, maar in jou tas mag jy niks steek nie.

25 As jy in die ongesnyde graan van jou naaste kom, dan mag jy met jou hand are afpluk; maar 'n sekel mag jy nie swaai in die ongesnyde graan van jou naaste nie.

Die skeibrief en die hertrou.

24 AS 'n man 'n vrou neem en met haar trou, en as sy dan geen guns in sy oë vind nie, omdat hy iets skandelijks aan haar ontdek het, en hy haar 'n skeibrief skrywe en in haar hand gee en haar uit sy huis wegstuur,

2 en sy uit sy huis uittrek en weggaan en 'n ander man s'n word,

3 en dié laaste man haar haat en haar 'n skeibrief skrywe en in haar hand gee en haar uit sy huis wegstuur, of as dié laaste man sterwe wat haar vir hom as vrou geneem het—

4 dan mag haar eerste man wat haar weggestuur het, haar nie weer neem, dat sy sy vrou word nadat sy onrein geword het nie; want dit is 'n gruwel voor die aangesig van die HERE, en jy mag op die land wat die HERE jou God jou as erfenis sal gee, geen skuld laai nie.

5 As 'n man pas getroud is, dan moet hy nie op kommando uit te trek nie, en hulle moet hom in geen enkele opsig iets oplê nie; een jaar lank moet hy vry wees vir sy huis en aan sy vrou wat hy geneem het, vreugde verskaf.

Pande, menseroof en melaatsheid.

6 NIEMAND mag die handmeul of die boonste maalklip as pand neem nie, want hy neem die lewe as pand.

7 As iemand betrap word wat 'n persoon uit sy broers, uit die kinders van Israel,

steel en hom hard behandel en hom verkoop, dan moet dié dief sterwe. So moet jy dan die kwaad uitroei onder jou uit.

8 Neem jou in ag by die plaag van melaatsheid om baie noukeurig te handel volgens alles wat die Levitiese priesters julle sal leer; soos ek hulle beveel het, moet julle dit sorgvuldig hou.

9 Dink aan wat die HERE jou God op die pad, by julle uittoeg uit Egipte, aan Mirjam gedoen het.

10 As jy aan jou naaste enigiets leen, dan mag jy in sy huis nie ingaan om sy pand te gaan haal nie;

11 buite moet jy bly staan en die man aan wie jy geleen het, moet die pand vir jou buitentoe uitbring.

12 En as hy 'n arm man is, dan moet jy met sy pand nie gaan slaap nie.

13 Jy moet hom sekerlik teen sonsondergang die pand teruggee, dat hy in sy kleed kan slaap en jou kan seën; en dit sal geregtigheid vir jou wees voor die aangesig van die HERE jou God.

14 Jy mag 'n arm en behoeftige dageloner uit jou broers of uit jou vreemdelinge wat in jou land in jou poorte is, nie verdruk nie.

15 Op die dag self moet jy sy loon gee, sodat die son daaroor nie ondergaan nie—want hy is arm en sy siel verlang daarna—dat hy nie teen jou na die HERE roep, en dit in jou sonde word nie.

16 Die vaders mag nie vir die kinders, en die kinders mag nie vir die vaders doodgemaak word nie; elkeen moet vir sy eie sonde doodgemaak word.

Barmhartigheid teenoor die weduwee, wese en vreemdelinge.

17 JY mag die reg van vreemdeling en wese nie verdraai nie en die kleed van 'n weduwee nie as pand neem nie.

18 Maar jy moet daaraan dink dat jy 'n slaaf was in Egipte, en die HERE jou God jou daaruit verlos het; daarom beveel ek jou om hierdie saak te doen.

19 As jy jou oes op jou land insamel en 'n gerf op die land vergeet, dan mag jy nie omdraai om dit te gaan haal nie; vir die vreemdeling, die wese en die weduwee moet dit wees, dat die HERE jou God jou kan seën in al die werk van jou hande.

20 As jy jou olywe afsla, dan moet jy nie agter jou in die takke rond soek nie;

vir die vreemdeling, die wees en die weduwee moet dit wees.

21 As jy jou wingerd oes, dan moet jy agter jou nie skeep afoes nie; vir die vreemdeling, die wees en die weduwee moet dit wees.

22 En jy moet daaraan dink dat jy 'n slaaf was in Egipteland; daarom beveel ek jou om hierdie saak te doen.

Beperking van aantal slae by geregtelike lyfstraf.

25 AS daar tussen manne 'n twis is en hulle na die gereg kom, en die regters hulle vonnis en die regverdige regverdig verklaar, en die skuldige skuldig verklaar,

2 as dan die skuldige slae verdien, dan moet die regter hom laat lê en hom in sy teenwoordigheid met 'n aantal slae laat slaan ooreenkomstig sy skuld;

3 veertig slae mag hy hom laat gee, nie meer nie, dat hy hom nie verder met baie slae bo die laat slaan en jou broer voor jou oë veragtelik gemaak word nie.

4 Jy mag 'n os nie mulband as hy graan dors nie.

Huwelik met 'n broer se weduwee.

5 AS broers bymekaar woon, en een van hulle sterwe sonder dat hy 'n seun het, dan mag die vrou van die oorledene nie daarbuite 'n vreemde man s'n word nie; haar swaer moet by haar ingaan en haar as sy vrou neem en die swaershuwelik met haar sluit;

6 en die eersgeborene wat sy baar, moet staan op naam van sy oorlede broer, dat sy naam nie uit Israel uitgedelg word nie.

7 Maar as dit die man nie beval om sy skoonsuster te neem nie, dan moet sy skoonsuster na die poort opgaan na die oudstes toe, en sê: My swaer weier om sy broer se naam in Israel in stand te hou; hy wil met my die swaershuwelik nie sluit nie;

8 dan moet die oudstes van sy stad hom roep en met hom spreek; bly hy dan daarby staan en sê: Dit beval my nie om haar te neem nie—

9 dan moet sy skoonsuster voor die oë van die oudstes na hom toe naderkom en sy skoën van sy voet aftrek en in sy gesig spuu, en sy moet verklaar en sê:

So moet met die man gemaak word wat die huis van sy broer nie wil bou nie.

10 En sy naam moet in Israel genoem word: Die huis van die kaalvoet.

11 As manne met mekaar veg, die een met die ander, en die een se vrou aankom om haar man te red uit die hand van die een wat hom slaan, en haar hand uitsteek en hom by die skaamdele gryp,

12 dan moet jy haar hand afkap; jou oog mag nie verskoon nie.

Regte gewigte en mate.

13 JY mag nie twee soorte weegstene, 'n grote en 'n kleintjie, in jou sak hê nie.

14 Jy mag in jou huis nie twee soorte efa's, 'n grote en 'n kleintjie, hê nie.

15 Jy moet 'n volle en regte gewig hê; jy moet 'n volle en regte efa hê; sodat jou dae verleng kan word in die land wat die HERE jou God jou sal gee.

16 Want almal wat hierdie dinge doen, is 'n gruwel vir die HERE jou God— almal wat onreg doen.

Amalek moet uitgeroei word.

17 DINK aan wat Amalek op die pad by julle uittoeg uit Egipte aan jou gedoen het;

18 hoe hy jou op die pad teëgekrom het en by jou die agterhoede, al die swakkes agter jou, verslaan het terwyl jy moeg en mat was, en hy God nie gevrees het nie.

19 As dan die HERE jou God vir jou rus gee van al jou vyande rondom, in die land wat die HERE jou God jou as erfenis sal gee om dit in besit te neem, dan moet jy die gedagtenis van Amalek onder die hemel uitdelg; vergeet dit nie.

Offer van eerstelinge en die driejaarlikse tiendes.

26 EN as jy in die land kom wat die HERE jou God jou as erfenis sal gee, en jy dit in besit neem en daarin woon,

2 dan moet jy neem uit die eerstelinge van al die vrugte van die land wat jy inbring uit jou land wat die HERE jou God jou sal gee, en dit in 'n mandjie sit;

en jy moet gaan na die plek wat die HERE jou God sal uitkies om sy Naam daar te laat woon,

3 en na die priester kom wat daar in dié dae sal wees, en jy moet vir hom sê: Ek

verklaar vandag aan die HERE jou God dat ek in die land gekom het wat die HERE aan ons vaders met 'n eed beloof het om aan ons te gee.

4 En die priester moet die mandjie uit jou hand neem en dit voor die altaar van die HERE jou God neersit.

5 Dan moet jy voor die aangesig van die HERE jou God verklaar en sê: My vader was 'n swerwende Arameër en het na Egipte afgetrek en daar as vreemdeling vertoef met min mense; maar hy het daar 'n groot, magtige en talrykenasie geword.

6 Maar die Egiptenaars het ons mishandel en ons verdruk en 'n harde diens op ons gelê.

7 Toe het ons die HERE, die God van ons vaders, aangeroep; en die HERE het ons stem gehoor en ons ellende en ons moeite en ons verdrukking aangesien;

8 en die HERE het ons uit Egipte uitgelei deur 'n sterke hand en 'n uitgestrekte arm en deur groot skrikwekkende dade en deur tekens en wonders;

9 en Hy het ons na hierdie plek gebring en ons hierdie land gegee, 'n land wat oorloop van melk en heuning.

10 Hier het ek dan nou die eerstelinge gebring van die vrugte van die land wat U, HERE, my gegee het. Dan moet jy dit neersit voor die aangesig van die HERE jou God en jou neerbuig voor die aangesig van die HERE jou God.

11 En jy moet vrolik wees oor al die goeie dinge wat die HERE jou God jou en jou huis gegee het; jy en die Leviet en die vreemdeling wat by jou is.

12 As jy al die tiendes van jou opbrings klaar afgesonder het in die derde jaar, die jaar van die tiendes, dan moet jy aan die Leviet, die vreemdeling, die wees en die weduwee gee, dat hulle in jou poorte kan eet en versadig word.

13 En jy moet voor die aangesig van die HERE jou God sê: Ek het die heilige goed uit die huis weggebring en dit ook aan die Leviet en die vreemdeling, die wees en die weduwee gegee, geheel-en-al volgens u gebod wat U my beveel het; ek het geeneen van u gebooe oortree en dit nie vergeet nie.

14 Ek het daarvan in my rou nie geëet en daarvan as 'n onreine niks weggebring en daarvan niks aan 'n dooie gegee nie; ek het na die stem van die HERE my God geluister; ek het gedoen net soos U my beveel het.

15 Kyk tog uit u heilige woning, uit die hemel neer, en seën u volk Israel en die land wat U ons gegee het, soos U aan ons vaders met 'n eed beloof het, 'n land wat oorloop van melk en heuning.

16 Vandag beveel die HERE jou God jou om hierdie insettinge en verordeninge te doen; onderhou dan en doen dit met jou hele hart en met jou hele siel.

17 Vandag het jy die HERE laat verklaar dat Hy vir jou 'n God sal wees, en dat jy in sy weë moet wandel en sy insettinge en sy gebooe en sy verordeninge moet hou en na sy stem moet luister.

18 En die HERE het jou vandag laat verklaar dat jy vir Hom 'n eiendomsvolk sal wees soos Hy jou beloof het, en dat jy al sy gebooe sal onderhou;

19 en dat Hy jou dan die hoogste sal stel bo al die nasies wat Hy gemaak het, tot 'n lof en 'n roem en 'n sieraad, en dat jy 'n heilige volk aan die HERE jou God sal wees soos Hy beloof het.

Bevel om gedenkstene en 'n altaar wes van die Jordaan op te rig en om die seën en vloek daar uit te spreek.

27 EN Moses het saam met die oudstes van Israel aan die volk bevel gegee en gesê: Onderhou al die gebooe wat ek julle vandag beveel.

2 En op die dag as julle deur die Jordaan gaan in die land wat die HERE jou God jou sal gee, dan moet jy vir jou groot klippe oprig en dit met kalk bestryk.

3 En jy moet as jy oortrek daarop skrywe al die woorde van hierdie wet, sodat jy kan kom in die land wat die HERE jou God jou sal gee, 'n land wat oorloop van melk en heuning soos die HERE, die God van jou vaders, jou beloof het.

4 As julle dan deur die Jordaan trek, moet julle hierdie klippe waaromtrek ek julle vandag bevel gee, op die berg Ebal oprig, en jy moet dit met kalk bestryk.

5 En jy moet daar vir die HERE jou God 'n altaar bou, 'n altaar van klippe; jy mag geen yster daaroor swaai nie.

6 Van ongekapte klippe moet jy die altaar van die HERE jou God bou; en jy moet daar brandoffers op bring aan die HERE jou God.

7 Ook moet jy dankoffers slag en daar een en vrolik wees voor die aangesig van die HERE jou God.

8 En jy moet op die klippe baie duidelik skrywe al die woorde van hierdie wet.

9 Verder het Moses en die Levitiese priesters die hele Israel toegesprek en gesê: Wees stil en luister, o Israel! Vandag het jy vir die HERE jou God 'n volk geword.

10 Daarom moet jy na die stem van die HERE jou God luister en sy gebooe en sy insettinge volbring wat ek jou vandag beveel.

11 En Moses het aan die volk op dié dag bevel gegee en gesê:

12 Hierdie *stamme* moet staan om die volk te sien op die berg Gérisim as julle deur die Jordaan getrek het: Simeon en Levi en Juda en Issaskar en Josef en Benjamin.

13 En hierdie moet staan om te vervloek op die berg Ebal: Ruben, Gad en Aser en Sébulon, Dan en Náftali.

14 En die Leviete moet verklaar en vir al die manne van Israel hardop sê:

15 Vervloek is die man wat 'n gesnede of gegote beeld maak, 'n gruwel vir die HERE, werk van 'n nambagsman se hande, en dit stilletjies opsit; en die hele volk moet antwoord en sê: Amen.

16 Vervloek is hy wat sy vader of sy moeder verag; en die hele volk moet sê: Amen.

17 Vervloek is hy wat sy naaste se grenslyn verlé; en die hele volk moet sê: Amen.

18 Vervloek is hy wat 'n blinde op die dwaalweg lei; en die hele volk moet sê: Amen.

19 Vervloek is hy wat die reg van vreemdeling, wees en weduwee verdraai; en die hele volk moet sê: Amen.

20 Vervloek is hy wat met die vrou van sy vader gemeenskap het, want hy het die kometers van sy vader opgelig; en die hele volk moet sê: Amen.

21 Vervloek is hy wat met enige dier gemeenskap het; en die hele volk moet sê: Amen.

22 Vervloek is hy wat met sy suster, die dogter van sy vader of die dogter van sy moeder, gemeenskap het; en die hele volk moet sê: Amen.

23 Vervloek is hy wat met sy skoonmoeder gemeenskap het; en die hele volk moet sê: Amen.

24 Vervloek is hy wat sy naaste in die geheim doodsla; en die hele volk moet sê: Amen.

25 Vervloek is hy wat 'n omkoopgeskenk aanneem om 'n persoon—onskuldige bloed—dood te slaan; en die hele volk moet sê: Amen.

26 Vervloek is hy wat die woorde van hierdie wet nie hou om dit te doen nie; en die hele volk moet sê: Amen.

Seëninge en vervloekinge.

28 AS jy dan goed luister na die stem van die HERE jou God om sorgvuldig te hou al sy gebooe wat ek jou vandag beveel, dan sal die HERE jou God jou die hoogste stel bo al die nasies van die aarde.

2 En al hierdie seëninge sal oor jou kom en jou inhaal as jy luister na die stem van die HERE jou God.

3 Geseënd sal jy wees in die stad, en geseënd sal jy wees in die veld.

4 Geseënd sal wees die vrug van jou liggaam en die vrugte van jou land en die vrug van jou vee, die aanteel van jou beeste en die aanteel van jou kleinvee.

5 Geseënd sal wees jou mandjie en jou baksommel.

6 Geseënd sal jy wees by jou ingaan, en geseënd sal jy wees by jou uitgaan.

7 Die HERE sal maak dat jou vyande wat teen jou opstaan, voor jou verslaan word; op een pad sal hulle teen jou uitrek en op sewe paaië vlug voor jou uit.

8 Die HERE sal die seën by jou gebied in jou skure en in alles waar jy jou hand aan slaan; en Hy sal jou seën in die land wat die HERE jou God jou sal gee.

9 Die HERE sal jou vir Hom as heilige volk bevestig soos Hy vir jou gesweer het, as jy die gebooe van die HERE jou God hou en in sy weë wandel.

10 En al die volke van die aarde sal sien dat die Naam van die HERE oor jou uitgeroep is, en hulle sal jou vrees.

11 En die HERE sal die goeie aan jou oorvloedig gee in die vrug van jou liggaam en in die vrug van jou vee en in die vrugte van jou land, in die land wat die HERE aan jou vaders met 'n eed beloof het om aan jou te gee.

12 Die HERE sal sy goeie skatkamer, die hemel, vir jou oopmaak om die reën van jou land op sy tyd te gee en om al die werk van jou hand te seën; en jy sal aan baie nasies uitleen, maar self nie hoef te leen nie.

13 En die HERE sal jou die kop en nie

die stert maak nie, en jy sal net bo-op en nie onder wees nie as jy luister na die gebooe van die HERE jou God wat ek jou vandag beveel om te hou en te doen; 14 en jy nie regs of links afwyk van al die woorde wat ek julle vandag beveel, om agter ander gode aan te loop om hulle te dien nie.

15 Maar as jy nie luister na die stem van die HERE jou God om sorgvuldig te hou al sy gebooe en sy insettinge watek jou vandag beveel nie, dan sal al hierdie vloekte oor jou kom en jou inhaal.

16 Vervloek sal jy wees in die stad, en vervloek sal jy wees in die veld.

17 Vervloek sal wees jou mandjie en jou baksommel.

18 Vervloek sal wees die vrug van jou liggaam en die vrugte van jou land, die aanteel van jou beeste en die aanteel van jou kleinvee.

19 Vervloek sal jy wees by jou ingaan, en vervloek sal jy wees by jou uitgaan.

20 Die HERE sal teen jou stuur die vervloeking, die verwarring en die bedreiging in alles waar jy jou hand aan slaan, wat jy moet doen; totdat jy verdelf is en totdat jy gou tot niet gaan vanweë die boosheid van jou handelinge, dat jy My verlaat het.

21 Die HERE sal maak dat die pes jou aankleef totdat Hy jou vernietig uit die land waarheen jy gaan om dit in besit te neem.

22 Die HERE sal jou swaar tref met toring en koors en vurige koors en ontsteking en droogte en brandkoring en heuningdou; en hulle sal jou vervolg totdat jy omkom.

23 En jou hemel wat bo jou hoof is, sal koper, en die aarde wat onder jou is, yster wees.

24 Die HERE sal die reën van jou land poeier en stof maak; van die hemel sal dit op jou afkom totdat jy verdelf is.

25 Die HERE sal maak dat jy voor jou vyande verslaan word; op een pad sal jy teen hom uittrek en op sewe paaië sal jy vlug voor hom uit; en jy sal 'n skrikbeeld vir al die koninkryke van die aarde word.

26 En jou lyke sal as voedsel dien vir al die voëls van die hemel en vir die diere van die aarde sonder dat iemand hulle skrik maak.

27 Die HERE sal jou swaar tref met swere van Egipte en met geswelle en

skurfte en uitslag waarvan jy nie kan gesond word nie.

28 Die HERE sal jou slaan met krank-sinnigheid en blindheid en sinsverwarring;

29 sodat jy op die middag sal rondtas soos die blinde in die donker rondtas, en in jou weë sal jy geen voorspoed hê nie; maar jy sal altyddeur net verdruk en beroof wees sonder dat daar 'n helper is.

30 Jy sal jou met 'n vrou verloof, maar 'n ander man sal haar skend; 'n huis sal jy bou, maar daar nie in woon nie; 'n wingerd plant, maar dit nie in gebruik neem nie.

31 Jou bees word voor jou oë geslag, maar jy sal daar nie van eet nie; jou esel word voor jou weggeroef en sal na jou nie terugkom nie; jou kleinvee word aan jou vyande gegee sonder dat daar vir jou 'n helper is.

32 Jou seuns en jou dogters word aan 'n ander volk gegee terwyl jou oë dit sien en die hele dag na hulle smag sonder dat jy daar iets aan kan doen.

33 Die vrugte van jou land en al jou werk sal 'n volk eet wat jy nie ken nie; en jy sal altyddeur net verdruk en hard behandel word.

34 En jy sal kranksinnig wees vanweë die gesig van jou oë wat jy sal sien.

35 Die HERE sal jou tref met bese swere aan die knieë en aan die bene—waarvan jy nie kan gesond word nie—van jou voetsool tot jou skedel.

36 Die HERE sal jou en jou koning wat jy oor jou sal aanstel, na 'n nasie laat gaan wat jy en jou vaders nie geken het nie; en daar sal jy ander gode, hout en klip, dien.

37 En jy sal 'n voorwerp van verbasing, 'n spreekwoord en 'n spot wees onder al die volke waarheen die HERE jou sal wegvoer.

38 Jy sal baie saad op die land uitbring, maar min insamel; want die sprinkaan sal dit afeet.

39 Wingerde sal jy plant en bewerk, maar geen wyn drink of wegbere nie; want die wurm sal dit opeet.

40 Olyfbome sal jy hê in jou hele grondgebied, maar jy sal jou nie met olie salf nie; want jou olywe sal afval.

41 Seuns en dogters sal jy verwek, maar hulle sal vir jou nie wees nie; want hulle sal in gevangenskap gaan.

42 Al jou bome en die vrugte van jou land sal die sprinkaan in besit neem.

43 Die vreemdeling wat by jou is, sal hoër en hoër oor jou opklím; en jy sal laer en laer afsak.

44 Hy sal aan jou leen, maar jy sal aan hom nie leen nie; hy sal die kop en jy die stert wees.

45 En al hierdie vloekte sal oor jou kom en jou agtervolg en jou inhaal totdat jy verdelf is, omdat jy nie geluister het na die stem van die HERE jou God om sy gebooe en sy insettinge wat Hy jou beveel het, te hou nie;

46 en hulle sal by jou 'n teken en 'n wonder wees, en by jou nageslag tot in ewigheid.

47 Omdat jy die HERE jou God nie met vreugde en vrolikheid van hart weens die oorvloed van alles gedien het nie,

48 sal jy jou vyand wat die HERE teen jou sal stuur, dien in honger en in dors en in naaktheid en in gebrek aan alles; en hy sal 'n ysterjuk op jou nek sit totdat hy jou verdelf het.

49 Die HERE sal teen jou 'n nasie bring van ver, van die einde van die aarde af, soos 'n arend vlieg—'n nasie wie se taal jy nie verstaan nie,

50 'n nasie hard van aangesig, wat 'n grysaard nie ontien en vir 'n seun geen genade het nie.

51 En hulle sal die vrug van jou vee en die vrugte van jou land opeet totdat jy verdelf is; wat vir jou geen koring, mos of olie, aanteel van jou beeste of aanteel van jou kleinvee sal laat oorbly totdat hulle jou tot niet gemaak het nie.

52 En hulle sal jou in benoudheid bring in al jou poorte totdat jou hoë en versterkte mure val waarop jy in jou hele land vertrou het; ja hulle sal jou in benoudheid bring in al jou poorte in jou hele land wat die HERE jou God jou gegee het.

53 En jy sal eet die vrug van jou liggaam, die vlees van jou seuns en jou dogters wat die HERE jou God jou gegee het, in die beleëring en in die benoudheid waarin jou vyand jou bring.

54 Die vertroetelde en baie verwende man by jou—sy oog sal sy broer en die vrou wat hy liefhet en sy orige kinders wat hy nog behou het, skeef aankyk;

55 sodat hy vir geen van hulle iets sal gee van die vlees van sy kinders wat hy eet nie, omdat daar vir hom niks anders

oorgelaat is in die beleëring en in die benoudheid waarin jou vyand jou in al jou poorte sal bring nie.

56 Die vertroetelde en verwende vrou by jou wat van verwendheid en weekheid nooit probeer het om haar voetsool op die grond neer te sit nie—haar oog sal die man wat sy liefhet en haar seun en haar dogter skeef aankyk,

57 ook haar nageboorte wat tussen haar voete uitgaan, en haar kinders wat sy baar; want sy sal dit stillettjies eet by gebrek aan alles in die beleëring en in die benoudheid waarin jou vyand jou in jou poorte sal bring.

58 As jy nie sorgvuldig al die woorde van hierdie wet hou wat in hierdie boek geskryf is, om hierdie heerlike en gedugte Naam, die HERE jou God te vrees nie,

59 dan sal die HERE jou plaë en die plaë van jou nageslag wonderlik laat wees, groot en aanhoudende plaë, en kwaai en aanhoudende siektes;

60 en Hy sal weer op jou bring al die kwale van Egipte waarvoor jy bang was, sodat hulle jou aanklewe.

61 Ook allerhande siektes en allerhande plaë wat in die boek van hierdie wet nie geskryf is nie, dié sal die HERE teen jou laat opkom totdat jy verdelf is.

62 En julle sal met min mense oorbly, in plaas dat julle geweë het soos die sterre van die hemel in menigte; omdat jy nie geluister het na die stem van die HERE jou God nie.

63 En soos die HERE oor julle bly was om aan julle goed te doen en julle te vermenigvuldig, so sal die HERE oor julle bly wees om julle tot niet te maak en julle te verdelf; en julle sal uitgeruk word uit die land waarheen jy gaan om dit in besit te neem.

64 En die HERE sal jou verstrooi onder al die volke, van die een einde van die aarde tot by die ander einde van die aarde; en daar sal jy ander gode, hout en klip, dien, wat jy en jou vaders nie geken het nie.

65 En onder dié nasies sal jy geen rus hê nie, en vir jou voetsool sal daar geen rusplek wees nie; maar die HERE sal jou daar 'n bewende hart gee en smagtende oë en 'n kwynende siel.

66 En jou lewe sal voor jou aan 'n draad hang, en jy sal nag en dag skrik en van jou lewe nie seker wees nie.

67 In die more sal jy sê: Ag, was dit

maar aand! En in die aand sal jy sê: Ag, was dit maar more!—vanweë die skrik van jou hart wat jou sal aangryp, en vanweë die gesig van jou oë wat jy sal sien.

68 En die HERE sal jou na Egipte terugbring op skepe, op die pad waarvan ek vir jou gesê het: Jy sal dit verder nie meer sien nie;—en daar sal julle aan jul vyande as slawe en slavinne verkoop word, maar daar sal geen koper wees nie.

Vernuwung van die verbond van God.

29 DIT is die woorde van die verbond wat die HERE Moses beveel het om met die kinders van Israel te maak in die land van Moab, behalwe die verbond wat Hy met hulle by Horeb gemaak het.

2 En Moses het die hele Israel geroep en vir hulle gesê: Julle het self gesien alles wat die HERE in Egipteland voor julle oë aan Farao en aan al sy dienaars en aan sy hele land gedoen het;

3 die groot versoekinge wat jou oë gesien het, dié groot tekens en wonders.

4 Maar die HERE het julle nie 'n hart gegee om te verstaan en oë om te sien en ore om te hoor tot vandag toe nie.

5 En Ek het julle veertig jaar lank in die woestyn laat trek; julle klere het aan julle nie verslyt nie, ewemin jou skoene aan jou voet.

6 Brood het julle nie geëet en wyn en sterke drank nie gedrink nie, dat julle kan weet dat Ek die HERE julle God is.

7 En toe julle by hierdie plek kom het Sihon, die koning van Hesbon, en Og, die koning van Basan, uitgetrek ons tegemoet om te veg, maar ons het hulle verslaan.

8 en hulle land ingeneem en dit as erfenis gegee aan die Rubeniete en Gadiete en aan die halwe stam van die Manassiete.

9 Onderhou dan die woorde van hierdie verbond en volbring dit, sodat julle voorspoedig kan uitvoer alles wat julle doen.

10 Julle staan vandag almal voor die aangesig van die HERE julle God: julle hoofde, julle stamme, julle oudstes en julle opsigers—al die manne van Israel;

11 julle kinders, julle vroue en jou vreemdeling wat in jou laer is, jou houtkapper sowel as jou waterputter;

12 om oor te gaan in die verbond van die HERE jou God—in sy eedswering—wat die HERE jou God vandag met jou maak;

13 sodat Hy jou vandag vir Hom as volk kan bevestig en vir jou 'n God kan wees soos Hy jou beloof het, en soos Hy aan jou vaders Abraham, Isak en Jakob met 'n eed beloof het.

14 En nie met julle alleen maak ek hierdie verbond en hierdie eedswering nie,

15 maar met die wat vandag hier saam met ons voor die aangesig van die HERE onse God staan én met die wat hier vandag nie saam met ons is nie.

16 Want julle weet self hoe ons in Egipteland gewoon en hoe ons dwarsdeur die nasies getrek het waar julle deur getrek het.

17 En julle het hulle verfoeisels en hulle drekgode, hout en klip, silwer en goud by hulle gesien;

18 sodat daar onder julle geen man of vrou of geslag of stam mag wees wat sy hart vandag afwend van die HERE onse God om die gode van dié nasies te gaan dien nie, sodat daar onder julle geen wortel mag wees wat gif en wilde-als dra nie,

19 en as hy die woorde van hierdie eedswering hoor, homself dan in sy hart gelukkig prys nie deur te sê: Dit sal met my goed gaan hoewel ek in die verhardheid van my hart wandel—om so die bewaterde saam met die dorstige weg te ruk!

20 Die HERE sal hom nie wil vergewe nie, maar dan sal die toorn van die HERE en sy ywer teen dié man rook, en die hele vloek wat in hierdie boek geskryf is, sal op hom rus; en die HERE sal sy naam onder die hemel uitdelg.

21 En die HERE sal hom tot sy ongeluk van al die stamme van Israel afskel volgens al die vloekte van die verbond wat in hierdie wetboek geskryf is.

22 En die volgende geslag, julle kinders wat ná julle opstaan, en die uitlander wat uit 'n ver land kom, sal sê as hulle die plaë van daardie land sien en sy siektes wat die HERE daarin laat uitbreek het—

23 ook swaer en sout deurdat sy hele oppervlakte uitgebrand is, wat nie besaai word en niks laat uitspruit nie, waarin hoegenaamd geen plante opslaan nie,

soos die omkering van Sodom en Gomorra, Adma en Sebóim wat die HERE in sy toorn en in sy grimmigheid omgekeer het—

24 en al die nasies sal sê: Waarom het die HERE so met hierdie land gedoen? Wat beteken hierdie grote toornloed?

25 Dan sal hulle antwoord: Omdat hulle die verbond van die HERE, die God van hulle vaders, verlaat het wat Hy met hulle gemaak het toe hulle deur Hom uit Egipteland uitgelei is,

26 en hulle ander gode gaan dien en hulle daarvoor neergebuig het; gode wat aan hulle nie bekend was nie, en wat Hy hulle nie toebedeel het nie.

27 Daarom het die toorn van die HERE teen daardie land ontvlam om daaroor die hele vloek te bring wat in hierdie boek geskryf is.

28 En die HERE het hulle uit hulle land uitgeruk in toorn en in grimmigheid en in grote verbolgenheid; en Hy het hulle weggeslinger na 'n ander land, soos dit vandag is.

29 Die verborge dinge is vir die HERE onse God; maar die geopenbaarde dinge is vir ons en ons kinders tot in ewigheid om te doen al die woorde van hierdie wet.

Belofte van genadige verlossing in geval van berou.

30 EN as al hierdie dinge oor jou kom, die seën en die vloek wat ek jou voorgehou het, en jy dit ter harte neem onder al die nasies waarheen die HERE jou God verdryf het,

2 en jy jou tot die HERE jou God bekeer en na sy stem luister net soos ek jou vandag beveel, jy en jou kinders, met jou hele hart en met jou hele siel,

3 dan sal die HERE jou God jou lot verander en Hom oor jou ontfem; en Hy sal jou weer versamel uit al die volke waarheen die HERE jou God jou verstrooi het.

4 Al was jou verstrooides aan die einde van die hemel, daarvandaan sal die HERE jou God jou versamel, en daarvandaan sal Hy jou gaan haal.

5 En die HERE jou God sal jou bring in die land wat jou vaders in besit geneem het, en jy sal dit in besit neem; en Hy sal aan jou goed doen en jou vernieuwuldig meer as jou vaders.

6 En die HERE jou God sal jou hart besny en die hart van jou nageslag, om die HERE jou God lief te hê met jou hele hart en met jou hele siel, dat jy kan lewe.

7 En die HERE jou God sal al hierdie vloekte op jou vyande en op jou haters lê wat jou vervolg het.

8 Maar jy sal weer na die stem van die HERE luister en al sy gebooie doen wat ek jou vandag beveel.

9 En die HERE jou God sal die goeie aan jou oorvloedig gee in al die werk van jou hand, in die vrug van jou liggaam en in die vrug van jou vee en in die vrugte van jou land; want die HERE sal weer oor jou bly wees ten goede soos Hy bly was oor jou vaders;

10 as jy na die stem van die HERE jou God luister om sy gebooie en sy insettinge wat in hierdie wetboek geskryf is, te hou; as jy jou tot die HERE jou God bekeer met jou hele hart en met jou hele siel.

11 Want hierdie gebod wat ek jou vandag beveel, is vir jou nie te swaar en is nie ver nie.

12 Dit is nie in die hemel nie, sodat jy moet sê: Wie sal vir ons na die hemel opklim en dit vir ons gaan haal en dit vir ons laat hoor, dat ons dit kan doen?

13 Dit is ook nie oorkant die see nie, sodat jy moet sê: Wie sal vir ons na die oorkant van die see oorvaar en dit vir ons gaan haal en dit vir ons laat hoor, dat ons dit kan doen?

14 Maar baie naby jou is die woord, in jou mond en in jou hart, om dit te doen.

15 Kyk, ek het jou vandag voorgehou die lewe en die geluk, en die dood en die ongeluk.

16 Wat ek jou vandag beveel, is om die HERE jou God lief te hê, in sy weë te wandel en sy gebooie en sy insettinge en sy verordeninge te hou, sodat jy kan lewe en vernieuwuldig, en die HERE jou God jou mag seën in die land waarheen jy gaan om dit in besit te neem.

17 Maar as jou hart hom afwend, en jy nie luister nie, en jy jou laat verlei, sodat jy jou voor ander gode neerbuig en hulle dien,

18 dan verkondig ek julle vandag dat julle sekerlik sal omkom; julle sal die dae nie verleng in die land waarheen jy oor die Jordaan trek om dit in besit te gaan neem nie.

19 Ek neem vandag teen julle die hemel en die aarde as getuie; die lewe en die

dood, die seën en die vloek het ek jou voorgehou. Kies dan die lewe, dat jy kan lewe, jy en jou nageslag,

20 deur die HERE jou God lief te hê, na sy stem te luister en Hom aan te hang; want dit is jou lewe en die lengte van jou dae, sodat jy kan woon in die land wat die HERE aan jou vaders Abraham, Isak en Jakob met 'n eed beloof het om dit aan hulle te gee.

Josua die opvolger van Moses.

31 DAARNA het Moses gegaan en die hele Israel met hierdie woorde toegesprek

2 en vir hulle gesê: Ek is vandag honderd en twintig jaar oud; ek kan nie meer uit- en ingaan nie, en die HERE het vir my gesê: Jy mag deur hierdie Jordaan nie gaan nie.

3 Die HERE jou God, Hy trek voor jou oor; Hy sal hierdie nasies voor jou uitverdelg, en jy sal hulle uit hul besitting verdrywe; Josua, hy trek voor jou oor soos die HERE gespreek het.

4 En die HERE sal met hulle doen soos Hy met Sihon en met Og, die konings van die Amoriete, en met hulle land gedoen het—wat Hy verdelg het;

5 die HERE sal hulle aan julle oorgee, en julle moet met hulle handel geheel-en-al volgens die gebod wat ek julle beveel het.

6 Wees sterk en volmoed; wees nie bevrees en word nie verskrik vir hulle nie; want dit is die HERE jou God wat saam met jou trek; Hy sal jou nie begewe of verlaat nie.

7 Toe het Moses Josua geroep en vir hom voor die oë van die hele Israel gesê: Wees sterk en volmoed, want jy sal met hierdie volk in die land ingaan wat die HERE aan hulle vaders met 'n eed beloof het om aan hulle te gee; en jy sal hulle dit laat erwe.

8 En dit is die HERE wat voor jou uit trek; Hy sal met jou wees; Hy sal jou nie begewe of verlaat nie; jy mag nie bevrees of verskrik wees nie.

Die wet moet om die sewe jaar gelees word.

9 EN Moses het hierdie wet opgeskrywe en dit gegee aan die priesters, die seuns van Levi, wat die verbondsark van die

HERE gedra het, en aan al die oudstes van Israel.

10 En Moses het aan hulle bevel gegee en gesê: Aan die end van sewe jaar, op die bepaalde tyd van die jaar van kwyt-skelding, op die huttefees,

11 as die hele Israel kom om te verskyn voor die aangesig van die HERE jou God op die plek wat Hy sal uitkies, moet jy hierdie wet voor die hele Israel, voor hulle ore lees.

12 Laat die volk bymekaarkom, die mans en die vroue en die kinders en jou vreemdeling wat in jou poorte is, dat hulle kan hoor en dat hulle kan leer om die HERE julle God te vrees en sorgvuldig al die woorde van hierdie wet te hou.

13 En hulle kinders wat dit nie ken nie, moet hoor en leer om die HERE julle God te vrees al die dae wat julle lewe in die land waarheen julle deur die Jordaan trek om dit in besit te neem.

Die afval van Israel aangekondig.

14 EN die HERE het vir Moses gesê: Kyk, jou dae kom nader, dat jy moet sterwe; roep Josua en gaan julle in die tent van samekoms staan, dat Ek aan hom bevel kan gee. Toe het Moses en Josua gegaan en in die tent van samekoms gaan staan.

15 En die HERE het in die tent in 'n wolkkolom verskyn terwyl die wolkkolom by die ingang van die tent bly staan het.

16 Toe sê die HERE vir Moses: Kyk, jy ontslaap met jou vaders, en hierdie volk sal opstaan, en hulle sal, tussen hulle in, die vreemde gode van die land waarheen hulle gaan, agternahoereer en My verlaat en my verbond verbreek wat Ek met hulle gemaak het.

17 Dan sal my toorn op dié dag teen hulle ontvlam, en Ek sal hulle verlaat en my aangesig vir hulle verberg, sodat hulle verteer word, en baie onheile en node hulle oorkom. Dan sal hulle op dié dag sê: Het hierdie onheile my nie oorgekom, omdat onse God nie onder ons is nie?

18 Maar Ek sal op dié dag my aangesig heeltemal verberg weens al die kwaad wat hulle gedoen het; want hulle het na ander gode afgewyk.

19 Skryf dan nou vir julle hierdie lied op, en leer dit aan die kinders van Israel; lê

dit in hulle mond, dat hierdie lied vir My 'n getuie teen die kinders van Israel kan wees.

20 Want Ek sal hulle inbring in die land wat Ek aan hulle vaders met 'n eed beloof het, wat oorloop van melk en heuning, en hulle sal eet en versadig en vet word; dan sal hulle afwyk na ander gode en die dien, en hulle sal My verag en my verbond verbreek.

21 En as dan baie onheile en node oor hulle kom, dan sal hierdie lied voor hulle as getuie antwoord—want dit sal uit die mond van hulle nageslag nie vergeet wees nie—want Ek ken hulle gedagtes wat hulle vandag koester voordat Ek hulle inbring in die land wat Ek met 'n eed beloof het.

22 Toe het Moses hierdie lied op dié dag opgeskrywe en dit aan die kinders van Israel geleer.

23 En Hy het aan Josua, die seun van Nun, bevel gegee en gesê: Wees sterk en vol moed, want jy sal die kinders van Israel inbring in die land wat Ek aan hulle met 'n eed beloof het; en Ek sal met jou wees.

24 En toe Moses die woorde van hierdie wet klaar in 'n boek geskryf het tot die end toe,

25 het Moses aan die Leviete wat die verbondsark van die HERE gedra het, bevel gegee en gesê:

26 Neem hierdie wetboek en sit dit neer aan die kant van die verbondsark van die HERE julle God dat dit daar as getuie teen jou kan wees.

27 Want ek ken jou wederstrewigheid en jou hardnekkigheid. As julle terwyl ek nog vandag by julle lewe, wederstrewig was teen die HERE—hoeveel te meer dan ná my dood!

28 Laat al die oudstes van julle stamme en julle opsigters by my vergader, dat ek voor hulle ore hierdie woorde kan spreek, en teen hulle die hemel en die aarde as getuie kan neem.

29 Want ek weet dat julle ná my dood gewis verderflik sal handel en sal afwyk van die weg wat ek julle beveel het, sodat die onheil julle aan die einde van die dae sal teëkom, omdat julle sal doen wat verkeerd is in die oë van die HERE om Hom deur die werk van julle hande te terg.

30 Toe het Moses voor die ore van die hele vergadering van Israel die woorde van hierdie lied tot die end toe uitgespreek.

Die lied wat Moses op bevel van God voorgedra het.

32 **LUISTER**, o hemele, dat ek kan spreek, en laat die aarde hoor die woorde van my mond.

2 Laat my leer drup soos die reën, my woorde vloei soos die dou, soos 'n stortbui op die grasspruitjies en soos reënbuie op die plante.

3 Want die Naam van die HERE roep ek uit: Gee grootheid aan onse God!

4 Hy is die steenrots wie se werk volkome is; want al sy weë is strafgerigte; 'n God van waarheid en sonder onreg; regverdig en reg is Hy.

5 Hulle het verderflik teen Hom gehandel—die wat sy seuns nie was nie, maar hulle skandvlek—'n verkeerde en verdraaide geslag.

6 Durf julle dit die HERE vergelde, o dwase en onwyse volk? Is Hy nie jou Vader wat jou geskape het nie; het Hy jou nie gemaak en jou toeberei nie?

7 Dink aan die dae van die ou tyd, let op die jare van geslag tot geslag; vra jou vader, dat hy jou dit bekend maak; die ou mense, dat hulle dit vir jou sê.

8 Toe die Allerhoogste aan die nasies 'n erfdeel gegee het, toe Hy die mensekinders van mekaar geskei het, het Hy die grense van die volke vasgestel volgens die getal van die kinders van Israel.

9 Want die HERE se deel is sy volk, Jakob is sy afgemete erfdeel.

10 Hy het hom gekry in 'n woestynland en in 'n woeste wêreld vol gehuil van die wildernis; Hy het hom omring, op hom ag gegee, hom bewaak soos sy oogappel.

11 Soos 'n arend sy nes opwek, oor sy kleintjies sweef, sy vlerke uitsprei, hulle opneem, hulle dra op sy vleuels—

12 die HERE alleen het hom geleid, en daar was geen vreemde god by hom nie.

13 Hy het hom laat ry op die hoogtes van die aarde, en hy het die opbringste van die veld geëet; en Hy het hom heuning uit die rots laat suig en olie uit die klipharde rots;

14 dikmelk van beeste en melk van kleinvee, met die vet van lammers en ramme; stiere van Basan en bokke, met die niervet van koring; en druwebloed het jy gedrink, skuimende wyn.

15 Toe het Jesurun vet geword en agterop geskop—jy het vet geword, dik

geword, spekvat geword—, en hy het God verwerp wat hom gemaak het, en die steenrots van sy heil geminag.

16 Hulle het deur vreemde gode sy ywer gewek; deur gruwels Hom geterg.

17 Hulle het aan die duiwels geoffer, wat geen gode is nie, gode wat aan hulle nie bekend was nie; nuwes wat van naby gekom het, vir wie julle vaders nie gehuiwer het nie.

18 Die steenrots wat jou verwek het, het jy veronagsaam; en jy het vergeet die God wat jou voortgebring het.

19 Toe die HERE dit sien, het Hy hulle verwerp, uitergeris oor sy seuns en dogters.

20 En Hy het gesê: Ek wil my aangesig vir hulle verberg, Ek wil sien wat hulle einde sal wees; want 'n heeltmaal verkeerde geslag is hulle, kinders in wie geen trou is nie.

21 Hulle het my ywer gewek deur wat geen god is nie, My geterg deur hulle nietige afgode. Ek sal dan hulle ywer wek deur die wat geen volk is nie, deur 'n dwase nasie sal Ek hulle terg.

22 Want 'n vuur is aangesteek in my toorn en het gebrand tot in die doderyk daaronder, en dit het die aarde met sy opbrings verteer en die fundamente van die berge aan die brand gestee.

23 Ek sal onheile op hulle ophoop; my pyle sal Ek op hulle wegstiet.

24 As hulle uitgeput is van honger en verteer deur koorsgloed en dodelike siekte, dan sal Ek die tand van wilde diere teen hulle loslaat met die gif van stofkruipers.

25 Buitekant sal die swaard beroof, en uit die binnekamers die verskrikking; die jongman sowel as die jongdogter, die suigling saam met die grysaard.

26 Ek sou gesê het: Ek wil hulle wegblaas, hulle gedagtenis onder die mense uitroei—

27 as Ek nie vir die terging van die vyand bedug was nie, dat hulle teëstanders dit sou misverstaan en sê: Ons hand was hoog, en die HERE het dit alles nie gedoen nie.

28 Want 'n nasie met verkeerde planne is hulle, en daar is geen verstand in hulle nie.

29 Was hulle wys, hulle sou dit insien, hulle sou op hulle einde let.

30 Hoe kan een dan duisend agtervolg en twee tienduiseend op die vlug jaag, was dit nie dat hul steenrots hulle verkoop en die HERE hulle oorgelewer het nie!

31 Want hulle steenrots is nie soos ons steenrotsnie—ja ons vyand self is skeidsregters!

32 Want hulle wingerdstok is uit die wingerdstok van Sodom en uit die wingerde van Gomorra; hulle druive is giftige druive, bitter trosse dra hulle.

33 Hulle wyn is slanggif en wrede addergif.

34 Is dit nie by My opgegaan, in my skatkamers verseël nie?

35 My kom die wraak toe en die vergelding, op die tyd as hulle voet sal wankel; want die dag van hulle ondergang is naby, en wat oor hulle beskik is, kom gou.

36 Want die HERE sal aan sy volk reg verskaf, en Hy sal medelyde hê met sy knegte as Hy sien dat hulle vashouplek weg is en dit met almal sonder uitsondering gedaan is.

37 Dan sal Hy sê: Waar is hulle gode, die steenrots waar hulle in toevlug geneem het?

38 wat die vet van hulle slagoffers geëet het, die wyn van hulle drankoffer gedrink het? Laat hulle opstaan en julle help, dat daar oor julle 'n beskerming kan wees.

39 Aanskou nou dat dit Ek is, en daar geen god naas My is nie; Ek maak dood en maak lewendig, Ek het verbrysel en Ek genees; en daar is niemand wat uit my hand red nie.

40 Want Ek sal my hand na die hemel ophef en sê: Ek leef in ewigheid!

41 As Ek my glinsterende swaard skerp gemaak het, en my hand na die strafgerig gryp, sal Ek wraak oefen op my teëstanders en my haters vergelde.

42 Ek sal my pyle dronk maak van bloed, en my swaard sal vlees eet: van die bloed van hom wat verslaan en gevang is, van die kop van die vyand se aanvoerders.

43 Jubel, o nasies, oor sy volk, want Hy sal die bloed van sy knegte wreek, en Hy sal wraak oefen op sy teëstanders en versoening doen vir sy land en sy volk.

44 En Moses het gekom en al die woorde van hierdie lied voor die ore van die volk gespreek, hy en Hoséa, die seun van Nun.

45 En toe Moses met al hierdie woorde die hele Israel klaar toegesprek het,

46 sê hy vir hulle: Gee ag op al die woorde waarmee ek julle vandag waar-

sku, dat julle dit vir jul kinders beveel om al die woorde van hierdie wet sorgvuldig te hou.

47 Want dit is geen vergeefse woord vir julle nie, maar dit is julle lewe; en deur hierdie woord sal julle die dae verleng in die land waarheen julle deur die Jordaan trek om dit in besit te neem.

48 Daarna het die HERE op daardie selfde dag met Moses gespreek en gesê:

49 Klim op hierdie gebergte Abárim, die berg Nebo, wat in die land van Moab is, wat teenoor Jérigo lê, en aanskou die land Kanaán wat Ek aan die kinders van Israel as besitting sal gee;

50 en sterwe op die berg waarheen jy opklim, en word versamel by jou volks-genote, soos jou broer Aáron gesterf het op die berg Hor en versamel is by sy volks-genote;

51 omdat julle onder die kinders van Israel ontrou teen My gehandel het by die twiswater van Kades, in die woestyn Sin, omdat julle My nie geheilig het onder die kinders van Israel nie.

52 Want regvoor sal jy die land sien, maar jy sal daar nie inkom, in die land wat Ek aan die kinders van Israel sal gee nie.

Seëning van die twaalf stamme deur Moses voor sy dood.

33 EN dit is die seën waarmee Moses, die man van God, die kinders van Israel geseën het voor sy dood.

2 En hy het gesê: Die HERE het gekom van Sinai en vir hulle opgegaan van Seir af; Hy het in ligglans verskyn van die gebergte Paran en gekom van heilige tienduiseende af; aan sy regterhand was vuur 'n wet vir hulle.

3 Ja, Hy het die stamme lief. Al sy heiliges—hulle is in u hand; en hulle was gelaer by u voet; elkeen ontvang iets van u uitsprake.

4 Moses het ons die wet beveel, 'n besitting vir die vergadering van Jakob.

5 En Hy het Koning geword in Jesurun, toe die hoofde van die volk bymekaar gekom het, die stamme van Israel almal saam.

6 Laat Ruben lewe en nie sterwe nie, en laat sy manne 'n aantal wees.

7 En dit het hy van Juda gesê: Hoor, HERE, die stem van Juda, en bring hom na sy volk toe; met sy hande het hy ge-

veg vir hulle, en wees U vir hom 'n hulp teenoor sy teëstanders.

8 En van Levi het hy gesê: U tummim en u urim is vir die man, u gunsgenoot, wat deur U beproef is in Massa, met wie U getwis het by die waters van Mériba;

9 wat van sy vader en sy moeder gesê het: Ek sien hom nie, en sy broers nie erken het en van sy seuns niks gewet het nie; want hulle het u woord bewaar en u verbond gehou.

10 Hulle sal Jakob u verordeninge leer en Israel u wet; hulle sal reukwerk voor U neerlê en 'n voloffer op u altaar.

11 Seën, HERE, sy krag, en laat die werk van sy hande vir U welgevallig wees; verpletter die lende van die wat teen hom opstaan en hom haat, sodat hulle nie kan opstaan nie.

12 Van Benjamin het hy gesê: Die beminde van die HERE—hy sal veilig by Hom woon; Hy beskerm hom die hele dag en woon tussen sy berghange.

13 En van Josef het hy gesê: Geseënd deur die HERE is sy land met die kostelikste gawe van die hemel, met dou en met die wêreldvloed wat onder lê,

14 en met die kostelikste voortbrengsels van die son en met die kostelikste gewasse van die mane;

15 en met die vernaamste voortbrengsel van die berge van die voortyd en met die kostelikste gawe van die ewige heuvels;

16 en met die kostelikste gawe van die aarde en van sy volheid, en die welbehag van Hom wat in die doringbos gewoon het—laat dit kom op die hoof van Josef en op die hoofskedel van die vors onder sy broers.

17 Sy eersgebore stier is iets heerliks vir hom, en sy horings is buffelhorings; daarmee sal hy die volke stoot, die eindes van die aarde almal saam. En dit is die tienduiseende van Efraim, en dit is die duisende van Manasse!

18 En van Sébulon het hy gesê: Verheug jou, Sébulon, oor jou uitgang, en Issaskar, oor jou tente.

19 Hulle sal volke na die berg roep; daar sal hulle offers van geregtigheid offer; want hulle sal die oorfloed van die see insuig en die verborgenste skatte van die sand.

20 En van Gad het hy gesê: Geseënd is Hy wat vir Gad ruimte maak; hy gaan lê soos 'n leeuwyfie en verskeur die arm, ja die hoofskedel.

21 En hy het vir hom 'n eerstelingsaandeel uitgekies, want daar was die deel van 'n veldheer bewaar; en hy het gekom na die hoofde van die volk, hy het die geregtigheid van die HERE uitgevoer en sy verordeninge met Israel.

22 En van Dan het hy gesê: Dan is 'n jong leeu wat uit Basan uitspring.

23 En van Náftali het hy gesê: Náftali, versadig van geluk en vol van die seën van die HERE—neem see en suidland in besit!

24 En van Aser het hy gesê: Geseënd is Aser bo die seuns; laat hy die liefing van sy broers wees, en een wat sy voet in olie insteek.

25 Mag jou grendel yster en koper wees, en jou sterkte soos jou dae.

26 Niemand is daar soos God, o Jesurun, wat oor die hemel ry as jou hulp, en oor die wolke in sy hoogheid.

27 Die ewige God is 'n woning, en onder—ewige arms; en Hy het die vyand voor jou uit verdrywe en gesê: Verdelf!

28 So het Israel dan veilig gaan woon, die bron van Jakob in afsondering, in 'n land van koring en mos; ja, sy hemel laat dou afdrup.

29 Welgeluksalig is jy, o Israel! Wie is soos jy? 'n Volk wat deur die HERE verlos is, die skild van jou hulp en wat die swaard van jou hoogheid is, sodat jou vyande hulle al kruipende aan jou onderwerp; en jy sal op hulle hoogtes stap.

Dood en begrafnis van Moses.

34 TOE het Moses opgeklim uit die vlaktes van Moab na die berg Nebo, die top van Pisga wat teenoor Jérigo lê; en die HERE het hom die hele land, Gilead tot Dan toe, gewys;

2 en die hele Náftali en die land van

Efraim en Manasse en die hele land van Juda tot by die Westelike See;

3 en die Suidland en die Jordaanstreek, die laagte van Jérigo, die palmstad, tot by Soar.

4 En die HERE het vir hom gesê: Dit is die land wat Ek aan Abraham, Isak en Jakob met 'n eed beloof het met die woorde: Aan jou nageslag sal Ek dit gee; Ek het jou dit met jou oë laat sien, maar jy sal daarheen nie oortrek nie.

5 Toe het Moses, die kneg van die HERE, daar gesterwe in die land van Moab, volgens die bevel van die HERE.

6 En Hy het hom in die dal in die land van Moab, teenoor Bet-Peor, begrawe; en niemand het tot vandag toe sy graf geken nie.

7 En Moses was honderd en twintig jaar oud toe hy gesterf het; sy oog was nie verswak nie, en sy krag het nie vergaan nie.

8 Toe het die kinders van Israel Moses beween in die vlaktes van Moab, dertig dae lank. En die dae van die geweën, van die rou oor Moses, het op 'n end gekom.

9 En Josua, die seun van Nun, was vol van die Gees van wysheid; want Moses het hom die hande opgelê. En die kinders van Israel het na hom geluister en gedoen soos die HERE Moses beveel het.

10 En soos Moses, vir wie die HERE van aangesig tot aangesig geken het, het daar geen profeet meer in Israel opgestaan nie—

11 wat betref al die tekens en die wonders wat die HERE hom opgedra het om in Egipteland aan Farao en aan al sy dienaars en sy hele land te doen;

12 en wat betref die hele magsopenbaring en al die groot skrikwekkende dae wat Moses voor die oë van die hele Israel gedoen het.

DIE BOEK

JOSUA

Josua volg Moses op en beveel die volk om hulle klaar te maak om deur die Jordaan te trek.

1 EN ná die dood van Moses, die kneg van die HERE, het die HERE met Josua, die seun van Nun, die dienaar van Moses, gespreek en gesê:

2 My kneg Moses is dood; maak jou dan nou klaar, trek deur hierdie Jordaan, jy en hierdie hele volk, na die land toe wat Ek aan hulle, die kinders van Israel, sal gee.

3 Elke plek waar julle voetsool op sal trap, dit gee Ek aan julle, soos Ek met Moses gespreek het.

4 Van die woestyn en hierdie Libanon af tot by die groot rivier, die Eufrat-rivier, die hele land van die Hetiete, en tot by die Groot See in die weste sal julle grondgebied wees.

5 Niemand sal voor jou standhou al die dae van jou lewe nie; soos Ek met Moses gewees het, sal Ek met jou wees; Ek sal jou nie begewe en jou nie verlaat nie.

6 Wees sterk en vol moed; want jy sal hierdie volk die land laat erwe wat Ek hulle vaders met 'n eed beloof het om aan hulle te gee.

7 Wees net baie sterk en vol moed, om nougeset te handel volgens die hele wet wat Moses, my kneg, jou beveel het; wyk daar nie regs of links van af nie, sodat jy met goeie gevolg kan handel, orals waar jy mag gaan.

8 Hierdie wetboek mag nie uit jou mond wyk nie; maar bepeins dit dag en nag, sodat jy nougeset kan handel volgens alles wat daarin geskrywe staan; want dan sal jy in jou weë voorspoedig wees, en dan sal jy met goeie gevolg handel.

9 Het Ek jou nie beveel nie: Wees sterk en vol moed, wees nie bevrees of verskrik nie; want die HERE jou God is met jou, orals waar jy heen gaan?

10 Toe het Josua aan die opsigters van die volk bevel gegee en gesê:

11 Gaan die laer deur en gee die volk bevel en sê: Maak vir julle padkos klaar; want oor drie dae sal julle deur hierdie Jordaan trek om die land in besit te gaan neem wat die HERE julle God aan julle gee, om dit in besit te neem.

12 En vir die Rubeniete en Gadiete en die halwe stam van Manasse het Josua dit gesê:

13 Dink aan die saak wat Moses, die kneg van die HERE, julle beveel het toe hy gesê het: Die HERE julle God sal aan julle 'n rusplek verskaf en hierdie land aan julle gee.

14 Julle vroue, julle kinders en julle vee kan bly in die land wat Moses julle oos van die Jordaan gegee het; maar julle self, al die dapper helde, moet gewapend voor julle broers deurtrek en hulle help.

15 Totdat die HERE vir julle broers, soos vir julle, rus gee, en hulle ook die land in besit neem wat die HERE julle God aan hulle sal gee; dan kan julle teruggaan na die land van julle besitting wat Moses, die kneg van die HERE, julle gegee het oos van die Jordaan, aan die oostekant, en dit in besit neem.

16 Toe het hulle Josua geantwoord en gesê: Alles wat u ons beveel het, sal ons doen, en orals waar u ons heen stuur, sal ons gaan.

17 Net soos ons na Moses geluister het, so sal ons na u luister; mag die HERE u God net met u wees soos Hy met Moses gewees het.

18 Elke man wat teen u bevel wederstrewig is en na u woorde nie luister nie, met betrekking tot alles wat u ons sal beveel, moet doodgemaak word; wees net sterk en vol moed.

Josua stuur twee manne uit om Kanaän en Jérigo te verken.

2 DAAROP het Josua, die seun van Nun, uit Sittim in die geheim twee manne as verkenners uitgestuur en gesê: Gaan bekijk die land en Jérigo. Hulle het

toe gegaan en in die huis van 'n vrou, 'n hoer, met die naam van Ragab, ingekom; en hulle het daar gaan slaap.

2 En toe daar vir die koning van Jérigo gesê is: Kyk, manne uit die kinders van Israel het vannag hierheen gekom om die land te verken,

3 stuur die koning van Jérigo na Ragab om te sê: Lewer die manne uit wat na jou gekom het, wat in jou huis ingegaan het; want hulle het gekom om die hele land te verken.

4 Maar die vrou het die twee manne geneem en hulle weggesteek; en sy het gesê: Seker, die manne het na my gekom; maar ek het nie geweet waar hulle vandaan was nie.

5 En toe die poort met donker moes gesluit word, het die manne uitgegaan; ek weet nie waar die manne heen gegaan het nie; jaag hulle gou agterna, want julle sal hulle inhaal.

6 Maar sy het hulle op die dak laat klim en hulle weggesteek onder die vlasstoppels wat op haar dak oopgegooi was.

7 Die manne het hulle toe agternagejaag in die rigting van die Jordaan, na die driewwe; en die poort het hulle gesluit nadat hulle vervolgers uitgegaan het.

8 En voordat hulle gaan slaap het, het sy op die dak geklim na hulle toe.

9 En vir die manne gesê: Ek weet dat die HERE die land aan julle gee, en dat die skrik vir julle op ons geval het, en dat al die inwoners van die land vir julle bawe;

10 want ons het gehoor dat die HERE die water van die Skelfsee voor julle by jul uittog uit Egipte laat opdroog het, en wat julle die twee konings van die Amorie, Sihon en Og, oorkant die Jordaan aangedoen het, dat julle hulle met die banvloek getref het.

11 Toe ons dit hoor, het ons hart gesmelt, sodat daar by niemand enige moed meer bestaan teenoor julle nie; want die HERE julle God, Hy is God in die hemel daarbo en op die aarde hieronder.

12 Sweer dan nou tog vir my by die HERE dat, terwyl ek aan julle 'n guns bewys het, julle ook aan my famielie 'n guns sal bewys; en gee my 'n betroubare teken.

13 dat julle my vader en my moeder en my broers en my susters en almal wat

aan hulle behoort, se lewe sal spaar en ons siele sal red van die dood.

14 Toe sê die manne vir haar: Mag ons siel in julle plek sterwel! As julle nie hierdie saak van ons bekend maak nie, dan sal ons, as die HERE ons die land gee, aan jou guns en trou bewys.

15 Daarop het sy hulle met 'n lyn deur die venster laat afsak; want haar huis was in die stadsmuur ingebou, sodat sy aan die muur gewoon het;

16 en sy het vir hulle gesê: Loop die gebergte in, dat die vervolgers julle nie aantref nie, en steek julle daar drie dae lank weg totdat die vervolgers teruggekom het; daarna kan julle dan verder gaan.

17 Toe sê die manne vir haar: Ons sal ontslae wees van hierdie eed aan jou wat jy ons laat sweer het—

18 kyk, as ons die land inkom, moet jy hierdie gedraaide rooi lyn waar jy ons mee laat afsak het, aan die venster vasbind, en jy moet jou vader en jou moeder en jou broers en jou hele famielie by jou in die huis versamel.

19 Elkeen wat dan uit die deure van jou huis buitentoe gaan, dié se bloed sal op sy hoof wees, en ons onskuldig; maar elkeen wat by jou in die huis sal wees, dié se bloed sal op ons hoof wees, ingeval 'n hand teen hom is.

20 Maar as jy hierdie saak van ons bekend maak, sal ons ontslae wees van die eed aan jou wat jy ons laat sweer het.

21 Daarop sê sy: Soos julle sê, is dit goed; en sy het hulle laat gaan, en hulle het weggegaan; en sy het die rooi lyn aan die venster vasgebond.

22 Hulle het toe weggegaan en in die gebergte gekom en daar drie dae lank gebly totdat die vervolgers teruggegaan het; want die vervolgers het op die hele pad gesoek, maar niks gekry nie.

23 Die twee manne het toe weer van die gebergte afgeklim en deurgegaan en by Josua, die seun van Nun, gekom en hom alles vertel wat hulle ondervind het.

24 Verder het hulle vir Josua gesê: Sekerlik gee die HERE die hele land in ons hand, ja al die inwoners van die land bewes selfs vir ons.

Deurtog van die volk deur die droë bedding van die Jordaan.

3 DAAROP het Josua die môre vroeg klaargemaak, en hy met al die kin-

ders van Israel het van Sittim af weggetrek en by die Jordaan aangekom en daar die nag oorgebly voordat hulle deurgetrek het.

2 En aan die end van drie dae het die opsigters die laer deurgegaan

3 en die volk bevel gegee en gesê: Net soos julle die verbondsark van die HERE julle God sien, en die Levitiese priesters wat hom dra, moet julle van jul staanplek af opbreek en agter hom aan trek.

4 Maar laat daar 'n afstand van omtrent twee duisend el tussen julle en hom wees; kom nie naby hom nie, sodat julle die pad kan weet waar julle langs moet trek; want gister en eergister het julle nie met dié pad getrek nie.

5 Verder het Josua vir die volk gesê: Heilig julle; want môre sal die HERE wonders onder julle doen.

6 En Josua het met die priesters gesprek en gesê: Neem die verbondsark op en trek weg voor die volk uit; toe het hulle die verbondsark opgeneem en voor die volk uit getrek.

7 Daarop sê die HERE vir Josua: Vandag sal Ek begin om jou groot te maak voor die oë van die hele Israel, sodat hulle kan weet dat Ek met jou sal wees soos Ek met Moses gewees het.

8 Gee jy dan bevelaan die priesters wat die verbondsark dra, en sê: Net soos julle aan die kant van die water van die Jordaan kom, moet julle in die Jordaan bly staan.

9 Toe sê Josua vir die kinders van Israel: Kom nader hierheen en luister na die woorde van die HERE julle God.

10 Verder het Josua gesê: Hieraan sal julle erken dat daar 'n lewende God onder julle is, en dat Hy sekerlik die Kanaäniete en Hetiete en Hewiete en Feresiete en Girgasiëte en Amoriete en Jebusiete voor julle uit sal verdrywe.

11 Kyk, die verbondsark van die Here van die hele aarde trek voor julle uit die Jordaan in.

12 Neem dan nou vir julle twaalf manne uit die stamme van Israel, een man uit elke stam;

13 en net soos die voetsole van die priesters wat die ark van die HERE, die Here van die hele aarde, dra, in die water van die Jordaan rus, sal die waters van die Jordaan afgekeer word—die waters wat van die bokant afkom, en dit sal soos een wal bly staan.

14 En toe die volk wegtrek uit hulle tente om deur die Jordaan te gaan, met die priesters wat die verbondsark dra op die voorpunt van die volk,

15 en net toe die draers van die ark by die Jordaan kom en die priesters wat die ark dra, hulle voete aan die kant van die water insteek, terwyl die Jordaan vol was op al sy walle al die dae van die oes,

16 bly die waters wat van die bokant afkom, staan: hulle het opgeswel soos een wal, baie ver weg by die stad Adam wat langs Sartaan lê; en die wat afstroom na die See van die Vlakte, die Soutsee, was heeltemal afgesny; toe het die volk deurgetrek, teenoor Jérigo.

17 Maar die priesters wat die verbondsark van die HERE dra, het onbeweeglik bly staan op droë grond binne-in die Jordaan, terwyl die hele Israel op droë grond deurtrek totdat die hele volk klaar deur die Jordaan getrek het.

Die twaalf klippe opgerig as 'n gedenkteken.

4 EN toe die hele volk klaar die Jordaan deurgetrek het, het die HERE met Josua gesprek en gesê:

2 Neem vir julle uit die volk twaalf manne, uit elke stam een man,

3 en gee hulle bevel en sê: Tel vir julle daarvandaan, uit die middel van die Jordaan, van die plek waar die voete van die priesters vas bly staan het, twaalf klippe op en bring dié saam met julle deur en sit dit neer op die slaapplek waar julle vannag gaan oorbly.

4 Toe het Josua die twaalf man geroep wat hy uit die kinders van Israel, uit elke stam een man, aangestel het,

5 en Josua het vir hulle gesê: Trek uit voor die ark van die HERE julle God tot binne-in die Jordaan, en tel vir julle 'n klip op, elke man een op sy skouer, volgens die getal van die stamme van die kinders van Israel,

6 sodat dit 'n teken onder julle kan wees. As julle kinders later vra en sê: Wat beteken hierdie klippe vir julle?

7 moet julle vir hulle sê: Omdat die waters van die Jordaan afgekeer is voor die verbondsark van die HERE toe dit deur die Jordaan getrek het—die waters van die Jordaan is afgekeer; daarom is

hierdie klippe as 'n aandenking vir die kinders van Israel tot in ewigheid.

8 Die kinders van Israel het toe so gedoen soos Josua beveel het: hulle het twaalf klippe uit die middel van die Jordaan opgetel soos die HERE met Josua gesprek het, volgens die getal van die stamme van die kinders van Israel; en hulle het dit saam met hulle deurgebring na die slaapplek toe en dit daar neergesit.

9 Josua het ook twaalf klippe opgerig in die middel van die Jordaan, op die plek waar die voete van die priesters, die draers van die verbondsark, gestaan het; en dit is daar tot vandag toe.

10 En die priesters wat die ark gedra het, het bly staan in die middel van die Jordaan totdat alles klaar was wat die HERE Josua beveel het om vir die volk te sê, volgens alles wat Moses Josua beveel het; en die volk het gou deurge-
trek.

11 En toe die hele volk klaar deurge-
trek het, het die ark van die HERE met die priesters deurgegaan voor die oë van die volk.

12 En die kinders van Ruben en die kinders van Gad en die halwe stam van Manasse het gewapend voor die kinders van Israel deurgetrek soos Moses vir hulle gesê het.

13 Omtrent veertig duisend wat vir oorlog gewapend was, het voor die aangesig van die HERE deurgetrek om te veg, na die vlaktes van Jérigo toe.

14 Dié dag het die HERE Josua groot gemaak voor die oë van die hele Israel, sodat hulle hom gevrees het, soos hulle Moses gevrees het al die dae van sy lewe.

15 En die HERE het met Josua gesprek en gesê:

16 Gee bevel aan die priesters wat die ark van die Getuïenis dra, dat hulle uit die Jordaan uit opklim.

17 Josua het daarop die priesters bevel gegee en gesê: Klim op uit die Jordaan.

18 En toe die priesters wat die verbondsark van die HERE gedra het, opklim uit die middel van die Jordaan, het die priesters skaars hulle voetsole gelig en die droë grond bereik, of die waters van die Jordaan het weer na hulle plek gekom, en soos gister en eergister op al sy walle geloop.

19 En die volk het op die tiende van die

eerste maand uit die Jordaan uit opgetrek en laer opgeslaan by Gilgal, aan die oostelike grens van Jérigo.

20 En daardie twaalf klippe wat hulle uit die Jordaan geneem het, het Josua by Gilgal opgerig.

21 En hy het met die kinders van Israel gesprek en gesê: Wanneer julle kinders later hulle vaders vra en sê: Wat beteken hierdie klippe?

22 dan moet julle dit aan julle kinders bekend maak en sê: Op droë grond het Israel deur hierdie Jordaan getrek,

23 deurdat die HERE julle God die waters van die Jordaan voor julle uit laat opdroog het totdat julle deurgetrek het, soos die HERE julle God gedoen het met die Skelfsee wat Hy voor ons uit laat opdroog het totdat ons deurgetrek het;

24 dat al die volke van die aarde kan weet dat die hand van die HERE sterk is, sodat julle die HERE julle God altyd mag vrees.

5 EN toe al die konings van die Amoriete wat anderkant die Jordaan na die weste was, en al die konings van die Kanaäniete wat by die see woon, hoor dat die HERE die waters van die Jordaan voor die kinders van Israel uit laat opdroog het totdat ons deurgetrek het, het hulle hart versmelt en was daar in hulle geen moed meer teenoor die kinders van Israel nie.

Josua besny die volk en vier die pasga. Die manna hou op. Die leërowerste van die HERE.

2 IN dié tyd het die HERE vir Josua gesê: Maak vir jou klipmesse en besny weer die kinders van Israel vir die tweede keer.

3 Toe het Josua vir hom klipmesse gemaak en die kinders van Israel besny by die heuwel van die voorhuide.

4 En dit is die rede dat Josua hulle besny het: Die hele volk wat uit Egipte uitgetrek het, die manspersone, al die krygsmanne, het op pad in die woestyn gesterwe, op hulle tog uit Egipte.

5 Want die hele volk wat uitgetrek het, was besnede; maar die hele volk wat op pad in die woestyn gebore is, op hulle tog uit Egipte, was nie besnede nie.

6 Want veertig jaar lank het die kinders van Israel in die woestyn getrek totdat die hele volk omgekrom het, die krygsmanne wat uit Egipte weggetrek het, wat nie aan die stem van die HERE gehoorsaam was nie; vir wie die HERE gesweer het dat Hy hulle die land nie sou laat sien wat die HERE hulle vaders met 'n eed beloof het om aan ons te gee nie—'n land wat oorloop van melk en heuning.

7 Maar in hulle plek het Hy hul seuns gestel; dié het Josua besny; want hulle was onbesnede, omdat hulle op pad nie besny was nie.

8 En toe die hele volk klaar besnede was, het hulle op hul plek in die laer gebly totdat hulle gesond was.

9 Toe het die HERE vir Josua gesê: Vandag het Ek die smaad van Egipte van julle afgewentel. Daarom het hulle dié plek Gilgal genoem tot vandag toe.

10 Terwyl die kinders van Israel by Gilgal gelaar was, het hulle die pasga gehou op die veertiende dag van die maand in die aand, in die vlaktes van Jérico.

11 En hulle het die dag ná die pasga geëet van die opbrings van die land; ongesuurde brode en gebraaide koring, daardie selfde dag.

12 En die dag nadat hulle van die opbrings van die land geëet het, het die manna opgehou, sodat die kinders van Israel verder geen manna gehad het nie; maar hulle het geëet van die opbrings van die land Kanaän in daardie jaar.

13 En terwyl Josua by Jérico was, slaan hy sy oë op en kyk, en daar staan 'n man teenoor hom met 'n uitgetrekte swaard in sy hand; en Josua het na hom gegaan en hom gevra: Behoort U by ons of by ons vyande?

14 En Hy sê: Nee, maar Ek is die leë-owerste van die HERE; Ek het nou gekom. Toe val Josua met sy aangesig op die grond en buig en vra Hom: Wat wil my Here vir sy dienskneg sê?

15 Toe sê die leë-owerste van die HERE vir Josua: Trek jou skoene van jou voete af, want die plek waar jy op staan, is heilig. En Josua het so gedoen.

Verwoesting van Jérico. Ragab gespaar.

6 MAAR Jérico het toegesluit en was gesluit vanweë die kinders van Israel; niemand het uit- of ingegaan nie.

2 Toe het die HERE vir Josua gesê: Kyk, Ek gee Jérico met sy koning en dapper helde in jou hand.

3 Julle moet dan om die stad trek, al die krygsmanne; trek die stad eenmaal om; so moet jy doen ses dae lank.

4 En sewe priesters moet sewe ramshorings voor die ark dra; maar op die sewende dag moet julle die stad sewemaal omtrek; en die priesters moet op die horings blaas;

5 en as hulle lang geluide op die ramshoring blaas, as julle die geluid van die horing hoor, moet die hele volk 'n groot krygsgeskreeu aanhef: dan sal die stadsmuur op sy plek inval; en die volk moet inklim, elkeen reg voor hom uit.

6 Toe het Josua, die seun van Nun, die priesters geroep en vir hulle gesê: Neem die verbondsark op, en laat sewepriesters sewe ramshorings voor die ark van die HERE dra.

7 En vir die volk het hy gesê: Trek op en gaan om die stad; maar die gewapendes moet voor die ark van die HERE optrek.

8 En net toe Josua dit vir die volk gesê het, het die sewe priesters, die draers van die sewe ramshorings, opgetrek voor die aangesig van die HERE en geblaas op die horings, terwyl die verbondsark van die HERE agter hulle aan gaan.

9 Die gewapendes het ook voor die priesters getrek wat op die horings geblaas het terwyl die agterhoede agter die ark aan gaan, en gedurig op die horings geblaas word.

10 En Josua het aan die volk bevel gegee en gesê: Julle mag nie skreeu of julle stem laat hoor, en geen woord mag uit julle mond uitgaan nie tot op die dag dat ek vir julle sê: Skreeu! dan moet julle skreeu.

11 Toe het die ark van die HERE om die stad getrek, eenkeer rondom; daarna het hulle in die laer gekom en in die laer die nag oorgebly.

12 En Josua het die môre vroeg klaargemaak, en die priesters het die ark van die HERE gedra;

13 en die sewe priesters wat die sewe ramshorings dra, het voor die ark van die HERE gedurig geloop en blaas op die horings, terwyl die gewapendes voor hulle loop; en die agterhoede het agter die ark van die HERE aangegaan, terwyl gedurig op die horings geblaas word.

14 So het hulle dan op die tweede dag

die stad eenkeer omgetrek; daarna het hulle in die laer teruggekom. So het hulle ses dae lank gedoen.

15 Maar op die sewende dag het hulle vroeg klaargemaak toe die rooidag uitkom, en die stad op dieselfde manier sewemaal omgetrek; net maar dié dag het hulle die stad sewemaal omgetrek.

16 En toe die priesters die sewende keer op die horings blaas, sê Josua vir die volk: Skreeu! want die HERE gee die stad aan julle oor.

17 Maar die stad met al wat daarin is, moet 'n banoffer vir die HERE wees; net Ragab, die hoer, mag lewe, sy en almal wat by haar in die huis is, omdat sy die boodskappers wat deur ons gestuur was, weggesteek het.

18 Maar neem julle net in ag vir die ban, dat julle nie met die banvloek tref en tog van die bangoed neem en die laer van Israel onder die ban bring en hom in die ongeluk stort nie.

19 Maar al die silwer en goud en die koper- en ystervoorwerpe is heilig aan die HERE: dit moet by die skat van die HERE kom.

20 Toe skreeu die volk, en hulle het op die horings geblaas; en toe die volk die geluid van die horing hoor, het die volk 'n groot krygsgeskreeu aangehef; en die muur het op sy plek ingeval en die volk het in die stad geklim, elkeen reg voor hom uit, en hulle het die stad ingeneem.

21 En alles wat in die stad was, het hulle deur die skerpte van die swaard met die banvloek getref, man sowel as vrou, jonk sowel as oud, tot bees, skaap en esel toe.

22 En vir die twee manne wat die land verken het, het Josua gesê: Gaan in die huis van die vrou, die hoer, en bring die vrou en almal wat aan haar behoort, daaruit, soos julle vir haar gesweer het.

23 Die jongmanne, die spioene, het toe ingegaan en Ragab met haar vader en haar moeder en haar broers en almal wat aan haar behoort het, uitgebring—al haar famieliebetrokkings het hulle uitgebring en hulle buitekant die laer van Israel laat bly.

24 En die stad met alles wat daarin was, het hulle met vuur verbrand; net die silwer en die goud en die koper- en ystervoorwerpe het hulle by die skat van die huis van die HERE gevoeg.

25 Maar Josua het Ragab, die hoer, laat lewe en haar famelie en almal wat aan haar behoort het; sodat sy onder Israel gewoon het tot vandag toe, omdat sy die boodskappers wat Josua gestuur het om Jérico te verken, weggesteek het.

26 In dié tyd het Josua hulle laat sweer met die woorde: Vervloek is die man voor die aangesig van die HERE, wat sal opstaan om hierdie stad Jérico op te bou: ten koste van sy eersgeborene sal hy sy fondamente lê, en ten koste van sy jongste sal hy sy poorte instel.

27 En die HERE was met Josua, en die gerugte van hom het deur die hele land gegaan.

Misdad van Agan en sy straf.

7 MAAR die kinders van Israel het hulle vergryp aan die bangoed; want Agan, die seun van Karmi, die seun van Sabdi, die seun van Serag, van die stam van Juda, het van die bangoed geneem, sodat die toorn van die HERE ontvlam het teen die kinders van Israel.

2 Daarop het Josua manne van Jérico af gestuur na Ai wat by Bet-Awen, oostelik van Bet-el, lê, en hy het met hulle gespreek en gesê: Trek op en verken die land; en die manne het opgetrek en Ai verken.

3 Toe hulle by Josua terugkom, het hulle vir hom gesê: Al die manskappe hoef nie op te trek nie; omtrent twee duisend man of omtrent drie duisend kan optrek, en hulle sal Ai verslaan; moenie al die manskappe daarheen moeg maak nie, want hulle is maar min.

4 So het daar dan van die manskappe omtrent drie duisend man daarnatoe opgetrek; maar hulle moes vlug voor die manne van Ai;

5 en die manne van Ai het uit hulle omtrent ses en dertig man doodgeslaan en hulle vervolgt van die poort af tot by Sebarim en hulle verslaan op die afdrand; en die volk se hart het versmelt en soos water geword.

6 Toe het Josua sy klere geskeur en met sy aangesig op die grond geval voor die ark van die HERE, tot die aand toe, hy en die oudstes van Israel, en hulle het stof op hul hoofde gegooi.

7 En Josua het gesê: Ag, Here HERE, waarom het U hierdie volk ooit deur die Jordaan laat trek om ons oor te gee in

die hand van die Amoriëte, sodat hulle ons kan vernietig? Het ons tog maar besluit om oorkant die Jordaan te bly!

8 Ag Here, wat sal ek sê nadat Israel vir sy vyande die rug gegee het?

9 As die Kanaäniete en al die inwoners van die land dit hoor, sal hulle ons omringel en ons naam van die aarde af uitroei; watsal U dan vir 'n grote Naam doen?

10 Toe sê die HERE vir Josua: Staam op; waarom tog lê jy op jou aangesig?

11 Israel het gesondig en het ook my verbond oortree wat Ek hulle beveel het, en ook geneem van die bangoed en ook gesteel en ook gelieg en ook onder hulle goed gesit.

12 En die kinders van Israel sal nie kan standhou voor hulle vyande nie; hulle sal die rug vir hul vyande gee, omdat hulle self 'n ban geword het. Ek sal nie meer met julle wees tensy julle die ban onder julle uit verdelf nie.

13 Staam op! Heilig die volk en sê: Heilig julle self teen môre; want so sê die HERE, die God van Israel: Daar is 'n ban onder jou, Israel! Jy sal nie kan standhou voor jou vyande totdat julle die ban onder julle uit verwyder het nie.

14 Kom dan môre vroeg aan volgens julle stamme; en die stam wat die HERE deur die lot aanwys, moet aankom volgens die geslagte; en die geslag wat die HERE aanwys, moet aankom volgens die huisgesinne, en die huisgesin wat die HERE aanwys, moet aankom man vir man.

15 En hy wat in besit van die bangoed aangewys is, moet met vuur verbrand word, hy met alles wat aan hom behoort, omdat hy die verbond van die HERE oortree, en 'n dwaasheid in Israel begaan het.

16 En Josua het vroeg in die môre klaargemaak en Israel laat aankom volgens sy stamme; en die stam van Juda is aangewys.

17 Toe hy die geslagte van Juda laat aankom, het die lot die geslag van die Sargiete aangewys; toe hy die geslag van die Sargiete laat aankom man vir man, is Sabdi aangewys;

18 toe hy sy huisgesin man vir man laat aankom, is Agan, die seun van Karmi, die seun van Sabdi, die seun van Serag, van die stam van Juda, aangewys.

19 Toe sê Josua vir Agan: My seun, maak tog die HERE, die God van Israel,

heerlik en gee Hom die eer; en gee my tog te kenne wat jy gedoen het; steek dit nie vir my weg nie.

20 Toe antwoord Agan Josua en sê: Waarlik, ek het gesondig teen die HERE, die God van Israel, en so en so het ek gedoen.

21 Ek het naamlik een mooi mantel uit Sinear by die buitgoed gesien, en twee honderd sikkels silwer en een goudstaaf van vyftig sikkels in gewig, en ek het dit begeer en dit geneem; en kyk, daar lê dit begrawe in die grond binne-in my tent, en die silwer daaronder.

22 Toe Josua dan boodskappers stuur en hulle na die tent loop, lê dit daar begrawe in sy tent, en die silwer daaronder.

23 En hulle het dit uit die tent uitgehaal en dit na Josua en al die kinders van Israel gebring en dit voor die aangesig van die HERE uitgeskud.

24 Daarop het Josua en die hele Israel met hom saam Agan, die seun van Serag, geneem met die silwer en die mantel en die goudstaaf en sy seuns en sy dogters en sy beeste en sy esels en sy kleinvee en sy tent en alles wat aan hom behoort het, en hulle het hul opgebring na die dal van Agor.

25 En Josua het gesê: Hoe het jy ons in die ongeluk gestort! Die HERE sal jou vandag in die ongeluk stort! Daarop het die hele Israel hom gestenig, en hulle het hulle met vuur verbrand en hulle gestenig.

26 En hulle het 'n groot hoop klippe op hom gestawel wat tot vandag toe daar is. Toe het die HERE Hom afgewend van die gloed van sy toorn. Daarom noem hulle daardie plek Dal van Agor tot vandag toe.

Inneming en verwoesting van Ai.

8 DAAROP sê die HERE vir Josua: Wees nie bevrees of verskrik nie; neem al die weerbare manskappe met jou saam en maak jou klaar, trek op na Ai; kyk, Ek gee die koning van Ai en sy volk en sy stad en sy land in jou hand.

2 En jy moet met Ai en sy koning doen soos jy met Jérico en sy koninggedoen het; net sy buit en sy vee mag julle vir julle self buitmaak. Stel vir jou 'n hinderlaag op teen die stad, aan die agterkant.

3 Toe het Josua hom klaargemaak met al die weerbare manskappe om op te trek na Ai, en Josua het dertig duisend man,

dapper helde, uitgesoek en hulle in die nag uitgestuur

4 en aan hulle bevel gegee en gesê: Kyk, julle moet teen die stad 'n hinderlaag opstel, aan die agterkant van die stad; moenie te ver van die stad af weggaan nie, en hou julle almal gereed;

5 en ek met al die manskappe wat by my is, ons sal na die stad toe aankom; as hulle dan 'n uitval maak om ons te ontmoet, soos die vorige keer, sal ons voor hulle uit vlug;

6 en hulle sal uittrek agter ons aan totdat ons hulle van die stad afgesny het—want hulle sal dink: Hulle vlug voor ons uit soos die vorige keer—en ons sal voor hulle uit vlug.

7 Dan moet julle uit die hinderlaag opstaan en die stad inneem; want die HERE julle God sal dit in julle hand gee.

8 En as julle die stad verower het, moet julle die stad aan die brand steek, na die woord van die HERE moet julle handel; kyk, ek gee julle bevel.

9 So het Josua hulle dan uitgestuur, en hulle het getrek na die hinderlaag en gebly tussen Bet-el en Ai, aan die westekant van Ai; maar Josua het dié nag onder die manskappe deurgebring.

10 Die môre vroeg het Josua hom klaargemaak en die manskappe gemonster en opgetrek met die oudstes van Israel, op die voerpunt van die manskappe, na Ai toe.

11 En al die weerbare manskappe wat by hom was, het opgetrek en nadergegaan en teenoor die stad gekom, en hulle het laer opgeslaan aan die noordekant van Ai, sodat die dal tussen hulle en Ai was.

12 So het hy dan omtrent vyf duisend man geneem en hulle in 'n hinderlaag opgestel tussen Bet-el en Ai, aan die westekant van die stad.

13 En hulle het die manskappe, die hele leër wat noordelik van die stad was, opgestel, met sy agterhoede aan die westekant van die stad, maar Josua het dieselfde nag die laagte ingetrek.

14 En toe die koning van Ai dit merk, het die manne van die stad hulle in die vroege gou klaargemaak en uitgetrek om Israel in die geveg te ontmoet, hy en al sy manskappe, op 'n afgesproke plek voor die vlakte; maar hy het nie geweet dat daar vir hom agter die stad 'n hinderlaag lê nie.

15 En Josua en die hele Israel het hul laat verslaan voor hulle en gevlug in die rigting van die woestyn.

16 Al die manskappe in die stad is toe opgeroep om hulle agterna te jaag; en hulle het Josua agternagejaag en is self van die stad afgesny geraak.

17 sodat niemand in Ai en Bet-el oorgebly het wat nie agter Israel aan uitgetrek het nie; en hulle het die stad oop laat staan en Israel agternagejaag.

18 En die HERE het vir Josua gesê: Steek die spies wat in jou hand is, na Ai toe uit, want Ek wil dit in jou hand gee. Daarop steek Josua die spies wat in sy hand was, na die stad uit.

19 En die hinderlaag het gou van sy plek af opgestaan en gestorm net toe hy sy hand uitgesteek het, en hulle het in die stad ingekom en dit ingeneem en die stad gou aan die brand gestee.

20 Toe die manne van Ai agter hulle omkyk, sien hulle hoe die rook van die stad na die hemel optrek; maar hulle het geen kans gehad om hierheen of daarheen te vlug nie, want die manskappe wat op die vlug was na die woestyn, het omgedraai teen die vervolgers.

21 Toe Josua en die hele Israel sien dat die hinderlaag die stad inneem en dat die rook van die stad oprys, het hulle omgedraai en die manne van Ai aangeval.

22 Daarop trek dié uit die stad hulle tegemoet, sodat hulle tussen Israel in geraak het, 'n deel duskant en 'n deel anderkant; en hulle het hul verslaan totdat daar niemand van hulle oor was wat vrygeraak of ontvlug het nie.

23 Maar hulle het die koning van Ai lewendig gevang en hom na Josua gebring.

24 En nadat Israel al die inwoners van Ai klaar doodgemaak het in die veld, in die woestyn waar hulle hul agtervolg het, en hulle almal tot die laaste een toe deur die skerpte van die swaard geval het, het die hele Israel teruggekom na Ai en dit met die skerpte van die swaard verslaan.

25 Al die gesneuweldes op dié dag, manne sowel as vroue, was twaalf duisend—al die mense van Ai.

26 En Josua het sy hand met die uitgesteekte spies nie teruggetrek totdat hy al die inwoners van Ai met die banvloek getref het nie.

27 Net die vee en die buit van daardie

stad het die Israeliete vir hulle buitgemaak, volgens die woord van die HERE wat Hy Josua beveel het.

28 Toe het Josua Ai verbrand en daarvan 'n puinhoop gemaak vir ewig, 'n wildernis tot vandag toe.

29 En die koning van Ai het hy aan 'n boom opgehang tot die aand toe; maar teen sonsondergang het Josua bevel gegee, en hulle het sy lyk van die boom afgehaal en dit by die ingang van die stadspoort gegooi en 'n groot hoop klippe op hom gestawel wat vandag nog daar is.

Die wet word opgeskrywe en daarna gelees op die berge Gêrisim en Ebal.

30 TOE het Josua 'n altaar gebou vir die HERE, die God van Israel, op die berg Ebal,

31 soos Moses, die kneg van die HERE, die kinders van Israel beveel het, soos geskrywe staan in die wetboek van Moses: 'n Altaar van ongekapte klippe waaroor geen yster geswaai is nie; en daárop het hulle aan die HERE brandoffers gebring en dankoffers geslag.

32 En daar het hy 'n afskrif van die wet van Moses op klippe geskrywe, wat hy geskrywe het voor die oë van die kinders van Israel,

33 terwyl die hele Israel met sy oudstes en die opsigters en sy regters aan weerskante van die ark staan—teenoor die Levitiese priesters, die draers van die verbondsark van die HERE—die vreemdeling sowel as die kind van die land: die een helfte daarvan teen die berg Gêrisim en die ander helfte daarvan teen die berg Ebal, soos Moses, die kneg van die HERE, vantevore bevel gegee het om die volk van Israel te seën.

34 En daarna het hy al die woorde van die wet voorgelees, die seën en die vloek, net soos dit geskrywe staan in die wetboek.

35 Daar was geen woord van alles wat Moses beveel het, wat Josua nie voorgelees het voor die hele vergadering van Israel, met die vroue en die kinders en die vreemdeling wat onder hulle saamgetrek het nie.

Israel word deur die Gibeoniete bedrieg en sluit 'n verdrag met hulle.

9 EN toe al die konings wat wes van die Jordaan woon op die Gebergte

en in die Laeveld en aan die hele kus van die Groot See na die kant van die Libanon toe: die Hetiete en Amoriete, Kanaäniete, Feresiete, Hewiete en Jebusiete, dit hoor,

2 het hulle bymekaargekom om as een man teen Josua en Israel te veg.

3 Maar toe die inwoners van Gibeon hoor wat Josua met Jérigo en met Ai gedoen het,

4 het hulle ook met lis gehandel: hulle het gegaan en hulle as boodskappers aangestel, en verslyte sakke op hulle esels geneem en verslyte wysakke wat geskeur en weer toegebind was;

5 ook verslyte en gelapte skoene aan hulle voete en verslyte klere aan hulle lyf; en al die brood van hulle padkos was droog en verkrummeld.

6 So het hulle dan na Josua gegaan in die laer van Gilgal en vir hom en die manne van Israel gesê: Ons kom van 'n ver land af; maak dan nou 'n verbond met ons.

7 Maar die manne van Israel het vir die Hewiete gesê: Miskien woon julle onder ons; hoe kan ons dan 'n verbond met julle maak?

8 Toe sê hulle vir Josua: Ons is u dienaars! Daarop vra Josua hulle: Wie is julle, en waar kom julle vandaan?

9 En hulle sê vir hom: U dienaars kom van 'n baie ver land af, vanweë die Naam van die HERE u God; want ons het die gerugte van Hom gehoor, en alles wat Hy in Egipte gedoen het;

10 en alles wat Hy aan die twee konings van die Amoriete oorkant die Jordaan gedoen het, aan Sihon, die koning van Hesbon, en Og, die koning van Basan wat in Astarot was.

11 Daarom het ons oudstes en al die inwoners van ons land met ons gesprek en gesê: Neem padkos met julle saam vir die reis en trek hulle tegemoet en sê vir hulle: Ons is julle dienaars, maak dan nou 'n verbond met ons.

12 Ons brood hier—warm het ons dit as padkos uit ons huise geneem, die dag toe ons uitgetrek het om na julle te gaan—kyk maar, nou het dit droog en verkrummeld geword.

13 En die wysakke hier wat ons as nuwes volgemaak het—kyk maar, hulle is geskeur; en ons klere hier en ons skoene—hulle is verslyt deur die baie lang reis.

14 Toe neem die manne van hulle padkos; maar die mond van die HERE het hulle nie geraadpleeg nie.

15 En Josua het met hulle vrede gemaak en met hulle 'n verbond gesluit, dat hy hulle sou laat lewe; en die owerstes van die vergadering het vir hulle gesweer.

16 Maar aan die end van drie dae, nadat die verbond met hulle gemaak was, hoor die volk dat hulle in hul nabyheid en tussen hulle in woon.

17 Die kinders van Israel het naamlik weggetrek en op die derde dag by hulle stede gekom; en hulle stede was: Gibeon en Kefira en Béerot en Kirjat-Jeárim.

18 Maar die kinders van Israel het hulle nie verslaan nie, omdat die owerstes van die vergadering vir hulle gesweer het by die HERE, die God van Israel; die hele vergadering het toe teen die owerstes gemurmureer.

19 Daarop sê al die owerstes vir die hele vergadering: Ons het self vir hulle gesweer by die HERE, die God van Israel; en nou mag ons hulle nie aanraak nie.

20 Dit sal ons aan hulle doen en hulle laat lewe, sodat daar nie toorn oor ons kom terwille van die eed wat ons vir hulle gesweer het nie.

21 Verder sê die owerstes vir hulle: Laat hulle lewe! En hulle het houtkappers en waterputters geword van die hele vergadering, soos die owerstes vir hulle gesê het.

22 Toe laat Josua hulle roep, en spreek met hulle en sê: Waarom het julle ons bedrieg deur te sê: Ons woon baie ver van julle af—terwyl julle tussen ons in woon?

23 En nou, vervloek is julle! En nooit sal julle ophou om knegte, houtkappers sowel as waterputters, vir die huis van my God te wees nie.

24 Toe het hulle Josua geantwoord en gesê: Omdat aan u dienaars verseker meegedeel was dat die HERE jou God aan Moses, sy kneg, bevel gegee het om die hele land aan julle te gee en al die inwoners van die land voor julle uit te verdag, daarom was ons vir julle baie bevrees terwille van ons lewe en het ons hierdie ding gedoen.

25 Maar hier is ons nou in u hand: doen soos dit goed en reg is in u oë om met ons te handel.

26 Hy het toe so met hulle gedoen en hulle gered uit die hand van die kinders

van Israel, dat dié hulle nie doodgemaak het nie.

27 So het Josua dan op dié dag houtkappers en waterputters van hulle gemaak vir die vergadering en vir die altaar van die HERE, tot vandag toe, op die plek wat Hy sou uitkies.

Die groot slag van Gibeon. Son en maan staan stil. Verskeie stede in die suide ingeneem.

10 EN toe Adóni-Sedek, die koning van Jerusalem, hoor dat Josua Ai ingeneem en dit met die banvloek getref het—soos hy met Jérigo en sy koning gedoen het, so het hy met Ai en sy koning gedoen—en dat die inwoners van Gibeon vrede gemaak het met Israel en onder hulle was,

2 het hulle baie bevrees geword, omdat Gibeon 'n groot stad was, soos een van die koningstede, en omdat hy groter as Ai en al sy manne helde was.

3 Adóni-Sedek, die koning van Jerusalem, stuur toe na Hoham, die koning van Hebron, en na Píream, die koning van Jarmut, en na Jáfia, die koning van Lagis, en na Debir, die koning van Eglon, om te sê:

4 Trek na my toe op en help my, dat ons Gibeon kan verslaan, omdat hy met Josua en met die kinders van Israel vrede gemaak het.

5 So het dan die vyf Amoritiese konings vergader en opgetrek: die koning van Jerusalem, die koning van Hebron, die koning van Jarmut, die koning van Lagis, die koning van Eglon, hulle en al hul leërmagte; en hulle het Gibeon beleër en daarteen geveg.

6 Maar die manne van Gibeon het na Josua gestuur, in die laer van Gilgal, om te sê: Trek u hande nie af van u dienaars nie, kom gou op na ons toe en verlos ons en help ons; want al die konings van die Amoriete wat die Gebergte bewoon, het hulle teen ons verenig.

7 Daarop het Josua opgetrek uit Gilgal, hy en al die weerbare manskappe en al die dapper helde met hom saam.

8 En die HERE het vir Josua gesê: Wees nie bevrees vir hulle nie, want Ek gee hulle in jou hand; niemand van hulle sal voor jou standhou nie.

9 Toe Josua hulle skielik oorval—hy het

die hele nag deur van Gilgal af opgetrek—

10 het die HERE hulle in verwarring gebring voor Israel, en hy het 'n groot slag onder hulle geslaan by Gibeon en hulle agtervolg op pad na die hoogte van Bet-Horon en hulle verslaan tot by Aséka en tot by Makkéda.

11 En toe hulle voor Israel uit vlugterwyl hulle op die afdraend van Bet-Horon was, het die HERE groot haelstene uit die hemel op hulle gewerp tot by Aséka, sodat hulle gesterf het; daar het meer gesterf deur die haelstene as wat die kinders van Israel met die swaard doodgeslaan het.

12 Toe het Josua met die HERE gespreek, op die dag dat die HERE die Amoriete aan die kinders van Israel oorgegeef het, en gesê voor die oë van Israel: Son, staan stil in Gibeon, en maan, in die dal van Ajalon!

13 Toe staan die son stil en bly die maan staan totdat die volk hulle gewreek het op hul vyande. Staan dit nie geskrywe in die Boek van die Opregte nie? En die son het bly staan in die middel van die hemel en het hom nie gehaas om onder te gaan nie, omtrent 'n volle dag.

14 En daar was geen dag soos hierdie een, voor hom en ná hom, dat die HERE na die stem van 'n man geluister het nie; want die HERE het vir Israel gestry.

15 Daarop het Josua, en die hele Israel met hom saam, na die laer van Gilgal teruggekeer.

16 Maar daardie vyf konings het gevlug en weggekruip in die spelonk by Makkéda.

17 Toe aan Josua geboodskap en gesê is: Die vyf konings is gevind: hulle kruip weg in die spelonk by Makkéda—

18 het Josua gesê: Rol groot klippe teen die ingang van die spelonk en stel manne daarby aan om hulle te bewaak.

19 Maar julle, moenie bly staan nie; jaag julle vyande agterna en sny hulle agterhoede af; laat hulle nie toe om in hul stede in te kom nie, want die HERE julle God gee hulle in julle hand.

20 En toe Josua en die kinders van Israel hulle klaar verslaan het met 'n baie groot slag totdat hulle vernietig was, en die ander uit hulle vrygeraak en in die versteekte stede ingegaan het,

21 het al die manskappe by die laer, by Josua behoue teruggekom in Makkéda;

niemand het teen die kinders van Israel sy tong verroer nie.

22 Daarop sê Josua: Maak oop die ingang van die spelonk en bring hierdie vyf konings uit die spelonk uit na my toe.

23 Hulle het so gedoen en dié vyf konings uit die spelonk na hom gebring: die koning van Jerusalem, die koning van Hebron, die koning van Jarmut, die koning van Lagis, die koning van Eglon.

24 En toe hulle dié konings uitgebring het na Josua, roep Josua al die manne van Israel en sê vir die aanvoerders van die krygsmanne wat met hom saam getrek het: Kom nader, sit julle voete op die nekke van hierdie konings; en hulle het nadergekom en hul voete op hulle nekke gesit.

25 En Josua sê vir hulle: Wees nie bevrees of verskrik nie; wees sterk en vol moed, want so sal die HERE met al julle vyande doen teen wie julle sal veg.

26 En daarna het Josua hulle neergeslaan en hulle doodgemaak en hulle aan vyf bome opgehang; en hulle het aan die bome bly hang tot die aand toe.

27 En teen sonsondergang het Josua bevel gegee om hulle van die bome af te haal en in die spelonk te gooi waar hulle in weggekruip het; en hulle het groot klippe voor die ingang van die spelonk gepak, wat vandag nog daar is.

28 Daardie dag het Josua ook Makkéda ingeneem en dit met die skerpte van die swaard verslaan; en sy koning, die stad self en al die siele wat daarin was, het hy met die banvloek getref sonder iemand te laat oorbly wat vrygeraak het; en met die koning van Makkéda het hy gedoen net soos met die koning van Jérigo.

29 Toe trek Josua oor en die hele Israel met hom saam van Makkéda na Libna om met Libna oorlog te maak.

30 En die HERE het dit ook met sy koning in die hand van Israel gegee, en hy het dit verslaan met die skerpte van die swaard, en al die siele wat daarin was sonder iemand daarin te laat oorbly wat vrygeraak het; en hy het met sy koning gedoen net soos met die koning van Jérigo.

31 Toe trek Josua oor en die hele Israel met hom saam van Libna na Lagis om dit te beleër en daarteen te veg.

32 En die HERE het Lagis in die hand van Israel gegee, sodat hy dit ingeneem

het op die tweede dag en dit met al die siele wat daarin was, met die skerpte van die swaard verslaan het net soos hy met Libna gedoen het.

33 Toe trek Horem, die koning van Geser, op om Lagis te help; maar Josua het hom en sy volk verslaan totdat daar niemand van hom oor was wat vrygeraak het.

34 Daarop trek Josua oor en die hele Israel met hom saam van Lagis na Eglon om dit te beleër en daarteen te veg.

35 En hulle het dit ingeneem op dieselfde dag en dit verslaan met die skerpte van die swaard; en al die siele wat daarin was, het hy op dieselfde dag met die banvloek getref net soos hy met Lagis gedoen het.

36 Toe trek Josua op en die hele Israel met hom saam van Eglon na Hebron om daarteen te veg.

37 En hulle het dit ingeneem en dit met sy koning en al sy stede en al die siele wat daarin was, met die skerpte van die swaard verslaan sonder iemand te laat oorbly wat vrygeraak het, net soos hy met Eglon gedoen het: hy het dit met al die siele wat daarin was, met die banvloek getref.

38 Daarop draai Josua weg en die hele Israel met hom saam na Debir om daarteen te veg.

39 En hy het dit geneem met sy koning en al sy stede; en hulle het hulle met die skerpte van die swaard verslaan en al die siele wat daarin was, met die banvloek getref sonder iemand te laat oorbly wat vrygeraak het; soos hy met Hebron gedoen het, so het hy met Debir en sy koning gedoen, en soos hy met Libna en sy koning gedoen het.

40 So het Josua dan die hele land verslaan, die Gebergte en die Suidland en die Laeveld en die Hange met al hulle konings sonder iemand te laat oorbly wat vrygeraak het; en alles wat asem haal, het hy met die banvloek getref, soos die HERE, die God van Israel, beveel het.

41 En Josua het hulle verslaan van Kades-Barnéa af tot by Gasa, en die hele land Gosen tot by Gibeon.

42 En al hierdie konings met hulle land het Josua in een slag geneem, omdat die HERE, die God van Israel, vir Israel gestry het.

43 Daarna het Josua en die hele Israel

met hom saam na die laer van Gilgal teruggegaan.

*Groot slag by die waters van Merom.
Oorwinninge in die noorde en elders.*

11 EN toe Jabin, die koning van Hasor, dit hoor, het hy gestuur na Jobab, die koning van Madon, en na die koning van Simron en na die koning van Afsaf;

2 verder na die konings in die noorde, in die gebergte en op die Vlakte suid van Kinnerot en in die Laeveld en op die hoëveld van Dor in die weste;

3 na die Kanaäniete in die ooste en in die weste en die Amoriete en Hetiete en Feresiete en Jebusiete op die gebergte en die Hewiete onderaan Hermon, in die land van Mispa.

4 Hulle het dan uitgetrek en al hulle leërs saam met hulle, 'n volk talryk soos die sand wat aan die seestrand is in menigte, met 'n groot getal perde en strydwaens;

5 en al hierdie konings het volgens afspraak bymekaargekom en saam laer opgeslaan by die waters van Merom, om met Israel oorlog te maak.

6 Toe sê die HERE vir Josua: Wees vir hulle nie bevrees nie; want mōre omtrent sulke tyd sal Ek hulle, almal verslaan, aan Israel oorgee; hulle perde se hakskeenseninge moet jy afsny en hulle waens met vuur verbrand.

7 En Josua met al die weerbare manskappe by hom het skielik op hulle afgekom by die waters van Merom en hulle oorval.

8 En die HERE het hulle in die hand van Israel gegee, sodat dié hulle verslaan en hulle agtervolg het tot by Groot-Sidon en tot by Misrefot-Maim en tot by die laagte van Mispeteen die ooste; en hulle het hul verslaan totdat daar niemand van hulle oor was wat vrygeraak het nie.

9 En Josua het met hulle gedoen soos die HERE vir hom gesê het: hulle perde se hakskeenseninge het hy afgesny en hulle strydwaens met vuur verbrand.

10 En in dié tyd het Josua omgedraai en Hasor ingeneem en sy koning met die swaard verslaan; want Hasor wastevore die hoof van al daardie koninkryke.

11 En hulle het al die siele wat daarin was, verslaan met die skerpte van die swaard en hulle met die banvloek ge-

tref; niks wat asem haal, het oorgebly nie, en Hasor het hy met vuur verbrand.

12 En al daardie koningstede met al hulle konings het Josua geneem en hulle verslaan met die skerpte van die swaard; hy het hulle met die banvloek getref, soos Moses, die kneg van die HERE, beveel het.

13 Net al die stede wat op hulle heuvels gelê het, dié het Israel nie verbrand nie, behalwe Hasor alleen—wat Josua verbrand het.

14 En al die buit van daardie stede en die vee het die kinders van Israel vir hulleself buitgemaak; net al die mense het hulle verslaan met die skerpte van die swaard totdat hulle dié verdag het; hulle het niks wat asem haal, laat oorbly nie.

15 Soos die HERE Moses, sy kneg, beveel het, so het Moses Josua beveel, en so het Josua gehandel; hy het niks nagelaat van alles wat die HERE Moses beveel het nie.

16 So het Josua dan hierdie hele land ingeneem: die Gebergte en die hele Suidland en die hele land Gosen en die Laeveld en die Vlakte en die gebergte van Israel met sy laagte;

17 van die Kaal Berg af wat oploop na Seir toe, tot by Baäl-Gad in die laagte van die Libanon onderaan die berg Hermon; en al hulle konings het hy gevang en hulle verslaan en hulle doodgemaak.

18 Baie lank het Josua met al hierdie konings oorlog gemaak.

19 Daar was geen stad wat met die kinders van Israel vrede gemaak het nie, behalwe die Hewiete, die inwoners van Gibeon; alles het hulle met wapengeweld geneem.

20 Want dit was van die HERE om hulle hart te verhard, dat hulle Israel met oorlog sou ontmoet, sodat dié hulle met die banvloek sou tref, dat daar vir hulle geen genade sou wees nie; maar dat dié hulle sou verdag, soos die HERE Moses beveel het.

21 En in dié tyd het Josua gekom en die Enakiete uitgeroei, uit die Gebergte, uit Hebron, Debir, Anab en uit die hele gebergte van Juda en die hele gebergte van Israel; met hul stede saam het Josua hulle met die banvloek getref.

22 Niemand van die Enakiete het oorgebly in die land van die kinders van

Israel nie; net in Gasa, in Gat en in Asdod het hulle oorgebly.

23 So het Josua dan die hele land ingeneem net soos die HERE met Moses gespreek het; en Josua het dit as 'n erfdeel aan Israel gegee volgens hulle afdelings, volgens hulle stamme; en die land het gerus van oorlog.

Opsomming van die konings wat Israel verslaan het.

12 EN dit is die konings van die land wat die kinders van Israel verslaan en wie se land hulle in besit geneem het oos van die Jordaan teen sonop; van die Arnonrivier af tot by die berg Hermon, en die hele Vlakte teen die ooste:

2 Sihon, die koning van die Amoriete wat in Hesbon gewoon het, wat geheers het van Aroër af wat aan die kant van die Arnonrivier lê: van die middel van die rivier af en oor die helfte van Gilead tot by die Jabbokrivier, die grens van die kinders van Ammon;

3 en oor die Vlakte tot by die Kinnerotmeer, na die ooste toe, en tot by die See van die Vlakte, die Soutsee, oostelik in die rigting van Bet-Hajésimot en teen die suide onderaan die hange van Pisga;

4 en die grondgebied van Og, die koning van Basan, uit 'n oorblyfsel van die Refaïete wat in Astarot en Edréi gewoon het,

5 en wat geheers het oor die berg Hermon en oor Salka en oor die hele Basan tot by die grens van die Gesuriëte en die Maägatiëte; en tot die helfte van Gilead, die grondgebied van Sihon, die koning van Hesbon.

6 Moses, die kneg van die HERE, en die kinders van Israel het hulle verslaan; en Moses, die kneg van die HERE, het dit as 'n besitting gegee aan die Rubeniëte en die Gadiete en die halwe stam van Manasse.

7 En dit is die konings van die land wat Josua en die kinders van Israel verslaan het, duskant die Jordaan na die weste toe: van Baäl-Gad in die laagte van die Libanon af tot by die Kaal Berg wat oploop na Seir toe; en Josua het dit as 'n besitting aan die stamme van Israel gegee volgens hulle afdelings—

8 op die Gebergte en in die Laeveld en in die Vlakte en aan die Hange en in die

Woestyn en in die Suidland: die Hetiëte, Amoriete en Kanaäniete, die Feresiëte, Hewiëte en Jebusiëte:

9 die koning van Jérgo, een; die koning van Ai wat langsna Bet-ellê, een;

10 die koning van Jerusalem, een; die koning van Hebron, een;

11 die koning van Jarmut, een; die koning van Lagis, een;

12 die koning van Eglon, een; die koning van Geser, een;

13 die koning van Debir, een; die koning van Geder, een;

14 die koning van Horma, een; die koning van Arad, een;

15 die koning van Libna, een; die koning van Adullam, een;

16 die koning van Makkéda, een; die koning van Bet-el, een;

17 die koning van Tappuag, een; die koning van Hefer, een;

18 die koning van Afek, een; die koning van Lassáron, een;

19 die koning van Madon, een; die koning van Hasor, een;

20 die koning van Simron-Meron, een; die koning van Afsaf, een;

21 die koning van Táanag, een; die koning van Megiddo, een;

22 die koning van Kedes, een; die koning van Jókneam, by die Karmel, een;

23 die koning van Dor, op die hoëveld van Dor, een; die koning van die heidene van Gilgal, een;

24 die koning van Tirsá, een—al die konings saam, een en dertig.

Verdeling van die land oos van die Jordaan.

13 EN toe Josua oud en ver op sy dae was, het die HERE vir hom gesê: Jy is oud en ver op jou dae, en daar het nog 'n baie groot stuk land oorgebly om in besit te neem.

2 Dit is die land wat oorgebly het: Al die landstreke van die Filistyne en al die Gesuriëte,

3 van die Sihor aan die kant van Egipte af tot by die grens van Ekron in die noorde, wat as Kanaänietes gereken word; die vyf vorste van die Filistyne: dié van Gasa en dié van Asdod, dié van Askelon, dié van Gat en dié van Ekron, en die Awiete

4 in die suide; die hele land van die Kanaäniete en Méara wat aan die Sido-

niërs behoort, tot by Afek, tot by die grens van die Amoriete;

5 en die land van die Gibliëte en die hele Libanon aan die oostekant, van Baäl-Gad af, onderaan die berg Hermon, tot by die ingang na Hamat.

6 Al die bewoners van die gebergte, van die Libanon af tot by Misrefot-Maim, al die Sidoniërs—Ek self sal hulle voor die kinders van Israel uit verdrywe; laat dit net as erfdeel aan Israel val soos Ek jou beveel het.

7 Verdeel dan nou hierdie land as erfdeel aan die nege stamme en die halwe stam van Manasse.

8 Saam met hom het die Rubeniëte en die Gadiete hulle erfdeel ontvang wat Moses oorkant die Jordaan na die ooste toe aan hulle gegee het, soos Moses, die kneg van die HERE, dit aan hulle gegee het:

9 van Aroër af wat aan die kant van die Arnonrivier lê, en die stad in die middel van die dal en die hele gelyk veld van Médeba af tot by Dibon;

10 en al die stede van Sihon, die koning van die Amoriete wat in Hesbon geregeer het, tot by die grens van die kinders van Ammon;

11 en Gilead en die grondgebied van die Gesuriëte en Maägatiëte en die hele berg Hermon en die hele Basan tot by Salka;

12 die hele koninkryk van Og in Basan, wat koning was in Astarot en in Edréi (hy het oorgebly uit die laaste van die Refaïete; en Moses het hulle verslaan en verdrywe).

13 Maar die kinders van Israel het die Gesuriëte en Maägatiëte nie verdrywe nie, sodat Gesur en Maägat onder Israel gewoon het tot vandag toe.

14 Net aan die stam van Levi het hy geen erfdeel gegee nie: die vuuroffers van die HERE, die God van Israel, dit is sy erfdeel, soos Hy hom beloof het.

15 En Moses het aan die stam van die kinders van Ruben gegee volgens hulle geslagte;

16 sodat hulle die grondgebied gekry het: van Aroër af wat aan die kant van die Arnonrivier lê, en die stad in die middel van die dal en die hele gelyk veld tot by Médeba;

17 Hesbon en al sy stede wat in die gelyk veld lê, Dibon en Bamot-Baäl en Bet-Baäl-Meon

18 en Jahas en Kedémot en Mefáát;

19 en Kirjatáim en Sibma en Seret-Hassáhar, op die gebergte van die dal,

20 en Bet-Peor en die hange van die Pisga en Bet-Hajésimot;

21 en al die stede van die gelyk veld en die hele koninkryk van Sihon, die koning van die Amoriete wat in Hesbon geregeer het, wat Moses verslaan het saam met die vorste van Midian: Ewi en Rekem en Sur en Hur en Reba, die vorste van Sihon, inwoners van die land.

22 By hulle dooies het die kinders van Israel ook Bileam, die seun van Beor, die waarsêer, met die swaard doodgemaak.

23 So was dan die grens van die kinders van Ruben: die Jordaan saam met sy gebied; dit was die erfdeel van die kinders van Ruben volgens hulle geslagte, die stede met hulle dorpe.

24 En Moses het aan die stam van Gad, die kinders van Gad, gegee volgens hulle geslagte;

25 sodat hulle die grondgebied gekry het van Jaéser en al die stede van Gilead en die helfte van die land van die kinders van Ammon, tot by Aroër wat teenoor Rabba lê,

26 en van Hesbon af tot by Ramat-Mispe en Bétónim; en van Mahanáim af tot by die grens van Liddir;

27 en in die dal: Bet-Haram en Bet-Numra en Sukkot en Safon, die oorblyfsel van die koninkryk van Sihon, die koning van Hesbon, die Jordaan saam met sy gebied, tot by die end van die Kinnéretmeer, oorkant die Jordaan na die ooste toe.

28 Dit is die erfdeel van die kinders van Gad volgens hulle geslagte, die stede met hulle dorpe.

29 Verder het Moses aan die halwe stam van Manasse gegee; sodat die halwe stam van die kinders van Manasse gekry het volgens hulle geslagte—

30 hulle grondgebied was: van Mahanáim af, die hele Basan, die hele koninkryk van Og, die koning van Basan, en al die jairsdorpe in Basan, sestig stede;

31 en die halwe Gilead en Ástarot en Edréi, stede van die koninkryk van Og in Basan, aan die kinders van Magir, die seun van Manasse—aan die helfte van die kinders van Magir volgens hulle geslagte.

32 Dit is wat Moses as erfenis uitgedeel

het in die vlaktes van Moab, oos van die Jordaan van Jérgo teen die ooste;

33 maar aan die stam van Levi het Moses geen erfdeel gegee nie; die HERE, die God van Israel, is self hulle erfdeel, soos Hy hulle beloof het.

Kaleb ontvang Hebron vir homself.

14 EN dit is wat die kinders van Israel as erfdeel in die land Kanaän ontvang het, wat Eleásar, die priester, en Josua, die seun van Nun, en die familiehoofde van die stamme van die kinders van Israel aan hulle as erfenis uitgedeel het

2 deur verloting van hulle erfdeel, soos die HERE deur Moses beveel het, met betrekking tot die nege en 'n halwe stam.

3 Want Moses het die erfdeel van die twee en 'n halwe stam oos van die Jordaan gegee, maar aan die Leviëte het hy geen erfdeel onder hulle gegee nie.

4 Want die kinders van Josef was twee stamme: Manasse en Efraim; maar aan die Leviëte het hulle geen aandeel in die land gegee nie, behalwe stede om in te woon, met hulle weiveld vir hulle vee en hulle goed.

5 Soos die HERE Moses beveel het, so het die kinders van Israel gedoen en die land verdeel.

6 Toe het die kinders van Juda aangekom na Josua in Gilgal, en Kaleb, die seun van Jefúnne, die Kenesiet, het vir hom gesê: U weet die woord wat die HERE met Moses, die man van God, in Kades-Barnéa gespreek het met betrekking tot my en met betrekking tot u.

7 Veertig jaar was ek oud toe Moses, die kneg van die HERE, my uitgestuur het van Kades-Barnéa af om die land te verken, en ek het hom berig gebring soos dit in my hart was;

8 maar my broers wat saam met my opgetrek het, het die hart van die volk laat versmelt, terwyl ek volgehou het om die HERE my God te volg.

9 En dié dag het Moses gesweer en gesê: Waarlik, die land wat jou voet betree het, sal aan jou en aan jou kinders in ewigheid as 'n erfdeel behoort, omdat jy volgehou het om die HERE my God te volg.

10 En nou, kyk, die HERE het my laat lewe, soos Hy gespreek het, nou al vyf en veertig jaar sedert die HERE hierdie woord met Moses gespreek het toe Israel

in die woestyn getrek het; en kyk nou, ek is vandag vyf en tagtig jaar oud;

11 ek is vandag nog so sterk soos die dag toe Moses my uitgestuur het; soos my krag toe was, so is my krag nou nog, om te veg en om uit te gaan en in te gaan.

12 Gee my dan nou hierdie gebergte waar die HERE daardie dag van gespreek het; want u self het dié dag gehoor dat daar Enakiëte was en groot versterkte stede; miskien sal die HERE met my wees, sodat ek hulle kan verdrywe, soos die HERE gespreek het.

13 Toe het Josua hom geseën en aan Kaleb, die seun van Jefúnne, Hebron as erfdeel gegee.

14 Daarom het Hebron die erfdeel geword van Kaleb, die seun van Jefúnne, die Kenesiet, tot vandag toe, omdat hy volgehou het om die HERE, die God van Israel, te volg.

15 En die naam van Hebron was tevore stad van Arba; hy was die grootste man onder die Enakiëte. En die land het geras van oorlog.

Beskrywing van Juda se erfdeel.

15 EN vir die stam van die kinders van Juda, volgens hulle geslagte, het die lot geval: teen die grens van Edom, suidelik na die woestyn Sin toe, tot ver in die suide;

2 en hulle suidelike lyn was van die end van die Soutsee, van die tong af wat na die suide toe uitsteek;

3 en dit loop aan suid van Skerpioen-nek en loop oor na Sin en loop op suid van Kades-Barnéa en loop oor na Hesron en loop op na Addarensaai na Karkatoe;

4 dan loop dit oor na Asmon en loop aan na die spruit van Egipte, sodat die lyn doodloop by die see; dit sal julle suidelike lyn wees.

5 En die oostelike lyn: Die Soutsee tot by die mond van die Jordaan. En die lyn aan die noordekant: Van die tong van die see, van die mond van die Jordaan af

6 loop die lyn op na Bet-Hogla en loop oor noord van Bet-Araba; dan loop die lyn op na die klip van Bohan, die seun van Ruben.

7 Verder loop die lyn op na Debir, van die dal van Agor af, en swaai dan noord na Gilgal wat teenoor die hoogte van Adúmmim, suidelik van die spruit lê; dan loop die lyn oor na die waters van die

fontein Semes, sodat dit doodloop by die fontein Rogel.

8 Verder loop die lyn op na die dal Ben-Hinnom, na die suidelike hang van die Jebusiete, dit is Jerusalem; dan loop die lyn op na die top van die gebergte wat westelik langs die dal Hinnom lê, wat aan die noordelike end van die dal Refaim is.

9 Van die top van die berg af buig die lyn dan om na die fontein van die waters van Neftóag en loop aan na die stede van die gebergte Efron; verder buig die lyn om na Báála, dit is Kirjat-Jeárim.

10 Dan swaai die lyn van Báála af weg in westelike rigting na die gebergte Seir en loop oor na die noordelike hang van die berg Jeárim, dit is Késalon, en loop af na Bet-Semes en loop oor na Timna.

11 Verder loop die lyn aan noord na die hang van Ekron; dan buig die lyn om na Sikron en loop oor die berg Báála en loop aan na Jábnél, sodat die lyn doodloop by die see.

12 Die westelike grens was die Groot See saam met sy gebied; dit is die lyn rondom van die kinders van Juda volgens hulle geslagte.

13 Maar vir Kaleb, die seun van Jefúnne, het hy 'n aandeel onder die kinders van Juda gegee, volgens die bevel van die HERE aan Josua, die stad van Arba, die vader van Enak, dit is Hebron.

14 En Kaleb het die drie seuns van Enak: Sesai, Ahiman en Talmai, afstammelinge van Enak, daaruit verdrywe.

15 En daarvandaan het hy opgetrek teen die inwoners van Debir; maar die naam van Debir was tevore Kirjat-Sefer;

16 en Kaleb het gesê: Hy wat Kirjat-Sefer verslaan en dit inneem, aan hom sal ek my dogter Agsa as vrou gee.

17 Daarop het Otniël, die seun van Kenas, die broer van Kaleb, dit ingeneem; en hy het sy dogter Agsa aan hom as vrou gegee.

18 En toe sy aankom, het sy hom aangespoor om van haar vader 'n stuk grond te vra; en toe sy van die esel afklim, sê Kaleb vir haar: Wat wil jy hê?

19 Daarop vra sy: Gee my tog 'n geskenk; omdat u my na 'n dor land versit het, moet u my waterfonteine gee. Toe gee hy haar fonteine op die hoogte en fonteine in die laagte.

20 Dit is die erfdeel van die stam van die kinders van Juda, volgens hulle geslagte.

21 En die stede van die end van die stam van Juda se kinders af tot by die grens van Edom was in die suide: Kábseël en Eder en Jagur,
 22 en Kina en Dimóna en Adáda,
 23 en Kedes en Hasor en Jitnan,
 24 Sif en Telem en Béalot,
 25 en Hasor-Hadátta en Kériot-Hesron, dit is Hasor;
 26 Amam en Sema en Mólada,
 27 en Hasar-Gadda en Hesmon en Bet-Palet,
 28 en Hasar-Sual en Beër-Seba en Bis-jótja,
 29 Báála en Ijim en Asem,
 30 en Éltolad en Kesil en Horma,
 31 en Siklag en Madmánna en San-sánna,
 32 en Lebáot en Silhim en Ajin en Rim-mon; al die stede saam negen-en-twin-tig, met hulle dorpe;
 33 in die Laeveld: Estáol en Sorea en Asna,
 34 en Sanóag en En-Gannim, Tappúag en Enam,
 35 Jarmut en Adúllam, Sogo en Aséka,
 36 en Saáráim en Adítáim en Gedéra en Gedérotáim: veertien stede met hulle dorpe;
 37 Senan en Hadása en Migdal-Gad,
 38 en Dilean en Míspe en Jóksteël,
 39 Lagis en Boskat en Eglon,
 40 en Kabbon en Lagmas en Kitlis,
 41 en Gedérot, Bet-Dagon en Náama en Makkéda: sestien stede met hulle dorpe;
 42 Libna en Eter en Asan,
 43 en Jiftag en Asna en Nesib,
 44 en Kehila en Afsib en Marésa: nege stede met hulle dorpe;
 45 Ekron met sy onderhorige plekke en sy dorpe;
 46 van Ekron af en na die weste toe, alles wat aan die kant van Asdod lê, met hulle dorpe;
 47 Asdod, sy onderhorige plekke en sy dorpe; Gasa, sy onderhorige plekke en sy dorpe, tot by die spruit van Egipte en die Groot See saam met sy gebied;
 48 en op die Gebergte: Samir en Jattir en Sogo,
 49 en Danna en Kirjat-Sanna, dit is Debir,
 50 en Anab en Estémo en Anim,
 51 en Gosen en Holon en Gilo: elf stede met hulle dorpe;
 52 Arab en Duma en Esean,
 53 en Janum en Bet-Tappúag en Aféka,

54 en Humta en Kirjat-Arba, dit is Hebron, en Sior: nege stede met hulle dorpe;
 55 Maon, Karmel en Sif en Juta,
 56 en Jísreël en Jókdeam en Sanóag,
 57 Kain, Gíbea en Timna; tien stede met hulle dorpe;
 58 Halhul, Bet-Sur en Gedor,
 59 en Máarat en Bet-Anot en Éltekon: ses stede met hulle dorpe;
 60 Kirjat-Baál, dit is Kirjat-Jeárim, en Rabba: twee stede met hulle dorpe;
 61 in die woestyn: Bet-Araba, Middin en Segága,
 62 en Nibsan en die Soutstad en Énge-di: ses stede met hulle dorpe.
 63 Maar die kinders van Juda kon die Jebusiete, die inwoners van Jerusalem, nie verdryf nie; daarom het die Jebusiete saam met die kinders van Juda in Jeru-salem bly woon tot vandag toe.

Die erfdeel van Efraim.

16 EN die lot het uitgekóm vir die kinders van Josef: van die Jordaan van Jérgo af, oostelik van die waters van Jérgo, na die woestyn wat van Jérgo af oploop in die gebergte, na Bet-el;
 2 verder loop dit van Bet-el af aan na Lus en loop oor na die grondgebied van die Arkiete, na Átarot;
 3 dan loop dit af in die weste na die grondgebied van die Jafletiete, tot by die gebied van Bet-Horon-Onder en tot by Geser, sodat dit doodloop by die see.
 4 So het dan die seuns van Josef, Manasse en Efraim, 'n erfdeel gekry.
 5 En dit was die grondgebied van die kinders van Efraim volgens hulle geslagte—die lyn van hulle erfdeel was, in die ooste: Atrot-Addar tot by Bet-Horon-Bo;
 6 dan loop die lyn aan na die see; in die noorde: Migmetat; dan swaai die lyn in oostelike rigting na Táanat-Silo en loop oos daarvan oor na Janóag;
 7 en van Janóag af loop dit af na Átarot en Náharat en raak dan aan Jérgo en loop op die Jordaan uit.
 8 Van Tappúag af loop die lyn in wes-telike rigting na die spruit Kana; verder loop dit dood by die see. Dit is die erfdeel van die stam van die kinders van Efraim volgens hulle geslagte;
 9 en die stede wat vir die kinders van Efraim afgesonder was in die erfdeel van

die kinders van Manasse, al die stede met hulle dorpe.

10 Maar hulle het die Kanaäniete, die inwoners van Geser, nie verdrywe nie; so het dan die Kanaäniete onder Efraim bly woon tot vandag toe; maar hulle moes dwangarbeid verrig.

Die erfdeel van Manasse.

17 VERDER was dit die lot vir die stam van Manasse, omdat hy die eersgeborene van Josef was; Magir, die eersgeborene van Manasse, die vader van Gílead, het, omdat hy 'n krygsman was, Gílead en Basan gekry;

2 ook die ander kinders van Manasse, volgens hulle geslagte, het 'n aandeel gekry; die kinders van Abiëser en die kinders van Helek en die kinders van Asriël en die kinders van Segem en die kinders van Hefer en die kinders van Semída; dit is die manlike kinders van Manasse, die seun van Josef, volgens hulle geslagte.

3 Maar Selófhad, die seun van Hefer, die seun van Gílead, die seun van Magir, die seun van Manasse, het nie seuns gehad nie, maar net dogters; en dit is die name van sy dogters: Magla en Noa, Hogla, Milka en Tírsa;

4 en hulle het nadergekom voor Eleásar, die priester, en voor Josua, die seun van Nun, en voor die owerstes, en gesê: Die HERE het Moses beveel om ons 'n erfdeel te gee onder ons broers. Daarop het hy hulle 'n erfdeel gegee volgens die bevel van die HERE, onder die broers van hulle vader.

5 So het dan aan Manasse tien aandeel geval, behalwe die land Gílead en Basan wat oorkant die Jordaan lê.

6 Want die dogters van Manasse het 'n erfdeel ontvang onder sy seuns, terwyl die land Gílead aan die ander kinders van Manasse behoort.

7 En die lyn van Manasse was: van Aser af na Migmetat, teenoor Sigem; dan loop die lyn regs na die inwoners van En-Tappúag—

8 die landstreek van Tappúag behoort aan Manasse, maar Tappúag, aan die lyn van Manasse, aan die kinders van Efraim—;

9 verder loop die lyn af na die spruit Kana, suid van die spruit: daardie stede, onder die stede van Manasse, behoort aan Efraim; en die lyn van Manasse is

noord van die spruit en loop dood by die see.

10 Suid behoort dit aan Efraim, maar noord aan Manasse; en die see is sy lyn; dan raak hulle in die noorde aan Aser en in die ooste aan Íssaskar.

11 En aan Manasse behoort in Íssaskar en Aser: Bet-Sean met sy onderhorige plekke en Jíbleam met sy onderhorige plekke en die inwoners van Dor met sy onderhorige plekke en die inwoners van En-Dor met sy onderhorige plekke en die inwoners van Táanag met sy onderhorige plekke en die inwoners van Megiddo met sy onderhorige plekke, die drie hoogtes.

12 Maar die kinders van Manasse kon hierdie stede nie in besit neem nie, en die Kanaäniete het verkies om in dié land te bly woon.

13 En toe die kinders van Israel sterker geword het, het hulle die Kanaäniete dienspligtig gemaak, maar hulle nie geheel-en-al verdrywe nie.

14 Toe het die kinders van Josef met Josua gespreek en gesê: Waarom het u my as erfdeel net een lot en een aandeel gegee terwyl ek tog 'n groot volk is, omdat die HERE my tot hertoe geseën het?

15 En Josua het vir hulle gesê: As jy 'n groot volk is, trek dan op na die boswêreld en kap vir jou daar 'n plek skoon in die land van die Feresiete en Refaïete, ingeval die gebergte van Efraim vir jou te nou is.

16 Maar die kinders van Josef het gesê: Die gebergte sal nie vir ons genoeg wees nie, en al die Kanaäniete wat in die lae streke woon, het ysterwaens, dié van Bet-Sean met sy onderhorige plekke sowel as dié van die laagte van Jísreël.

17 Toe het Josua met die huis van Josef, met Efraim en Manasse gespreek en gesê: Jy is 'n groot volk en jy het groot krag: jy sal nie net een aandeel hê nie;

18 want die gebergte sal jou wees—'n boswêreld is dit naamlik en jy moet dit skoonkap; dan sal die uitlopers daarvan jou wees; want jy moet die Kanaäniet verdrywe, al het hy ysterwaens, al is hy sterk.

Oprigting van die tabernakel in Silo.

18 DAAROP het die hele vergadering van die kinders van Israel

bymekaargekom in Silo en daar die tent van samekoms opgeslaan, aangesien die land voor hulle onderwerp was.

2 Maar daar was onder die kinders van Israel nog sewe stamme oor wie se erfenis hulle nie verdeel het nie.

3 Toe sê Josua vir die kinders van Israel: Hoelank sal julle jul so traag hou om die land in besit te gaan neem wat die HERE, die God van julle vaders, aan julle gegee het?

4 Bring tog drie man uit elke stam, dat ek hulle kan uitstuur, en dat hulle kan klaarmaak en die land deurgaen en dit beskrywe volgens hulle erfdeel; dan moet hulle na my toe kom.

5 en dit onder mekaar in sewe dele verdeel: Juda moet sy gebied in die suide behou, en die huis van Josef moet sy gebied in die noorde behou.

6 Maar julle moet die land in sewe dele beskrywe en dit hier na my toe bring; dan sal ek vir julle die lot werp, hier voor die aangesig van die HERE onse God.

7 Want die Leviete het geen aandeel onder julle nie, omdat die priesterskap van die HERE hulle erfdeel is; en Gad en Ruben en die halwe stam van Manasse het hulle erfdeel ontvang oorkant die Jordaan in die ooste, wat Moses, die kneeg van die HERE, hulle gegee het.

8 Die manne het toe klaargemaak en gegaan; en by hulle vertrek het Josua hulle bevel gegee om die land te beskrywe, met die woorde: Gaan heen, trek rond in die land en beskrywe dit, en kom na my terug; dan sal ek hier vir julle die lot werp voor die aangesig van die HERE in Silo.

9 En die manne het gegaan en die land deurgetrek en dit in 'n boek beskrywe, volgens die stede in sewe dele, en na Josua gekom in die laer van Silo.

10 Toe het Josua vir hulle die lot gewerp in Silo, voor die aangesig van die HERE; en Josua het die land daar vir die kinders van Israel verdeel volgens hulle afdelings.

Die erfdeel van Benjamin.

11 EN die lot het opgekom van die stam van die kinders van Benjamin volgens hulle geslagte; en die gebied wat vir hulle deur die lot aangewys is, het uitgekom tussen die kinders van Juda en die kinders van Josef;

12 en hulle lyn aan die noordekant was: van die Jordaan af; dan loop die lyn op na die noordelike hang van Jérigo, en dit loop op in die gebergte in westelike rigting en loop dood by die woestyn van Bet-Awen;

13 en daarvandaan loop die lyn oor na Lus, na die suidelike hang van Lus, dit is Bet-el; verder loop die lyn af na Atrot-Addar, op die gebergte wat suid lê van Bet-Horon-Onder;

14 dan buig die lyn om en swaai na die westekant, teen suid, van die gebergte wat suid teenoor Bet-Horon lê; verder loop dit dood by Kirjat-Baäl, dit is Kirjat-Jeárim, die stad van die kinders van Juda; dit is die westekant;

15 en die suidekant begin by die end van Kirjat-Jeárim; en die lyn loop aan in die weste en dan na die waterfontein van Neftóag;

16 dan loop die lyn af na die end van die berg wat teenoor die dal Ben-Hinnom, noordelik in die dal van die Refaïete lê; dan loop dit af na die dal van Hinnom, na die suidelike hang van die Jebusiete, en loop af na die fontein van Rogel;

17 verder buig dit noord om en loop aan na die fontein Semes; dan loop dit aan na die klipkrale wat teenoor die hoogte van Adúmmim lê, en loop af na die klip van Bohán, die seun van Ruben;

18 dan gaan dit oor na die hang teenoor Arába in noordelike rigting en loop af na Arába;

19 verder loop die lyn oor na die hang van Bet-Hogla in noordelike rigting; dan loop die lyn dood by die noordelike tong van die Soutsee, aan die mond van die Jordaan teen suid; dit is die suidelike lyn;

20 en die Jordaan begrens dit aan die oostekant. Dit is die erfdeel van die kinders van Benjamin na hulle geslagte, volgens sy lyne rondom.

21 En die stede van die stam van die kinders van Benjamin, volgens hulle geslagte, was: Jérigo en Bet-Hogla en Emek-Kesis,

22 en Bet-Araba en Semaráim en Bet-el,

23 en Awim en Para en Ofra,

24 en Kefar-Haámmóni en Ofni en Gaba: twaalf stede met hulle dorpe;

25 Gibeon en Rama en Beërot,

26 en Mispe en Kefira en Mosa,

27 en Rekem en Jirpeël en Táreala,

28 en Sela, Elef en Jebúsi, dit is Jerusalem, Gibeat, Kirjat: veertien stede met hulle dorpe. Dit is die erfdeel van die kinders van Benjamin volgens hulle geslagte.

Die lot van die stam van Simeon.

19 EN die tweede lot het uitgekom vir Simeon, vir die stam van die kinders van Simeon, volgens hulle geslagte; en hulle erfdeel was in die middel van die erfdeel van die kinders van Juda.

2 En hulle het in hulle erfdeel gehad: Beër-Seba en Seba en Mólada,

3 en Hasar-Sual en Bala en Asem,

4 en Eltólad en Betul en Horma,

5 en Siklag en Bet-Hammarkábot en Hasar-Susa,

6 en Bet-Lebáot en Sarúhen: dertien stede met hulle dorpe;

7 Ajin, Rimmon en Eter en Asan: vier stede met hulle dorpe;

8 en al die dorpe wat rondom hierdie stede was, tot by Báalat-Beër, die Rama van die Suidland. Dit is die erfdeel van die stam van die kinders van Simeon volgens hulle geslagte.

9 Uit die aandeel van die kinders van Juda was die erfdeel van die kinders van Simeon, omdat die deel van die kinders van Juda vir hulle te groot was; daarom het die kinders van Simeon geëwre in die middel van hulle erfdeel.

Die erfdeel van Sébulon.

10 EN die derde lot het opgekom vir die kinders van Sébulon volgens hulle geslagte, en die lyn van hulle erfdeel was tot by Sarid.

11 En hulle lyn het opgegaan in westelike rigting na Marála en raak aan Dabbésat en aan die spruit wat teenoor Jókneam loop;

12 en van Sarid af swaai dit na die oostekant, teen sonop, op die gebied van Kislot-Tabor, en loop aan na Dobrat en loop op na Jáfa;

13 en daarvandaan loop dit oor na die ooste teen sonop, na Gat-Hefer, na Et-Kasin, en loop aan na Rimmon wat hom na Nea toe uitstreik;

14 dan swaai die lyn noord om hom heen na Hannáton en loop dood by die dal van Jiftag-El;

15 en Kattat en Náhalal en Simron en

Jídeala en Betlehem: twaalf stede met hulle dorpe.

16 Dit was die erfdeel van die kinders van Sébulon volgens hulle geslagte: hierdie stede met hulle dorpe.

Die erfdeel van Íssaskar.

17 VIR Íssaskar het die vierde lot uitgekom, vir die kinders van Íssaskar volgens hulle geslagte;

18 en hulle grondgebied was na Jisreël toe en Kesúllot en Sunem,

19 en Hafaráim en Sion en Anagárat,

20 en Rabbit en Kisjon en Ebes,

21 en Remet en En-Gannim en En-Hadda en Bet-Pases;

22 en die lyn raak aan Tabor en Saha-sima en Bet-Semes, en hulle gebied loop dood by die Jordaan: sestien stede met hulle dorpe.

23 Dit is die erfdeel van die stam van die kinders van Íssaskar volgens hulle geslagte, die stede met hulle dorpe.

Die erfdeel van Aser.

24 EN die vyfde lot het uitgekom vir die stam van die kinders van Aser volgens hulle geslagte;

25 en hulle gebied was: Helkat en Hali en Beten en Agsaf,

26 en Allamméleg en Amed en Miseal; en raak in die weste aan die Karmel en aan Sihor-Libnat;

27 dan draai dit teen sonop na Bet-Dagon en raak aan Sébulon en die dal Jiftag-El in die noorde, na Bet-Emek en Nehiël toe, en loop aan links by Kabul;

28 en Ebron en Rehob en Hammon en Kana tot by Groot-Sidon;

29 dan draai die lyn na Rama en tot by die vesting Tirus; dan draai die lyn na Hosa en loop dood by die see, van die landstreek af wat na Ágsib toe lê;

30 en Umma en Afek en Rehob: twee en twintig stede met hulle dorpe.

31 Dit is die erfdeel van die stam van die kinders van Aser volgens hulle geslagte: hierdie stede met hulle dorpe.

Die erfdeel van Náftali.

32 VIR die kinders van Náftali het die sesde lot uitgekom, vir die kinders van Náftali volgens hulle geslagte;

33 en hulle lyn was van Helef, van die

eiikeboom by Saánánnim af, en Adámi-Nekeb en Jabneel tot by Lakkum, en dit loop dood by die Jordaan;

34 dan draai die lyn in westelike rigting na Asnot-Tabor en loop daarvandaan aan na Hukkok en raak in die suide aan Sébulon; en aan Aser raak dit in die weste, en aan Juda aan die Jordaan in die ooste;

35 en die versterkte stede: Siddim, Ser en Hammat, Rakkat en Kinnéret, 36 en Adama en Rama en Hasor, 37 en Kedes en Edréi en En-Hasor, 38 en Jiron en Mígdal-El, Horem en Bet-Anat en Bet-Semes: negentien stede met hulle dorpe.

39 Dit is die erfdeel van die stam van die kinders van Náftali volgens hulle geslagte, die stede met hulle dorpe.

Die erfdeel van Dan.

40 VIR die stam van die kinders van Dan, volgens hulle geslagte, het die sewende lot uitgekom.

41 En die lyn van hulle erfdeel was: Sorea en Estáol en Ir-Semes, 42 en Saálábbin en Ajalon en Jitla, 43 en Élon en Timnáta en Ekron, 44 en Elteke en Gibbeton en Báálat, 45 en Jehud en Bené-Berak en Gat-Rimmon,

46 en Mé-Jarkon en Rakkon, met die gebied teenoor Jafó.

47 Maar die kinders van Dan het hulle grondgebied kwyttgeraak; daarom het die kinders van Dan opgetrek en teen Lesem geveg en dit ingeneem en verslaan met die skerpte van die swaard, en dit in besit geneem en daarin gewoon; en hulle het Lesem Dan genoem na die naam van hulle vader Dan.

48 Dit is die erfdeel van die stam van die kinders van Dan volgens hulle geslagte: hierdie stede met hulle dorpe.

Josua ontvang Timnat-Serag.

49 TOE hulle die land volgens sy grenslyne as erfenis klaar verdeel het, het die kinders van Israel aan Josua, die seun van Nun, 'n erfdeel onder hulle gegee;

50 op bevel van die HERE het hulle hom die stad gegee wathy gevra het, Timnat-Serag op die gebergte van Efraim; en hy het die stad opgebou en daarin gaan woon.

51 Dit is die erfdele wat Eleásar, die priester, en Josua, die seun van Nun, en die famieliehoofde van die stamme van die kinders van Israel as erfenis uitgedeel het deur die lot, in Silo, voor die aangesig van die HERE, by die ingang van die tent van samekoms; en hulle het die land klaar verdeel.

Die ses vrystede vir onopsetlike doodslag, drie duskant en drie anderkant die Jordaan.

20 EN die HERE het met Josua gesprek en gesê:

2 Spreek met die kinders van Israel en sê: Wys die vrystede vir julle aan waar- van Ek deur Moses met julle gesprek het,

3 dat hy wat 'n doodslag begaan het—wat met 'n ongeluk, sonder opset, 'n mens doodgeslaan het, daarheen kan vlug, sodat dié vir julle kan dien as toevlugsoort van- weë die bloedwreker.

4 As hy dan na een van hierdie stede toe vlug en gaan staan by die ingang van die stadspoort en sy saak voor die ore van die oudstes van daardie stad meedeel, dan moet hulle hom by hulle in die stad op- neem en vir hom plek gee, dat hy by hulle kan woon;

5 en as die bloedwreker hom agterna- jaag, dan mag hulle hom wat die dood- slag begaan het, nie aan hom uitlewer nie, omdat hy sy naaste sonder opset doodgeslaan het, sonder dat hy hom gis- ter en eergister vyandig was;

6 en hy moet in daardie stad bly totdat hy voor die vergadering tereggestaan het, tot op die dood van die hoëpriester wat in dié dae daar sal wees; dan mag hy wat die doodslag begaan het, weer na sy stad en sy huis teruggaan, na die stad waar hy vandaan gevlug het.

7 Daarop het hulle geheilig: Kedes in Galiléa, op die gebergte van Náftali, en Sigem op die gebergte van Efraim, en Kirjat-Arba, dit is Hebron, op die ge- bergte van Juda;

8 en oorkant die Jordaan, oos van Jérico, het hulle afgestaan: Beser in die woestyn op die gelyk veld, uit die stam van Ruben, en Ramot in Gilead, uit die stam van Gad, en Golan in Basan uit die stam van Manasse.

9 Dit is die stede wat bepaal was vir al die kinders van Israel en vir die vreem-

deling wat onder hulle vertoef; sodat elkeen wat met 'n ongeluk 'n mens dood- geslaan het, daarheen sou kon vlug en nie hoof te sterf deur die hand van die bloedwreker voordat hy voor die vergade- ring gestaan het nie.

Die Leviete verkry op hul versoek hulle stede.

21 TOE het die famieliehoofde van die Leviete aangekom na Eleá- sar, die priester, en Josua, die seun van Nun, en na die famieliehoofde van die stamme van die kinders van Israel;

2 en met hulle gesprek in Silo, in die land Kanaán, en gesê: Die HERE het deur Moses bevel gegee dat aan ons stede moet afgestaan word om in te woon, met hulle weiveld vir ons vee.

3 Toe het die kinders van Israel aan die Leviete, volgens die bevel van die HERE, uit hulle erfdeel die volgende stede met hulle weiveld afgestaan:

4 Die lot het uitgekóm vir die geslagte van die Kehatiete; en die kinders van Aáron, die priester, uit die Leviete, het gekry uit die stam van Juda en uit die stam van Simeon en uit die stam van Benjamin, deur die lot, dertien stede;

5 en die ander kinders van Kehat, uit die geslagte van die stam van Efraim en uit die stam van Dan en uit die halwe stam van Manasse, deur die lot, tien stede;

6 en die kinders van Gerson, uit die ge- slagte van die stam van Issaskar en uit die stam van Aser en uit die stam van Náftali en uit die halwe stam van Ma- nasse in Basan, deur die lot, dertien stede;

7 en die kinders van Merári, volgens hulle geslagte, uit die stam van Ruben en uit die stam van Gad en uit die stam van Sébulon, twaalf stede.

8 So het dan die kinders van Israel aan die Leviete hierdie stede met hulle weiveld deur die lot gegee, soos die HERE deur Moses beveel het.

9 Verder het hulle, uit die stam van die kinders van Juda en uit die stam van die kinders van Simeon, hierdie stede gegee wat hulle met hul name genoem het:

10 die kinders van Aáron dan, uit die geslagte van die Kehatiete, uit die kinders van Levi, het gekry—want die eerste lot was vir hulle—

11 en hulle het aan hulle gegee: die stad van Arba, die vader van Anok, dit is

Hebron, op die gebergte van Juda, met sy weiveld rondom hom;

12 maar die saaigrond van die stad, met sy dorpe, het hulle aan Kaleb, die seun van Jefúnne, as sy besitting gegee.

13 En aan die kinders van Aáron, die priester, het hulle gegee Hebron, die vrystad vir hom wat 'n doodslag begaan het, met sy weiveld, en Libna met sy weiveld,

14 en Jattir met sy weiveld, en Estemóa met sy weiveld;

15 en Holon met sy weiveld, en Debir met sy weiveld,

16 en Ajin met sy weiveld, en Jutta met sy weiveld, en Bet-Semes met sy weiveld: nege stede uit hierdie twee stamme.

17 En uit die stam van Benjamin: Gibeon met sy weiveld, en Geba met sy weiveld, 18 en Anatot met sy weiveld, en Almon met sy weiveld: vier stede.

19 Al die stede van die kinders van Aáron, die priesters, was dertien stede met hulle weiveld.

20 En die geslagte van die kinders van Kehat, die Leviete wat nog oor was van die kinders van Kehat, het hulle stede wat deur die lot aangewys was, gekry uit die stam van Efraim;

21 en hulle het aan hulle gegee: die vry- stad vir hom wat 'n doodslag begaan het: Sigem met sy weiveld op die gebergte van Efraim, en Geser met sy weiveld,

22 en Kibsáim met sy weiveld, en Bet- Horon met sy weiveld: vier stede.

23 En uit die stam van Dan: Elteke met sy weiveld, Gibbeton met sy weiveld,

24 Ajalon met sy weiveld, Gat-Rimmon met sy weiveld: vier stede.

25 En uit die helfte van die stam van Manasse: Táanag met sy weiveld, en Gat-Rimmon met sy weiveld: twee stede;

26 alles saam tien stede met hulle weiveld vir die geslagte van die kinders van Kehat wat nog oorgebly het.

27 En aan die kinders van Gerson uit die geslagte van die Leviete—uit die halwe stam van Manasse, die vrystad vir hom wat 'n doodslag begaan het: Golan in Basan met sy weiveld, en Beéstera met sy weiveld: twee stede.

28 En uit die stam van Issaskar: Kisjon met sy weiveld, en Dobrat met sy weiveld,

29 Jarmut met sy weiveld, En-Gannim met sy weiveld: vier stede.

30 En uit die stam van Aser: Miseal met sy weiveld, Abdon met sy weiveld,

31 Helkat met sy weiveld, en Rehob met sy weiveld: vier stede.

32 En uit die stam van Náftali, die vrystad vir hom wat 'n doodslag begaan het: Kedes in Galiléa met sy weiveld, en Hamot-Dor met sy weiveld, en Kartan met sy weiveld: drie stede;

33 al die stede van die Gersoniete, volgens hulle geslagte, was dertien stede met hulle weiveld.

34 En aan die geslagte van die kinders van Merári, die Leviëte wat nog oor was—uit die stam van Sébulon: Jókneam met sy weiveld, Karta met sy weiveld,

35 Dimna met sy weiveld, Náhalal met sy weiveld: vier stede.

36 En uit die stam van Ruben: Beser met sy weiveld, en Jahas met sy weiveld,

37 Kedémot met sy weiveld, en Mefáát met sy weiveld: vier stede.

38 En uit die stam van Gad, die vrystad vir hom wat 'n doodslag begaan het: Ramot in Gilead met sy weiveld, en Mahanáim met sy weiveld,

39 Hesbon met sy weiveld, Jaéser met sy weiveld: alles saam vier stede.

40 Al die stede was vir die kinders van Merári, volgens hulle geslagte wat nog oor was uit die geslagte van die Leviëte; en hulle deel was twaalf stede.

41 Al die stede van die Leviëte, tussen die besitting van die kinders van Israel in wasagtenveertigstede met hulle weiveld.

42 Hierdie stede het stad vir stad sy weiveld rondom hom gehad; so was dit met al hierdie stede.

43 So het die HERE dan die hele land aan Israel gegee wat Hy hulle vaders met 'n eed beloof het om hulle te gee; en hulle het dit in besit geneem en daarin gaan woon.

44 En die HERE het hulle rus gegee rondom net soos Hy hulle vaders met 'n eed beloof het; en niemand van al hul vyande het voor hulle stand gehou nie; al hulle vyande het die HERE in hulle hand gegee.

45 Geen woord van al die goeie woorde wat die HERE met die huis van Israel gespreek het, het onvervuld gebly nie; alles het uitgekom.

Die Rubeniete, die Gadiete en die halwe stam van Manasse vertrek na hulle stede toe.

22 TOE het Josua die Rubeniete en die Gadiete en die halwe stam van Manasse laat roep

2 en vir hulle gesê: Julle het alles onderhou wat Moses, die kneg van die HERE, julle beveel het, en julle het na my geluister in alles wat ek julle beveel het.

3 Julle het jul broers nie in die steek gelaat nie—dit is nou baie dae al tot vandag toe—en het die ordening van die gebod van die HERE julle God onderhou.

4 Maar nou het die HERE julle God jul broers rus gegee, soos Hy hulle beloof het; draai dan nou om en gaan na julle tente, na die land van julle besitting wat Moses, die kneg van die HERE, julle oorkant die Jordaan gegee het.

5 Neem net noukeurig in ag die onderhouding van die gebod en die wet wat Moses, die kneg van die HERE, julle beveel het om die HERE julle God lief te hê en in al sy weë te wandel en sy geboorte te onderhou en Hom aan te hang en Hom te dien met julle hele hart en met julle hele siel.

6 So het Josua hulle dan geseën en hulle laat gaan; en hulle het getrek na hul tente toe.

7 Want aan die een helfte van die stam van Manasse het Moses in Basan 'n erfdeel gegee, en aan die ander helfte daarvan het Josua gegee saam met hulle broers, duskant die Jordaan in die weste. En toe Josua hulle laat gaan het na hul tente, het hy hulle ook geseën.

8 en met hulle gespreek en gesê: Gaan terug na julle tente met groot rykdomme en 'n menigte van vee, met silwer en goud en koper en yster en baie klere; deel die buit van julle vyande saam met julle broers.

9 So het die kinders van Ruben en die kinders van Gad en die halwe stam van Manasse dan teruggegaan, en hulle het weggetrek van die kinders van Israel af, uit Silo wat in die land Kanaän lê, om te gaan na die land Gilead, na die land van hulle besitting waarin hulle, op bevel van die HERE deur Moses, vaste besittings verkry het.

10 Toe hulle kom by die klipkrale van die Jordaan, wat in die land Kanaän lê, het die kinders van Ruben en die kinders van Gad en die halwe stam van Manasse daar 'n altaar gebou by die Jordaan, n altaar groot van aansien.

11 Maar toe die kinders van Israel hoor sê: Kyk, die kinders van Ruben en die kinders van Gad en die halwe stam van Manasse het die altaar gebou teenoor die

land Kanaän, by die klipkrale van die Jordaan, aan die kant van die kinders van Israel—

12 toe die kinders van Israel dit hoor, het die hele vergadering van die kinders van Israel bymekaargekom in Silo om op kommando teen hulle op te trek.

13 Endie kinders van Israel het Pinehas, die seun van Eleásar, die priester, na die broers van Ruben en die kinders van Gad en die halwe stam van Manasse, na die land Gilead gestuur,

14 en tien owerstes saam met hom, vir elke famielie van al die stamme van Israel een owerste; en hulle was elkeen 'n famieliehoof van die stamme van Israel.

15 Toe hulle by die kinders van Ruben en die kinders van Gad en die halwe stam van Manasse in die land Gilead kom, het hulle met hulle gespreek en gesê:

16 So sê die hele vergadering van die HERE: Wat vir troubreuk is dit wat julle begaan teen die God van Israel, dat julle vandag van die HERE afvallig word deur vir julle 'n altaar te bou, deur vandag teen die HERE in opstand te kom?

17 Is die ongeregtigheid in verband met Peor vir ons nog nie genoeg nie, waar ons tot vandag toe ons nie van gereinig het nie—toe die plaag oor die vergadering van die HERE gekom het?

18 En julle wil vandag van die HERE afvallig word! As julle dan vandag in opstand kom teen die HERE, sal Hy môre toornig word op die hele vergadering van Israel.

19 As die land van julle besitting egter onrein is, trek dan oor na die land van die HERE se besitting waar die tabernakel van die HERE woon, en verkry onder ons vaste besittings; maar kom nie teen die HERE in opstand nie, en moenie teen ons opstandig wees deur vir julle 'n altaar te bou, apart van die altaar van die HERE onse God nie.

20 Toe Agan, die seun van Serag, hom vergryp het aan die bangoed, het daar nie 'n toorn oor die hele vergadering van Israel gekom nie? En hy self het nie alleen weens sy ongeregtigheid omgekom nie.

21 Daarop het die kinders van Ruben en die kinders van Gad en die halwe stam van Manasse geantwoord en vir die stamhoofde van Israel gesê:

22 God, ja God die HERE, God, ja God die HERE, Hy weet dit; en ook Israel

mag dit weet: As dit deur opstandigheid of deur troubreuk teen die HERE is—verlos ons nie vandag nie, HERE!

23 dat ons 'n altaar vir ons gebou het om van die HERE afvallig te word; en as dit is om daar 'n brandoffer en spysoffer op te bring of om daar dankoffers op klaar te maak, dan mag die HERE self dit wreek.

24 Maar waarlik, ons het dit uit 'n sekere besorgdheid gedoen en gesê: Later sou julle kinders met ons kinders kan spreek en sê: Wat het julle te doen met die HERE, die God van Israel?

25 Die HERE het tog tussen ons en julle, kinders van Ruben en kinders van Gad, die Jordaan as grens gestel; julle het geen deel aan die HERE nie; so sal julle kinders dan maak dat ons kinders die HERE nie meer vrees nie.

26 Daarom het ons gesê: Laat ons tog dit doen en vir ons die altaar bou, nie vir brandoffer en nie vir slagoffer nie.

27 maar dat dit 'n getuie kan wees tussen ons en julle en ons geslagte ná ons, dat ons die diens van die HERE sal waarneem voor sy aangesig met ons brandoffers en ons slagoffers en ons dankoffers, sodat julle kinders later nie vir ons kinders kan sê: Julle het geen deel aan die HERE nie.

28 En ons het gedink: As hulle dit later vir ons en ons geslagte sou sê, dan sal ons sê: Kyk na die boustyl van die altaar van die HERE wat ons vaders gemaak het, nie vir brandoffer en nie vir slagoffer nie, maar 'n getuie is hy tussen ons en julle.

29 Dit is ver van ons dat ons opstandig sou word teen die HERE en vandag afvallig sou word van die HERE deur 'n altaar te bou vir brandoffer, spysoffer en slagoffer, apart van die altaar van die HERE onse God wat voor sy tabernakel staan.

30 Toe Pinehas, die priester, en die owerstes van die vergadering, die stamhoofde van Israel wat saam met hom was, die woorde hoor wat die kinders van Ruben en die kinders van Gad en die kinders van Manasse gespreek het, was dit goed in hulle oë.

31 Toe sê Pinehas, die seun van Eleásar, die priester, vir die kinders van Ruben en die kinders van Gad en die kinders van Manasse: Vandag weet ons dat die HERE onder ons is, omdat julle hierdie

troubreuk teen die HERE nie begaan het nie; nou het julle die kinders van Israel gered uit die hand van die HERE.

32 Daarop het Pínehas, die seun van Eleásar, die priester, en die owerstes teruggegaan van die kinders van Ruben en die kinders van Gad af, uit die land Gilead, na die land Kanaán, na die kinders van Israel, en vir hulle antwoord gebring.

33 En die antwoord was goed in die oë van die kinders van Israel, en die kinders van Israel het God geprys; en hulle het daar nie meer van gespreek om teen hulle op kommando te trek, om die land waar die kinders van Ruben en die kinders van Gad in gewoon het, te verwoes nie.

34 En die kinders van Ruben en die kinders van Gad het die altaar genoem: Hy is getuie tussen ons dat die HERE God is.

Waarshuwing van Josua aan die hele versameling van die volk.

23 'N Geruime tyd daarna, nadat die HERE vir Israel rus gegee het van al sy vyande rondom, en Josua oud en ver op sy dae was,

2 het Josua die hele Israel laat roep, sy oudstes en sy hoofde en sy regters en sy opsigters, en vir hulle gesê: Ek is oud, ek is ver op my dae;

3 en julle het self gesien alles wat die HERE julle God aan al hierdie nasies voor julle uitgedoen het; want die HERE julle God, Hy het vir julle gestry.

4 Kyk, ek het hierdie nasies wat nog oorgebly het, as erfdeel aan julle laat val, aan julle stamme, vandie Jordaanaf—met al die nasies wat ek uitgeroei het—tot by die Groot See in die weste.

5 En die HERE julle God self sal hulle voor julle verjaag en hulle voor julle uit verdrywe, sodat julle hulle land kan in besit neem soos die HERE julle God julle beloof het.

6 Maar julle moet daar baie vas bystaan, om sorgvuldig te doen alles wat geskrywe staan in die wetboek van Moses, dat julle daar nie regs of links van afwyk nie;

7 dat julle met hierdie nasies wat met julle saam oorgebly het, nie meng nie; julle mag ook die naam van hulle gode nie vermeld en daarby nie laat sweer nie, en julle mag hulle nie dien en julle voor hulle nie neerbuig nie;

8 maar die HERE julle God moet julle aanhang soos julle tot vandag toe gedoen het.

9 Want die HERE het groot en magtige nasies voor julle uit verdrywe; en wat julle betref—niemand het tot vandag toe voor julle standgehou nie.

10 Een man uit julle kan duisend agtervolg; want die HERE julle God, Hy het vir julle gestry soos Hy julle beloof het.

11 Neem julle dan terdeë in ag vir julle siele, om die HERE julle God lief te hê;

12 want as julle ooit mag afwyk en hierdie nasies wat nog met julle saam oorgebly het, aanhang en julle met hulle verswaer, en julle met hulle en hulle met julle meng,

13 weet dan verseker dat die HERE julle God nie langer hierdie nasies voor julle uit sal verdrywe nie; maar hulle sal vir julle 'n vangnet en 'n strik wees en 'n angel in julle sye en doringe in julle oë, totdat julle omkom uit hierdie goeie land wat die HERE julle God aan julle gegee het.

14 En kyk, ek gaan vandag die weg van die ganse aarde, maar julle moet erken met jul hele hart en met jul hele siel dat nie een woord van al die goeie woorde wat die HERE julle God oor julle gespreek het, on vervuld gebly het nie; alles het vir julle uitgekom, nie een woord daarvan het on vervuld gebly nie.

15 Maar soos al die goeie woorde oor julle gekom het wat die HERE julle God oor julle gespreek het, so sal die HERE oor julle al die onheilswoorde laat kom, totdat Hy julle verdelg het uit hierdie goeie land wat die HERE julle God aan julle gegee het.

16 As julle die verbond van die HERE julle God wat Hy julle beveel het, oortree en ander gode gaan dien en julle voor hulle neerbuig, dan sal die toorn van die HERE teen julle ontvlam, en julle sal gou omkom uit die goeie land wat Hy aan julle gegee het.

Laaste woorde van Josua. Die volk beloof om die HERE te dien.

24 DAARNA het Josua al die stamme van Israel bymekaar laat kom in Sigm, en hy het die oudstes van Israel en sy hoofde en sy regters en sy opsigters laat roep, en hulle het hul voor die aangesig van God gestel.

2 Toe sê Josua vir die hele volk: So sê die HERE, die God van Israel: Oorkant die Eufraat het julle vaders van ouds af gewoon—Tera, die vader van Abraham en die vader van Nahor, en hulle het ander gode gedien.

3 Maar Ek het julle vader Abraham van oorkant die Eufraat af geneem en hom deur die hele land Kanaán laat trek en sy nageslag vermeerder en Isak aan hom gegee;

4 en aan Isak het Ek Jakob en Esau gegee, en aan Esau het Ek die gebergte Seir gegee, om dit in besit te neem; maar Jakob en sy kinders het na Egipte afgetrek.

5 Toe het Ek Moses en Aäron gestuur en Egipte getref, soos Ek onder hulle gedoen het, en daarna het Ek julle uitgelei.

6 Toe Ek julle vaders uit Egipte uitgelei het, het julle by die see gekom; maar die Egiptenaars het julle vaders agternagejaag met strydwaens en perderuiters na die Skelfsee toe;

7 maar hulle het die HERE aangeroep, en Hy het 'n duisternis gestel tussen julle en die Egiptenaars en die see oor hulle laat kom, sodat dit hulle oordek het, en julle eie oë het gesien wat Ek aan Egipte gedoen het. Daarna het julle baie dae in die woestyn gebly.

8 Daarop het Ek julle gebring in die land van die Amorieë wat oos van die Jordaan gewoon het, en hulle het teen julle geveg; maar Ek het hulle in julle hand gegee, sodat julle hul land in besit geneem het, en Ek het hulle voor julle uit verdelg.

9 Toe het Balak, die seun van Sippor, die koning van Moab, hom klaargemaak en teen Israel geveg; en hy het gestuur om Bileam, die seun van Beor, te roep om julle te vervloek;

10 maar Ek wou nie na Bileam luister nie, sodat hy julle net gesêen het; en Ek het julle uit sy hand gered.

11 Toe julle die Jordaan deurgetrek en by Jérigo gekom het, het die burgers van Jérigo, die Amorieë en Feresiete en Kanaäniete en Hetiete en Girgasiete, die Hewiete en Jebusiete teen julle geveg; maar Ek het hulle in julle hand gegee.

12 en steekvlieë voor julle uit gestuur, dat dié hulle voor julle uit sou verdrywe, —die twee konings van die Amorieë—nie deur jou swaard en nie deur jou boog nie.

13 So het Ek julle dan 'n land gegee waar julle nie aan gearbei en stede wat julle nie gebou het nie, dat julle daarin kan woon; wingerde en olyfbome wat julle nie geplant het nie, daar eet julle van.

14 Vrees dan nou die HERE en dien Hom in opregtheid en waarheid, en verwyder die gode wat julle vaders gedien het oorkant die Eufraat en in Egipte, en dien die HERE.

15 Maar as dit verkeerd is in julle oë om die HERE te dien, kies dan vir julle vandag wie julle wil dien: óf die gode wat julle vaders daar oorkant die Eufraat gedien het, óf die gode van die Amorieë in wie se land julle woon; maar ek en my huis, ons sal die HERE dien.

16 Toe antwoord die volk en sê: Dit is ver van ons, dat ons die HERE sou verlaat om ander gode te dien;

17 want die HERE onse God, dit is Hy wat ons en ons vaders uit Egipteland uit die slawehuis laat optrek het, en wat voor ons oë hierdie groot tekens gedoen en ons bewaar het op die hele pad wat ons gegaan en onder al die volke waar ons dwarsdeur getrek het;

18 en die HERE het al die volke en die Amorieë, die inwoners van die land, voor ons uit verdrywe. Ons sal ook die HERE dien, want Hy is onse God.

19 Maar Josua het vir die volk gesê: Julle kan die HERE nie dien nie, want Hy is 'n heilige God, Hy is 'n jalouse God; Hy sal julle oortreding en julle sondes nie vergewe nie.

20 As julle die HERE verlaat en vreemde gode dien, dan sal Hy julle weer kwaad aandoen en julle vernietig, nadat Hy aan julle goed gedoen het.

21 Toe sê die volk vir Josua: Nee, maar ons sal die HERE dien.

22 Daarop sê Josua vir die volk: Julle is getuie teen julle self, dat julle die HERE vir julle gekies het om Hom te dien; toe sê hulle: Ons is getuie.

23 Verwyder dan nou die vreemde gode wat onder julle is, en neig julle hart tot die HERE, die God van Israel.

24 Daarop sê die volk vir Josua: Ons sal die HERE onse God dien en na system luister.

25 En op dié dag het Josua met die volk 'n verbond gemaak en vir hulle 'n insetting en 'n reg vasgestel in Sigm.

26 En Josua het daardie woorde in die

wetboek van God geskrywe en 'n groot klip geneem en dié daar opgerig onder die terpentynboom wat by die heilige plek van die HERE is.

27 Toe sê Josua vir die hele volk: Kyk, hierdie klip sal 'n getuie teen ons wees, want hy het al die woorde van die HERE gehoor wat Hy met ons gespreek het; en hy sal 'n getuie teen julle wees, sodat julle julle God nie verloor nie.

28 Toe het Josua die volk laat gaan elkeen na sy erfdeel toe.

29 En ná hierdie dinge het Josua, die seun van Nun, die knecht van die HERE, gesterwe, honderd en tien jaar oud.

30 En hulle het hom begrawe op die grondgebied van sy erfdeel in Timnat-Serag wat op die gebergte van Efraim lê, noord van die berg Gaás.

31 En Israel het die HERE gedien al die dae van Josua en al die dae van die oudstes wat lank ná Josua nog in die lewe was, en met al die werke van die HERE bekend was wat Hy vir Israel gedoen het.

32 Ook die gebeente van Josef wat die kinders van Israel uit Egipte opgebring het, het hulle begrawe in Sigem, op die stuk grond wat Jakob van die kinders van Hemor, die vader van Sigem, vir honderd geldstukke gekoop het, en wat die kinders van Josef as erfdeel gekry het.

33 En toe Eleásar, die seun van Aäron, gesterf het, het hulle hom begrawe op die heuwel van sy seun Pínehas wat aan hom gegee was op die gebergte van Efraim.

DIE BOEK VAN DIE RIGTERS

Nuwe verowering; verslapping van die stamme in die verdrywing van die Kanaäniete.

1 EN ná die dood van Josua het die kinders van Israel die HERE geraadpleeg en gesê: Wie van ons moet eerste optrek teen die Kanaäniete om teen hulle te veg?

2 En die HERE het gesê: Juda moet optrek. Kyk, Ek gee die land in sy hand.

3 Toe sê Juda vir sy broer Simeon: Trek saam met my op in my aandeel, dat ons die Kanaäniete kan beveg, dan sal ek ook met jou saam optrek in jou aandeel. En Simeon het saam met hom getrek;

4 en toe Juda optrek, het die HERE die Kanaäniete en Feresiete in hul hand gegee, sodat hulle tien duisend man van hulle by Beseke verslaan het.

5 En hulle het Adóni-Besek aangetref in Beseke en teen hom geveg, en die Kanaäniete en Feresiete verslaan.

6 En toe Adóni-Besek wegvlug, het hulle hom agternagejaag en hom gevang en sy duime en groottone afgekap.

7 Daarop sê Adóni-Besek: Sewentigko-

nings met afgekapte duime en groottone het onder my tafel *krummels* opgetel: soos ek gedoen het, so het God my vergeld. En hulle het hom na Jerusalem gebring, en daar het hy gesterwe.

8 En die kinders van Juda het teen Jerusalem geveg en dit ingeneem en dit met die skerpte van die swaard verslaan en die stad aan die brand gesteeke.

9 En daarna het die kinders van Juda afgetrek om te veg teen die Kanaäniete wat op die Gebergte en in die Suidland en in die Laeveld gewoon het.

10 Juda het dan teen die Kanaäniete uitgetrek, die inwoners van Hebron—maar die naam van Hebron was tevore Kirjat-Arba—en hulle het Sesai en Ahimani en Talmi verslaan.

11 En daarvandaan het hy uitgetrek teen die inwoners van Debir—maar die naam van Debir was tevore Kirjat-Sefer.

12 En Kaleb het gesê: Hy wat Kirjat-Sefer verslaan en dit inneem, aan hom sal ek my dogter Agsa as vrou gee.

13 Daarop het Obniël, die seun van Kenas, die jonger broer van Kaleb, dit ingeneem; en hy het sy dogter Agsa aan hom as vrou gee.

14 En toe sy aankom, het sy hom aan-

gespoor om van haar vader 'n stuk grond te vra; en toe sy van die esel afklom, sê Kaleb vir haar: Wat wil jy hê?

15 Daarop vra sy hom: Gee my tog 'n geskenk; omdat u my na 'n dor land versit het, moet u my waterfonteine gee. Toe gee Kaleb haar fonteine op die hoogte en fontein in die laagte.

16 En die kinders van die Keniet, die skoonvader van Moses, het saam met die kinders van Juda opgetrek uit die Palmstad na die woestyn van Juda wat in die suide van Arad lê; en hy het heengegaan en met die volk saamgewoon.

17 En Juda het saam met sy broer Simeon getrek, en hulle het die Kanaäniete verslaan wat in Sefat gewoon het en dit met die banvloek getref; daarom noem hulle die stad Horma.

18 En Juda het Gasa met sy grondgebied en Askalon met sy grondgebied en Ekron met sy grondgebied ingeneem.

19 En die HERE was met Juda, sodat hy die gebergte in besit geneem het; maar die bewoners van die laagte kon hy nie verdrywe nie, omdat hulle ysterwaens gehad het.

20 En hulle het Hebron aan Kaleb gegee, soos Moses gespreek het; en hy het die drie seuns van Enak daaruit verdrywe.

21 En die kinders van Benjamin het die Jebusiete, die inwoners van Jerusalem, nie verdrywe nie, sodat die Jebusiete saam met die kinders van Benjamin in Jerusalem woon tot vandag toe.

22 En die huis van Josef, hulle het ook opgetrek na Bet-el, en die HERE was met hulle.

23 En toe die huis van Josef Bet-el laat bespied—maar die naam van die stad was tevore Lus—

24 sien die spioene 'n man uit die stad uitkom, en hulle sê vir hom: Wys ons tog 'n plek om in die stad in te kom, dan sal ons jou 'n guns bewys.

25 Hy wys hulle toe 'n plek om in die stad in te kom; en hulle het die stad verslaan met die skerpte van die swaard; maar die man en sy hele geslag het hulle laat gaan.

26 En die man het weggetrek na die land van die Hetiete, en hy het 'n stad gebou en dit genoem Lus; dit is sy naam tot vandag toe.

27 En Manasse het Bet-Sean met sy onderhorige plekke en Táanag met sy onderhorige plekke en die inwoners van

Dor met sy onderhorige plekke en die inwoners van Jibleam met sy onderhorige plekke en die inwoners van Megiddo met sy onderhorige plekke nie verdrywe nie; en die Kanaäniete het verkies om in hierdie land te bly woon.

28 Maar toe Israel sterk word, het hy die Kanaäniete dienspligtig gemaak; hy het hulle egter nie heeltemal verdrywe nie.

29 En Efraim het die Kanaäniete, die inwoners van Geser, nie verdrywe nie; sodat die Kanaäniete onder hom in Geser bly woon het.

30 Sébulon het die inwoners van Kitron en die inwoners van Náhalol nie verdrywe nie; sodat die Kanaäniete onder hom bly woon het; maar hulle het dienspligtig geword.

31 Aser het die inwoners van Akko en die inwoners van Sidon en Aglab en Afsib en Helba en Afik en Rehob nie verdrywe nie;

32 sodat die Aseriete bly woon het onder die Kanaäniete, die bevolking van die land, want hulle het hulle nie verdrywe nie.

33 Náftali het die inwoners van Bet-Semes en die inwoners van Bet-Anat nie verdrywe nie, sodat hulle bly woon het onder die Kanaäniete, die bevolking van die land; maar die inwoners van Bet-Semes en Bet-Anat het aan hulle dienspligtig geword.

34 En die Amoriete het die kinders van Dan die gebergte in gedruk, want hulle het hul nie toegelaat om na die laagte af te kom nie;

35 sodat die Amoriete verkies het om te bly woon in Har-Heres, in Ajalon en in Sálbim; maar die hand van die huis van Josef was swaar, sodat hulle dienspligtig geword het.

36 En die grens van die Amoriete was van Skerpioen-nek, van die rots af, en verder op.

Die Engel van God bestraf Israel by Bogim.

2 TOE trek die Engel van die HERE van Gilgal op na Bogim en sê: Ek het julle uit Egipte laat optrek en julle gebring in die land wat Ek julle vaders met 'n eed beloof het, en gesê: Ek sal my verbond met julle in ewigheid nie verbreek nie;

2 maar julle mag geen verbond met die inwoners van hierdie land maak nie; hulle altare moet julle omgooi. Maar julle het nie na my stem geluister nie. Wat het julle nou gedoen?

3 So sê Ek dan ook: Ek sal hulle nie voor julle uit verdrywe nie, sodat hulle vyande vir julle sal wees, en hulle gode 'n strik vir julle.

4 En terwyl die Engel van die HERE met hierdie woorde al die kinders van Israel toespreek, het die volk hulle stem verhef en geweet;

5 en hulle het die plek Bogim genoem en daar aan die HERE geoffer.

Algemene beskrywing van Israel se geskiedenis in die tyd van die rigters.

6 DAARNA het Josua die volk laat gaan, en die kinders van Israel het elkeen na sy erfdeel getrek om die land in besit te neem.

7 En die volk het die HERE gedien al die dae van Josua en al die dae van die oudstes wat lank ná Josua nog in die lewe was, en al die groot werke van die HERE gesien het wat Hy vir Israel gedoen het.

8 Maar Josua, die seun van Nun, die knecht van die HERE, het gesterwe, honderd en tien jaar oud;

9 en hulle het hom begrawe op die gebied van sy erfdeel in Timnat-Heres, op die gebergte van Efraim, noord van die berg Gaas.

10 En toe ook daardie hele geslag by hulle vaders versamel is, staan daar 'n ander geslag ná hulle op wat die HERE en ook die werk wat Hy vir Israel gedoen het, nie geken het nie.

11 En die kinders van Israel het gedoen wat verkeerd was in die oë van die HERE: hulle het die Baals gedien.

12 en die HERE, die God van hulle vaders, verlaat wat hulle uit Egipteland uitgelei het, en hulle het agter ander gode aan geloop, van die gode van die volke wat rondom hulle was, en voor dié hulle neergebuig en die HERE geterg.

13 Maar toe hulle die HERE verlaat en die Baal en die Astartes dien,

14 het die toorn van die HERE teen Israel ontvlam, en Hy het hulle oorgegee in die hand van rowers wat hulle beroof het; en Hy het hulle verkoop in die hand van hulle vyande rondom, sodat hulle

nie meer kon standhou voor hulle vyande nie.

15 Waarheen hulle ook al uittrek, was die hand van die HERE teen hulle ten kwade, soos die HERE gespreek en soos die HERE vir hulle gesweer het. Maar wanneer hulle dan in groot benoudheid raak,

16 verwek die HERE rigters wat hulle verlos uit die hand van hulle berowers.

17 Na hulle rigters het hulle egter ook nie geluister nie, maar agter ander gode aan gehooreer en hulle daarvoor neergebuig; gou het hulle afgewyk van die weg wat hulle vaders bewandel het in gehoorsaamheid aan die gebooe van die HERE: so het hulle nie gedoen nie.

18 En wanneer die HERE vir hulle rigters verwek, was die HERE met die rigter om hulle te verlos uit die hand van hul vyande al die dae van die rigter, omdat die HERE medelyde gehad het van weë hulle gekerm oor hulle verdrukkers en hulle verdringers.

19 Maar wanneer die rigter dood was, het hulle nog erger as hulle vaders handel deur agter ander gode aan te loop om hulle te dien en hulle daarvoor neer te buig: hulle het niks laat vaar van hulle handelinge en van hulle hardnekkige wandel nie.

20 Daarom het die toorn van die HERE ontvlam teen Israel, en Hy het gesê: Omdat hierdie nasie my verbond wat Ek hulle vaders beveel het, oortree en na my stem nie luister nie,

21 sal Ek ook verder geeneen van die nasies wat Josua by sy dood laat oorbly het, voor hulle uit verdrywe nie—

22 om Israel deur hulle op die proef te stel, of hulle die weg van die HERE sal hou deur daarin te wandel soos hulle vaders dit gehou het, of nie.

23 Daarom het die HERE daardie nasies laat oorbly sonder om hulle dadelik te verdrywe, en hulle nie in die hand van Josua gegee nie.

3 EN dit is die nasies wat die HERE laat oorbly het om Israel, almal wat al die oorloë van Kanaän nie geken het nie, deur hulle op die proef te stel—

2 net dat die geslagte van die kinders van Israel dit kan weet—om hulle te leer oorlog maak, tenminste die wat daar vroeër nie van geweet het nie:

3 vyf vorste van die Filistyne en al die

Kanaäniete en Sidoniërs en Hewiete wat in die gebergte van die Libanon gewoon het, van die berg Baal-Hermon af tot by die ingang na Hamat.

4 Hulle was dan daar om deur hulle Israel op die proef te stel, om te weet of hulle na die gebooe van die HERE wat Hy hulle vaders deur Moses beveel het, sou luister.

Ótniël bevry die volk uit die mag van die koning van Mesopotamië.

5 SO het die kinders van Israel dan onder die Kanaäniete, Hetiete en Amoriete en Feresiete en Hewiete en Jebusiete gewoon,

6 en hul dogters vir hulle as vroue geneem en hulle eie dogters aan hul seuns gegee en hul gode gedien.

7 En die kinders van Israel het gedoen wat verkeerd was in die oë van die HERE en die HERE hulle God vergeet en die Baals en die heilige boomstamme gedien.

8 Daarop het die toorn van die HERE teen Israel ontvlam, en Hy het hulle verkoop in die hand van Kusan Risatáim, die koning van Mesopotamië; en die kinders van Israel het Kusan Risatáim agt jaar lank gedien.

9 Maar toe die kinders van Israel die HERE aanroep, het die HERE 'n verlosser vir die kinders van Israel verwek, wat hulle verlos het: Ótniël, die seun van Kenas, die jonger broer van Kaleb.

10 En die Gees van die HERE het op hom gekom, en hy het Israel gerig en uitgetrek om oorlog te maak; en die HERE het Kusan Risatáim, die koning van Aram, in sy hand gegee, sodat hy die oorhand oor Kusan Risatáim gekry het.

11 Toe kry die land rus veertig jaar lank. En Ótniël, die seun van Kenas, het gesterwe.

Ehud, die verlosser teen Moab. Samgar.

12 EN die kinders van Israel het weer gedoen wat verkeerd was in die oë van die HERE. Toe maak die HERE Eglon, die koning van Moab, sterk teen Israel, omdat hulle gedoen het wat verkeerd was in die oë van die HERE;

13 en hy versamel by hom die kinders van Ammon en Amalek. Daarop het hy weggetrek en Israel verslaan, en hulle het die Palmstad in besit geneem,

14 En die kinders van Israel het Eglon, die koning van Moab, agtien jaar lank gedien.

15 Maar toe die kinders van Israel die HERE aanroep, het die HERE vir hulle as verlosser verwek Ehud, die seun van Gera, 'n Benjaminiet, 'n man wat links was. Deur hom stuur toe die kinders van Israel die belasting aan Eglon, die koning van Moab.

16 En Ehud het vir hom 'n swaard gemaak, aan twee kante skerp, een el lank, en dit onder sy kleren aan sy regterheup vasgegorde;

17 en hy het die belasting aan Eglon, die koning van Moab, gebring; en Eglon was 'n baie vet man.

18 En toe hy die belasting klaar afgelewer het, bring hy die mense wat die belasting gedra het, weg;

19 maar hy self het omgedraai by die gesnede beelde wat by Gilgal was, en gesê: Ek het 'n geheime opdrag aan u, o koning! Dié sê toe: Still En almal wat by hom staan, het van hom af weggegaan buitentoe.

20 En toe Ehud by hom inkom terwyl hy in die koel bokamer sit wat vir hom alleen was, sê Ehud: Ek het 'n woord van God aan u! En toe hy van sy stoel af opstaan,

21 steek Ehud sy linkerhand uit en gryp die swaard van sy regterheup af en steek dit in sy buik,

22 sodat selfs die hef agter die lem ingedring het en die vet, want hy het die swaard nie uit sy buik uitgetrek nie, om die lem toegesluit en by die wond uitgepuil het.

23 Toe gaan Ehud uit op die galery, maar hy het die deure van die bokamer agter hom gesluit en gegrendel.

24 Net toe hy uitgegaan het, kom sy dienaars; en toe hulle sien dat die deure van die bokamer gegrendel was, sê hulle: Hy is seker besig om sy voete te bedek in die koel kamer.

25 En hulle het gewag totdat hulle verlee was; maar hy het die deure van die bokamer nie oopgemaak nie. En toe hulle die sleutel gaan haal en oopsluit, lê hulle heer daar dood op die grond!

26 Maar terwyl hulle nog talm, het Ehud ontvlug en die gesnede beelde verbygegaan en ontsnap na Seira.

27 En toe hy aankom, blaas hy op die ramshoring op die gebergte van Efraim,

en die kinders van Israel het saam met hom van die gebergte afgetrek, en hy voor hulle uit.

28 Toe sê hy vir hulle: Volg my, want die HERE gee julle vyande, die Moabiete, in julle hand; en hulle het agter hom aan afgetrek en die Moabiete van die driewe van die Jordaan afgesny en niemand toegelaat om deur te gaan nie.

29 En hulle het in dié tyd van Moab omtrent tien duisend man verslaan, almal goedgeboude en almal dapper manne, en niemand het vrygekom nie.

30 Somoes Moab dan dié dag buig onder die hand van Israel; en die land het tagtig jaar lank gerus.

31 En ná hom was Samgar, die seun van Anat, wat van die Filistynes honderd man met 'n osdrywerstok verslaan het; en hy het ook Israel verlos.

Debóra en Barak verlos Israel van Jabin, 'n Kanaänitiese koning.

4 MAAR ná die dood van Ehud het die kinders van Israel weer gedoen wat verkeerd was in die oë van die HERE.

2 Daarom het die HERE hulle verkoop in die hand van Jabin, die koning van Kanaän wat in Hasor geregeer het; en sy leërowerste was Sisera, 'n inwoner van Haróset van die heidene.

3 En die kinders van Israel het die HERE aangeroept; want hy het nege honderd ysterwaens gehad en die kinders van Israel twintig jaar lank swaar verdruk.

4 En Debóra, 'n profetes, die vrou van Láppidot, het in dié tyd Israel gerig;

5 en sy het gesit onder die palm van Debóra, tussen Rama en Bet-el, op die gebergte van Efraim; en die kinders van Israel het na haar opgegaan vir regspraak.

6 Toe laat sy Barak, die seun van Abinóám, uit Kedes in Náftali, roep en sê vir hom: Die HERE, die God van Israel, het bevel gegee: Gaan trek na die berg Tabor, en neem tien duisend man van die kinders van Náftali en van die kinders van Sébulon met jou saam;

7 dan sal Ek Sisera, die leërowerste van Jabin, met sy strydwaens en sy menigte na jou na die spruit Kison trek, en Ek sal hom in jou hand gee.

8 Maar Barak sê vir haar: As u met my saamtrek, sal ek gaan; maar as u nie met my saamtrek nie, dan gaan ek nie.

9 Toe sê sy: Ek sal sekerlik met jou saamtrek, maar die eer sal nie jou wees op die pad wat jy sal gaan nie; want die HERE sal Sisera in die hand van 'n vrou verkoop; en Debóra het opgestaan en saam met Barak na Kedes getrek.

10 Daarop het Barak Sébulon en Náftali bymekaargeroep na Kedes toe, en tien duisend man het op sy voetspore opgetrek, en Debóra het saam met hom opgetrek.

11 En Heber, die Keniet, het hom afgeskei van Kain, van die kinders van Hobab, die skoonvader van Moses, en het sy tent opgeslaan tot by die eikeboom by Saanáim, naby Kedes.

12 En toe hulle aan Sisera berig bring dat Barak, die seun van Abinóám, optrek na die berg Tabor,

13 het Sisera al sy strydwaens, nege honderd ysterwaens, en al die manskappe wat by hom was, uit Haróset van die heidene na die spruit Kison bymekaargeroep.

14 Daarop sê Debóra vir Barak: Maak jou klaar, want dit is die dag waarop die HERE Sisera in jou hand gee. Trek die HERE nie voor jou uit nie? Toe trek Barak van die berg Tabor af, en tien duisend man agter hom aan.

15 En die HERE het Sisera met al die waens en die hele leër deur die skerpte van die swaard in verwarring gebring voor Barak uit, en Sisera het van sy wa afgeklom en te voet gevlug.

16 Maar Barak het die waens en die leër agternagejaag tot by Haróset van die heidene, en die hele leër van Sisera het deur die skerpte van die swaard geval; daar het selfs nie een oorgebly nie.

17 Toe vlug Sisera te voet na die tent van Jael, die vrou van Heber, die Keniet; want daar was vrede tussen Jabin, die koning van Hasor, en die huis van Heber, die Keniet.

18 En Jael het uitgegaan Sisera tegemoet, en vir hom gesê: Draai uit, meneer, draai uit na my! moenie bang wees nie! En hy het na haar uitgedraai, na die tent, en sy het hom met 'n kombers toegemaak.

19 Daarop sê hy vir haar: Gee my tog 'n bietjie water om te drink, want ek het dors; sy maak toe die melksak oop en laat hom daaruit drink en maak hom weer toe.

20 En hy sê vir haar: Gaan staan by die tentdeur, en as iemand kom en jou

vra en sê: Is hier iemand?—antwoord dan: Nee.

21 Toe neem Jael, die vrou van Heber, 'n tentpen en vat die hamer in haar hand en gaan stilletjies na hom en dryf die pen terwyl hy vas aan die slaap was dwarsdeur die slaap van sy hoof, sodat dit in die grond indring. So het hy dan bewusteloos geword en gesterwe.

22 En kyk, terwyl Barak Sisera agtervolg, gaan Jael uit hom tegemoet en sê vir hom: Kom, en ek sal u die man wys wat u soek; en toe hy by haar inkom, lê Sisera daar dood, met die pen deur die slaap van sy hoof!

23 So het God dan op dié dag Jabin, die koning van Kanaän, voor die kinders van Israel onderwerp.

24 En die hand van die kinders van Israel het al swaarder gaan druk op Jabin, die koning van Kanaän, totdat hulle Jabin, die koning van Kanaän, uitgeroei het.

Lofsang van Debóra.

5 OP dié dag het Debóra en Barak, die seun van Abinóám, gesing en gesê:

2 Omdat aanvoerders aangevoer het in Israel, omdat die volk hom gewillig getoon het—prys die HERE!

3 Hoor, o konings! Luister, o vorste! Ek, tot eer van die HERE wil ek sing, die HERE, die God van Israel, wil ek psalm-sing.

4 HERE, toe U uitgetrek het uit Seir, toe U voortgestap het uit die veld van Edom, het die aarde gebeef, ook het die hemel gedrup, ook het die wolke water gedrup.

5 Berge het gewankel voor die aangesig van die HERE uit, hierdie Sinai voor die aangesig van die HERE, die God van Israel.

6 In die dae van Samgar, die seun van Anat, in die dae van Jael, was die paaie verlate, en die reisigers het langs sypaaie gegaan.

7 Leiers het ontbreek in Israel, ontbreek; totdat ek, Debóra, opgestaan het, ek, 'n moeder in Israel, opgestaan het.

8 Kies hulle nuwe gode, dan is daar oorlog in die poorte; was daar skild of spies te sien onder veertig duisend in Israel?

9 My hart is vir die aanvoerders van

Israel wat hulle gewillig betoon het onder die volk—prys die HERE!

10 Julle wat op wit eselinne ry, wat op tappte sit, wandelaars langs die paaie, dink na!

11 Vanweë diestem van die boogskutters tussen die drinkbakke, besing hulle daar die regverdige dade van die HERE, die heilssade van sy leiding in Israel. Toe het die volk van die HERE afgetrek na die poorte toe.

12 Word wakker, word wakker, Debóra! Word wakker, word wakker, hef 'n lied aan! Staen op, Barak! en voer jou gevangene weg, seun van Abinóám!

13 Toe het die oorblyfsel van die vername manne van die volk afgetrek, toe het die HERE vir my afgetrek onder die helde.

14 Uit Efraim, die wat hulle wortel in Amalek het; Benjamin agter jou aan onder jou manskappe; uit Magir trek die aanvoerders af, en uit Sébulon die wat met die heerserstaf uitrek;

15 en vorste in Issaskar met Debóra saam; en soos Issaskar, so ook Barak: in die dal word hulle gestuur op sy voetspore. In die afdelings van Ruben was die voornemens van die hart groot.

16 Waarom het jy tussen die veekrale bly sit en luister na die fluitspel by die troppe vee? In die afdelings van Ruben was die voornemens van die hart groot.

17 Gilead het rustig oorkant die Jordaan gebly; en Dan, waarom vertoef hy by die skepe? Aser het bly sit aan die seekus en aan sy baie rustig gebly.

18 Sébulon is 'n volk wat sy siel gering ag tot die dood toe; ook Náftali op die hoogvlaktes.

19 Konings het gekom, geveg; toe het die konings van Kanaän geveg by Táa-nag, by die waters van Megiddo—geen stuk silwer het hulle geneem nie.

20 Uit die hemel het die sterre geveg, uit hulle bane het hulle teen Sisera geveg;

21 die spruit Kison het hulle afgedrywe, die spruit van ontmoeting, die spruit Kison! Tree op, my siel, met mag!

22 Toe het die perdepote geklap van die gejaag, die gejaag van hulle geweldiges. 23 Vloek Meros, sê die Engel van die HERE; ja, vervloek sy inwoners, omdat hulle die HERE nie tot hulp gekom het nie, die HERE tot hulp onder die helde.

24 Mag bo die vrou geseënd wees Jael, die vrou van Heber, die Keniet; geseënd wees bo die vrou in die tent!

25 Water het hy gevra, melk het sy gegee, in 'n sierlikeskottel het sy dikmelk gebring.

26 Haar hand steek sy uit na die tentpen, en haar regterhand na die werksman se hamer; en sy hamer Sisera, verpletter sy kop, en verbrysels en deurboor die slaap van sy hoof.

27 Tussen haar voete sak hy inmekaar, val, lê daar! Tussen haar voete sak hy inmekaar, val; waar hy inmeekaarsak, daar lê hy—morsdood.

28 Deur die venster kyk die moeder van Sisera uit, en sy roep deur die venstertralie: Waarom vertoef sy wa om te kom? Waarom versuim die passe van sy wa-span?

29 Die skranderste van haar vorstinne antwoord haar, ja sy self antwoord op haar woorde:

30 Hulle het seker buit gevind en verdeel dit: een slavin, twee slavinne vir elke man; 'n buit van bont klere vir Sisera, 'n buit van bont klere, veelkleurige; 'n bont doek, twee veelkleuriges as buit vir my hals.

31 So moet al u vyande, HERE, omkom! Maar die wat Hom liefhet, is soos die opgang van die son in sy krag. En die land het veertig jaar lank gerus.

Gideon word deur God gestuur om Israel van die Midianiete te verlos.

6 MAAR toe die kinders van Israel gedoen het wat verkeerd was in die oë van die HERE, het die HERE hulle oorgegee in die hand van die Midianiete, sewe jaar lank.

2 En die Midianiete het die oorhand oor Israel gekry; vanweë die Midianiete het die kinders van Israel vir hulle die slote gemaak wat op die berge is, en die gate en die bergvestigings.

3 Want as Israel gesaai het, dan trek die Midianiete en Amalekiete en die kinders van die Ooste uit, en trek teen hulle op:

4 slaan laers teen hulle op en verwoes die opbrings van die land in die rigting na Gasa, en hulle laat geen lewensmiddel, geen skaap of bees of esel in Israel oorbly nie.

5 Want hulle het met hulle vee en hulle tente opgetrek en gekom soos sprinkane in menigte, terwyl hulle en hul kamele ontelbaar was; so het hulle dan die land ingekom om dit te verwoes.

6 En Israel het deur die Midianiete baie

arm geword, maar die kinders van Israel het die HERE aangeroep.

7 En toe die kinders van Israel die HERE aanroep vanweë die Midianiete,

8 het die HERE 'n profeet na die kinders van Israel gestuur, en dié het vir hulle gesê: So spreek die HERE, die God van Israel: Ek self het julle opgebring uit Egipte en julle uit die slawehuis uitgelei

9 en julle gered uit die hand van die Egiptenaars en uit die hand van al julle verdrukke en hulle land aan julle gegee.

10 En Ek het vir julle gesê: Ek is die HERE julle God; julle mag die gode van die Amoriete in wie se land julle woon, nie vrees nie. Maar julle het nie na my stem geluister nie.

11 Toe het die Engel van die HERE gekom en gaan sit onder die terpentynboom wat by Ofra staan, wat aan Joas, die Abiësriet, behoort het, terwyl sy seun Gideon juis koring uitslaan in die parskuip om dit te beveilig teen die Midianiete.

12 En die Engel van die HERE het aan hom verskyn en vir hom gesê: Die HERE is met jou, dapper held!

13 Toe vra Gideon Hom: Ag, my heer, as die HERE met ons is, waarom het al hierdie dinge ons dan oorgekom, en waar is al sy wonders waar ons vaders ons van vertel het, deur te sê: Het die HERE ons nie uit Egipte laat optrek nie? Maar nou het die HERE ons verwerp en ons oorgegee in die hand van die Midianiete.

14 Toe draai die HERE na hom toe en sê: Gaan in hierdie krag van jou en verlos Israel uit die hand van die Midianiete. Is dit nie Ek wat jou stuur nie?

15 Maar hy vra Hom: Ag, my heer, waarmee sou ek Israel verlos? Kyk, my geslag is die swakste in Manasse, en ek self die geringste in my famielie.

16 Toe sê die HERE vir hom: Ek sal met jou wees, sodat jy die Midianiete as een man sal verslaan.

17 En hy antwoord Hom: As ek dan guns in u oë gevind het, doen vir my 'n teken, dat dit U is wat met my spreek.

18 Verwyder U tog nie hiervandaan totdat ek by U kom en my gawe uitbring en voor U neersit nie. Hy sê toe: Ek sal bly totdat jy terugkom.

19 Toe het Gideon ingegaan en 'n bokkie klaargemaak, en van 'n efa meel

ongesuurde koeke; die vleis het hy in 'n mandjie gesit en die sous in 'n pot gegooi; en hy het dit na Hom uitgebring onder die terpentynboom en dit naby neergesit.

20 Maar die Engel van God het vir hom gesê: Neem die vleis en die ongesuurde koeke, en sit dit op hierdie rots neer en gooi die sous daaroor uit. En hy het so gedoen.

21 Daarop steek die Engel van die HERE die punt van die staf wat in sy hand was, uit en raak die vleis en die ongesuurde koeke aan; toe gaan daar vuur op uit die rots en verteer die vleis en die ongesuurde koeke. Intussen het die Engel van die HERE verdwyn uit sy oë.

22 Toe Gideon bemerk dat dit die Engel van die HERE was, sê Gideon: Ag, Here HERE!—want ek het die Engel van die HERE gesien van aangesig tot aangesig!

23 Maar die HERE sê vir hom: Wees nie besorg nie! Vrees nie! Jy sal nie sterwe nie.

24 Toe bou Gideon daar 'n altaar vir die HERE en noem dit: Die HERE is vredel! Dit staan vandag nog daar by Ofra van die Abiësriete.

25 En in dieselfde nag het die HERE vir hom gesê: Neem die bul van jou vader, naamlik die tweede bul van sewe jaar, en breek die altaar van Baäl af wat aan jou vader behoort, en kap die heilige boomstam af wat daar langsaan staan.

26 En bou vir die HERE jou God 'n altaar op die top van hierdie vesting deur opstaweling, en neem die tweede bul en bring dit as 'n brandoffer met die hout van die heilige boomstam wat jy afgekap het.

27 Toe het Gideon tien man van sy dienaars geneem en gedoen soos die HERE vir hom gesê het; maar omdat hy te bang was vir sy famielie en vir die manne van die stad, om dit oordag te doen, het hy dit in die nag gedoen.

28 En toe die manne van die stad die môre vroeg opstaan, lê die altaar van Baäl daar omgegooi en die heilige boomstam wat daar langsaan gestaan het, afgekap en die tweede bul geoffer op die altaar wat daar gebou was!

29 Toe sê hulle, die een vir die ander: Wie het hierdie ding gedoen? En onderwyl hulle ondersoek en uitvra, sê hulle:

Gideon, die seun van Joas, het hierdie ding gedoen!

30 Toe sê die manne van die stad vir Joas: Bring jou senn uit, dat hy kan sterwe, omdat hy die altaar van Baäl omgegooi het, en omdat hy die heilige boomstam wat daar langsaan gestaan het, afgekap het.

31 Maar Joas sê vir almal wat by hom staan: Wil julle vir Baäl veg? Of wil julle hom help? Die wat vir hom veg, sal vanmôre nog doorgemaak word. As hy 'n god is, laat hy vir homself veg, omdat hy sy altaar omgegooi het.

32 Daarom het hy hom op dié dag Jerubbaäl genoem en gesê: Laat Baäl teen hom veg, omdat hy sy altaar omgegooi het.

33 Toe het al die Midianiete en Amalekiete en die kinders van die Ooste aanmekaargesluit en deurgetrek en in die laagte van Jisreël laer opgeslaan.

34 En die Gees van die HERE het Gideon vervul; en hy het op die ramshoring geblaas, en die Abiësriete is agter hom aan opgeroep.

35 Ook het hy boodskappers gestuur in die hele Manasse, en dié is ook agter hom aan opgeroep; ook het hy boodskappers gestuur in Aser en in Sébulon en in Náf-tali, en hulle het opgetrek, hulle tegemeet.

36 Toe het Gideon met God gespreek: As U werklik deur my hand Israel wil verlos soos U gespreek het—

37 ek sal 'n wolvlies op die dorsvloer neêrle: as daar net op die vlies dou is, terwyl die grond orals droog is, dan sal ek weet dat U deur my hand Israel wil verlos soos U gespreek het.

38 En dit was so: toe hy die volgende môre vroeg opstaan, het hy die vlies uitgewring en die dou uit die vlies uitgedruk, 'n kom vol water.

39 Toe het Gideon met God gespreek: Laat u toorn nie teen my ontvlam nie, en laat my net hierdie keer mag spreek; laat my tog net hierdie keer met die vlies 'n proef neem; laat dit op die vlies alleen droog wees terwyl daar op die grond orals dou is.

40 En die HERE het daardie nag so gedoen: op die vlies alleen was dit droog, maar orals op die grond was daar dou.

Drie honderd Israëliete verdryf die Midianiete.

7 DAARNA het Jerúbbaäl, dit is Gideon, en al die manskappe wat by hom was, vroeg klaargemaak, en hulle het laer opgeslaan by die fontein Harod terwyl die laer van die Midianiete ten noorde van hom was, van die heuwel More af in die dal.

2 Toe sê die HERE vir Gideon: Die manskappe by jou is te veel vir My om die Midianiete in hulle hand te gee; anders kan Israel hom teen My beroem deur te sê: My eie hand het my verlos.

3 Roep dan nou tog uit voor die ore van die manskappe en sê: Die wat bang is en bewe, kan teruggaan en wegdraai van die gebergte van Gilead af. Toe het daar van die manskappe twee en twintig duisend omgedraai, en tien duisend het oorgebly.

4 Daarop sê die HERE vir Gideon: Die manskappe is nog te veel; bring hulle af na die water, dan sal Ek hulle daar vir jou uitsoek; en van wie Ek vir jou sê: Hierdie een mag met jou saamgaan—dié mag met jou saamgaan; maar elkeen van wie Ek vir jou sê: Hierdie een mag nie met jou saamgaan nie—dié mag nie gaan nie.

5 Hy bring toe die manskappe af na die water; en die HERE sê vir Gideon: Elkeen wat met sy tong die water oplek soos 'n hond lek, moet jy eenkant laat staan; en elkeen wat op sy knieë vooroor buig om te drink, *anderkant*.

6 En die aantal van die wat gelek het met hul hand na hul mond toe, was drie honderd man; en al die ander manskappe het op hulle knieë vooroor gebuig om water te drink.

7 Toe sê die HERE vir Gideon: Deur die drie honderd man wat gelek het, sal Ek julle verlos en die Midianiete in jou hand gee; maar al die ander manskappe kan elkeen na sy woonplek gaan.

8 Daarop neem hulle die padkos van die manskappe en hulle ramshorings in hul hand; en hy het al die manskappe van Israel laat gaan, elkeen na sy tente toe; maar die drie honderd man het hy agtergehou terwyl die laer van die Midianiete onderkant hom in die laagte was.

9 En daardie nag het die HERE vir hom gesê: Sta op, gaan af in die laer, want Ek gee dit in jou hand.

10 En as jy bang is om af te gaan, gaan jy dan, saam met jou dienaar Pura af na die laer toe.

11 en luister wat hulle praat; en daarna sal jy moed skeep, en jy sal in die laer aftrek. Hy gaan toe af saam met sy dienaar Pura tot by die buitenste lyn van die gewapendes wat in die laer was.

12 En die Midianiete en Amalekiete en al die kinders van die Ooste het in die laagte gelê soos sprinkane in menigte, en hulle kamele was ontelbaar soos die sand aan die seestrand in menigte.

13 En toe Gideon inkom, vertel een man aan 'n ander juis 'n droom en sê: Kyk, ek het 'n droom gehad: Daar rol 'n hardgebakte garsbrood in die laer van die Midianiete en kom tot by 'n tent en slaan dit dat dit omval en keer dit onderstebo, en toe lê die tent daar!

14 En die ander een het geantwoord en gesê: Dit is niks anders nie as die swaard van Gideon, die seun van Joas, die Israëliet; God het die Midianiete en die hele laer in sy hand gegee.

15 Toe Gideon dan die vertelling van die droom en sy uitlegging hoor, het hy aanbid; en hy het teruggekeer na die laer van Israel en gesê: Maak klaar, want die HERE gee die laer van die Midianiete in julle hand.

16 En hy het die drie honderd man verdeel in drie dele en vir hulle almal ramshorings en lê kruike, met fakkels binne-in die kruike, in die hand gegee;

17 en vir hulle gesê: Kyk na my en maak net so; en kyk, as ek by die buitenste lyn van die laer kom, dan moet julle maak net soos ek maak.

18 En as ek en almal wat by my is, op die ramshoring blaas, moet julle ook op die ramshorings blaas rondom die hele laer, en julle moet sê: Vir die HERE en vir Gideon!

19 Toe kom Gideon en die honderd man wat by hom was, by die buitenste lyn van die laer, met die begin van die middelste nag; toe hulle skaars die wagte uitgesit het, en hulle blaas op die ramshorings en slaan die kruike stukkend wat hulle in hul hand gehad het.

20 Toe blaas die drie dele op die ramshorings en breek die kruike en hou met die linkerhand die fakkels en met die regterhand die ramshorings om te blaas,

terwyl hulle uitroep: Die swaard van die HERE en van Gideon!

21 En hulle het bly staan elkeen op sy plek, rondom die laer. Daarop hardloop die hele laer, en hulle skreeu en vlug.

22 En toe die drie honderd op die ramshorings blaas, het die HERE die swaard van die een teen die ander gerig, ja in die hele laer; en die laer het gevlug na Bet-Sitta, na Seréda toe, tot by die oewer van Abel-Mehóla by Tabbat.

23 En die manskappe van Israel uit Náftali en uit Aser en uit die hele Manasse is opgeroep, en hulle het die Midianiete agternagejaag.

24 Ook het Gideon boodskappers gestuur in die hele gebergte van Efraim om te sê: Trek af die Midianiete tegemoet, en sny hulle van die waters af tot by Bet-Bara en die Jordaan. So het dan al die manskappe van Efraim bymekaargekom en die waters afgesny tot by Bet-Bara en die Jordaan.

25 En hulle het twee vorste van die Midianiete gevang, Oreb en Seëb; en Oreb het hulle doodgemaak by die rots van Oreb, en Seëb doodgemaak by die parskuip van Seëb, en hulle het die Midianiete agtervolg; en die hoof van Oreb en van Seëb het hulle na Gideon gebring, oorkant die Jordaan.

Moellikhede met Efraim. Sukkot en Pnuel. Gideon weer om oor Israel te regeer.

8 TOE sê die manskappe van Efraim vir hom: Wat is dit wat u ons aangedoen het, dat u ons nie geroep het toe u weggetrek het om teen die Midianiete te veg nie? En hulle het heftig met hom getwis.

2 Maar hy sê vir hulle: Wat het ek nou gedoen in vergelyking met julle? Is die na-oes van Efraim nie beter as die oes van Abiëser nie?

3 God het die vorste van Midian, Oreb en Seëb, in julle hand gegee, maar wat kon ek doen in vergelyking met julle? Toe bedaar hulle opgewondenheid teenoor hom nadat hy hierdie woord gespreek het.

4 En Gideon het gekom by die Jordaan, en hy en die drie honderd man wat by hom was, het oorgetrek moeg en besig om te agtervolg.

5 En hy sê vir die mense van Sukkot: Gee tog broodjies vir die manskappe

wat op my voetspore volg, want hulle is moeg, en ek is besig om Seba en Sálmu-na, die konings van die Midianiete, agterna te jaag.

6 Maar die vorste van Sukkot vra: Is die hand van Seba en van Sálmu-na nou al in u hand, dat ons aan u leer brood moet gee?

7 Toe sê Gideon: Daarom, as die HERE Seba en Sálmu-na in my hand gee, sal ek julle vlees met woestynдорings en slee-penne dors.

8 En daarvandaan het hy opgetrek na Pnuel en met hulle net so gespreek; maar die mense van Pnuel het hom geantwoord net soos die mense van Sukkot geantwoord het.

9 Daarop spreek hy ook met die mense van Pnuel en sê: As ek met vrede terugkom, sal ek hierdie toring omgooi.

10 Seba en Sálmu-na was toe in Karkor, en hul leer by hulle, omtrent vyftien duisend, al wat oor was uit die hele leer van die kinders van die Ooste; maar die gesneuweldes was honderd en twintig duisend man wat die swaard kon uittrek.

11 En Gideon het opgetrek met die pad van die tentbewoners, ten ooste van Nobag en Jógbeha, en hy het die leer verslaan terwyl die leer gerus was.

12 En Seba en Sálmu-na het gevlug, maar hy het hulle agternagejaag en die twee konings van Midian, Seba en Sálmu-na, gevang nadat hy die hele leer uitmekaargejaag het.

13 En toe Gideon, die seun van Joas, terugkom uit die geveg, van die nek Heres af,

14 vang hy 'n seun van die mense van Sukkot en vra hom uit; en dié het vir hom die vorste van Sukkot en sy oudstes opgeskrywe, sewen-en-sewentig man.

15 En toe hy by die mense van Sukkot kom, sê hy: Hier is Seba en Sálmu-na oor wie julle my gesmaad het deur te sê: Is die hand van Seba en van Sálmu-na nou al in u hand, dat ons aan u vermoede manskappe brood moet gee?

16 Daarop neem hy die oudstes van die stad saam met die woestynдорings en die slee-penne, en hy het die manne van Sukkot daarmee 'n les geleer.

17 En die toring van Pnuel het hy omgegooi en die mense van die stad doodgemaak.

18 En vir Seba en Sálmu-na het hy gevra: Wat vir manne was dit wat julle by

Tabor doodgemaak het? En hulle antwoord: Soos u, so was hulle: elkeen van gestalte koninklike seuns.

19 Daarop sê hy: Dit was my broers, seuns van my moeder. So waar as die HERE leef! As julle hulle laat leef het, sou ek julle nie doodmaak nie.

20 En hy sê vir Jeter, sy eersgeborene: Staen op, maak hulle dood! Maar die seun het sy swaard nie uitgetrek nie, omdat hy bang was; want hy was nog 'n seun.

21 Toe sê Seba en Salmuna: Staen u self op en val op ons aan, want soos die man is, is sy krag. Gideon het toe opgestaan en Seba en Salmuna doodgemaak, en die maantjies wat aan die nekke van hulle kamele was, het hy geneem.

22 Daarop sê die manne van Israel vir Gideon: Heers oor ons, u sowel as u seun en u kleinseun, want u het ons verlos uit die hand van die Midianiete.

23 Maar Gideon antwoord hulle: Ek wil nie oor julle heers nie, en ook my seun mag nie oor julle heers nie: die HERE sal oor julle heers.

24 Verder het Gideon vir hulle gesê: Ek wil aan julle een versoek doen: Gee nou elkeen vir my 'n ring uit sy buit! Want hulle het goue ringe gedra, omdat hulle Ismaeliete was.

25 Toe sê hulle: Ons wil dit graag gee; en hulle het 'n mantel uitgesprei en elkeen 'n ring van sy buit daarop gegooi.

26 En die gewig van die goue ringe wat hy gevra het, was sewentien honderd *sikkels* goud behalwe die maantjies en die oor-versiersels en purperklere wat die konings van Midian gedra het, en behalwe die kettings wat aan die nekke van hulle kamele was.

27 En Gideon het daar 'n skouerkleed van gemaak en dit in sy stad, in Ofra, neergesit; en die hele Israel het dit daar agternagehoereer, en dit het vir Gideon en sy huis 'n strik geword.

28 So moes die Midianiete dan buig voor die kinders van Israel, en hulle het hul hoof nie meer opgetel nie; en die land het in Gideon se dae veertig jaar lank gerus.

29 En Jerúbbaal, die seun van Joas, het in sy huis gaan woon.

30 En Gideon het sewentig seuns gehad wat uit sy lende voortgekom het, want hy het baie vroue gehad.

31 En sy bywyf wat in Sigem was, het

ook vir hom 'n seun gebaar, en hy het hom die naam gegee van Abiméleg.

32 En Gideon, die seun van Joas, het gesterf in goeie ouderdom en is begrawe in die graf van sy vader Joas, in Ofra van die Abiesriete.

33 Maar net toe Gideon dood was, het die kinders van Israel weer die Baals agternagehoereer en van Baäl-Berit vir hulle 'n god gemaak.

34 En die kinders van Israel het nie gedink aan die HERE hulle God wat hulle uit die hand van al hul vyande rondom gered het nie.

35 En hulle het geen guns bewys aan die huis van Jerúbbaal, dit is Gideon, vir al die goed wat hy aan Israel gedoen het nie.

Misdade van Abiméleg. Sy val.

9 EN Abiméleg, die seun van Jerúbbaal, het heengegaan na Sigem, na die broers van sy moeder, en hy het met hulle en met die hele geslag van sy moeder se famielie gespreek en gesê:

2 Spreek tog voor die ore van al die burgers van Sigem: Wat is vir julle beter—dat sewentig man, almal seuns van Jerúbbaal, oor julle heers, of dat een man oor julle heers? En dink daaraan dat ek julle been en julle vlees is.

3 Toe die broers van sy moeder al hierdie woorde voor die ore van al die burgers van Sigem oor hom spreek, het hulle hart Abiméleg gevolg; want hulle het gesê: Hy is ons broer.

4 Hulle het hom toe sewentig *sikkels* silwer uit die huis van Baäl-Berit gegee, en daarmee het Abiméleg ydele en lig-sinnige manne gehuur, en hulle het hom gevolg.

5 En hy het in die huis van sy vader gegaan, in Ofra, en sy broers, die seuns van Jerúbbaal, sewentig man, op een klip vermoor; maar Jotam, die jongste seun van Jerúbbaal, het oorgebly, want hy het weggekruip.

6 Daarop het al die burgers van Sigem en die hele huis Millo bymekaargekom en Abiméleg gaan koning maak by die eikeboom van die gedenkteken wat by Sigem is.

7 Toe hulle dit aan Jotam meedeel, het hy op die top van die berg Gérisim gaan staan en sy stem verhef en uitgeroep en

vir hulle gesê: Luister na my, burgers van Sigem, sodat God na julle kan luister.

8 Eendag het die bome gegaan om 'n koning oor hulle te salf en vir die olyfboom gesê: Wees koning oor ons!

9 Maar die olyfboom het vir hulle gesê: Sou ek my vettigheid opgee wat God en die mense in my prys, en oor die bome gaan swewe?

10 Toe sê die bome vir die vyeboom: Kom jy, wees koning oor ons.

11 Maar die vyeboom het vir hulle gesê: Sou ek my soetigheid en my goeie vrugte opgee, en oor die bome gaan swewe?

12 Toe sê die bome vir die wingerdstok: Kom jy, wees koning oor ons.

13 Maar die wingerdstok het vir hulle gesê: Sou ek my mos opgee wat God en die mense vrolik maak, en oor die bome gaan swewe?

14 Toe sê al die bome vir die steekdoring: Kom jy, wees koning oor ons!

15 En die steekdoring het vir die bome gesê: As julle in waarheid my as koning oor julle salf, kom dan, skuil onder my skaduwee; maar so nie, laat daar dan vuur uitgaan uit die steekdoring en die seders van die Libanon verteer.

16 As julle dan nou in waarheid en in opregtheid gehandel het deur Abiméleg koning te maak, en as julle goed gedoen het aan Jerúbbaal en sy huis, en as julle aan hom gedoen het na die verdienste van sy hande—

17 julle vir wie my vader gegee en sy lewe gewaag het, en wat hy uit die hand van die Midianiete gered het,

18 maar wat vandag opgestaan het teen die huis van my vader en sy seuns, sewentig man, op een klip vermoor en Abiméleg, die seun van sy slavin, koning gemaak het oor die burgers van Sigem, omdat hy julle broer is—

19 as julle dan vandag in waarheid en in opregtheid gehandel het met Jerúbbaal en sy huis, wees dan maar vrolik oor Abiméleg, en mag hy ook vrolik wees oor julle.

20 Maar so nie, laat daar dan vuur uitgaan uit Abiméleg, en die burgers van Sigem en die huis Millo verteer; en laat daar vuur uitgaan uit die burgers van Sigem en uit die huis Millo, en Abiméleg verteer.

21 Daarop het Jotam padgegee en weggevlug en na Beër gegaan en daar gebly vanweë Abiméleg, sy broer.

22 Toe Abiméleg drie jaar oor Israel geheers het,

23 het God 'n bose gees gestuur tussen Abiméleg en die burgers van Sigem, en die burgers van Sigem het troueloos gehandel teen Abiméleg,

24 sodat die onreg teen die sewentig seuns van Jerúbbaal kon uitkom, en Hy hulle bloed kon lê op hul broer Abiméleg wat hulle vermoor het, ook op die burgers van Sigem wat sy hande versterk het om sy broers te vermoor.

25 So het die burgers van Sigem dan teen hom hinderlae opgestel bo-op die berge en almal beroof wat op die pad by hulle verbykom. En dit is aan Abiméleg meegedeel.

26 Toe kom Gaäl, die seun van Ebed, met sy broers en hulle trek oor na Sigem toe; en die burgers van Sigem het op hom vertrou.

27 En hulle het uitgegaan in die veld en hulle wingerde afge-oes en uitgetrap en oesfees gehou; daarop het hulle in die huis van hulle god ingegaan en geëet en gedrink en Abiméleg gevloek.

28 Toe sê Gaäl, die seun van Ebed: Wie is Abiméleg—en wat is Sigem—dat ons hom sou dien? Is hy nie 'n seun van Jerúbbaal, en is Sebul nie sy stadsbestuurder nie? Dien die manne van Hamor, die vader van Sigem, maar waarom moet ons hóm dien?

29 Ag, was hierdie volk maar in my hand, dan sou ek Abiméleg wegjaag! En met die oog op Abiméleg het hy gesê: Vermeerder maar jou leër en trek uit!

30 Toe Sebul, die owerste van die stad, die woorde van Gaäl, die seun van Ebed, hoor, het hy kwaad geword.

31 En listig boodskappers na Abiméleg gestuur om te sê: Kyk, Gaäl, die seun van Ebed, met sy broers het in Sigem gekom, en kyk, hulle maak die stad teen u op.

32 Maak dan nou in die nag klaar, u met die manskappe wat by u is, en stel 'n hinderlaag op in die veld.

33 Dan kan u in die môre vroeg as die son uitkom, u klaarhou en 'n beweging maak teen die stad; en as hy met die manskappe wat by hom is, uittrek na u toe, handel dan met hom na bevind van sake.

34 Daarop het Abiméleg en al die manskappe wat by hom was, in die nag klaargemaak en hinderlae in vier dele opgestel by Sigem.

35 En Gaäl, die seun van Ebed, het uitgegaan en by die ingang van die stadspoort gaan staan; en toe Abiméleg en al die manskappe wat by hom was, opstaan uit die hinderlaag,

36 sien Gaäl die manskappe en sê vir Sebul: Kyk, daar kom mense van die bergtoppe af; maar Sebul sê vir hom: Jy sien die skaduwee van die berge vir mense aan!

37 Maar Gaäl hou aan en sê: Kyk, daar kom mense van die hoogste punt van die land af, en een deel kom uit die rigting van die towenaarsee.

38 Daarop sê Sebul vir hom: Waar is nou jou mond waarmee jy gesê het: Wie is Abiméleg, dat ons hom sou dien? Is dit nie die manskappe wat jy verag het nie? Trek nou tog uit en veg teen hulle!

39 Toe trek Gaäl uit voor die burgers van Sigem en veg teen Abiméleg.

40 Maar Abiméleg het hom agtervolg, en hy het voor hom uit gevlug, en baie het gesneuwel tot by die ingang van die poort.

41 En Abiméleg het in Aruma gebly, maar Sebul het Gaäl en sy broers verjaag, dat hulle nie in Sigem kon bly woon nie.

42 En toe die manskappe die volgende dag uittrek in die veld, is dit aan Abiméleg meegedeel.

43 Daarop het hy die manskappe geneem en hulle in drie dele verdeel en 'n hinderlaag opgestel in die veld; en toe hy sien dat die manskappe die stad uittrek, val hy op hulle aan en verslaan hulle.

44 Want Abiméleg en die dele wat by hom was, het ingestorm en gaan staan by die ingang van die stadspoort, en die ander twee dele het almal wat in die veld was, bestorm en hulle verslaan.

45 En Abiméleg het daardie hele dag teen die stad geveg en die stad ingeneem en die mense wat daarin was, doodgemaak en die stad afgebreek en dit met sout besaai.

46 Toe al die burgers van die toring van Sigem dit hoor, gaan hulle in die kelder van die huis van El-Berit in.

47 En toe dit aan Abiméleg meegedeel is dat al die burgers van die toring van Sigem bymekaargekom het,

48 klim Abiméleg, hy en al die manskappe wat by hom was, op die berg Salmon; en Abiméleg het byle met hom saangeneem en 'n boomtak afgekap en opgetel en dit op sy skouer gesit en vir die manskappe wat by hom was, gesê:

Wat julle my sien doen, doen dit my gou na.

49 Daarop kapal die manskappe ook elkeen sy tak af en hulle volg Abiméleg en gooi dit op die kelder en steek die kelder bo-op hulle aan die brand, sodat ook al die mense van die Sigemstoring, omtrent duisend mans en vroue, gesterf het.

50 Daarna het Abiméleg na Tebes getrek en Tebes beleër en dit ingeneem.

51 Maar in die middel van die stad was 'n sterk toring; en daarheen het al die mans en vroue en al die burgers van die stad gevlug, en hulle het agter hulle toegesluit en bo-op die dak van die toring geklim.

52 En Abiméleg het gekom tot by die toring en daarteen geveg; maar toe hy naderkom tot by die ingang van die toring om dit met vuur te verbrand,

53 gooi 'n vrou die boonste meulsteen op die hoof van Abiméleg en verbrysel sy skedel.

54 Toe roep hy gou die dienaar, sy wpendraer, en sê vir hom: Trek jou swaard uit en maak my van kant, dat hulle nie van my kan sê: 'n Vrou het hom doodgemaak nie. Daarop het sy dienaar hom deurboor, en hy het gesterwe.

55 En toe die manne van Israel sien dat Abiméleg dood was, het hulle elkeen na sy woonplek gegaan.

56 So het God dan die kwaad van Abiméleg vergelde wat hy sy vader aangedoen het deur sy sewentig broers te vermoor.

57 En al die kwaad van die manne van Sigem het God op hulle eie hoof laat neerkom; en die vloek van Jotam, die seun van Jerubbaäl, het oor hulle gekom.

Tola en Jaïr is rigters.

10 EN ná Abiméleg het Tola, die seun van Pua, die seun van Dodo, 'n man uit Issaskar, opgetree om Israel te verlos; en hy het gewoon in Samir op die gebergte van Efraim.

2 En hy het Israel drie en twintig jaar lank gerig; en hy het gesterwe en is in Samir begrawe.

3 En ná hom het Jaïr, die Gileadiet, opgetree, en hy het Israel twee en twintig jaar lank gerig.

4 En hy het dertig seuns gehad, wat op dertig jong esels gery en dertig stede gehad het; dié word tot vandag toe

die Jaïrsdorpe genoem wat in die land Gilead lê.

5 En Jaïr het gesterwe en is in Kamon begrawe.

Verdrukking deur Filistyne en Ammoniete; bekering en vergewing.

6 EN die kinders van Israel het weer gedoen wat verkeerd was in die oë van die HERE, en hulle het die Baäls en die Astartes gedien, en die gode van Aram en die gode van Sidon en die gode van Moab en die gode van die kinders van Ammon en die gode van die Filistyne, en hulle het die HERE verlaat en Hom nie gedien nie.

7 Daarom het die toorn van die HERE ontvlam teen Israel, en Hy het hulle verkoop in die hand van die Filistyne en in die hand van die kinders van Ammon.

8 En hulle het die kinders van Israel verpletter en verdruk in daardie jaar, agtien jaar lank, al die kinders van Israel wat oorkant die Jordaan gewoon het in die land van die Amoriete, wat in Gilead was.

9 Daarby het die kinders van Ammon die Jordaan oorgetrek om ook teen Juda en Benjamin en die huis van Efraim te veg, sodat Israel dit baie benoud gehad het.

10 Toe roep die kinders van Israel die HERE aan en sê: Ons het teen U gesondig, want ons het onse God verlaat en die Baäls gedien.

11 Maar die HERE het vir die kinders van Israel gesê: Het Ek julle nie van die Egiptenaars en van die Amoriete, van die kinders van Ammon en van die Filistyne—

12 en toe die Sidoniërs en Amalekiete en Maoniete julle verdruk en julle My aangeroep het, julle uit hulle hand verlos nie?

13 Maar julle het My verlaat en ander gode gedien; daarom sal Ek julle nie meer verlos nie.

14 Gaan heen en roep die gode aan wat julle verkies het; laat dié julle verlos in die tyd van julle benoudheid.

15 Toe sê die kinders van Israel vir die HERE: Ons het gesondig; maak met ons net soos dit goed is in u oë; verlos ons tog net vandag.

16 En hulle het die vreemde gode onder hulle uit verwyder en die HERE gedien;

toe het Hy ongeduldig geword oor die moeite van Israel.

17 En die kinders van Ammon is bymekaargeop en het laer opgeslaan in Gilead; maar die kinders van Israel het bymekaargekom en laer opgeslaan by Mispä.

18 Toe sê die manskappe, die vorste van Gilead, die een vir die ander: Wie is die man wat sal begin om te veg teen die kinders van Ammon? Hy sal hoof wees oor al die inwoners van Gilead.

Jefta beury Israel van die Ammoniete. Sy onversigtige gelofte.

11 EN Jefta, die Gileadiet, was 'n dapper held, maar hy was die seun van 'n hoer; en Gilead was die vader van Jefta.

2 En toe die vrou van Gilead vir hom seuns baar, en die seuns van die vrou groot word, het hulle Jefta weggejaag en vir hom gesê: Jy mag in ons familie nie erwe nie, want jy is die seun van 'n ander vrou.

3 Daarop vlug Jefta van sy broers af weg en hy gaan woon in die land Tob; en ligsinnige manne het by Jefta aangesluit en saam met hom uitgetrek.

4 En 'n tyd daarna het die kinders van Ammon oorlog gemaak met Israel.

5 Maar toe die kinders van Ammon oorlog maak met Israel, het die oudstes van Gilead Jefta gaan haal uit die land Tob; 6 en hulle het vir Jefta gesê: Kom en wees ons aanvoerder, dat ons kan veg teen die kinders van Ammon.

7 Maar Jefta antwoord die oudstes van Gilead: Het julle my nie gehaat en my uit my vader se huis weggejaag nie? Waarom kom julle dan nou na my, nou dat julle in die benoudheid sit?

8 Toe sê die oudstes van Gilead vir Jefta: Daarom kom ons nou na jou terug, dat jy met ons kan saamtrek en teen die kinders van Ammon veg, en dat jy ons hoof kan wees, oor al die inwoners van Gilead.

9 Daarop antwoord Jefta die oudstes van Gilead: As julle my laat terugkom om teen die kinders van Ammon te veg, en die HERE hulle aan my oorgee, dan moet ek julle hoof word.

10 Toe sê die oudstes van Gilead vir Jefta: Die HERE sal hoorder wees tussen ons. Waarlik, soos jy gesê het, so sal ons doen!